

PASSION

végzet

A TORMENT
FOLYTATÁSA

*finest
selection*

LAUREN KATE

LAUREN KATE
PASSION

végzet

A TORMENT FOLYTATÁSA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

írta: Lauren Kate
A mű eredeti címe: Passion
A művet eredetileg kiadta: Delacorte Press, an imprint of Random
House, Inc., New York
Fordította: Godó Klára
A szöveget gondozta: Egyed Erika
Copyright © 2009 Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate
Jacket illustrations © 2011 by Fernanda Brussi Goncalves with
Rebecca Roeske
ISSN 2060-4769 ISBN 978 963 245 659 1
© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben Cím: 6701 Szeged,
Pf. 784 Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139 E-mail:
info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó
Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektor: Gera Zsuzsanna, Szécsényi Tibor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

M-NEK ÉS T-NEK,
AKIKET A GONDVISELÉS KÜLDÖTT

*Ha nem is találsz rám rögtön, ne veszítsd el bátorságod,
Ha egyik helyen nem találsz, keress a másikon,
Valahol megállok, és várok reád.*

WALT WHITMAN: ÉNEK MAGAMRÓL
(Fordította: Gáspár Endre)

PROLÓGUS

A TITOKZATOS ISMERETLEN

LOUISVILLE, KENTUCKY

2009. NOVEMBER 27.

ELDÖRDÜLT A LÖVÉS. A széles kapu kivágódott. A lópaták dobogása hatalmas mennydörgésként visszhangzott minden-felé.
– Elindultak!

Sophia Bliss megigazította tolldíszes derby kalapjának széles karimáját. A halvány mályvaszínű, több mint hatvan centiméter átmérőjű kalapról áttetsző fátyol omlott alá. Elég nagy ahhoz, hogy Miss Sophia igazi lóversenyrajongónak tűnjön, de nem annyira rikító, hogy feltűnést keltsen.

Három kalapot rendeltek ugyanattól a Hilton Head-i kalaposnőtől, külön erre a mai lóversenyre. Az egyik – egy vajsárga, főkötőszerű kalap – Lyrica Crisp hófehér fejét borította, aki Miss Sophia balján ülve nagy élvezettel fogyasztotta marhahúsos szendvicsét. A másik – egy tengerzöld szalmakalap, széles, pöttyös selyemszalaggal – Vivian Sole koromfekete sörényét díszítette, aki Miss Sophia jobbján, fehér kesztyűs kezeit az ölében összekulcsolva, megtévesztően illedelmesnek látszott.

– Pompás nap egy lóversenyhez! – jegyezte meg Lyrica. 136 évével ő volt a legfiatalabb Zhsmaelim Vénjei közül. Kevéske mustárt törölt le a szája sarkából. – Nem hihetetlen, hogy most vagyok először ügetőn?

– Pszt! – pisszegte le Sophia. Lyrica tisztára felbosszantja! Ez a nap egyáltalán nem a lovakról szól, ma a legnagyobb koponyák titkos találkozására készülnek! De, mi van, ha a többiek történetesen nem jelennek meg? Biztosan itt lesznek! Ezt a tökéletesen semleges helyszínt jelölte meg az az arany dombornyomásos meghívó, melyet Sophia egy ismeretlen feladótól kapott. A többieknek is itt kellene már lenniük, felfedni magukat, hogy összeállíthassák végre a közös cselekvési tervet. Bármelyik percben. Azt remélte.

– Remek nap, remek sport! – mondta Vivina szárazon. – Kár, hogy a *mi* lovunk nem ilyen könnyű köröket fut a saját futamában, mint ezek a csikók! Nem igaz, Sophia? Nehéz lenne fogadni rá, hol végzi Lucinda, a mi telivérünk!

– Azt mondtam, *pszt!* – suttogta Sophia. – Fogd be azt a lepcsés szádat! Besúgók vannak mindenfelé!

– Az állandó üldözési mániád! – mondta erre Vivina, mire Lyricából kitört a kacagás.

– Csak én maradtam! – közölte Sophia.

Valaha sokkal többen voltak, huszonnégyen, a Vének a Zhsmaelim csúcsán. A halandók, a halhatatlanok és páran, akik az öröklét határán álltak, mint Sophia csoportja. A tudás, a szenvedély és a hit szektája, akiket egyetlen cél egyesít: visszarendezni a világot a bűnbeesés előtti állapotba, az angyalok bukása előtti rövid, de dicsőséges időszakba. Méghozzá bármi áron.

Így volt lejegyezve az általuk összeállított és mindegyikük által aláírt kódexben, világosan, mint a nap: *bármi áron*. Mert valójában eldőlhet így is, úgy is.

Minden éremnek két oldala van. Fej vagy írás. Világos és sötét. Jó és...

Nos, az a tény, hogy a Vének nem készültek fel mindkét lehetőségre, nem Sophia hibája. Mégis az ő keresztje lett, sorban utasították vissza. Hogy: *Túl sötétek lettek a szándékaid*. Vagy: *Esett a szervezet színvonala*. Másutt: *A Vének túl messzire merészkedtek az*

eredeti kódextől. A levelek első rohama, ahogy az várható volt, a Pennyweather nevű lánnyal történt incidens után alig egy héttel érkezett. Azt írták, nem bírják elviselni egy egyszerű kisgyermek halálát. A Vének rémülten menekültek attól a könnyelmű törzsúrástól, mindannyian rettegtek a Rend haragjától.

Gyávák!

Sophia nem tartott a Rendtől. Nem foglalkoztak az igazakkal, feladatuk a bukottak feltételes szabadlábra helyezése volt. A Roland Sparkshoz és Arriane Alterhez hasonló angyalok földön tartása. Amíg valaki véglegesen el nem pártol a Mennytől, addig kis elhajlások megengedettek. Ez voltaképpen a nehéz időkkel járt. Sophia szeme csaknem belefájdult a többi Vén pipogya kifogásainak olvasásába. Még ha vissza *akarná* is szerezni az elpártolókat – ami egyáltalán nem állt szándékában –, semmit sem tehet.

Mára Sophia Bliss – az iskolai könyvtáros, aki azelőtt egyszerű titkárként dolgozott a Zhsmaelim tanácsban – lett a legmagasabb rangú tisztviselő a Vének között. Mindössze tizenketten maradtak. És közülük kilenc megbízhatatlan.

A lóversenypályán emiatt voltak ma csak hárman. Színlelt fogadásokat kötöttek hatalmas, pasztellszínű kalapjaikban. És vártak.

Szánalmas, milyen mélyre sülyyedtek.

A futam véget ért. A zörgő hangosbemondó bejelentette a győzteseket és a következő futam esélyeseit. Körülöttük mindenfelé jómódúak és részegesek ujjongtak vagy sülyyedtek egyre mélyebbre a székeikben.

Egy körülbelül tizenkilenc éves, tejfölszőke, copfos, barna ballonkabátot és sötét, vastag keretes napszemüveget viselő lány lépdelt lassan a Vének felé vezető alumíniumlépcsőkön.

Sophia kövé dermedt. Mit kereshet itt ez a lány?

Szinte lehetetlen volt megmondani, melyik irányba néz. Sophia erősen igyekezett, hogy ne bámulja. Nem mintha számítana, hisz a lány úgysem látja. Világtalan. Ám ekkor...

A Kítaszított Sophia felé biccentett. Ja, persze, ezek a féleszüek képesek érzékelni a lélek tüztét! Halványan ugyan, de Sophia életereje még mindig látható lehet számukra.

A lány a Vének előtti üres sorban foglalt helyet, a pálya felé fordult, és egy ötdolláros fogadástitip-füzetet lapozgatott, melyet vak lévén, el sem bírt olvasni.

– Jó napot! – köszönt a Kitaszított egyhangúan. Meg sem fordult.

– El nem tudom képzelni, mit keresel itt – mondta Miss Sophia. Nyirkos, novemberi nap volt Kentuckyban, de a homlokán váratlanul fénylő izzadsággyöngyök keletkeztek. – Együttműködésünk véget ért, mikor a seregednek nem sikerült a lányt elhoznia! Semmi, még az az eszelős fecsegő, aki Phillipnek nevezi magát, sem változtat a döntésünkön! – Sophia közelebb hajolt a lányhoz, és elfintorodott: – Mindenki tudja, hogy bennetek, Kitaszítottakban nem lehet megbízni!

– Nekünk ma itt nem veletek van dolgunk – közölte a Kitaszított mereven maga elé bámulva. – Nem vagytok mások, csupán eszközök, melyek révén közelebb juthatunk Lucindához.

Bennünket továbbra sem érdekel az „együttműködés”!

– Manapság már senki nem foglalkozik a szervezetetekkel! – hangzott, miközben léptek közeledtek a lelátón.

Magas, borotvált fejű, sudár fiú, a lányéhoz hasonló ballonkabátban. Napszemüvege a drogériákban az elemek mellé kitett olcsóbbik, műanyag fajta.

Phillip közvetlenül Lyrica Crisp mellé huppant a lelátón. Ahogy a Kitaszított lány, ő sem fordult feléjük, miközben beszélt.

– Egyáltalán nem vagyok meglepve Sophia, hogy itt talállak! – Napszemüvegét az orrára húzta, felfedve az üres, fehér szemgolyókat. – Csalódtam benned, hogy meg sem említetted, téged is meghívtak mára!

Lyrica levegő után kapkodott a fiú szemüvege mögött föltáruló ijesztő, nagy fehérség láttán. Még Vivina is elvesztette a hidegvérét, és hátrébb húzódott. Sophiát ette a méreg.

A Kitaszított lány ujjai közé csippentve felmutatott egy arany kártyát – ugyanolyat, amelyet Sophia is kapott. – Ez nekünk lett címezve! – Csakhogy az övékét mintha Braille-írással nyomták volna. Sophia utánanyúlt, hogy megbizonyosodjon, de a meghívó egy gyors mozdulattal eltűnt a lány ballonkabátjában.

– Figyeljetelek rám, kis ostobák! A csillagnyilaitokat a Vének emblémájával jelöltem meg. *Nekem* dolgoztok!

– Helyesbítetek – mondta Phillip. – A Kitzasztottak nem dolgoznak senkinek, csak maguknak!

Sophia figyelte, ahogy nyújtogatja a nyakát, színlelve, hogy az egyik lovat követi a versenypályán. Mindig hátborzongatónak találta, ahogy a látók benyomását keltik. Pedig mindannyian tisztában vannak azzal, hogy *Ő* maga vakította meg őket, ujjának egyetlen mozdulatával.

– Szégyen, hogy ilyen pocsék munkát végeztetek a lány elfogásánál! – Sophia érezte, hogy hangját a kelleténél jobban felemeli, amivel magára vonta a lelátón átkelő idősebb pár tekintetét. – Luce kézre kerítésénél össze kellett volna dolgoznunk – sziszegte de ti... kudarcot vallottatok!

– Nem számított volna, se így, se úgy!

– Hogy mondod?

– Luce akkor is elveszett volna az időben. Mindig is ez volt a végzete. A Vének sorsa mindenképpen csak egy hajszálon múlta. Így jártatok!

Sophia neki akart ugrani, és addig fojtogatni, míg azok a nagy fehér szemek ki nem fordulnak a gödrükből. Úgy érezte, hogy töre lukat éget az ölében lévő borjúbőr táskán. Bár csillagnyíl lenne! Sophia kászálódni kezdett, mikor a lelátón egy hang csendült fel mögülük.

– Kérem, üljön le! – dübörgött. – A megbeszélést ezennel megnyitom!

Ez a hang! Sophia azonnal tudta, kié. Kimért és tekintélyt parancsoló. És olyan megszégyenítő. Ereje megremegtette az egész lelátót.

A közelben lévő halandók semmit nem vettek észre, de Sophia tarkóját elöntötte a forróság. Egész testén átszivárgott, elzsibbasztotta. Nem közönséges félelem volt. Bénító, a gyomrot is felkavaró rettegés. Meg merjen fordulni?

A szeme sarkából óvatosan sandított a méretre szabott fekete öltönyös férfira. Fekete kalapja alatt rövidre nyírt, sötét haj. Kedves és vonzó vonásai nem különösebben említésre méltóak. Simára

borotvált arc, egyenes orr, ismerősnek tetsző barna szemek. Miss Sophia még sohasem látta. És mégis tudta, ki ő, érezte a csontja velejéig.

– Hol van Cam? – érdeklődött a hang mögöttük. – Ő is kapott meghívót.

– Valószínűleg Istent játszik a Derengőkben. Akárcsak a többiek – kotyogta Lyrica. Sophia meglegyintette.

– Azt mondtad, *Istent* játszik?

Sophia szavak után kutatott, melyek helyrehozhatják ezt az óriási baklövést. – Páran követték Lucindát vissza az időben – mondta végül. – A két Nefilim is többek között. Abban nem vagyunk biztosak, hányán még rajtuk kívül.

– Megkérdézhetem – kezdte a hang, hirtelen jegessé válva –, hogy közületek miért nem döntött úgy senki, hogy Lucinda után megy?

Sophia azért küzdött, hogy nyelni tudjon és levegőt vegyen. A páni félelem a legelemibb mozdulatait is lebénította. – Tulajdonképpen mi nem, nos..., még nem rendelkezünk megfelelő képességekkel hozzá...

A Kitaszított lány a szavába vágott. – A Kitaszítottak már jó úton járnak...

– Csendet! – parancsolta a hang. – Kíméljete meg a kifogásaitoktól! Nem számítanak, ahogy ti sem!

A csoport hosszú ideig csendben maradt. Borzasztó, hogy még csak nem is lehet sejteni, hogyan tehetnének a kedvére. Mikor végre megszólalt, hangja lágyabban, de nem kevésbé gyilkosan csengett. – Túl nagy a tét. Többé semmi mást nem bízhatok a véletlenre.

Habozott.

Majd szelíden hozzátette: – Eljött az idő, hogy a saját kezembe vegyem a dolgokat!

Sophia, hogy palástolja rettegését, azonnal abbahagyta a zihálást, de teste reszketésének nem tudott megálljt parancsolni. Hogy személyesen *Ő* avatkozik be? Őszintén, ez volt a lehető legrémisztőbb lehetőség. Sophia el sem tudta képzelni, hogy *vele* dolgozzon azon...

– Ti pedig kimaradtok belőle! – folytatta. – Ennyi az egész.

– De... – Baleset volt, akarta mondani, ám Sophia torkán nem jött ki szó. Már nem tudta visszacsínálni. Mi lesz az évtizedek alatt végzett munkájával! A megannyi tervével! A saját nagy terveivel!

Hosszú, fűlértő ordítás harsant.

Végigvisszhangzott a lelátókon, s a másodperc töredéke alatt szinte az egész versenypályát bejárta.

Sophia összehúzta magát. A hang szinte *belé* fűródott, áthatolt a bőrén, egész a legbensőjéig. Úgy érezte, darabokra hasítja a szívét.

Mind Lyrica, mind Vivina összeszorított szemmel, szorosan simult hozzá. Még a Kitaszítottak is megremegtek.

És mikor Sophia már azt gondolta, a hang soha nem szűnik meg, s a végén a halálát okozza, az ordítást tökéletes, síri csend váltotta fel.

Egyetlen pillanatra.

Ám épp elég időre ahhoz, hogy Sophia körbepillantson, és nyugtázza, a lóverseny közönsége semmit nem hallott.

A hang Sophia fűlébe suttozta: – A kísérletezéseidnek ezzel vége! Meg ne próbálj az utamba állni!

Lent, előttük újabb lövés dőrent. A széles kapu újra kivágódott. Ezúttal azonban a lópaták dobogása csupán annyira hallatszott a porban, akár a könnyű záporosó kopogása a fák lombjain.

A mögöttük lévő alak odébbállt, még mielőtt a lovak átfutottak volna a célvonalon, csak a lelátó deszkáiba égett szénfekete patanyomok maradtak utána.

ELSŐ FEJEZET

TŰZ ALATT

MOSZKVA

1941. OKTÓBER 15.

LUCINDA!

A sűrű sötétben vegyes hangfoszlányok érték utol.

Gyere vissza!

Várj!

Nem vett róluk tudomást, haladt tovább előre. A Derengő árnyékos falairól mindenhol a neve visszhangzott, ami apró hőhullámokat keltett a bőrén. Daniel vagy Cam hangja? Arriane vagy Gabbe? Roland töri magát, hogy menjen vissza azonnal, vagy Miles az?

Egyre nehezebben lehetett a különféle hangokat kivenni, míg végül Luce már egyáltalán nem is tudta egymástól megkülönböztetni a jóakarót és a rosszat. Barát vagy ellenség? Könnyedén szét kéne választania őket, de semmi nem egyszerű többé. Mára minden, ami valaha fekete és fehér volt, egyszínű szürkévé olvadt.

Egy dologban viszont mindkét oldal egyetért: mindenki ki akarja húzni a Derengőből. Mégpedig a saját *biztonsága* érdekében, ahogy ők állítják.

Köszöni szépen, de nem!

Nem most.

Nem, miután tönkretették a szülei udvarát, poros csatateret csinálva belőle. Nem tudott a szülei arcára gondolni anélkül, hogy ne akarna visszafordulni. Nem mintha tudná, hogyan kell egy Derengőben megfordulni! Ráadásul, túl késő is lenne. Cam megpróbálta *megőlni*. Vagyis azt, akit Luce-nak hitt. Miles ugyan megmentette, de az sem egy egyszerű kérdés. Csak azért volt képes a tükörképét megjeleníteni, mert *túláságosan* kedveli.

És Daniel? Vajon eléggé szereti? Luce nem tudta megmondani.

A végén, mikor a Kitaszított megközelítette, Daniel és a többiek úgy bámultak Luce-ra, mintha *ő* tartozna *nekik*.

Te vagy a belépőnk a Mennysországba, mondta neki a Kitaszított lány. *A jutalom*. Mit jelenthet ez? Pár héttel ezelőtt még azt sem tudta, hogy léteznek Kitaszítottak! És ők mégis akarnak tőle valamit, még hozzá annyira, hogy képesek Daniellel is megküzdeni érte! Biztos azzal az átokkal kapcsolatos, ami miatt Luce folyton újjászületik, életről életre újból testet ölt. De mit hisznek róla, mire képes?

Valahol itt van a válasz eltemetve!

Liftezett a gyomra, míg gépiesen átbökladozott a hideg árnyékon, a sötét Derengőben tátongó úr mélyén. *Luce...*

A hangok halkultak, egyre jobban elcsendesültek. Nemsokára csak alig kivehető suttogások maradtak. Mintha feladták volna. Mígnem...

Újra felerősödtek. Egyre hangosabbá és érthetőbbé váltak.

Luce... !

Ne! – A kezét a fülére szorítva próbálta a hangokat kizárni.

Lucinda... !

Lucy... !

Lucia... !

Luska... !

Fázott, fáradt volt és csendre vágyott. Most az egyszer egyedül akart maradni.

Luska!

Luska!

Luska! Lábával belerúgott valamibe. *Puff.*

Valami kegyetlenül fagyos dologba.

Szilárd talajon állt. Tudta, mert nem botladozott többé, bár egyelőre semmi mást nem látott maga előtt, csak a mindent beborító feketeséget. Ekkor Converse tornacipőjére nézett.

És nagyot nyelt.

Fél lábszárig érő hótakaróba süppedt. A nyirkos hűvös helyett, amihez a hátsó udvarukból a múltba vezető homályos alagútban hozzászokott, valami más fogadta. Tomboló, kegyetlen fagy.

Az első alkalommal – a Shoreline-beli hálósobájától Las Vegas felé –, mikor Luce a Derengőbe lépett, barátaival, Shelbyvel és Milesszal tette. Az átjáró végén akadályba ütköztek: a köztük és a város közti sötét, árnyas lepelbe. Mivel Miles volt az egyetlen, aki elolvasta az átlépésről írottakat, körkörös mozdulattal addig dörzsölte a Derengőt, amíg a borongós fekete árnyék darabokra nem hasadt. Luce mostanáig nem tudta, milyen problémát oldott meg ezzel Miles.

Ezúttal nem volt akadály előtte. Talán, mert egyedül utazott a saját indulatossága és akarata által megidézett Derengőn át. Olyan könnyen megtalálta a kijáratot! Szinte túl könnyen. A fátyla egyszerűen kettévált előtte.

Fagyos szellőkés mart belé, térde összekoccant a hidegtől. Bordái megmerevedtek, szeme könnyel telt meg a hirtelen támadt csípős szélben.

Hol lehet?

Luce már bánta, hogy pánikszerűen vetette magát az időbe. Bár az igaz, hogy menekülnie kellett, meg aztán szeretné végre kideríteni a múltját, hogy korábbi énjait megmentse a sok fájdalomtól, és megértse, miféle szerelmi kapcsolatban állt Daniellel előző életei során. *At akarta érezni*, nem elbeszélésekből megtudni. Ha megérti, talán helyrehozhatja, bármilyen átokkal sújtották is őt és Danielt.

Csak ne így! Nem tudja, hová és milyen korba jutott, fagyoskodik, magányos és teljesen felkészületlen.

Behavazott utcát látott maga előtt, acélszürke eget a fehér épületek fölött. Amolyan dörgésfélét hallott a távolból, de nem akart belegondolni, mit is jelezhet.

– Várj! – suttogetta a Derengőnek.

Az árnyék bizonytalanul húzódott el vagy két araszra az ujjaitól. Próbálta megragadni, de a Derengő kisiklott a markából, s még távolabbra lebbent. Utána ugrott, és ujjbeggyel elcsípett belőle egy apró, nyirkos darabkát.

Am ekkor, egy szempillantás alatt, a Derengő puha, fekete foszlányokra hullott szét a havon, melyek miután elhalványultak, teljesen eltűntek.

– Nagyszerű! – motyogta. – És most, mi lesz?

A távolban a szűk utca balra kanyarodott, és egy árnyas kereszteződésbe torkollott. A járdán magas halmokban állt az ellapátolt hó, melyet két hosszú, fehér kőépületsor mellé hordtak. Pár emeletnyi magas, feltűnő házak voltak, homlokzatukon végig vakító fehér boltívekkel és rafináltan faragott oszlopokkal. Luce soha nem látott ehhez foghatót.

Az összes ablak sötéten tátongett. Luce-nak az az érzése támadt, hogy talán az egész város kihalt. Fényt csupán egy utcai gázlámpa árasztott. Ha fent is van a hold, vastag felhőtakaró mögé bújt. Ismét hallott valami morajlást az égen. Mennydörgés lenne?

Luce összefűzte karját a mellkasán. Rettenetesen fázott.

– Luska!

Egy női hang. Rekedt és érdes, mely egész életét parancsolgatással tölthette. Ennek ellenére a hang remegett.

– Luska, te bolond! Hol vagy?

Egyre közelebbről hallatszott. Vajon Luce-hoz beszél? Volt valami más is a hangjában, valami különös, amit Luce hirtelen nem tudott szavakba önteni.

Végül egy sántikáló alak bukkant elő a behavazott utcasarkon. Luce a nőre bámult, és próbálta elhelyezni. Nagyon alacsony, kissé görnyedt hátú, talán hatvanas éveinek második felét taposta. Formátlan ruhái túlméretezettnek tűntek a testéhez képest. Haját vastag, fekete sálja alá gyűrte. Amint észrevette Luce-t, arca érthetetlen grimaszba torzult.

– Merre voltál?

Luce körülnézett. Rajta kívül egy lélek sem volt az utcán. Az idős hölgy hozzá beszélt.

– Pont itt – hallotta magát megszólalni.

Oroszul.

Kezét a szája elé kapta. Szóval emiatt tűnt az idős asszony hangja olyan furcsának: egy Luce által soha nem tanult nyelvet beszél! És mégis, Luce nemcsak érti minden szavát, de válaszolni is tud!

– Meg tudnálak ölni! – mondta az asszony nehezen szedve a levegőt, miközben Luce-hoz sietett, majd hevesen átölelte.

Markáns ölelés volt egy ilyen törékeny asszonytól. Luce majdnem sírva fakadt, amint a másik test hozzásimult, és megérezte a melegét ebben a véget nem érő, elképesztő hidegben. Szorosan magához ölelte.

– Nagyi? – suttogta, ahogy ajka az asszony füléhez tapadt, és valahogy tudta, hogy nem téved.

– Pont ezen az éjszakán tűnsz el, alighogy befejezem a munkát? – dorgálta az asszony. – Most meg holdkóros módjára szökdécselsz itt az utca közepén? Egyáltalán voltál ma dolgozni? Hol a nővéred?

Újabb morajlás az égbolt irányából. Úgy hallatszik, komoly vihar közeledik. Egyre gyorsabban. Luce megborzongott, és a fejét rázta. Nem tudta.

– Aha! – folytatta az asszony. – Már nem annyira felhőtlen a kedved, mi? – Luce-ra hunyorított, majd eltolta magától, hogy jobban szemügyre vehesse. – Istenem, mi ez rajtad?

Luce idegesen téblábolt, mialatt elmúlt élete nagyanyja szájtátva bámulta a farmerjét, és végigfuttatta bütykös ujjait Luce flanelblúzának gombjain. Majd megragadta Luce rövid, kusza copfját. – Néha azt gondolom, ugyanolyan ütődött vagy, mint apád volt, nyugodjék békében!

Nemtetszése jelül az asszony a hóra köpött. Lehámozta magáról a kabátját. – Vedd fel ezt, mielőtt megfagysz! – Ellentmondást nem tűrve bebugyolálta Luce-t, akinek ujjai félig megdermedtek, amíg a gombokkal küszködött. Eztán nagyanyja meglazította a sálját is, és betekerte vele Luce fejét.

Óriási égzengés riasztotta meg őket. Luce valahogy úgy érezte, mégsem mennydörgés. – Mi ez? – suttogta.

Az idős asszony rácsodálkozott. – Háború – motyogta. – A ruháiddal együtt az eszedet is elvesztetted? Na, gyere! Mennünk kell!

Ahogy átvergődtek a behavazott utcán, át az egyenetlen macskaköveken és a közjük fektetett villamossíneken, Luce rádöbrent, hogy a város mégsem néptelenedett el teljesen. Néhány kocsni parkolt közvetlenül az út mellett, de egyszeregyszer hallotta a sötét mellékutcák mélyéről a parancsra váró, kocsik elé fogott lovak örömteli nyerítését is, pedig fagyos leheletük megdermedt a levegőben. Elmosódott alakok iramodtak a háztetőkön át. Az egyik sikátorban egy szakadt kabátos férfi segített le három kisgyereket a pincelejárón.

A szűk utca végén az út fákkal szegélyezett sugárúttá szélesedett, ahonnan távoli kilátás nyílt a városra. Itt csak katonai járművek parkoltak. Régimódinak látszottak, majdhogynem képtelenségnek tunktek, akár egy hadi múzeum relikviái: ponyvás dzsipek óriási ütközőkkel, csontvékony kormánykerékkel, az ajtajukra festve a szovjet sarló és kalapács. Ezen az utcán Luce-on és a nagymamáján kívül nem tartózkodott más. A rémes égzengést leszámítva mindenütt kísérteties, hátborzongató nyugalom honolt.

A távolban Luce egy folyót vett észre, azon túl messzebb pedig egy hatalmas épületet. Még a sötétben is kivehetőek voltak alaposan megmunkált, lépcsőzetes tornyai és túldíszített hagymakupolái, melyek egyszerre tunktek ismerősnek, ugyanakkor mesebelinek. Eltartott egy darabig, mire rájött, ám akkor félelem hasított belé.

Moszkvában van!

És a város háborús övezet!

Fekete füst gomolygott a szürke égbolton, megjelölve a már eltalált városrészeket: a roppant terjedelmű Kremltől balra és közvetlenül mögötte, meg jobbra tőle, kicsit távolabb. Az utcákon nem folyt harc, nem volt jele, hogy az ellenség gyalogos katonái beértek volna a városba. Ám az, hogy a megperzselődött épületeket lángok nyaldossák, mindenfelé a háborús gyújtóbombák szaga érződik, és a levegőben lógó fenyegetés, hogy még több várható, valahogy rosszabb volt mindennél.

Luce életében vitathatatlanul ez volt a legzűrösebb helyzet, amelybe valaha került, de az is lehet, hogy az összes eddigi életére igaz ez. Szülei megölnék, ha tudnák, hol van. Daniel talán soha többet nem beszélne vele.

Másrészről, mi van, ha többé nem is lesz esélyük, hogy haragudjanak rá? El is pusztulhat itt, ebben a háborús tűzfészekben!

Miért is tette mindezt?

Muszáj volt megtennie. Fejvesztettsége közepette nehéz rábukkannia büszkeségének írmagjára, de valahol meg kell lennie.

Átlépett. És egyes-egyedül! Egy messzi helyre, egy távoli korbá, abba a múltba került, melyet mindenképp meg kell értenie. Hiszen ezt akarta. Elég sokáig tűrte, hogy sakkbábuként tologassák.

És most mit kellene tennie?

Felgyorsította lépteit, és szorította nagyanyja kezét. Különös, hogy az asszony nem fogja fel igazán, mi zajlik Luce-ban, nem is sejti, valójában kicsoda, és mégis, érdes markának rángatása az egyetlen, ami jelen pillanatban Luce-t élteti.

– Hova megyünk? – érdeklődött, ahogy nagyanyja egy újabb homályos utcán vonszolta végig. A macskakövek megritkultak, és a kövezetlen út csúszóssá vált. A hó átáztatta Luce teniszcipőjének vásznát, lábujjai égni kezdtek a hidegtől.

– Elhozzuk Krisztinát, a nővéredet – ráncolta a homlokát az idős asszony –, aki éjjelente dolgozik, pusztá kézzel lövészárkokat ás a hadseregnek, míg te pihengetsz! Nem emlékszel?

Ahol megálltak, nem volt közvilágítás az út mellett. Luce pislogott párat, hogy a szeme hozzászokjon. Úgy látszott, pont a város közepén, egy nagyon hosszú árok mellett állnak.

Legalább száz ember nyüzsgött körülöttük, mindannyian az orrukig bebugyolálva. Egy részük térdelve lapátokkal ásott. Mások a kezükkel túrták a földet. Néhányan az eget kémelve, mintegy fagyottan álltak. Pár katona nehéz, megrakott fém talicskákból és targoncákon szállította el a földet és a köveket az utca végén törmelékből emelt barikádhoz. Testüket vastag, a hadsereg által kiutalt, térdüket verő gyapjukabát fedte, de acélsisakjuk alatt arcuk éppolyan komor volt, mint a civileké. Lucinda felfogta, hogy mind azon dolgoznak, az egyenruhás férfiak, az asszonyok és a gyerekek,

hogy a várost megerősítsék, az utolsó pillanatig megtegyenek minden elképzelhetőt az ellenség tankjainak távol tartására.

– Krisztina! – kiáltotta Luce nagyanyja ugyanazon az aggodalommal átitatott, szeretetteljes hangon, ahogy az imént Luce-t kereste.

Szinte azonnal felbukkant mellettük a lány. – Mi tartott ilyen sokáig?

A magas és vékony Krisztina, a fején lévő tiszti sapka alól kiszabaduló hosszú, sötét haj tincseivel annyira gyönyörű volt, hogy Luce gombócot érzett a torkában. Azonnal felismerte a lányban a családtagot.

Krisztina külseje Verára, egy másik múltbéli élete nővéreére emlékeztette. Bizonyára vagy száz nővére kellett, hogy legyen az idők során. Vagy ezer. És mindannyian valamelyest hasonlóan élhették át ugyanazt a tragikus élményt. Lány- és fiútestvérek, szülők és barátok, akiket Luce szeretett, aztán elvesztett. Egyikük sem számított arra, ami bekövetkezett. Mindegyiküket magára hagyta a gyászukban.

Talán van rá mód, hogy ezt megváltoztassa, hogy könnyítsen a szerettei sorsán! Hátha ez is része annak, amit a régi életeiben történő bolyongása során elérhet.

Hatalmas robbanás dőreje visszhangzott a városon keresztül. A közelben csapódhatott be, mert Luce lába alatt megremegett a föld, és úgy érezte, a jobb oldali dobhártyája menten beszakad. Az utcasarkon beindultak a légvédelmi szirénák.

– Baba! – fogta meg Krisztina a nagyanyja kezét. Majdnem elsírta magát. – A nációk... vannak itt, ugye?

A németek. Luce először lépett át az időn egyedül, és zsupsz, máris a második világháborúban találja magát! – Megtámadják Moszkvát? – remegett a hangja. – Ma éjjel?

– El kellett volna mennünk innen a többiekkel! – jegyezte meg Krisztina keserűen. – Most már túl késő!

– És hátrahagytad volna az anyádat, az apádat meg a nagyapádat? – Baba megrázta a fejét. – Magukra hagynád a sírjaikat?

– Jobb, ha a temetőben csatlakozunk hozzájuk? – vágott vissza Krisztina. Luce után nyúlt, és megszorította a karját. – Tudtatok a

támadásról? Te meg a kulák barátod. Ezért nem jöttél ma reggel dolgozni? Vele voltál, nem igaz?

Mire gondolhat a nővére, amiről Luce-nak tudomása lehet? Vajon kivel volt? Ki mással, mint Daniellel.

Hát persze! Luska biztos épp most is vele van! És ha saját családtagjai is összekeverik *azt* a Luskát Luce-szal...

Összeszorult a mellkasa. Mennyi ideje van még hátra a haláláig? Mi lesz, ha Luce rátalál Luskára, mielőtt bekövetkezik?

– *Luska!*

Nővére és nagyanyja is rámeredt.

– Mi a baj vele ma este? – kérdezte Krisztina.

– Induljunk! – nézett rájuk morcosan Baba. – Azt hiszitek, Moszkovicsék a végtelenségig nyitva hagyják a pincéjüket nekünk?

Az égen egy vadászperepülő propellerének elnyújtott berregése hallatszott. Annyira közel repült, hogy mikor Luce felpillantott, tisztán kivehette a szárnyai alsó részére pingált sötét horogkeresztet. Borzongás futott végig rajta. Nemsokára újabb dörgés rázta meg a várost, a levegőt sötét, maró füst töltötte be. Eltaláltak valamit a közelben. Még két súlyos robbanás remegtette meg a talajt a lábuk alatt.

Az utcán káosz uralkodott. A lövészárkokban lévő emberek eltűnédeztek, szétszóródtak a tucatnyi szűk utcácska irányába. Némelyikük a sarki metrómegálló lépcsőin igyekezett lefelé, hogy a föld alatt várja ki a bombázás végét, mások sötét kapualjakban tűntek el.

Egy háztömbnyire Luce rohanó alakot pillantott meg, vele egykorú lányt, piros sapkában és hosszú gyapjúkabátban. Egy pillanatra hátranézett, aztán futott tovább. Luce-nak ennyi is elég volt, hogy tudja.

Ő az!

Luska.

Kiszabadította magát Baba szorításából. – Sajnálom! Mennem kell!

Luce mély lélegzetet vett, és végigfutott a gomolygó füstös utcán, egyenesen a sűrű bombázás kellős közepébe.

– Megörültél?! – ordította Krisztina, de nem követték. Ahhoz nekik is meg kéne bolondulniuk.

Luce lába elgémberedett, ahogy futni próbált a járdán felhalmozódott fél lábszárig érő hóban. Mikor ahhoz a sarokhoz ért, amerre piros sapkás korábbi énjét elrohanni látta, lelassított. Aztán visszatartotta a lélegzetét.

Az épület, mely közvetlenül előtte a háztömb felét elfoglalta, összeomlott. Fekete hamucsíkok mintázták a fehér köveket. Az épület oldalában lévő kráter legmélyén háborgó tűz égett.

A robbanás több rakás felismerhetetlen törmeléket szórt szerteszét a ház belsejéből. Vértörő csíkok a havon. Luce visszahőkölt, míg rá nem jött, hogy a vörös csíkok nem vérnyomok, hanem vörös selyemfoszlányok. Szabóműhely lehetett. Az utcán több, csúnyán megperzselődött ruhaállvány szóródott szét. A csatornában egy próbababa feküdt az oldalán. Égett. Luce-nak be kellett takarnia a száját nagyanyja sáljával, hogy meg ne fulladjon a füsttől. Bárhová lépett, üvegszilánkok és kődarabok csapódtak a hóba.

Vissza kellene fordulnia, megkeresni a nagyanyját és a nővérét, akik az óvóhelyre segítenék, de nem volt rá képes. Muszáj megtalálnia Luskát! Ilyen közel még soha nem volt egyetlen múltbeli énjéhez sem. Luska talán segíthet annak megértésében, miért annyira más Luce saját élete. Vajon miért lőtt Cam csillagnyal Luce tükörképébe, mikor azt hitte, ő az, és miért mondta Danielnek, hogy „ez sokkal jobb befejezés Luce számára”? Jobb, de minél?

Lassan körbefordult, próbálta észrevenni a piros sapkát az éjszakában.

Ott van!

A lány lefelé futott a folyóhoz. Luce is rohanni kezdett.

Pontosan ugyanolyan tempóban szaladtak. Mikor Luce a robbanás hangjára lebukott, Luska is azt tette, kísértetiesen utánozva Luce mozdulatait. És ahogy elérték a folyópartot és a város látványa eléjük tárult, Luska ugyanabban a merev pózban állt meg, mint Luce maga.

Úgy ötven méterrel Luce előtt, tükörképe zokogásban tört ki.

Moszkva nagy része lángokban állt. Oly sok otthont leromboltak! Luce megpróbálta maga elé képzelni a városban egy éjszaka alatt tönkretett életet, de az egész olyan távolinak,

megközelíthetetlennek tűnt számára, mintha csak a történelemlétkönyvet olvasná.

A lány újra nekiódult. Olyan gyorsan szaladt, hogy Luce akkor sem érné utol, ha akarná. A macskakövekbe ütött hatalmas krátereket kerülgetve futottak. Égő épületek mellett rohantak el, melyekben szörnyű zajjal ropogott az új célpontra éppen áterjedő tűz. Összetört, felborult katonai teherautók mellett futottak el, melyekből megfeketedett emberkarok meredeztek.

Luska élesen befordult egy bal oldali utcába, és eltűnt Luce szeme elől.

Érezte, ahogy adrenalin szökik a vérébe. Nekiiramodott, lába még erőteljesebben, még sebesebben tapodta a havas utat. Csak kétségbeesett ember igyekszik ennyire. Akit nálánál hatalmasabb erő hajt.

Luska csak egy cél felé rohanhat.

– Luska...

Az ő hangja!

Merre van? Luce egy pillanatra elfeledkezett régi önmagáról, elfelejtette az orosz lányt, akinek az élete veszélyben forog, és bármelyik percben véget érhet, elfeledte, hogy ez a Daniel nem az ő Danielje, de aztán...

Hát persze, hogy ő az!

Daniel soha nem hal meg. Mindig jelen van. Mindig az övé, és Luce is mindig Danielé. Luce nem akart mást, csak a karjára lelteni, beletemetkezni az ölelésébe. Daniel tudná, mit kell Luce-nak tennie, tudna segíteni. Miért is kételkedett ebben mostanáig?

Mintha rángatnák, úgy rohant Daniel hangjának irányába, de nem látta sehhol. Sem őt, sem Luskát. A folyótól egy háztömbnyire megtorpant a kihalt útkereszteződésben.

Átfagyott mellkasában szinte elakadt a lélegzet. Hideg, lüktető fájdalom járta át a fülét, a lábát jeges tűszúrások döfködték, ami az állást is elviselhetetlenné tette.

Melyik irányba induljon?

Előtte hatalmas, törmelékkal teli, kihalt telek húzódott, az utcától állványokkal és vaskerítéssel elválasztva. Luce-nak még a sötétben is

világos volt, hogy nem a légítámadásban lebombázott, hanem egy korábban lerombolt városrészt lát.

Nem látszott többnek ronda, elhagyatott építkezési gödörnél. Luce nem is tudta, mi szögezi oda. Miért nem rohan tovább Daniel hangja után?

Megmarkolta a kerítést, pislogott egyet, majd feltárult előtte valami csoda.

Egy templom! Fenséges fehér templom foglalta el a tátongó mélyedést. Homlokzatún hatalmas, három részre tagolt márvány boltívek. Öt aranyozott torony nyúlik az ég felé. Belsejében pedig, ameddig csak a szem ellát, viasszal kezelt templomi fapadok sorakoznak. A fehér lépcsősor tetején áll az oltár. A falakat és a magasan ívelt mennyezetet káprázatosan díszített freskók borítják, telis-teli angyalokkal.

A Megváltó Krisztus temploma.

Honnan tudja ezt Luce? Miért érzi létezésének minden egyes idegszálával, hogy itt a semmi közepén valaha roppant nagy fehér templom magaslott?

Mert percekkel ezelőtt már járt itt. Észrevette valaki másnak a kéznyomát is a fém borító hamuban. Luska is megállt itt, ő is megbámulta a templom romjait, és megérezett valamit.

Luce megmarkolta a kerítés rácsait, újra pislogott, és látta magát – vagy Luskát – kislánként.

Fehér csipkés ruhában ül a templom egyik padsorában. Orgonazene szól, míg az emberek a misére gyülekeznek. A balján ülő jóvágású férfi az apja lesz, a férfi mellett ülő nő pedig az anyja. Ott van a nagyanyja is, akivel Luce az imént találkozott, meg Krisztina. Mindketten fiatalabbnak és jól tápláltnak látszanak. Luce-nak bevillant, hogy nagyanyja a szülei halálát emlegette. Most azonban nagyon is elevennek látszanak. Úgy tűnt, mindenkit ismernek, a padsoruk mellett elhaladó minden egyes családot üdvözlnek. Luce a múltbeli énjét tanulmányozta, ahogy az apját figyeli, aki éppen egy jóképű szőke fiatalemberrel ráz kezét. A fiatalember lehajol hozzá, és a padsorok fölött rámosolyog. Ilyen gyönyörű ibolyaszín szemeket még sohasem látott!

Egy szempillantással később a látomás szertefoszlott. A telek megint nem volt több romhalmaznál. Luce majd megfagyott. És egyedül volt. Újabb bomba robbant a közelben, a folyó túloldalán, a detonációtól Luce térdre esett. Arcát a tenyerébe temette.

Váratlanul halk nyöszörgésre lett figyelmes. Arcát felemelte, és a sötét romok felé meresztette a szemét, míg észre nem vette a fiút.

– Daniel! – suttogta. Megszólalásig hasonlított! Még ebben a dermesztő sötétségben is mintha fény lebegné körül! Szőke haja, melyet szüntelenül csak borzogatna, a szürkés ibolyaszín szemek, melyeket mintha másra sem teremtettek volna, csak hogy folyton Luce-t csodálják. Az a végzetes arc, a kiemelkedő arccsontok, azok az ajkak! Luce szíve hevesebben vert és még szorosabban kellett a vaskerítésbe kapaszkodnia, hogy visszafogja magát, különben odarohan hozzá.

Mert a fiú nem volt egyedül.

Luskával volt. Őt vigasztalta, az arcát simogatta és lecsókolta róla a könnyeket. Karjukat egymás köré fonták, fejüket oldalra billentették, és ajkuk soha véget nem érő csókban forrt össze. Annyira belevesztek az ölelésbe, hogy nem is érzékelték, mikor egy újabb dörgést követően az utca beleremegett a robbanásba. Úgy néztek ki, mintha rajtuk kívül más nem létezne a világon.

Testük szorosan egymáshoz simult, és túlságosan sötét volt ahhoz, hogy meg lehessen mondani, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik.

Lucinda talpra állt, és előrébb lopózott, egyik rakás törmeléktől a másikig araszolt a sötétben, mindössze arra vágyva, hogy közelebb jusson a fiúhoz.

– Azt hittem, soha nem talállok meg! – hallotta Luce múltbeli énjét.

– Mindig egymásra fogunk találni! – felelte Daniel, és felkapta a lányt, hogy még jobban magához szorítsa. – Örökké!

– Hé, ti ketten! – kiáltotta egy hang a szomszédos épület egyik kapualjából. – Jöttök?

Az üres telek melletti tér túloldalán egy fickó, akinek az arcát Luce nem tudta kivenni, kis csoportot terelgetett a biztonságosnak

tűnő kőépületbe. Luska és Daniel is arra tartottak. Biztos végig ez volt a tervük, hogy együtt találjanak menedéket a bombák elől.

– Igen! – kiáltott Luska a többiek felé. Danielre nézett. – Menjünk velük!

– Nem! – válaszolt kurtán Daniel. És nyugtalanul. Luce túlságosan is jól ismerte ezt a tónust.

– Nagyobb biztonságban leszünk kinn az utcán! Nem pont ezért egyeztünk meg, hogy itt találkozunk?

Daniel megfordult, hogy hátranézzen, tekintete éppen azt a helyet pásztázta, ahol Luce rejtőzött. Mikor az ég kivilágosodott az újabb sorozat aranyló vörös robbantástól, Luska felsikoltott, és arcát Daniel mellkasába temette. Így aztán egyedül Luce látta a fiú arc kifejezését.

Valami súly nyomta a lelkét. Valami sokkal komolyabb, mint a bombáktól való félelem.

Ó, ne!

– Danyiil! – Az épület mellett álló fiú még mindig nyitva tartotta az óvóhely ajtaját. – Luska! Danyiil! Már mindenki más bent volt.

Ekkor Danyiil maga felé fordította Luskát, és a füléhez hajolt. Rejtekhelyén, az árnyak sötétjében Luce égett a vágytól, hogy megtudja, mit suttozhat neki. Vajon olyasmiket mond, amit *neki* is szokott, amikor feldúlt vagy megrendült? Oda akart rohanni hozzájuk, elhúzni tőle Luskát, de nem tudta megtenni. Mélyen legbelül valami nem hagyta moccani.

Luska arc kifejezését tanulmányozta, mintha az élete függne tőle.

Talán függ is.

Luska bólogatott, ahogy Daniel beszélt hozzá, és arca a rémültről nyugodtra, csaknem békésre váltott. Behunyta a szemét. Még egyet bólintott, majd hátrabillentette a fejét, és lassú mosoly áradt szét az ajkán.

Mosoly?

De miért? Hogyan? Mintha tudná, mi fog történni vele.

Danyiil a karjában tartotta mélyen hátradöntve. Főlé hajolt egy újabb csókért, ajkát szorosan a lányéra tapasztotta, kezét végigfuttatta a haján, a derekán, végig minden porcikáján.

A jelenet olyan szenvedélyes volt, hogy Luce belepirult, olyan meghitt, hogy lélegezni is alig bírt, olyan káprázatos, hogy a szemét nem tudta levenni róluk. Egy pillanatra sem.

Még akkor sem, mikor Luska felsikoltott.

Majd perzselő, fehér lángoszlop tört fel belőle.

Viharosan felcsapó lángnyelvek simogatták, mely hátborzongatóan szép, földöntúli látványt nyújtott, mintha hosszú selyemsál tekergőzne a vértelen test körül. A tűz elborította Luskát, kiáradt belőle és körülölelte, bevilágítva a kezdetben még verdeső, majd mozdulatlanra dermedő izzó végtagjait. Danyiil nem engedte el, amikor a tűz a ruhájába mart, akkor sem, amikor már csak ő tartotta Luska ernyedt, öntudatlan testének teljes súlyát, és a lángok kellemetlenül fanyar sistergéssel a húst égették, sőt még akkor sem, amikor a lány bőre feketére szenesedett.

Csak mikor a lobogó lángok kihunytak – oly hirtelen, mint ahogy a gyertya alszik el és már nem volt semmi, amit tarthatna, semmi más, csak hamu, Danyiil csak akkor hagyta, hogy karja elernyedjen.

Ez volt az egyetlen, amit Luce a visszatéréséről, elmúlt életeinek meglátogatásáról szóló legvadabb álmodozásaiban sem képzelt el soha: a saját halála. A valóság szörnyűségebb volt annál, mint amit legsötétebb rémálmaiban kiagyalhatott. A látványtól megbénulva, mozdulatlanul ácsorgott a hideg hóban.

Danyiil hátrébb tántorgott a havon heverő elszenesedett halomtól, és zokogásban tört ki. Az arcán patakzó könnyek világosan kivehető nyomokat rajzoltak a fekete koromban, Luskából mindössze ennyi maradt. Arca eltorzult. Kezei remegtek. Csupasz, nagy és üres kezeknek tűntek Luce számára, s mintha – a gondolat furcsán féltékennyé tette – valahogy azok is Luskához tartoznának, a derekához, a hajához vagy az arca köré. Mit tesz az ember a kezével, ha az egyetlen, akit ölelni akar vele, hirtelen borzalmas körülmények között elvész? Az egész lány, egy teljes élet hamuvá válik.

A Daniel arcára kiülő fájdalom annyira hatalmába kerítette Luce szívét, hogy belesajdult. Mélységesen megváltozott. Saját fájdalománál és zavarodottságánál is rosszabb volt látnia a fiú gyöttrődését.

És az összes eddigi életében így érez.

Minden egyes halálban.

Újra és újra és újra.

Luce igazságtalanul vádolta önzéssel Danielt. Hogy Daniel nem vigyáz rá. Épp ellenkezőleg, annyira vigyázott rá, hogy szinte belerokkant. Luce továbbra is gyűlölte, de egyszeriben megértette a keserűségét, a fenntartását mindennel szemben. Lehet, hogy Miles tényleg nagyon szereti, de az ő szerelme nem hasonlítható Danieléhez.

Soha nem lesz olyan.

– Daniel! – kiáltotta, és az árnyékból előbújva felé rohant. Vissza akart adni minden csókot és ölelést, amit Daniel adott a múltbeli énjének, amelynek az imént is tanúja volt. Tudta, hogy mekkora tévedés volt, hogy minden tévedés volt.

Daniel szeme elkerekedett. A páni rémület kifejezése suhant át az arcán.

– Ez meg mi? – mondta lassan, szemrehányóan. Hiszen épp az imént hagyta Luskáját meghalni. Mintha Luce jelenléte rosszabb lenne Luska halálánál. Felemelte hamutól fekete kezét, és rámutatott: – Mi folyik itt?

Gyötrelmes volt, hogy a fiú így néz rá. Luce megtorpant, és elmorzsolgott egy könnycseppet.

– Válaszolj neki! – szólt ki egy hang az árnyékból. – Hogy kerültél ide?

Luce bárhol felismerte volna ezt a fennhéjázó tónust. Oda sem kellett néznie, amikor Cam előlépett az óvóhely bejáratából.

Egy kibomló zászló könnyed suhogásával kiterjesztette jókora szárnyait. A háta mögé íveltek, amitől a szokásosnál még fennköltebbnek és félelmetesebbnek látszott. Luce nem tudott magán uralkodni, csak bámulta. A szárnyak aranyszínű ragyogással vonták be a sötét utcát.

Luce hunyorgott, próbált értelmet adni az előtte zajló jelenetnek. Többen voltak, még több alak rejtőzött az árnyékban, és most mind előlépett.

Gabbe. Roland. Molly. Arriane.

Mindannyian megjelentek. Mindannyian szorosan előreívelő szárnyakkal. Arany és ezüst csillámok vakítóan fényes tengere a

besötétedett utcán. Egytől egyig feszültnek tündek. Szárnyuk hegye remegett, készen arra, hogy csatába induljanak.

Most az egyszer Luce nem esett zavarba szárnyuk pompájától vagy tekintetük súlyától. Émelygett.

– Minden alkalommal végignézik? – kérdezte.

– Luska! – szólt hozzá Gabbe nyugodtan. – Csak mondd meg, mi van!

Ekkor már Danyiil is mellé lépett, és vállon ragadta. Megrázta.

– Luska!

– Nem vagyok Luska! – kiáltotta Luce, és kitépve magát a szorításából vagy hat lépést hátrált.

Borsódzott a háta. Hogy tudnak tükörbe nézni? Hogy tudják hátradőlve végignézni a halálát? Túl sok ez neki. Nem készült fel rá, hogy ezt lássa.

– Miért nézel így rám? – kérdezte Danyiil.

– Danyiil, ő nem az, akinek hiszed – mondta neki Gabbe. – Luska halott. Ő... ő pedig...

– *Micsoda?* – kérdezte Danyiil. – Hogy lehet az, hogy itt áll?

Mikor... ?

– Nézd a ruháit! Nyilvánvalóan...

– Fogd be a szád, Cam, talán nem is! – szólt rá Arriane, de bátortalanul, mert hátha Luce mégis az, aminek Cam nevezte volna, bárkire is gondolt. Újabb süvítés a levegőben, aztán az út túloldalán álló épületekre záporozó tűzérési lövedékek robbanásai megsüketítették Luce-t, és lángra lobbantották a fából készült raktárépületet. Az angyalok nem törődtek a körülöttük folyó háborúval, csak vele. Mostanra már hat méterre szűkült a távolság Luce és közöttük, és ők ugyanolyan bizalmatlannak tündek vele szemben, ahogy Luce érzett irántuk. Egyik sem jött közelebb.

A füstölgő épület fényében Danyiil árnyéka hosszan előrevetült. Luce arra összpontosított, hogy magához idézze. Működhet vajon? Szeme összeszűkült, testének minden izmát megfeszítette. Még mindig ügyetlenül csinálta, nem tudva, mi kell ahhoz, hogy az árnyék a keze közé kerüljön.

Mikor annak sötét körvonalai remegni kezdtek, Luce rávetődött. Mindkét kezével megragadta az árnyékot, és ahogy tanáraitól,

Steventől és Francescától látta első napján a Shoreline-ban, elkezdte a sötét masszát gömb alakká formázni. A nemrég megidézett Derengők rendezetlenek és formátlanok voltak. Először határozott körvonalat kellett adni nekik. Csak akkor lehetett őket szétválasztani, és nagyobb, lapos felületté nyújtani. Úgy a Derengő átalakulhat képernyővé, melyen keresztül bepillanthatunk, vagy kapuvá, melyen át beléphetünk a múltba.

Ez a Derengő ragacsos volt, de Luce gyorsan átrendezte és kapuvá formálta. Belényült és kinyitotta.

Nem maradhat itt tovább. Más céljai vannak: magára találni egy másik életben, egy más időben, megtudni, milyen jutalomra céloztak a Kítaszítottak, és végül nyomára bukkanni az őt és Danielt sújtó átok eredetének.

Aztán megtörni az átkot.

A többieknek elállt a lélegzete attól, milyen ügyesen bánik Luce a Derengővel.

– Mikor tanultad, hogyan kell csinálni? – suttogta Danyiil. Luce megrázta a fejét. Magyarázata csak összezavarná

Danyiilt.

– Lucinda! – Az utolsó hang, amit hallott, a fiúé volt, amint az igazi nevét kiáltja.

Különös, hiszen egyenesen Daniel meglepett arcába néz, de az ajkát nem látja mozogni! Talán csak a képzelete játszik vele.

– Lucinda! – kiáltott a fiú még egyszer, a félelemtől egyre magasabb hangon, épp mielőtt Luce fejest ugrott a hívogató sötétségbe.

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÉG KÜLDÖTTE

MOSZKVA 1941.

OKTÓBER 15.

– **L**ucinda! – kiáltott újra Daniel, de nagyon elkésett vele. Luce abban a szempillantásban eltűnt. Daniel ekkor bukkant csak fel a zord, hóborította tájban. Érzékelte a fényvillanást maga mögött és a közelben lévő lángok melegét, de nem látott mást, csak Luce-t. Az elsötétedett utcasarok és Luce felé rohant. Luce parányinak látszott a viseltes idegen kabátban. És ijedtnek. Daniel látta, amint szétnyitja az árnyékot, és...

– Ne!

Rakéta csapódott a mögötte álló épületbe. A föld megremegett, az út felgyűrődött, majd kettéhasadt, üveg–, acél-és kődarabok repültek fel a levegőbe, aztán potyogtak alá.

Halálos csend telepedett az utcára. Daniel észre sem vette. Csak állt a romhalmaz közepén, hitetlenkedve.

– Annál inkább visszamegy – motyogta, miközben a port törölgette a válláról.

– Annál inkább visszamegy – ismételte valaki. Ugyanaz a hang. Az ő hangja! Visszhang lenne?

Nem, ahhoz túl közlelről jön. Ahhoz meg túlon túl határozott, hogy a fejében hallja.

– Ki mondta ezt? – Elrohant az összedőlt állványok összevisszasága mellett oda, ahol az előbb még Luce-t látta.

Két lélegzet elakadt.

Daniel önmagával találta szemben magát. Vagyis, nem egészen önmagával, hanem saját maga korábbi változatával. De melyik korból? Hol van most?

– Ne érjetek egymáshoz! – ordított rájuk Cam. Tiszti gyakorlóruhát, bakancsot és vastag, fekete kabátot viselt. Daniel láttán villámokat szórt a szeme.

A két Daniel akaratlanul is közelebb húzódott egymáshoz, bár óvatosan kerülgették a másikat körbe-körbe a havon. Aztán eltávolodtak.

– Maradj távol tőlem! – figyelmeztette a régebbi az újonnan jöttet. – Veszélyes!

– Tudom! – mordult rá Daniel. – Azt hiszed, nem tudom? – Már csak a közelségétől felkavarodott a gyomra. – Voltam én már itt! Én *te* vagyok!

– Mit akarsz?

– Én... – Daniel körülnézett, próbálta kiismerni magát. Több ezer évnyi élete, Luce-szal való szerelme és elvesztése után, emlékei berozsdásodtak. Az ismétlődések megnehezítették a múlt felidézését. De nem olyan rég időzött ezen a helyen, erre emlékezett...

Az elpusztított város. Behavazott utcák. Égi tűzharc. Bármelyik lehetett a vagy száz háború közül. De ott...

Az a hely az utcán, ahol elolvadt a hó. Sötét kráter a fehérség tengerén. Daniel térdre ereszkedett, és a földet bepíszkító fekete koromgyűrű felé nyúlt. Behunyta a szemét, és pontosan eszébe jutott, ahogy a lány meghal a karjaiban. 1941-ben, Moszkvában.

Szóval ebben mesterkedik! Beleássa magát az elmúlt életeibe! Remélve, hogy úgy megéri.

Az a helyzet, hogy kiszámíthatatlanok és értelmetlenek azok a halálok. *Ezt* Daniel bárkinél jobban tudta.

Voltak azonban bizonyos életek, melyekben Daniel igyekezett némileg felvilágosítani a lányt, azt remélve, hogy megváltoztathatja a dolgok állását. Néha abban reménykedett, meghosszabbíthatja az életét, de ez soha nem működött igazán. Néha meg – mint ekkor is, Moszkva ostroma alatt – azt választotta, hogy gyorsabban bocsátja útjára. Hogy megkímélje. Hogy az ő csókja legyen az utolsó, amit ebben az életben érez.

Ezek az életek vetik a leghosszabb árnyékokat az örökkévalóságban. Ezek az életek kiragyognak, és úgy vonzzák a Derengőkön át botladozó Luce-t, mint mágnes a vasreszeléket. Igen, azok az életek, melyekben felfedte előtte, amit tudnia kell, még ha a tudás elpusztítja is.

Mint Luce moszkvai halála. Határozottan emlékszik rá, és ostobának érzi magát miatta. A bátorító szavakat, melyeket odasugdosott, a hosszú csókot. Az üdvözült megvilágosodást haldoklása közben az arcán. Semmi nem változott. A végzete ugyanaz maradt, ami volt.

És Daniel is mindig teljesen ugyanolyan lett utána. Komor. Sötét. Kiüresedett. Letaglózott. Vigasztalhatatlan.

Gabbe lépett elő, és havat rugdosott a hamugyűrűre Luska halálának színhelyén. Pihekönnyű szárnyai ragyogtak az éjszakában, és ahogy lehajolt a hóban, testét csillámló pára vette körül. Könnyezett.

A többiek is közelebb jöttek. Cam, Roland, Molly és Arriane. Végül Danyiil, a réges-régi Daniel zárta a színes csapatot.

– Ha azért jöttél, hogy figyelmeztess bennünket – szólalt meg Arriane –, add elő a mondandódat és távozz! – Szívárványszínekben játszó szárnyai szinte védekezőn hajoltak előre. A kissé sápadtnak tűnő Danyiil elé lépett.

Törvény- és természetellenes, ha az angyalok a korábbi énjükkel kommunikálnak. Daniel megszédült és kiverte a veríték, de nem tudta megmondani, vajon amiatt, mert újra végigélte Luce halálát, vagy mert ennyire közel van korábbi énjéhez.

– Figyelmeztetni bennünket? – gúnyolódott Molly Daniel körül sétálgatva. – Miért tenne Daniel Grigori egyetlen felesleges lépést azért, hogy bennünket bármiről is értesítsen? – Szinte a képébe

mászott, és rézszerű szárnyával kötekedett vele. – Nem, nem! Emlékszem én, miben sántikál! Évszázadok óta ugrabugrál a múltba! Mindig keresgél, mindig elkésik.

– Nem! – suttogta Daniel. Ez nem lehet! Azért indult, hogy utolérje a lányt, és utol is éri!

– Úgy érti – fejtegette Roland Danielnek –, hogyan fordulhatott elő, hogy ide kerültél? Akárhonnan is érkezél.

– Majdnem kiment a fejemből! – szólt Cam a halántékát masszírozva. – Lucinda után kutat. Aki elveszett az időben. – Danielhez fordult, és felvonta a szemöldökét. – Talán most majd feladod a büszkeséged, és elfogadod a segítséget!

– Nincs szükségem segítségre!

– Nekem úgy tűnik, van! – gúnyolódott Cam.

– Maradj ki belőle! – prüszkölte Daniel. – Később elég bajt okozol majd nekünk!

– Ó, milyen szórakoztató! – tapsikolt Cam. – Most olyat árultál el, amire legalább várhatok!

– Veszélyes játékot játszol, Daniel! – mondta Roland.

– *Tudom.*

Cam baljóslatúan, gonoszul felnevetett. – Szóval, végre elérkeztünk a végjátékhoz, nem igaz? Gabbe nyelt egyet. – Akkor... valami megváltozott?

– Luce legalábbis arra számít! – mondta Arriane. – Derengőket nyit fel, átlép beléjük, és *még mindig életben van!*

Daniel ibolyaszín szeme felvillant. Elfordult tőlük, visszanézett a templom romjaira, arra a helyre, ahol Luskára először szemet vetett.

– Nem maradhatok. Utol kell érnem!

– Nos, ha jól emlékszem – szólalt meg Cam halkan –, soha nem fogod! A múlt már rég meg van írva, barátom!

– A te múltad lehet, de nem az én jövőm! – Daniel nem tudott józanul gondolkodni. Szárnyai belülről égtek a testét, sajogtak, hogy kiszabadulhassanak. Luce elment. Az utca kihalt. Nincs kiért aggódni.

Vállait hátravetve egy suhintással széttárta szárnyait. Lám! Ezt a megkönnyebbülést! A legnagyobb szabadság érzése. Máris tisztábban tud gondolkodni. Pillanatnyilag magányra van szüksége.

Egyes-egyedül lenni. Egy pillantást vetett a másik Danielre, és felrepült a levegőbe.

Pillanatokkal később kibomló szárnyak suhogását hallotta. Másik, fiatalabb szárny rugaszkodott el a földről.

Daniel korábbi énje utolérte a levegőben: – Hova megyünk?

Szótlanul telepedtek le a Pátriárka tavak közelében a Luce ablakával szemközti tetőn, a harmadik emeleti párkányon, ahonnan régen az alvó lányt figyelték. Ennek emléke Danyiil fejében élénkebben élt, de egy halvány emlékképre, melyben Luce álmódosza fekszik a takaró alatt, Danielt is meleg borzongás járta át a szárnya hegyéig.

Mindketten elkomorultak. Egyszerre szomorú és ironikus, hogy a lebombázott városban Luce háza megmenekült, mikor ő maga nem. Csendben álltak a hideg éjszakában, gondosan hátravetett szárnyakkal, hogy még véletlenül se érjenek egymáshoz.

– A jövőben hogyan alakulnak a dolgai?

Daniel felsóhajtott. – A jó hír az, hogy a jelenlegi élete valamelyest különbözik a többitől... Valahogy... módosult az átok.

– Hogyan? – nézett fel Danyiil, de a szemében felcsillanó remény kihunytt. – Azt akarod mondani, hogy a jelenlegi életében még nem kötött szövetséget?

– Úgy tűnik, nem. Ez lehet az egyik része a dolognak. Talán olyan kibúvó ez, ami lehetővé teszi, hogy tovább éljen a szokásosnál...

– De ez nagyon veszélyes! – Danyiil hadarva, kétségbe-esetten beszélt, ugyanazt a gondolatmenetet követte, amelyen Daniel a Sword & Crossban töltött utolsó éjszaka óta rágódott, amikor is rájött, hogy ezúttal másképp történik az egész: – Meghalhat, és soha nem tér vissza! Az lesz a vég! Az égvilágon minden ezen múlik!

– Tudom!

Danyiil elhallgatott, és összeszedte magát. – Bocsánat! Hát persze, hogy tudod! A kérdés az, érti-e Luce, miért másmilyen ez az élete?

Daniel az üres tenyerére nézett. – Zhsmaelim Vénjei közül az egyik igen közel került hozzá, és kifaggatta őt, mielőtt Luce bármit is sejtett volna a múltjáról. Lucinda felfogta, hogy mindenki arra koncentrál, hogy nincs megkeresztelve, de annyi mindent nem tud még!

Danyiil a párkányra lépett, és mereven nézte a lány besötétített ablakát. – És mi a rossz hír akkor?

– Attól tartok, túl sok az, amit *én* sem tudok. Képtelen vagyok megjósolni az időutazása következményeit. Rá kell találnom, hogy megállítsam, mielőtt túl késő lesz.

Lenn az utcán felharsant egy sziréna. Véget ért a légitámadás. Az oroszok nemsokára átfésülik a várost túlélők után kutatva.

Daniel az emlékfoszlányai között kutatott. *Luce még visszább megy, de vajon melyik életébe?* Megfordult, és szigorúan korábbi énjére nézett: – Te is emlékszel, igaz?

– Arra... hogy visszamegy?

– Igen. De vajon, milyen messzire vissza? – Egyszerre beszéltek, miközben a sötét utcát bámulták.

– És hol áll majd meg? – kérdezte Daniel váratlanul, hátrálva a párkány szélétől. Szemét behunyva mély levegőt vett. – Luce megváltozott. Olyan... – Szinte érezte a lány illatát. Tiszta, szeplőtlen fény, akár a napsugár. – Valami alapjaiban megváltozott benne. Végre valóban van esélyünk! És én soha nem voltam ennél mámorosabb, de ugyanakkor ennyire halálra rémült sem. – Kinyitotta a szemét, és meglepődött, mert Danyiilt helyeselni látta.

– Daniel?

– Igen?

– Mire vársz még? – kérdezte Danyiil mosolyogva. – Eredj és érd utol!

Ekkor Daniel szétfeszítette a tetőparkány menti árnyékot – egy Derengőt és belelépett.

HARMADIK FEJEZET

FEJJEL A FALNAK

OLASZORSZÁG, MILÁNÓ
1918. MÁJUS 25.

UCE ROBBANTÁSOK ZAJÁRA KÁSZÁLÓDOTT ELŐ A DERENGŐBŐL.

Behúzta a nyakát és befogta a fülét. Heves dörgések rengették meg a földet. Egyik nehéz dörrenés a másik után, mindegyik hevesebb és dermesztőbb az előzőnél, míg aztán rengések hangja vissza nem verődött valahonnan, és akkor úgy tűnt, szünet nélküli támadás zajlik. Nem volt menekülés a fültépő, végeérhetetlen lármából.

Luce összehúzta magát, úgy botladozott a fülsiketítő sötétségben, próbálva védeni a testét. A robbanások visszhangzottak a mellkasában, és telehordták földdel a szemét és a száját.

Mindezt még mielőtt esélye lett volna, hogy lássa, hova került. Minden egyes robbanás fényénél végtelen mezőket pillantott meg futólag, csatornákkal és düledező kerítésekkel összekarcolva. De aztán a felvillanó fény elenyészett, és újra vakon tapogatózott.

Bombák. És folyamatosan hullottak.

Valami nem stimmelt. Luce azt tervezte, hogy az időn átlépve elmenekül Moszkvából és a háborúból. Ehelyett nyilván egyenesen

visszajutott oda, ahonnan indult! Roland figyelmeztette erre, a Derengőbeli utazás veszélyeire, de ő túl makacs volt, nem hallgatott rá.

A koromsötétben Luce megbotlott valamiben, és arccal előre a sárba zuhant.

Valaki felnyögött. Az a valaki, akin Luce landolt.

Zihálva arrébb kászálódott, és éles szúrást érzett a csípőjében, amire ráesett. Azonban amint meglátta a földön fekvő férfit, elfeledkezett a fájdalmáról.

Fiatal, Luce-szal egykorú fiú volt. Kis termetű, finom vonásokkal és félénk, barna szemekkel. Akadozva, aprókat lélegzett. Hasára szorított kezét fekete piszok borította. A keze alatt az egyenruháját mélyvörös vér áztatta át.

Luce nem tudta levenni tekintetét a sebesülésről. – Nem itt kellene lennem – suttogetta maga elé.

A fiú ajka megremegett. Reszkető kézzel keresztet vetett a mellkasa előtt. – Ó, meghaltam! – mondta tágra nyílt szemmel Lucera meredve. – Te angyal vagy. Meghaltam és a... a Mennyben vagyok?

Luce felé nyújtotta reszkető kezét. Luce sikítani és öklendezni akart, de nem tehetett mást, mint kezét a fiúéra tette, s gyengéden visszafektette a hasán tatóngó nyílásra. Újabb dörgés rázta meg a földet és a fekvő fiút. Luce ujjainak szövédéken friss vér szivárgott át.

– Giovanni vagyok – suttogetta a fiú a szemét behunyva. – Kérlek! Segíts rajtam! Kérlek!

Luce csak ekkor ébredt rá, hogy már nem Moszkvában van. Melegebb volt a föld alatta. Nem hó borította, hanem füves síkság volt, mely néhány helyen beszakadt, s látszott a termékeny fekete föld.

A levegő poros volt, száraz. A fiú olaszul beszélt, és ő csakúgy, mint Moszkvában, ezt is megértette.

A szeme hozzászokott a sötétséghez. A távoli fénycsókák a vörös dombokat pásztázták. A dombokon túl az éjszakai égboltot fényes fehér csillagok pettyezték. Luce elfordult. Nem tudott a csillagokra nézni anélkül, hogy ne Danielre gondoljon, és ebben a percben nem

gondolhatott rá. Most nem, miközben kezét épp ennek a fiúnak a vérző hasára tapasztja, aki talán nemsokára meghal.

De *még* nem halt meg!

Bár ő már azt hitte magáról, hogy igen.

Luce nem hibáztatta ezért. Valószínűleg sokkot kapott, mikor eltalálták. Aztán meg, láthatta őt a Derengőn át megérkezni, egy fekete alagútból, melyen keresztül egyszer csak megjelent a semmiből. Biztosan attól is megrémült!

– Rendbe jössz! – mondta neki olyan tökéletes olasz kiejtéssel, melyet mindig is szeretett volna megtanulni. Meglepő természetességgel pergett a nyelve. Még a hangja is lágyabb és melegebb annál, mint várta. Eltűnődött, vajon milyen lehetett ebben az életében?

Fülsiketítő lövések sorozata ugrasztottá fel. Ágyútűz. Szünni nem akaró, gyors egymásutániságban süvítő nyomjelző lövedékek íveltek át az égbolton fehér csíkokat égetve a látóterébe, s ezt olasz kiáltások tömege követte. Aztán léptek dobogása a porban. Közeledtek.

– Visszavonulunk – motyogta a fiú. – Ez nem jó jel.

Luce a feléjük csörtető katonák irányába nézett, és csak most vette észre, hogy nincsenek egyedül a sebesült katonával. Legalább tíz másik sebesült férfi feküdt körülöttük nyöszörögve és rángatózva, vérüket hullatva a fekete földre. Aknatűztől megperzselődött ruhájuk foszlányokban lógott róluk. A robbanás bizonyára váratlanul érte őket. A rothadás bűze, az izzadság és vér sűrű elegyével keveredve mindent beborított, és szaga súlyosan nehezedett a levegőre. Annyira rettenetes volt. Luce-nak az ajkába kellett harapnia, hogy fel ne sikoltson.

Tiszti egyenruhás férfi rohant el mellette, majd megtorpant. – *Ő* meg mit keres itt? Ez háborús övezet, nem nővéreknek való! Holtan nem vesszük hasznodat, kislány! Legalább tedd hasznossá magad! Össze kell szednünk a sebesülteket.

Elviharzott, még mielőtt Luce válaszolhatott volna. Az alatta fekvő fiú szemhéja kezdett lecsukódni, egész testében remegett. Luce kétségbeesetten nézett körül segítségért.

Úgy nyolcszáz méterre, a szűk földúton két őskövületnek látszó teherautó oldalában két kis tábori betegszállító parkolt.

– Mindjárt visszajövök! – mondta Luce a fiúnak. Megbotlott, mikor a földet megsebezve újabb gránát csapódott be mögötte.

Egy csapat fehér egyenruhás nő gyülekezett az egyik teherautó mögött. Ápolónők. Ők biztosan tudják, mit kell tenni, hogyan segítsenek. Feléjük tartva, Luce már az arcukat is ki tudta venni, és a látványtól összeszorult a szíve. Hisz gyerek lányok! Néhányuk nem lehet több tizennégy évesnél. Egyenruhájuk bő jelmezként lógott rajtuk.

Az arcukat pásztázta, saját magát kereste köztük. Kell, hogy legyen valami oka, amiért ebbe a pokolba került. De egyikük sem volt ismerős. Nyugodt, nyílt tekintetük nem árulta el, mi munkál bennük. Egyikükön sem látszott az a rettegés, ami az ő arcáról biztosan lerí. Talán már eleget láttak a háborúból ahhoz, hogy hozzászokjanak a borzalmaihoz.

– Víz! – hallatszott egy idősebb női hang a teherautó belsejéből. – Köszerek! Géz!

Az ellátmányt osztották szét a lányok között, akik felpakoltak, majd az út mentén rögtönzött kórházi sátrak felállításán kezdtek munkálkodni. Egy sor sebesült férfit már átvittek kezelésre a teherautó túloldalára. Még sokan várakoztak. Luce beállt a sorba ellátmányért. Sötét volt, senki sem szólt hozzá egy szót sem. De ekkor már érezte a fiatal nővérekben a feszültséget. Minden bizonnyal úgy képezték ki őket, hogy őrizték meg a tartásukat és mutatkozzanak nyugodtnak a katonák előtt, de a Luce előtt álló lány keze reszketett, mikor a kötszeradagjáért nyúlt.

Körülöttük gyorsan mozgó katonák kettesével cipelték a sebesülteket a lábuknál és a hónaljuknál fogva. Némelyik közülük az ütközetet firtatta motyogva, érdeklődött, mennyire súlyos a veszteség. Aztán voltak, akik súlyosabban megsérültek, akik nem kérdezhetek, mert az kötötte le a figyelmüket, hogy ne kiabáljanak, s voltak, akiket a derekuknál fogva kellett vinni, mert egyik vagy mindkét lábukat leszakította egy akna.

– Víz! – Kancsó került Luce karjára. – Köszerek! Géz! – A főnővér gépiesen pakolta az ellátmányadagokat, s már a következő lánynak adta volna, de aztán meggondolta magát. Tekintete megállapodott Luce-on. Végigmérte, mire Luce ráébredt, hogy még

mindig a Luska nagynyájától Moszkvában szerzett nehéz gyapjúkabát van rajta. Ami nem is volt baj, mivel a kabát alatt meg modern farmer és gombos blúz rejtőzött.

– Egyenruha! – szólalt meg a nő végül ugyanazon a hangszínen, és a többi lány által viselt fehér ruhát meg nővérfityulát hajított oda neki.

Luce hálásan biccentett, aztán a teherautó mögé bújt, hogy átöltözzön. Bokájáig ért az óriási fehér, erősen fertőtlenítő szagú ruha. Próbálta a katona vérét kezéről a gyapjúkabátba törölni, amit aztán behajított egy fa mögé. Mire azonban végig begombolta a nővéregyenruhát, felhajtotta a ruha ujját, és bekötötte a derekán lévő övét, az egész tele lett rozsdavörös vérfoltokkal.

Felmarkolta az ellátmányt, és visszaroht vele, át az úton. Borzasztó kép tárult a szeme elé. A tiszt nem hazudott. Legalább száz embernek lett volna szüksége segítségre. Ránézett a kezében lévő kötszerekre, és azon tűnődött, mit is kéne tennie.

– Nővér! – kiáltotta egy férfi. Épp hordágyat tolt be az egyik betegszállító autóba. – Nővér! Ennek itt azonnal nővérré van szüksége!

Luce rádöbrent, hogy hozzá beszél. – Ó! – mondta alig hallhatóan. – Rám? – A betegszállítóba bámult. Sötét volt és zsúfolásig telt. A kétszemélyesre tervezett helyen hatan feküdtek. A sebesülten fekvő katonák hordágyait mindkét oldalon, három szinten hevederekbe csúsztatták. Luce számára csak a padlón maradt hely.

Valaki oldalba bökte: az a férfi, aki még egy hordágyat csúsztatott be középre, a padlón fennmaradó üres helyre. A rajta fekvő eszméletlen katona fekete haja teljesen az arcára tapadt.

– Gyerünk! – szólt oda a katona Luce-nak. – Ez itt mindjárt indul!

Mikor a lány nem moccant, a férfi a betegszállító hátsó ajtajának belsejéhez sebtében kötéllel odaerősített faszékre mutatott. Lehajolt, és kezével bakot tartott, hogy Luce-t felsegítse. Újabb gránátrobbanások remegtették meg a földet, Luce már nem tudta visszatartani magát, felsikoltott.

Bocsánatkérően pillantott a katonára, vett egy nagy levegőt, és felrugaszkodott.

Mikor már a kis széken ült, a férfi felnyújtotta utána a vizeskannát és a gézzel meg kötszerekkel teli dobozt. Kezdte csukni az ajtót.

– Várjon! – suttogta Luce. – Mit csináljak?

A férfi megállt. – Azt tudod, milyen hosszú az út Milánóig! Kötözd be a sebeiket, gondoskodj a kényelmükről! Csináld a legjobb tudásod szerint!

Az ajtó a rajta ülő Luce-szal együtt becsapódott. A kis székbe kellett kapaszkodnia, hogy le ne essen, egyenesen a lába előtt fekvő katonára. Az autóban fullasztó hőség volt. És iszonyú bűdös. Az egyetlen fényt a sarokba ütött szögön lógó kis lámpás árasztotta. Csak egy ablak volt, közvetlenül a feje mögött, az ajtón. Nem tudta, mi történt Giovannival, azzal a fiúval, aki a hasába kapott golyót. Vajon látja még? Túléli az éjszakát?

Beindították a motort. A betegszállító sebességbe kapcsolt, és nekilódult. Az egyik felső szinten lévő katona nyöszörögni kezdett.

Miután egyenletes sebességet értek el, Luce csöpögést hallott. Előrehajolt a székén, és belehunyorogott a szűrt lámpafénybe.

A felső szinten fekvő katona vére szivárgott át a szövött hevedereken, egyenesen az alatta lévő katonára, akinek a szeme felnyílt. Láta, hogy vér hullik a mellkasára, de olyan súlyosan megsérült, hogy képtelen volt megmozdulni. Egy hangot sem hallatott, egészen addig, amíg a csöpögő vér szinte ömleni nem kezdett.

Luce a katonával egyszerre nyögött fel. Lekecmergett az ülőkéről, de nem volt hova állnia, hacsak nem szétvetett lábbal a földön fekvő katona fölé. Óvatosan helyezte a lábát a katona mellkasa mellé. Miközben a betegszállító kocsia hepehupás földúton zötykölődött, megragadta a felső heveder kifeszített vásznát, és egy maroknyi gézt tartott alá. A vér másodperceken belül eláztatta még az ujjait is.

– Segítség! – kiáltott a mentőkocsi sofőrjének. Nem volt biztos benne, hogy meghallotta.

– Mi van? – A sofőr erős tájszólással beszélt.

– Ez az ember itt hátul... elvérzik! Szerintem haldoklik.

– Mindannyian haldoklunk, szépségem! – felelte a sofőr. Tényleg, *most* kezd vele flörtölni? De egy másodperccel később hátrafordult,

és ránézett a vezetőlés mögötti résen át. – Nézd, sajnálom! De nincs mit tenni. A többi srácot el kell juttatnom a kórházba.

Igaza volt. Túl késő. Ahogy Luce elvette a kezét a hordágy alól, a vér újra ömleni kezdett, de olyan erővel, ahogy szinte képtelenség.

Luce nem talált vigasztaló szavakat a középső szinten fekvő fiúhoz, aki tágra nyílt szemmel, mintegy halálra váltan, az Ave Mariát mormolta kétségbeesetten. A másik fiúból csurgó vér az oldalára csöpögött, és tavacskává gyűlt össze a csipője és az ágy találkozásánál.

Luce becsukta a szemét, szeretett volna odébbállni. Szeretett volna átszivárogni a lámpás által vetett árnyékokon, hogy találjon egy Derengőt, ami máshová viszi. Bárhová, csak innen el!

Például arra a sziklák alatti tengerpartra a Shoreline campusa mellett, ahol az óceán fölött a csillagok fényénél Daniel megtáncoltatta. Vagy a Derengőben látott régi öbölbe, ahol mindketten úszkáltak és fejeseket ugrottak, ahol azt a sárga fürdőruhát viselte. Elfogadta volna inkább a Sword & Crosst e helyett a betegszállító helyett, még a legviszontagságosabb pillanataival is, akár azt az éjjelt, amikor elment abba a bárba, hogy Cammel találkozzon. Vagy amikor megcsókolta. Még Moszkvát is elfogadná. Ez rosszabb mindennél. Soha ilyesmivel nem kellett ezelőtt szembenéznie.

Kivéve...

Hát persze, hogy kellett! Nyilván átélt már ehhez hasonlót. Ezért került ide. Valahol ebben a háború tépázta országban van egy lány, aki meghalt, majd életre kelt, és a végén Luce lett belőle. Ebben bizonyos volt. Biztosan sebeket kötözött, vizet hordott és folyton hányingerrel küzdött. Luce-nak erőt adott, ahogy arra a lányra gondolt, aki ezt egyszer már átélte.

A vércsorgás szivárgásba ment át, majd nagyon lassú csöpögésbe. Az alul lévő fiú megint elájult, így Luce hosszú ideig egyedül figyelte. Mígnem az utolsó csepp is lehullott.

Akkor törülköző és víz után nyúlt, és kezdte lemosni a középső ágyon fekvő katonát. Jó ideje nem fürödhetett már. Luce gyengéden letörölte, és kicserélte a kötést is a fején. Mikor magához tért, kortyonként vizet itatott vele. Légzése szabályossá vált, és már nem

bámulta holtra váltan a felette lévő ágyat. Kicsit nyugodtabbnak látszott.

Úgy tűnt, gondoskodásával sikerül enyhíteni a katonák kínjain, talán még a középsőén is, aki a padlón fekvé eddig egyszer sem nyitotta ki a szemét. Luce tisztára mosta a felső ágyon meghalt fiú arcát. Nem tudta megmagyarázni, pontosan miért, de azt szerette volna, ha ő is megbékél.

Nem tudni, mennyi idő telt el. Luce csak azt érezte, hogy sötét van, orrfacsaró a bűz, ő maga elcsigázott, fáj a háta, a torka kiszáradt. De még így is jobb helyzetben van az őt körülvevő sebesülteknél.

A bal oldali alsó hordágyon fekvő katonát hagyta utoljára. Csúnya lött sebet látott a nyakán, ezért Luce aggódott, nehogy még több vért veszítsen, ha átkötözi a sebét. Megtett minden tőle telhetőt, az ágya szélére ülve lemosta az arcára száradt sarat, és valamennyi vért is kiáztatott szőke hajából. A vastag sárréteg alatt jóképű fiú rejtézt. Nagyon is jóképű. Luce-t nyugtalanította a vérző nyak, mert a vére folyton átütött a gézkötésen. Amint a sebhez közeledett, a fiú minden alkalommal fájdalmasan felkiáltott.

– Ne félj! – suttogta neki – Túléled!

– Tudom. – Suttogása olyan halk volt, és olyan elképesztően szomorúan csengett, hogy Luce elbizonytalanodott, jól hallja-e. Eddig azt hitte, a fiú elvesztette az eszméletét, de úgy látszott, valami azért eljut hozzá Luce hangjából.

Megrebbent a szempillája, és lassan felnyitotta a szemét.

Ibolyaszín szemek!

Luce kezéből kiesett a vizeskancsó.

Daniel!

Ösztönösen mellé akart bújni, összevissza csókolni az ajkát, mintha nem sérült volna meg olyan súlyosan, mint valójában.

Luce láttán Daniel szeme elkerekedett, próbált felülni. De ekkor a vér ismét dőlni kezdett a nyakából, az arcából minden szín kiszaladt. Luce nem tehetett mást, visszaparancsolta.

– Sss! – Vállánál fogva nyomta vissza a hordágyra, próbálta megnyugtatni.

A fiú vonaglott a keze alatt. És minden mozdulattal friss vért pumpált a kötésre.

– Daniel, abba kell hagynod az erőlködést! – könyörgött Luce. – Kérlek, hagyd abba! A kedvemért!

Egy hosszú, elmélyült pillanatig csak nézték egymást, mikor a betegszállító kocsí váratlanul megállt. A hátsó ajtó kicsapódott. Üdítően friss levegő áradt be. Kint az utcákon nyugalom honolt, de még az éjszaka közepén is érződött, hogy nagyvárosban vannak.

Milánó. A katona azt mondta, oda mennek, mikor beosztotta ebbe a kocsiba. Biztosan egy milánói kórháznál vannak.

Két katonai egyenruhás férfi jelent meg az ajtóban, és gyorsan, határozottan kezdték kihúzgálni a hordágyakat. A sebesülteket percekben belül tolóágyakra tették, és elgurították. A férfiak félretolták az útból Luce-t, hogy Daniel hordágyához is hozzáférjenek. A fiú szemhéja megint megrebbent, Luce mintha úgy látta volna, hogy a keze után nyúl. A betegszállító kocsí hátuljából figyelte, míg el nem tűnt a szeme elől. Rájött a reszketés.

– Jól vagy? – dugta be a fejét egy lány a kocsiba. Üde volt és bájos, apró piros ajkakkal, hosszú sötét haját felcsavarva hordta. Nővérruhája testhezállóbb volt, mint amit Luce viselt, és olyan makulátlanul fehér, hogy mellette Luce ruhája kifejezetten véresnek és sárosnak tűnt.

Luce felpattant. Úgy érezte, mintha valami kényes foglalatosságon kapták volna.

– Jól vagyok! – felelte gyorsan. – Én csak...

– Nem kell magyarázkodnod! – mondta a lány. Megnyúlt az arca, ahogy körbenézett a betegszállító belsejében. – Látom, nem lehetett könnyű.

Luce végignézte, ahogy a lány egy vödör vizet lötytyint a betegszállító belsejébe, majd felkapaszkodik. Serényen munkához látott, lesúrolta a véres hevedereket, felmosta a padlót, a vörösre festett felmosóvizet a hátsó ajtón söpörte ki. Újakra cserélte a fülke bepiszkolódott vásznait, és a lámpást gázzal töltötte fel. Nem lehetett idősebb tizenhárom évesnél.

Luce felállt, hogy segítsen, de a lány leintette. – Maradj csak! Pihenj! Nemrég helyeztek át ide, ugye?

Luce tétovázva bólintott.

– Teljesen egyedül jöttél velük a frontról? – A lány egy pillanatra abbahagyta a takarítást, és ahogy Luce-ra nézett, mogyoróbarna szeme csordultig telt együttérzéssel.

Luce felelni akart, de teljesen kiszáradt a szája, és képtelen volt megszólalni. Hogy nem jött rá eddig, hogy saját magát nézi?

– Igen – sikerült kinyögnie teljesen egyedül.

A lány elmosolyodott. – Nos, már nem vagy! Vagyunk itt páran a kórházban. Nálunk vannak a legkedvesebb ápolónők.

És a legaranyosabb betegek. Nem hinném, hogy ellenedre lesz. – Kezet akart nyújtani, de meglátta, mennyire piszkos lett. Felkacagott, és újra felkapta a feltörölt. – Lucia vagyok.

– *Tudom* – Luce megtorpant, mielőtt kimondta. – Én meg... Hirtelen nem jutott eszébe semmi. Próbált valamilyen nevet kitalálni, ami jó lesz ide, akármit – Doree vagyok... Doria – bökte ki végül. Majdnem az anyja neve. – Tudod, hogy hova viszik azokat a katonákat, akik velem jöttek?

– Ó-ó! Csak nem vagy egyikükbe máris szerelmes? – ugratta Lucia. – Az új betegeket először ellenőrzésre viszik a keleti szárnyba.

– A keleti szárny – ismételte Luce maga elé.

– De előbb el kéne menned Miss Fieróhoz a nővérállomásra. Ő intézi a regisztrációt és a munkabeosztást – Lucia megint kuncogott, és Luce felé hajolva halkabbra fogta –, és kedd délutánonként ő az orvos!

Luce nem tudta levenni a szemét Luciáról. Múltbéli énje közlőről annyira valóságos és életteli teli lány, az a típus, akivel Luce normális körülmények között azon nyomban összebarátkozna. Jó lett volna széttárni a karját és megölelni, de leírhatatlan félelem vett erőt rajta. Ma hét félholt katona – köztük élete szerelme – sebeit tisztította ki, most meg elbizonytalanodik, hogy mit tegyen Luciával kapcsolatban? A lány túlon túl fiatalnak tűnik ahhoz, hogy tudjon a Luce által keresett titkokról, az átokról, a Kitaszítottokról. Attól félt, csak megijeszti, ha reinkarnációról és a Mennyről kezd beszélni neki. Volt valami Lucia tekintetében, amolyan ártatlanságféle, és Luce rájött, hogy Lucia még nála is kevesebbet tud.

Lucia leugrott a betegszállító autóról, és elindult.

– Örülök, hogy találkoztunk, Doria! – kiáltotta vissza.

De Luce már messze járt.

Luce átviharzott hat körtemen, három katonát is felriasztott, és felborított egy gyógyszeres szekrényt, mire megtalálta a fiút.

A keleti szárnyon Daniel két másik katonával osztozott egy körtemen. Egyikük, akinek az egész arcát bekötötték, csendesen pihent. A másik hangosan horkolt, párnája alól egy üveg whiskey kandikált ki, két törött lábát heveder tartotta a magasba.

A csupasz falú, fertőtlenítőszagú szoba egyik ablakából narancsfákkal szegélyezett, széles városi sugárútra látott.

Ahogy Daniel ágya felett állt és az alvó fiút nézte, Luce elképzelte hogyan bimbózik ki a szerelmük. Láta maga előtt, ahogy Lucia napról napra hordja az ételt Danielnek, és a fiú lassan megnyílik előtte. Mire Daniel felépül, már elválaszthatatlanok lesznek. Féltekenységet, büntudatot és zavarodottságot érzett, mert már nem tudta megmondani, hogy a szerelmük csoda vagy ismétlődő tévedés.

Ha ebben az életben ilyen fiatalon találkoznak, biztos hosszú kapcsolatuk lesz. Sok évet tölthet a fiúval, mielőtt bekövetkezik a vég, mielőtt meghal, és egy teljesen másik életben újra megtestesül. Biztos azt gondolja, örökké együtt maradnak, és nem is sejti, mit jelent pontosan az az *örökké*.

Daniel tudja. Mindig is tudta.

Luce leereszkedett az ágy szélére, óvatosan, nehogy felébressze. Talán nem volt mindig olyan zárkózott és nehezen megközelíthető. Nemrég látta őt a moszkvai életükben, amikor sügött neki valamit a halála előtti kritikus pillanatban. Talán, ha még ebben az életben beszélhetne vele, a fiú másképp kezelné, mint az általa ismert Daniel. Nem titkolna előle annyi mindent. Segítene Luce-nak megérteni. A változatosság kedvéért netán elárulná neki az igazságot.

Ő meg visszatérhetne a jelenbe, és nem kellene többé titkolóznia. Nem akart mást, csak hogy nyíltan szerethessék egymást. És hogy egyszer az életben ne haljon meg.

Felé nyúlt, és megérintette az arcát. Szerette ezt az arcot. Kimerültnek látszott, sérüléseket szerzett, és valószínűleg agyrázkódást is szenvedett, az arca mégis meleg és sima, és ami a legfontosabb, vonásai a Danieléi. Sohasem volt gyönyörűbb ennél.

Annyira békésen aludt, hogy Luce órákig elnézte volna anélkül, hogy megunná. Daniel tökéletesen megfelel neki. Azok a kifogástalan, puha ajkak! Luce megérintette, és nem tudta megállni, hogy meg ne csókolja. Daniel meg se moccant.

Ajkát továbbfuttatta a fiú állán, megcsókolta a nyakát ott, ahol nem sérült meg, majd végighaladt a kulcscsontján. A jobb vállcsúcsán ajka megállapodott egy kis, fehér forradáson.

Szabad szemmel szinte láthatatlan lenne bárki másnak, de Luce tisztában volt vele, hogy innen nőnek ki Daniel szárnyai. Megcsókolta a sebhelyet. Nehéz volt őt ezen a kórházi ágyon ilyen tehetetlennek látni, mikor tudja, mire képes. Szárnyai ölelésében Luce minden másról megfeledkezik. Mit nem adna azért, hogy láthassa, amint tündökölve szétterülnek, és beragyogják a szobát! Fejét a fiú vállára hajtotta, a sebhely forrón tüzelt Luce homloka alatt.

Felkapta a fejét. Észrevétlenül elbóbiskolt, míg a folyosó egyenetlen fapadlóján elhaladó tolókovács nyikorgó kereke fel nem zavarta.

Mennyi lehet az idő? A fehér ágytakaróra napfény szűrődött az ablakon át. Luce megmozgatta elgémberedett vállait, hogy egy kicsit kilazítsa. Daniel még mindig aludt.

A válla csúcsán lévő forradás fehérebbnek látszott a nappali fényben. Luce szerette volna a másik oldalt is látni, a másik heget, ám az be volt pólyálva. De úgy tűnt, a sebe legalább abbahagyta a vérzést.

Az ajtó kinyílt, mire Luce hirtelen felegyenesedett.

Lucia állt az ajtóban, három egymásra tett tálcával a kezében.

– Ó! Hát itt vagy! – Meglepődöttnek tűnt. – Szóval, akkor már megkapták a reggelijüket?

Luce elpirulva megrázta a fejét. – Én... hm...

– Á! – Lucia szeme felcsillant. – Ismerem ezt a nézést! *Rettenetesen* odalehetsz valakiért! – Letette egy kocsira a reggelizőtálcákat, és Luce mellé lépett. – Ne aggódj, nem árulak el... feltéve, ha megfelelőnek tartom a választásodat! – Félrehajtott fejjel nézte Danielt, hosszan bámulta. Nem moccant, nem is lélegzett.

Luce elbizonytalanodott, mikor észrevette a lány bámulatát, amint először szembe találja magát Daniellel. Együttérzés? Irigység? Szomorúság? Mindhárom benne volt.

– Ez a fiú *menneyei!* – Lucia láthatóan mindjárt sírva fakad. – Hogy hívják?

– Daniel a neve.

– Daniel – ismételte, és a szó olyan fenségesen hangzott a szájából. – Egy nap én is rátalálok egy ilyen férfira! Egy nap én is bolondot csinállok belőlük! Akárcsak te, Doria!

– Hogy érted? – kérdezte Luce.

– Van itt egy másik katona, két ajtóval arrébb. – Lucia úgy beszélt Luce-hoz, hogy közben le sem vette a szemét Danielről.

– Ismered Giovannit?

Luce megrázta a fejét. Nem ismeri.

– Az, akit most visznek be műteni. Folyton felőled érdeklődik.

– Giovanni! – A fiú, aki haslövést kapott! – Jól van?

– Hát persze – mosolygott Lucia. – Nem árulom el, hogy van barátod! – Luce-ra kacsintott, és rámutatott a reggelizőtálcákra. – Hagyom, hogy te intézd az étkeztetésüket – mondta kifelé menet. – Keress meg később! Mindent hallani akarok rólad és Danielről! Az egész történetet!

– Hát, persze – füllentette Luce, és kicsit összeszorult a szíve. Nyugtalan lett most, hogy megint magára maradt Daniellel. A szülei hátsó udvarában, a Kítaszítottakkal való küzdelem után Daniel olyan rémültnek tűnt, mikor látta, hogy Luce átlép a Derengőbe. Moszkvában is. Ki tudja, mit tesz majd ez a Daniel, mikor felnyitja a szemét, és megtudja, honnan jön? Ha egyáltalán felnyitja.

Újra az ágy fölé hajolt. Ki kell, hogy nyissa a szemét, nem igaz? Az angyalok nem tudnak *meghalni!* Logikusan *gondolkodva*, ez lehetetlen, de mi van... mi van, ha azzal, hogy visszatért az időben, megzavart valamit? Látta a *Vissza a jövőbe* filmeket, meg környezetórán egyszer felelt kvantumfizikából. Amit itt művel, valószínűleg összezavarja az idő-tér folytonosságát. És Steven Filmore, a démon, aki a humán tárgyakat tanította a Shoreline-ban, mondott is valamit az idő módosításáról.

Luce valójában nem értette mindezt, de azt igen, hogy *nagyon* rossz is kisülhet belőle. Amolyan „megsemmisíti az egész létezésed” típusú rossz. Vagy az „elpusztítja az angyalbarátodat”-féle.

Luce bepánikolt. Megragadta Danielt, és a vállánál fogva rázogatni kezdte. Könnyedén, szelíden, elvégre most jött a háborúból.

Viszont elég erősen ahhoz, hogy tudomására hozza, szüksége van egy jelre. Most azonnal.

– Daniel! – suttogta. – Daniel?

Végre! A szemhéja megremegett. Luce felsóhajtott. A fiú olyan lassan, ahogy a múlt éjjel, felnyitotta a szemét. És akárcsak akkor, most is kimeresztette a szemét, ahogy a lányt felismerte. Ajkai szétnyíltak:

– Hiszen te... megöregedtél!

Luce elpirult. – Dehogyan! – mondta nevetve. Ezelőtt még senki sem hívta öregnek.

– De az vagy! Nagyon öreg. – Szinte csalódottnak látszott. Megdörzsölte a homlokát. – Úgy értem... mióta fekszem...

Ekkor jutott Luce eszébe, hogy Lucia valóban jó pár évvel fiatalabb nála. Daniel viszont még nem is találkozott vele! Honnan tudná, mennyi idős?

– Ne foglalkozz ezzel! – mondta. – El kell mondanom neked valamit, Daniel. Én... én nem az vagyok, akinek hiszel. Vagyis, az vagyok, szerintem mindig is az voltam, de ezúttal... hm... visszajöttem...

Daniel arca eltorzult. – Hát persze! Átléptél, hogy itt lehess! Luce bólintott. – Muszáj volt.

– Ezt el is felejtettem – suttogta a fiú, még jobban összezavarva Luce-t. – Milyen messziről? Ne! Ne is mondd! – Legyintett, és hátrébb araszolt az ágyon, mintha Luce valamilyen fertőző betegségben szenvedne. – Hogy lehetséges ez? Az átok alól nincs kibúvó. Nem szabadna itt lenned!

– Kibúvó? – ismételte Luce. – Miféle kibúvó? Tudnom kell.

– Nem segíthetek – mondta, és felköhögött. – Magadnak kell rájönnöd. Ez a szabály.

– Doria! – Egy Luce számára teljesen ismeretlen nő állt az ajtóban. Idősebb hölgy, szőke hajú és szigorú tekintetű, a fejére fura szögben tűzött, kikeményített Vöröskeresztes fityulával. Luce először nem is értette, hogy a nő hozzá beszél. – Ugye, te vagy Doria? Akit nemrég áthelyezte?

– Igen – felelte Luce.

– Ma délelőtt meg kell csinálnunk a veled kapcsolatos papírmunkát – mondta a nő kurtán. – Szükségem van az adataidra! Előbb azonban szívességet szeretnék kérni tőled.

Luce beleegyezően bólintott. Érezte, hogy bajban van, de fontosabb dolgok aggasztották, mint ez a nő és a papírmunkája.

– Bruno közlegényt mindjárt viszik a műtőbe – közölte a nővér.

– Aha! – Luce próbált a nővérré figyelni, de legszívesebben folytatta volna a beszélgetést Daniellel. Végre eljutott valameddig, végre újabb darabot talált életeinek kirakós-játékához!

– Giovanni Bruno közlegénynek az a kívánsága, hogy ne a szolgálatos nővér legyen jelen a műtétjénél. Azt hangoztatja, hogy beleszeretett abba az ápolónőbe, aki az életét megmentette. Aki az ő *őrangyala*? – A nő szigorúan nézett Luce-ra. – A lányok azt állítják, te vagy az!

– Nem – mondta Luce. – Nem én...

– Nem számít! Az számít, amit ő hisz. – A nő határozottan az ajtó felé mutatott. – Menjünk!

Luce felkelt Daniel ágyáról. A fiú rá sem nézett, csak bámult kifelé az ablakon. Luce felsóhajtott. – Beszélnem *kell* veled! – suttogta, bár Daniel továbbra sem nézett rá. – Hamarosan visszajövök!

A műtét lehetett volna sokkal rémesebb is. Luce-nak nem kellett egyebet tennie, mint Giovanni apró, puha kezét fogni, miközben semmiségeket suttogott neki, pár eszközt odanyújtani az orvosak, és figyelni arra, hogy még véletlenül se lássa, amikor az Giovanni felnyitott hasában matatva eltávolítja a vérrel borított robbanólövedék darabjait. Ha az orvos meg is lepődött azon, mennyire nyilvánvalóan nincs gyakorlata a műtőben, ennek nem adott hangot. Alig egy órát volt távol.

Ez azonban elég hosszú idő volt ahhoz, hogy visszatértekor Daniel ágyát üresen találja.

Lucia épp az ágyneműt húzta át. Luce-hoz rohant, Luce már azt hitte meg fogja ölelni. Ehelyett összecsuklott a lábai előtt.

– Mi történt? – kérdezte Luce. – Hova tűnt?

– Nem tudom! – A lány sírni kezdett. – Elment! Egyszerűen elment! Nem tudom hova. – Könnyes szemekkel nézett fel Luce-ra.

– Azt üzeni neked, hogy ég veled.

– Hogy mehetett el! – mormolta Luce maga elé. Hiszen még lehetőségük sem volt komolyan beszélni...

Hát persze hogy nem. Daniel pontosan tudja, mit tett azzal, hogy elment. Nem akarja elmondani neki a teljes igazságot. Takargat valamit. Miféle *szabályról* beszélt? És milyen kivételről?

Lucia arca kipirult. Beszédét csuklások szakították félbe. – Tudom, nem kéne sírnom, de nem tudom abbahagyni, úgy érzem, mintha valakim *meghalt* volna.

Luce ismerte az érzést. Ez közös bennük. Daniel elment, és ettől mindkét lány vigasztalhatatlan lett. Luce keze ökölbe szorult, dühöt érzett és levertséget. – Ne butáskodj!

Luce pislogott, mert először azt hitte, a lány hozzá beszél, aztán rájött, hogy magát korholja. Luce kiegyenesedett, rázkódó vállait kihúzta, mintha a nővérekre jellemző nyugodt pózt próbálná felvenni.

– Lucia – nyúlt a lány felé Luce, hogy átölelje.

De ő kihátrált az ölelésből, és Luce-tól Daniel üres ágya felé fordult. – Jól vagyok! – Folytatta az ágynemű lehúzását. – A világon az egyetlen, amit mi irányítunk, az a munkánk. Fiero nővér is mindig ezt mondja. A többi nem a mi kezünkben van.

Dehogynem! Luciának nincs igaza, de Luce nem tudta, hogyan győzze meg. Ugyan sok mindent ő sem ért, de *azt* igen, hogy sorsának a saját kezében *kell* lennie. És *alakíthat* rajta. Valahogy. Még nem tudja pontosan, hogyan, de érzi, hogy közeledik a megoldáshoz. Másképp hogyan találkozhatott volna itt saját magával? Honnan tudná, hogy most jött el az ideje annak, hogy továbbálljon?

A késő délelőtti fényben árnyék vetődött felé a sarokban álló kétszeres szekrény irányából. Használhatónak látszott, de nem volt egészen biztos a megidéző képességében. Egypercnyi összpontosítás után fogást keresett rajta, ahol hozzákezdhet.

Megtalálta! Láta, amint megmoccan. Undorát legyőzve megragadta, és nekikezdett.

A szoba túloldalán Lucia az ágyneműk nyalábba kötésével volt elfoglalva, és nagyon igyekezett a sírását palástolni.

Luce serényen dolgozott, ujjaival a Derengőt gömb alakúvá formálta, majd olyan gyorsan, mint még soha, készre tette az átlépésre.

Lélegzetét visszatartva kívánt egyet, azzal eltűnt.

NEGYEDIK FEJEZET

AZ IDŐ FELTÉPI A BEGYÓGYULT SEBET

OLASZORSZÁG, MILÁNÓ
1918. MÁJUS 25.

Daniel feszülten és idegesen lépett ki a Derengőből. Ahhoz nem volt elég tapasztalata, hogy azonnal meghatározza az új időt és helyet, hisz pontosan sosem tudta, hol van, és mi legyen a következő lépés. Azt tudta csak, hogy Luce egyik énjének itt kell lennie a közelben, és akárhogy is, de szüksége van Danielre.

Fehér kórterem. Az ágyakon fehér lepedő, fehér keretes sarokablak, a fehér ablaktáblákon vakítóan betűző nap. Egy múltó pillanatig végtelen a csend. Aztán megrohanták a feltoluló emlékek. Milánó.

A kórház, ahol a lány ápolta az első pusztító világháború alatt. A sarokban Traverti fekszik, a salernói szobatársa, aki aknára lépett a kantinba menet. Traverti mindkét lábát eltörte, és csúnyán meg is égett, de mivel egyébként elragadó ember volt, még a nővérek is rendszeresen egy-egy üveg whiskey-vel kedveskedtek neki. Danielt is számtalanszor felvidította.

Amott, a szoba túloldalán, Max Porter, a megégett arcú brit lábadozott, aki meg se mukkant, míg le nem szedték a kötését, akkor azonban idegeösszeomlást kapott, és megállás nélkül ordított.

Daniel régi szobatársai most éppen a délutáni szunyókálásukat töltötték, és a morfium jótékony hatásának köszönhetően messze jártak.

A középső ágyban ő feküdt, miután a nyakán eltalálta egy golyó, közel a Piave folyó partjához. Ostoba támadás volt, egyenesen belesétáltak a golyózáporba. Daniel azért állt be katonának, mert Lucia ápolónő lett, úgyhogy jó ötletnek látszott. Megdörzsölte a helyet, ahol egykor eltalálták. A fájdalom annyira elevenen élt benne, mintha csak tegnap történt volna.

Daniel nem töltött itt elég időt ahhoz, hogy orvosait ámulatba ejtse sebének rendkívüli, forradás nélküli gyógyulásával. A nyaka most olyan sima és sértetlen, mintha sohasem találták volna el.

Az évek során Danielt többször megverték, néha kékre-zöldre, kihajították magas erkélyekről, nyakon, hasba és lábon lötték, forró parázssal kínozták és tucatnyi város utcáján vonszolták végig. Bőrfelületének tüzetes tanulmányozása mégis csak két apró sebhelyet mutat: két lehetetlen, fehér vonalat a vállak csúcsán, ahonnan a szárnyai kibomlanak.

Minden bukott angyalon lett ilyen forradás, miután emberi testet öltött. Bizonyos szempontból ezek a forradások az egyedüli sebhelyek, mellyel rendelkeztek.

Legtöbbjük élvezetet talált a sebezhetetlenségében. Arriane az egyedüli kivétel, de az ő nyakán lévő sebhely egészen másról szólt. Cam, de még Roland is képes volt itt a földön szinte bárkivel a legdurvább küzdelembe bocsátkozni. Persze, halandókkal szemben nem veszíthettek, de úgy tűnt, élvezik, ha közben azok kicsit megdolgozzák őket. Tudták, hogy pár nap múlva újra teljesen sértetlenül feszíthetnek.

A sebesülések nélküli lét Daniel számára újabb jele volt annak, hogy a sorsa nem az ő kezében van. Bármit is tesz, semmi hatása a végzetére. Saját jelentéktelenségének súlya elkedvetlenítette, főleg Luce miatt.

Hirtelen eszébe jutott, hogy látta meg őt itt, még 1918-ban. Luce-t. Arra is emlékezett, hogyan menekült el a kórházból.

Volt ugyanis, ami *tudott* sebet ejteni Danielen... a lelkén.

Zavarba jött, amikor meglátta itt, mint ahogy most is tétovázott. Akkoriban azt gondolta, lehetetlen, hogy a halandó Lucinda képes lenne ilyesmit véghezvinni: meggondolatlanul futkározik az időkön át, és végiglátogatja korábbi énjait. Csoda, hogy egyáltalán még életben van! Persze, most már tisztában van azzal, hogy valami megváltozhatott Lucinda Price életében, de mi lehet az? Részben magyarázattal szolgálhat, hogy Lucinda nem kötött érvényes szerződést a Mennyyel, de ennél valószínűleg többről van szó...

Miért nem tud rájönni? Ismeri a szabályokat, az átok paramétereit, mint ahogy minden mást is. Hogyan kerülheti hát el a megoldás?

Luce. Neki kellett beépítenie a változást a saját múltjába! A felismeréstől a szíve majd kiugrott a helyéből. Holtbiztos, hogy ez alatt a repülése alatt történt a Derengőkön át! Természetesen el kellett mozdítania valamit, hogy mindez lehetővé váljon. De mikor? Hol? *És főleg, hogyan?* Danielnek nem fért a fejébe.

Meg kell találnia a lányt, hiszen megígérte neki. Segítséget kell nyújtania ahhoz, hogy sikerüljön, amit véghez akar vinni, hogy a múltjában végrehajtott szükséges változtatások működjenek, s ezáltal Lucinda Price – az ő Luce-a – megszülethessen.

Talán, ha utoléri, segíthet. A előntő pillanat felé kormányozhatja, melyben a lány mindannyiuk számára megváltoztatja a játékszabályokat. Moszkvában épphogy csak lemaradt róla, de ebben az életben megtalálhatja. Csak arra kell rájönnie, miért épp ide érkezett. Ennek mindig valamilyen belső oka van, amely az emlékek mély bugyrában rejtőzik...

Szárnyai égették, annyira elszégyellte magát. A lány élete Olaszországban keserves, rút halállal ért véget. Az egyik legcsúnyább befejezés volt. Soha nem bocsátja meg magának azt a szörnyűséget, ahogy Luce ezt az életet elhagyta.

Ám ez évekkel azután történt, ahol Daniel most áll. Ebben a kórházban találkoztak először, ahol a fiatal és kedves Lucia egyszerre volt ártatlan és kacér. A lány első látásra fülig beleszeretett. És bár túl fiatal volt ahhoz, hogy Daniel kimutathassa

íránta érzett szerelmét, ő nem utasította el a lány közeledését. Lucia szeretett kéz a kézben sétálni a Köztársaság tér narancsfái alatt, de ha Daniel megszorította a kezét, máris fülíg pirult. Mulatságosnak találta, ahogy a lány egyszerre tudott nőiesen merész és kislányosan félénk lenni. Gyakran mondta neki, hogy egy nap majd feleségül megy hozzá.

– Hát visszajöttél!

Daniel megpördült. Nem hallotta, hogy kinyílt mögötte az ajtó. Lucia szökkent egyet, mikor meglátta. Arca ragyogott, kimutatva tökéletes, apró fehér fogainak gyöngysorát. Szépségétől Danielnek elakadt a lélegzete.

Hogy érti, hogy visszajött? Aha, ez az a rész, mikor elrejtőzött Luce elől, attól való félelmében, hogy akaratlanul is a vesztét okozza. Hiszen nem szabad semmit sem felfednie előtte, egyedül kell a részletekre rájönnie. Ha csak a leghalványabban is utal rá, a lány egyszerűen lángra lobban.

Amennyiben tovább maradt volna itt, addig faggatta volna, amíg ki nem erőszakolja belőle az igazságot. Ezt nem merete megkockáztatni.

Daniel korábbi énje tehát kerekét oldott. Mostanra már Bolognában járhat.

– Jól érzed magad? – faggatta Lucia, ahogy közeledett felé. – Vissza kéne feküdnöd! A nyakad – nyúlt a lány a sebhely felé, ahol Danielt több mint kilencven éve érte a lövés. A szeme kikerekedett, és elrántotta a kezét. Hitetlenkedve rázta a fejét. – Azt hittem... esküdni mertem volna...

A kezében tartott papírköteggel legyezni kezdte az arcát. Daniel kézen fogva az ágyhoz vezette, és leültette a szélére. – Kérlek – kezdte –, meg tudnád nekem mondani, hogy van-e itt egy lány...

Egy hozzád hasonló lány.

– Doria? – kérdezte Lucia. – A barát... nő? Csinos, rövid hajú, és muris cipőt hord?

– Igen! – sóhajtott fel Daniel. Megmutatnád, hol van? Nagyon fontos!

Lucia megrázta a fejét. Egyfolytában a fiú nyakát bámulta.

– Mióta vagyok itt? – kérdezte Daniel.

– Csak tegnap éjjel érkezted – felelte. – Nem emlékszel?
– Homályosan – lódította Daniel. – Tudod, megütöttem a fejem.
– Csúnyán megsebesültél – bólintott Lucia. – Fiero nővér nem hitte, hogy megéred a reggelt, mert az orvosok majd csak akkor jönnek...

– Nem. – Emlékezett. – Nem hitt benne.
– De aztán, annyira örültünk neki, hogy átvészelted! Szerintem Doria egész éjjel melletted virrasztott. Erre emlékszel?

– Miért tett volna ilyet? – felelte Daniel olyan élesen, hogy Lucia megdöbbsent.

De hát, természetes, hogy Luce vele maradt. Daniel ugyanezt tenné.

Lucia szipogott mellette. Felidegesítette Danielt, holott magára kellett volna dühösnek lennie. Átölelte a lány vállát, és szinte beleszédült. Milyen könnyű beleszeretnie ebbe a lányba, a létezésének bármely pillanatában! Kitépte magát az ölelésből, hogy tudjon figyelni.

– Tudod, most merre van?

– Elment. – Lucia idegesen harapdálta az ajkát. – Feldúlta az eltűnése, és ő is nekiindult. Hova, merre, azt nem tudom.

Szóval már megint elszökött előle! Milyen bolond Daniel, lomhán vánszorog az időkön át, miközben Luce valósággal száguld! De muszáj utolérnie, mert talán a felé a pillanat felé kormányozhatja, ami majd mindent gyökeresen megváltoztat. Akkor aztán sosem hagyja el többé, soha nem engedi, hogy bármi baj érje, folyton vele lesz, és örökké szeretni fogja.

Felpattant az ágyról. A fiatal lány az ajtóban érte utol.

– Hova mégy?

– Mennem kell.

– Utána?

– Igen.

– Maradnod kéne még egy kicsit! – A lány tenyere izzadt a kezében. – Az orvosok szerint pihenésre van szükséged – mondta elhalóan. – Nem tudom, mi jött rám. Egyszerűen nem bírnám elviselni, ha elmennél!

Daniel rettenetesen érezte magát. Odszorította a mellkasához a lány apró kezét. – Még találkozunk!

– Nem – rázta a fejét a lány. – Ezt mondta az apám is, meg a bátyám, aztán elmentek a háborúba, és odavesztek. Senkim sincs már. Kérlek, ne menj még!

Nehéz volt itt hagyni. De ha még látni akarja, akkor ez az utolsó alkalom, hogy utánaeredjen.

– A háború után te meg én újra találkozni fogunk! Egyik nyáron, amikor éppen Firenzében leszel, és felkészültél rá, a Boboli kertben megtalálász...

– *Hogy foglak megtalálni?*

– Rögtön a Pitti palota mögött, a Pók utca végén, ahol virágoznak a hortenziák. Ott keress!

– Neked tutira lázad van! Ez örültség!

Daniel bólintott, ő is tudta, hogy az. Gyűlölte magát, amiért nincs más választása, mint hogy elindítsa ezt a gyönyörű, édes kislányt azon a keserves úton. El kell mennie abba a kertbe, mint ahogy most Danielnek Lucinda után kell indulnia.

– Ott leszek és várok rád! Higgy bennem!

Megcsókolta a lány homlokát, akinek a vállát csendes zokogás rázta. Ösztönei ellenére Daniel elfordult, és elrohant, hogy találjon egy Derengőt, ami elviszi.

ÖTÖDIK FEJEZET

A JÁRT ÚTON TÚL

HELSTON, ANGLIA
1854. JÚNIUS 18.

Luce úgy száguldott a Derengőben, mint valami irányítás nélküli, tehetetlenül gyorsuló jármű.

Ide-oda csapódott a hideg falokról, mintha szemétledobóba hajították volna. Nem tudta, merre megy, mit talál majd, amikor megérkezik, és valahogy ez a Derengő szűkebbnek és kevésbé rugalmasnak is tűnt, mint a legutóbbi, ráadásul nyirkos, ostorként csapkodó szél tombolt benne, ami egyre mélyebbre taszította a sötét alagútban.

A torka kiszáradt, teste elcsigázott volt a kórházbeli kialvatlanságtól. Minden fordulónál elveszettebbnek és bizonytalanabbnak érezte magát.

Mit keres ebben a Derengőben?

Behunyta a szemét, és gondolatait próbálta Danielre terelni: erős kezeinek szorítására, tekintetének izzó erejére, arra, ahogy az egész arca átszellemül, ha a szemük találkozik. A puha kényelemre

szárnyai oltalmában, amikor a magasba repítik, távol a világtól és annak minden bajától.

Mennyire bolond volt, hogy elrohant! Csak hát, azon az éjjelen, ott az udvarukban, az tűnt az egyetlen jó megoldásnak, ha a Derengőbe lép. Nem tehetett mást. De *miért?* Miért tette? Milyen ostoba gondolat tüntethette fel ezt okos lépésnek? Most messze van Danieltől és azoktól, akikkel törődött, távol mindenkitől. És mindez az ő hibája.

– Mekkora hülye vagy! – kiáltotta bele a sötétbe.

– Hé, te! – szólította meg egy hang. Rekedtes, nyers hang, és mintha közvetlenül mellőle szólna. – Nem muszáj ám sértegetni!

Luce megdermedt. Az lehetetlen, hogy más is legyen itt, az ő Derengőjének tökéletes sötétjében! Nem igaz? Biztosan hallucinál. Felgyorsított.

– Megtennéd a kedvemért, hogy lassítasz?

Luce-nak elállt a lélegzete. Bárki is az, egyáltalán nem hallatszik elmosódottnak, sem távolinak, nem úgy tűnik, mintha az árnyékon *át* beszélne. Nem, ez a valaki itt van *benn!*

Itt, vele.

– Halló! – kiáltotta, miközben nagyot nyelt. Nem jött válasz.

A Derengőben tomboló szél annyira felerősödött, hogy majd megsüketült. Egyensúlyát veszítve bukdácsolt a sötétben, egyre jobban félt, míg egyszerre a szélroham váratlanul elcsendesedett, ám a beálló csendet szinte azonnal monoton zúgás törte meg. Hullámok távoli morajához hasonlított.

Nem, ez a hang túl szabályos ahhoz, hogy hullámverés legyen, vélte Luce. Inkább vízesés lesz.

– Azt mondtam, *lassíts!*

Luce összerándult. A hang újra megszólította. És alig néhány centiméterre a fülétől. Lépést tartott vele futás közben is! Ezúttal bosszúsna tűnt.

– *Nem sok* mindent fogsz tanulni, ha ész nélkül száguldozol!

– Ki vagy te? Mit akarsz? – kiáltott rá Luce. – Aú!

Az arca valami szilárdnak és hidegnek ütődött. A vízesés robaja töltötte be a fülét, de olyan közlőről szólt, hogy bőrén érezte hús permetét. – Hol vagyok?

– Itt, a Pihenőben. Hallottad már azt, hogy állj meg egy percre, és élvezd a bazsarózsa illatát?

– Úgy érted, a rózsákét. – Luce körbetapogatózott a sötétben, beszívta az átható ásványszagot, ami nem volt sem kellemetlen, sem ismeretlen, mégis zavarba ejtette. Ráébresztette, hogy korántsem lépett ki a Derengőből, és ez még nem valamelyik korábbi élete, ami csak egyet jelenthet...

Még mindig a Derengő belsejében van.

Nagyon sötét volt, de a szeme már kezdett hozzászokni. A Derengő itt kisebb barlangformát öltött. A mögötte lévő fal ugyanabból a hideg kőből volt, mint a padló, amelybe mélyedéseket vájt a lefelé csörgedező víz. A vízesés valahol felette lehetett.

És alatta? Egy körülbelül három méter széles kőpárkány, azon túl semmi, csak koromfekete űr.

– Fogalmam sem volt, hogy ezt meg lehet csinálni – suttogetta Luce maga elé.

– Mit? – kérdezte a rekedtes hang.

– Megállni egy Derengő belsejében – felelte. Nem a férfihoz beszélt, hiszen látni továbbra sem látta. Az a tény, hogy itt akadt el *valahol valami* ismeretlennel, nos, ez határozottan aggasztotta. Ugyanakkor nem tehetett róla, a hely ámulatba ejtette. – Nem tudtam, hogy ilyen hely létezik. Köztes hely.

Taknyos horkantás. – Könyvet lehetne írni azokról a dolgokból, amikről nem tudsz, kislány! Ami azt illeti, szerintem azt a könyvet meg is írta már valaki! Csak nem találni sem itt, sem ott. – Hörgő krákogás. – Mellesleg, bazsarózsa-ra gondoltam.

– Ki vagy te? – Luce felült, és hátával a falnak dőlt. Remélte, hogy akárkihez is tartozik a hang, nem láthatja lábai remegését.

– Ki? Én? – kérdezte. – Én csak... én vagyok. sok időt töltök itt.

– Értem... És, mit csinálsz?

– Hát, tudod, csak úgy lógok. – Megköszörülte a torkát, ami úgy hangzott, mintha kövekkel gargarizálna. – szeretek itt lenni. Kellemes és nyugis. Némelyik Derengő olyan, mint egy állatkert! De a tiéd nem, Luce! Legalábbis egyelőre nem!

– Teljesen összezavarsz! – Luce ráadásul félt is. szabad-e ezzel az idegennel szóba állnia? És az honnan tudja a nevét?

– Leginkább csak amolyan átlagos, alkalmi szemlélődő vagyok, de előfordul, hogy fülelgetek az átutazók után. – A hangja egyre közeledett, amitől Luce megborzongott. – Most éppen utánad! Tudod, már itt vagyok egy ideje, és az átutazóknak néha szükségük van egy kis útbaigazításra. Voltál már fenn a vízesésnél? *Nagyon festői!* Csillagos ötös, már ami a vízeséseket illeti!

Luce megrázta a fejét. – Azt mondtad... ez az *én* Derengőm! Az *én* múltam története. Akkor, mit keresel *te*... ?

– Nos, bocsi!!! – adott hangot a méltatlankodásának. – De én is feltennék egy kérdést! Ha a múltadba vezető utak annyira becsesek számodra, vajon miért hagyod tárva-nyitva a Derengőidet, hogy az egész világ beléjük ugorhasson? Hm? Miért nem zárod be őket, és kész?

– Ó, én ezt nem... – Luce-nak fogalma sem volt arról, hogy bármit is nyitva hagyott volna. És még csak nem is sejtette, hogy a Derengőket be lehet zárni.

Halk puffanást hallott, mint mikor ruhát vagy cipőt dobnak egy bőröndbe, de még mindig nem látott semmit. – Látom, tovább időztem, mint ameddig szívesen látnak. Nem rabolom tovább az idődet! – A hang gazdája egyszeriben elhallgatott. Messzebből visszaszólt még halkán: – Viszlát!

A hang beleveszett az éjszakába. A Derengőben már-már újra csend lett. Csak a vízesés zubogott tompán felette. És Luce szíve verdesett kétségbeesetten.

Ha rövid ideig is, de nem volt egyedül. Attól a hangtól ugyan ideges, rémült és feszült lett, de legalább nem volt egyedül.

– Várj! – kiáltotta feltápáskodva.

– Igen? – A hang újra mellőle szólt.

– Nem akartalak elküldeni – mondta. Valamiért nem akarta, hogy a hang megszűnjön. Volt benne valami. Ismerte Luce-t. A nevén szólította. – Csak tudni akartam, ki vagy.

– Ó, a pokolba! – mondta kissé szelesen. – Hívhatsz, mondjuk, Bilinek.

– Bill – ismételte Luce hunyorítva, hátha többet is lát a körülötte lévő homályos barlang falánál. – Te láthatatlan vagy?

– olykor-olykor. Nem mindig. Természetesen nem kell, hogy az legyenek. Miért? Jobban szeretnéd, ha látnál?

– Talán kevésbé lenne furcsa ez az egész.

– Ez azon múlik, hogy nézek ki?

– Nos... – kezdte volna Luce mondani.

– szóval – hangzott úgy, mintha mosolyogna –, mit szeretnél, hogy nézzek ki?

– Nem tudom. – Luce testhelyzetet váltott. Bal oldala nedves lett a vízéses permetétől. – Ez tőlem függ? Hogy nézel ki, ha csak magad vagy?

– Egészen nagy a kínálat. Valószínűleg először olyan aranyosat szeretnél. Igazam van?

– Azt hiszem...

– Rendben – mormolta a hang. – Humina humina humina hummm!

– Mit csinálsz? – érdeklődött Luce.

– Felteszem az arcom.

Fényvillanás. Olyan erejű széllelés, ami felborította volna Luce-t, ha nincs a fal épp mögötte. Majd a villanás csöppnyi hűvös, fehér fénygömbbé alakult. A fényénél már kivehette a lába alatti szürke kőpadló hozzávetőleges méretét. Mögötte kőfal magasodott, felszínén víz csörgedezett. De látott ennél többet is:

Előtte a padlón egy apró vízköpő állt.

– Pa-rámm! – mondta.

Nagyjából harminc centi magas volt, guggolt, a karját keresztbe fonta, könyökét a térdén nyugtatta. A bőrének is kőszíne volt, de ahogy odaintett Luce-nak, látszott, milyen ruganyos, úgyhogy biztosan hús és vér. Úgy nézett ki, mint a katolikus templomok tetejét szegélyező szobrocskák. Hosszú lábujjain és kezén apró, karomszerű, éles körmök nőttek. Füle is hegyes volt, és mini kőkarika lógott benne. Két pici, szarvszerű dudor állt ki húsos, ráncos homlokából. széles ajkait fintorogva lebiggyesztette, amitől úgy nézett ki, mint egy nagyon öreg csecsemő.

– Szóval, te vagy Bill?

– Pontosan – mondta. – Bill.

Bill fura szerzet volt, de egyáltalán nem félelmetes. Luce körbejárta, és észrevette a gerincéből kitüremkedő redőzött csigolyákat, valamint egy pár szürke szárnyacskát a háta mögé hajtvá úgy, hogy a hegyük összeért.

– Mi a véleményed? – kérdezte.

– Pompás! – mondta Luce kissé kelletlenül. Ha szárnyat látott, legyen az bárkié – akár Bilié is az Danielt juttatta eszébe, és hiányától a gyomra azonnal görcsbe rándult.

Bill felállt, érdekes volt látni, ahogy köszerű karja és lába izomként mozog.

– Hm, nem jön be, ahogy kinézek! Tudok ennél jobbat is! – mondta, azzal újabb fényvillanás kíséretében köddé vált. – Tarts ki!

Újabb villanás.

És Daniel állt előtte, ragyogó, ibolyaszín fénnnyel körülvéve. Kibontott pompázatos és súlyos szárnyai szinte csalogatták, hogy közéjük lépjen. Egyik kezét Luce felé nyújtotta, mire Luce mély levegőt vett. Tudta, hogy van valami különös abban, ahogy megjelent, hisz az előbb ő még mással volt elfoglalva, de hogy mivel és kivel, azt már elfelejtette. Gondolatai összezavarodtak, emlékezete cserbenhagyta. Ám mindez nem számít! Hiszen Daniel itt van! sírni tudott volna a boldogságtól. Hozzá lépett, és kezét a kezébe tette.

– Ez az! – mondta a fiú szelíden. – Ezt a hatást kerestem!

– Micsoda? – suttogetta Luce zavartan. Valami halványan derengeni kezdett az elméjében, ami óvatosságra intette. Daniel tekintete persze felülírta a tétovázását, és Luce hagyta magát közelebb húzni, megfedekezett minden másról, csak az ajkai íze után sóvárgott.

– Csókolj meg! – krákokta a rekedtes hang. *Bilié*.

Luce felsikoltott és hátraugrott. Egyszeriben kijózanodott, mintha mély álomból ébredne. Mi történt? Hogy gondolhatta, hogy Danielt látja?

Bill az. Lóvá tette. Kirántotta a kezét a fiuéból, de az is lehet, hogy a fiú engedte el az övét a következő villanás alatt, amikor megtermett varangyos békává változott. Kuruttyolt kettőt, *brekeke, brekeke*, aztán odaugrált a barlang faláról csöpögő forrásvízhez. A nyelve kivágódott a forrás felé.

Luce kapkodva szedte a levegőt, bár igyekezett leplezni csalódottságát. – Hagyd abba! – kiáltotta élesen. – Változz vissza vízköpővé! *Kérlek!*

– Ahogy kívánod! *Villanás.*

Újra ott volt Bill, összekuporodva, a térdén összekulcsolt karokkal. Mozdulatlanul, akár egy kőszobor.

– Azt gondoltam, azonnal rájössz – mondta Bill.

Luce lesütötte a szemét, szégyellte, hogy így rászédtek, és dühös is volt, mert Bill láthatóan jól szórakozott rajta.

– Na, akkor ezzel megvagyunk! – jegyezte meg Bill, igyekezve úgy állni, hogy a lány megint láthassa. – Mit szeretnél először megtudni?

– Tőled? Az égvilágon semmit! Halványlila gőzöm sincs, mit keresel itt!

– Felbosszantottalak – nyugtázta Bill az ujjával csettintve. – Elnézést! Csak próbáltam kiismerni az ízlésedet. Megtudtam, mit is szeretsz. Daniel Grigorit és a vízköpőket – számolta az ujjain. – A békákat meg utálod. Azt hiszem, ennyi. Nem üzők több tisztességtelen játékot. – Kiterjesztette a szárnyait, és felröppent a lány vállára. Szép súlya volt. – ízelítőt kaptál a fortélyaimból – sutyorogta.

– Pokolba a fortélyaiddal!

– Ugyan már! Még azt sem tudod, hogyan zárj be egy Derengőt, hogy kívül tartsd a rosszfiúkat! Nem akarod legalább azt megtudni?

Luce kíváncsian felhúzta a szemöldökét. – Miért segítenél nekem?

– Tudod, nem te vagy az első, aki a múltban ugrabugrál, amúgy meg mindenkinek szüksége van egy kis útmutatóra. Nagy szerencse, hogy belém botlottál! Összeakadhattál volna

Vergiliusszal is...

– Vergilius? – kérdezett vissza Luce, mikor bevillant neki a másodéves angol irodalom. – Az a fickó, aki Dantét végigvezeti a Pokol kilenc körén?

– Ó bizony! Annyira könyvízü a pasas, hogy menten elalszom! Adjunk hálát, hogy jelenleg nem a Pokolban tartózkodunk! – magyarázta vállat vonva. – Turistaszezon van.

Luce visszaemlékezett arra a moszkvai jelenetre, amikor Luska lángra lobbant, meg arra a metsző fájdalomra, amit Milánóban érzett, amikor a kórházban Lucia Daniel eltűnését közölte vele.

– Néha igazából olyan ez az egész, mint maga a Pokol – vallotta be.

– Ez csak amiatt van, mert még nem mutatkoztunk be egymásnak! – nyújtotta apró szoborszerű kezét a lány felé.

Luce húzta az időt. – Szóval, te melyik, hm, oldalon is állsz?

Bill füttyentett. – Nem mondta még neked senki, hogy ez nem ilyen egyszerű? Hogy a jó és a gonosz közti határvonalat elmosta a több ezer évnyi szabad akarat?

– Ezt mind tudom, de...

– Figyelj ide, hátha ettől jobban fogod érezni magad! Hallottál valaha a Rendről?

Luce megrázta a fejét.

– Ez afféle folyosói felügyelet a Derengőkben, biztosítja, hogy az utazók eljussanak a kívánt helyre. A Rend tagjai pártatlanok, tehát nem állnak sem a Menny, sem a Pokol oldalán. Világos?

– Az – bólintott Luce. – És te a Rend tagja vagy? Bill kacintott. – Nos, mindjárt ott is vagyunk, így...

– Mindjárt hol?

– A következő életben, ahova tartasz, amelyik ezt az árnyéket vetette, amiben most vagyunk.

Luce végigfuttatta a kezét a falról csordogáló vízen. – Ez az árnyék, ez a Derengő, más, mint a többi.

– Ha így is van, csak azért, mert te akarod, hogy más legyen. Ha pihenőhelyszerű barlangra vágysz, az jelenik meg neked a Derengőben.

– De én nem akartam pihenőhelyet!

– Lehet, hogy nem, de szükség volt rá! A Derengő megérzi ezt. Amúgy, kicsit én is besegítettem, akartam egyet helyetted! – A kis vízköpő megrázkódott, Luce egymásnak csapódó sziklatömbök zaját hallotta. – A Derengő belseje nem egy konkrét hely. Ez a seholse, a múlt sötét visszatükröződése. Mindegyik más, és alkalmazkodik a bennük utazó igényeihez, legalábbis, amíg benne van.

Képtelenségnek tűnt, hogy Luce múltjának vetülete jobban tudja azt, hogy mit akar és mire van szüksége, mint ő maga. – És meddig maradhat benne az ember? – kérdezte. – Napokig? Hetekre?

– Az idő itt nem számít. Nem úgy működik. A Derengőben nem múlik ténylegesen az idő. Mégsem jó, ha *túl* hosszan időzöl itt. Elfelejtethet, hova indultál, és akkor örökre elveszel. Lézengővé válsz. És az elég csúnya dolog. Sose felejtsd el, ez csupán egy kapu, nem a végállomás!

Luce a nedves sziklafalon pihentette a fejét. Nem tudta hova tenni Bilit. – Ez tehát a munkád. Kalauzként szolgálsz az olyan, hm, utazók számára, mint amilyen én vagyok.

– Igen, pontosan! – csettintett Bill az ujjával, amitől szikra pattant fel a kezéről. – Fején találtad a szöveget!

– Hogy rekedhet meg egy ilyen állásban a hozzád hasonló vízköpő?

– Már ne is haragudj, de én büszke vagyok a munkámra!

– Úgy értem, ki fogadott fel?

Bill egy pillanatra elgondolkodott, márványozott szemgolyóit előre-hátra forgatta szemüregében. – Úgy képzeld el, mint egy önkéntes szolgálatot. Jól megy nekem a Derengőutazás, és kész! Miért ne terjeszteném a jártasságom mindenfelé? – Szoborszerű állat a tenyerén nyugtatva Luce felé fordult. – Egyébként, mikor indulunk már?

– *Mikor* indulunk? – bámult rá Luce összezavarodva.

– Fogalmad sincs, mi? – csapott a homlokára Bill. – Nehogy azt mondd, hogy az átlépésről szóló mindenféle alaptudás nélkül ugrottál ki a jelenből! Tökéletes rejtély számodra, hogyan jutsz el a végállomásra, ugye?

– Hol kellett volna megtanulnom? – kérdezte Luce. – Senki nem beszélt róla egy szót se!

Bill leröppent a válláról, és fel-alá járkált a párkányon. – Igazad van, teljesen igazad! Akkor kezdjük az alapokkal! – Apró kezeit széles csípőjére téve megállt Luce előtt. – Tehát! Először is: mit akarsz?

– Hát... Daniellel lenni! – vallotta be lassan. Lett volna még más is, de nem tudta, hogyan mondja.

– Húha! – Bill most még kétkedőbbnek látszott, pedig sűrű szemöldökével, kőajkaival és horgas orrával egyébként is úgy festett. – Ez az érvelés ott hibádzik, drága hölgyem, hogy Daniel éppen magácska mellett volt, amikor ki tetszett ugrani a jelen időből. Vagy nem így van?

Luce lecsúszott a fal mentén, és csak ült, és megint kízó szomorúság öntötte el a szívét. – El kellett jönnöm! Semmit nem árult el a múltunkról, így nekivágtam, hogy magam jöjjek rá.

Arra számított, hogy Bill majd vitába száll vele, de egyszerűen csak így szólt: – Szóval, azt mondd, *küldetésed* van.

Luce halványan elmosolyodott. Küldetés. Jó szó!

– Tehát *akarsz* valamit! Látod? – tapsikolt elégedetten Bill. – Oké, az első dolog, amit tudnod kell, hogy a Derengők annak alapján jelennek meg neked, ami itt bent történik. – Kőkemény öklével megdöngette a mellkasát. – A Derengők úgy vetődnek a legtitkosabb vágyaidra, mint cápák a vérző áldozatra.

– Értem. – Luce visszaemlékezett a Shoreline-ra, ahol valóban úgy tűnt, mintha azok a bizonyos Derengők választották volna *őt*, és nem fordítva.

– Lássuk, tehát! Az átlépéskor előtted reszkető Derengők mintha mindig könyörögnének, hogy felvedd őket, ugye? Na, azok pontosan oda visznek, ahová a lelked vágyik.

– Szóval azt a lányt, aki Moszkvában meg Milánóban voltam, meg az összes többi életben, melyekbe még azelőtt belepillanthattam, hogy bármit tudtam volna az átlépésről, mind én akartam meglátogatni?

– Pontosan! – helyeselt Bill. – Csak nem tudtál róla. A Derengők tudták helyetted. Majd egyre jobb leszel ám ebben! Hamarosan érezni fogod magadban, hogy osztozol a tudásukban. Bármilyen különös érzés is, hozzád tartoznak.

Minden egyes hűvös, sötét árnyék az ő része lenne? Meglepődött, de váratlanul sok minden értelmet nyert. Ez megmagyarázza, miért nem volt képes megálljt parancsolni magának már a legelején, még akkor sem, mikor ráijesztettek, hogy át ne merjen lépni beléjük.

Még Roland is figyelmeztette a veszélyekre. Daniel meg száj tátva bámulta, milyen szörnyű bünt követ el. Mindig úgy érezte, mintha a Derengők kitaruló ajtók lennének. Lehetséges, hogy tényleg azok?

A valaha megismerhetetlennek tűnő múltja tehát létezik, és egyebet sem kell tennie, csak belépni a megfelelő kapun?

Megismerheti, ki ő, mivel vonzotta Danielt magához, miért átkozták el a szerelmüket, és az hogyan erősödött és alakult át az idők folyamán? És legfőképp, mit tartogat számukra a jövő?

– Már jócskán rajta vagyunk azon az úton – mondta Bill –, de most, hogy már tudod, te és a Derengőid együttesen mire vagytok képesek, a legközelebbi átlépésnél ne felejts el arra gondolni, hogy mit is akarsz! És ne *helyre* és *időre* gondolj, hanem magára a *küldetésre*!

– Rendben! – Luce rendszerezte a benne lévő érzéseket, igyekezett szavakba önteni, hogy kimondva is legyen értelme.

– Miért nem próbáljuk meg most? – javasolta Bill. – Csak úgy, gyakorlásképpen. Adhat nekünk némi támpontot arra nézve, hogy mivel szembesülünk nemsokára. Csak arra gondolj, hogy mit szeretnél!

– Megérteni – mondta lassan Luce.

– Jó! – nyugtázta Bill. – Valami mást?

Izgalom futott át rajta, mintha fontos felfedezés előtt állna. – Meg akarom tudni, miért vagyunk Daniellel elátkozva. És meg akarom törni azt az átkot. Meg akarom akadályozni, hogy a szerelem a vesztemet okozza, hogy végre egymáséi lehessünk, igazán.

– Hé, hé, hé! – Bill úgy kezdett el integetni, mint aki lerobbant egy elhagyatott út mentén. – Azért ne veszítsük el a fejünket! Egy elég régi keletű átokkal állsz itt szemben! Te meg Daniel olyan... nem is tudom, de ez nem úgy megy, hogy csak csettintesz egyet a csinos kis ujjaiddal, és máris kint vagy belőle! Apránként kell haladni!

– Értem – mondta Luce. – Oké. Akkor az egyik korábbi énem megismerésével kellene kezdenem. A közelébe kerülni, és nézni, ahogy a Daniellel való kapcsolata kibontakozik. Megfigyelni, ugyanazt érzi-e, mint én.

Bill bólogatott, húsos ajka félnotás mosolyra húzódott. A lányt a párkány szélére vezette. – Azt hiszem, felkészültél. Gyerünk!

Gyerünk? A vízköpő elkíséri? A Derengőn kívülre, egy másik múltjába? Az igaz, hogy Luce-nak jól jön a társaság, de alig ismeri ezt a fickót.

– Ugye azon tűnődsz, hogy miért kellene bíznod bennem? – kérdezte Bill.

– Nem, én...

– Értem én – mondta előtte körözve a levegőben. – Szokni kell engem. Különösen, ha ahhoz a társasághoz hasonlítasz, akikkel általában barátkozol. Angyal semmiképp sem vagyok! – horkantott fel. – De segíthetek, hogy ez az utazás megérje a fáradságot! Ha akarod, üzletet is köthetünk. Ha úgy érzed, hogy már torkig vagy velem, csak szólnod kell, és itt sem vagyok! – nyújtotta ki hosszú, karmos kezét.

Luce megrázkódott. Bill keze kérges volt, kőszerű kelésekkel és ragyás sömörrel, akár egy romos állapotú szobor. Egyáltalán nem akaródzott megérintenie. De ha nem teszi, akkor már most útjára bocsátja...

Talán jobban jár vele, mint nélküle.

A lába elé nézett. Ahol álltak, ott ért véget az alattuk lévő rövid, csúszós párkány, majd a semmibe zuhant. A szeme megakadt valamin a cipői között, mintha csillámlott volna a szikla, s ez elvakította. A talaj megmozdult, meglágyult és inogni kezdett a lába alatt.

Luce hátranézett. A kőlap egészen a barlang faláig berepedezett. Megbotlott, és a peremen kellett egyensúlyoznia. A párkány imbolygott alatta, egyre jobban, és mintha a sziklát összetartó részek is töredeznének. A párkány megszűnt körülötte, mind gyorsabban fogyott, mígnem friss levegő simogatta a talpát, s Luce a mélybe zuhant.

Jobb kezét Bill kinyújtott mancsába süllyesztette. Rázkódtak a levegőben.

– Hogy jutunk ki innen? – kiabálta erősen belé kapaszkodva, attól való félelmében, hogy a beláthatatlan mélységbe zuhan.

– Kövesd a szíved! – sugárzott Bill arca cinikusan. – Az nem fog félrevezetni.

Luce behunyta a szemét, Danielre gondolt. A súlytalanság érzése kerítette hatalmába, a lélegzete is elállt tőle. Mikor a szemét kinyitotta, csodálatos, kisülésektől sercegő sötétségben lebegett. A sziklabarlang átváltozott, összehúzódott, és miután kis arany fénygömbbé zsugorodott, egyszeriben elillant.

Luce oldalra nézett, Bill ott volt, közvetlenül mellette.

– Mi az, amit legeslegelőször mondtam neked?

Luce felidézte, milyen mélyen megrendítette az az öblös hang.

– Azt mondtad, lassítsak. Hogy nem tanulok semmit, ha ilyen gyorsan száguldozok összevissza a múltamban.

– És?

– Pontosan azt akartam tenni, csak nem tudtam, hogy kell.

– Talán ezért találtál rám akkor, amikor – kiabálta túl a szelet Bill – felborzolt szürke szárnyaival, miközben tovább gyorsultak. – És talán emiatt kötöttünk ki éppen itt!

A szél elült. A kisülések sercegése csenddé szelídült.

Luce lába úgy ért földet, mint mikor a hintáról leugrik, és a fűvön landol az ember. Kijutott a Derengőből. A levegő meleg és kissé párás volt. A lába körül játszó fény elárulta, hogy alkonyodik.

Mélyen belesüppedtek egy mezőnyi, lábszárig érő, sűrű, puha, harsányzöld pázsitba. A fűvet itt is, ott is apró, élénkvrös gyümölcsök tarkították. Vadszamóca. Előttük ezüst nyírfák vékony sora jelezte a birtok gondozott pázsitjának határát. Mögötte jókora távolságban hatalmas ház állt.

Innen ki tudta venni a fehér kőlépcsősort, mely egy óriási, Tudor stílusú kastély hátsó bejáratához vezetett. A pázsit északi oldalát majdnem fél hektár megmetszett, sárga rózsabokor határolta, keletről pedig miniatűr élosövény-labirintus foglalta el a vaskapuk melletti területet. Középen dús zöldéses kert terült el, a bab magasra kúszott a karókon. Az udvart kavicsos ösvény vágta ketté, amely nagy, fehérre meszelt pavilonhoz vezetett.

Luce karja libabőrös lett. Ez az a hely! Ösztönösen érezte, hogy járt már itt ezelőtt. Ez nem szimpla déjá vu. Olyan helyre került, ami

jelent valamit Daniel és az ő számára. Félig-meddig azt várta, hogy most azonnal meglátja kettejüket, összefonódva.

De a pavilon üres volt, csak a lenyugvó nap narancsvörös fénye töltötte be. Valaki füttyentett, amitől megriadt.

Bill.

El is felejtette, hogy vele van! A levegőben keringett előtte úgy, hogy a fejük egy vonalban legyen. A Derengőn kívül valahogy még visszataszítóbbnak tűnt, mint elsőre. A fényben a teste száraznak és pikkelyesnek látszott, ráadásul igen erős penészszagot árasztott.

Legyek zümmögtek a feje körül. Luce kicsit elhúzódott tőle, és azt kívánta, bárcsak újra láthatatlan lenne!

– Az biztos, hogy nyerőbb egy háborús övezetnél!

– Honnan tudod, hogy merre jártam ezelőtt?

– Bill... a nevem – vonta meg a vállát. – Tudok egyet s mást.

– Oké, akkor hol vagyunk?

– Helston, Anglia – bökött körmével a fejére, és becsukta a szemét –, ahogy te mondanád, 1854. – Kőkarrait összekulcsolta a mellkasa előtt, mint egy manószzerű iskolás, aki épp felmondja a történelmet. – Álmos déli város Cornwall megyében, kiváltságglevelet maga János király adományozott neki. A kukorica úgy félméteres, szóval feltételezem, valószínűleg a nyár derekán járunk. Kár, hogy lekéstük a májust. A Flóra napi ünnepségük olyan, hogy nem is hinnéd! Vagy talán, igen! Az utóbbi két évben megint a múltbeli éned lett a bál szépe. Tudod, az apátok nagyon gazdag. Még a kezdetekkor szállt be a rézkereskedelembé...

– Fantasztikusan hangzik! – fojtotta belé a szót Luce, és elindult a réten. – Bemegyek! Beszélnem kell vele!

– Várj csak! – repült el mellette Bill, majd visszakanyarodott, szárnyával pár centire az arca előtt lefékezett, és ott csapkodott. – Így? Nem lesz könnyű menet!

Ujjával körülrajzolta, mire Luce megértette, hogy a ruháiról beszél. Még mindig az első világháborúban viselt olasz nővéregyenruha volt rajta.

Bill megragadta hosszú, fehér szoknyája szegélyét, és a bokája fölé emelte: – És mit viselsz a lábikódon? *Converse* cipő? Viccelsz?

– csettintett a nyelvével. – Hogy voltál képes túlélni a többi életedet nélkülem?

– Kösz, valahogy elboldogultam!

– Többet kell tenned annál, mint „valahogy elboldogulni”, ha kicsivel hosszabb időt akarsz itt eltölteni! – Bill visszarepült Luce szemvonalába, és háromszor gyorsan körbekerülte. Mikor Luce utána fordult, hogy megkeresse, sehol nem látta.

Egy másodperc múlva azonban hallotta a hangját, bár úgy hangzott, messzebről jön: – Igen! Nagyszerű, Bill!

Szürke pont jelent meg az égen a ház közelében, egyre nagyobb és nagyobb lett, míg végül kivehetővé váltak Bill köráncai. Felé repült, karjában sötét batyut cipelt.

Mikor mellé ért, egyszerűen megrántotta a lány bő, fehér nővéregyenruháját, ami a varrása mentén kettészakadt, és azonnal lehullott a földre. Luce szégyenlősen csupasz teste elé kapta a karját, de egy röpké másodperccel később már egy sor alsószoknyán és egy hosszú, fekete ruhán bújtatta át a fejét.

Bill, mint valami megszállott öltöztető sűrűlődt körülötte, derekát fűzőbe szorította, aminek éles csontozata mindenféle kellemetlen helyen szurkába a bőrét. Az alsószoknyákban olyan sok volt a taft, hogy a könnyű fuvallatban mozdulatlanul állva is zizegtek.

Luce úgy vélte, a korhoz képest elég jól fest, amíg meg nem látta a dereka köré kötött fehér köténykét. A hajához nyúlt, és kirángatott belőle egy fehér fityulát.

– Szobalány vagyok? – kérdezte.

– Igen, Einstein, szobalány vagy!

Luce tudta, hogy csacsiség, de alig tudta leplezni a csalódottságát. A birtok lenyűgözte, a kert is olyan csodálatos, miért nem sétálhatnak benne viktoriánus úrhölgyként, még ha tisztában is van azzal, hogy ez küldetés.

– Nem azt mondtad, hogy gazdag a családom?

– A *múltbeli* éned családja a gazdag! Kőgazdag. Meglátod majd, ha találkoztok. Őt is Lucindának hívják, és melleleg, szerinte a becenevetek *kimondottan förtelmes!* – Felcsippentette az orrát és magasan a levegőbe emelte, a sznobot majmolva. – Igen, ő gazdag,

de *te*, drágám, csak egy betolakodó időutazó vagy, aki nem ismeri ki magát ebben az előkelő társaságban! Szóval, hacsak nem akarsz kilógni, akár egy manchesteri szabónő, és az ajtón kívül találni magad, még mielőtt esélyed lenne Lucindával cseverészni, inkognitóban kell maradnod! Mosogatólány. Felszolgáló. Ejjeliedény-ürítő. Tőled függ. Miattam ne aggódj, nem állok az utadba! Egy szempillantás, és itt se vagyok!

Luce felnyögött. – Csak besétálok, és úgy teszek, mintha itt dolgoznék?

– Nem. – Bill a koszemeit forgatta. – Menj fel, és mutakozz be a ház úrnőjének, Mrs. Constance-nak! Közd vele, hogy a legutóbbi gazdáid átköltöztek a kontinensre, ezért újra alkalmazásba állnál. Gonosz, vén boszorka, és makacsul ragaszkodik az ajánlásokhoz. Az a szerencséd, hogy én egy lépéssel előtte járok! Megtalálad őket a kötényed zsebében!

Luce fehér lenvászon köténye zsebébe csúsztotta a kezét, és egy vastag borítékot húzott elő. A hátulja vörös viaszpecséttel volt lezárva, megfordította, és fekete tintával odafirkantva a címezésen ezt olvasta: *Mrs. Melville Constance*. – Te amolyan okos tóbiás vagy, nemdebár?

– Köszönöm! – hajolt meg Bill kegyesen, aztán, mikor észrevette, hogy Luce már elindult a ház felé, előrerepült, és olyan gyorsan verdesett a szárnyaival, hogy azok acélszürke foltta olvadtak a teste mindkét oldalán.

Ekkorra már elhagyták az ezüst nyírfákat, és a gondozott pázsiton vágtak át. Luce épp rá akart lépni a házhoz vezető kavicsos ösvényre, de kicsit habozott, mikor észrevett két alakot a pavilonban. Egy férfi és egy nő sétált a ház felé, Luce irányába tartottak.

– Bújj le! – suttogta. Nem volt felkészülve rá, hogy bárki meglássa Hestonban, főleg nem Bill-t, aki túlméretezett rovar módjára döngicsélt a feje körül!

– Bújj le *te*!- felelte. – Csak mert a kedvedért kivételesen látható lettem, az még nem jelenti azt, hogy akármilyen közönséges halandó számára is az vagyok! Nagyon is diszkréten csinálom, szerintem. Az a helyzet, hogy az *egyetlen* tekintet, amire vigyáznom kell, az... Halló, hé! – Bill köszemöldöke egyszerre csak felszaladt. Erősen

súrlódó hang kísérte. – Léptem! – mondta, és lebukott a paradicsomtövek mögé.

Az angyaloké, fejezte be Luce. Biztos ők az egyedüli lények, akik Bilit ebben az alakban láthatják. Onnan jött rá, mert felismerte a közeledő párt, akik miatt Bill ilyen gyorsan fedezékbe bújt. Szájtátva bámulta őket a paradicsomtövek vastag, szűrös levelein át, nem tudta levenni a szemét róluk.

Legfőképp Danielről.

A kert többi részére csend telepedett. A madarak esti éneke elhalkult, és Luce nem hallott mást, csak a kavicsos úton lassan felé sétáló két ember lábainak neszét. A nap utolsó sugarai mintha mind Danielre estek volna, arany glóriával vonták be. Fejét a nő felé fordította, és bólogatott járás közben. A nő azonban nem Luce volt.

Idősebbnek látszott, mint amennyi Lucinda lehetett. Húszas éveiben járó, gyönyörű szép nő volt, sötét selymes tincsek kandikáltak ki széles szalmakalapja alól. Hosszú muszlinruhája a pitypang színét idézte, és minden bizonnyal méregdrága lehetett.

– Sikerült megkedvelnie a mi kis falucskánkat, Mr. Grigori? – mondta épp a nő. Magas, derős hangon, természetes magabiztossággal beszélt.

– Talán túlzottan is, Margaret. – Luce gyomrát a féltékenység mardosta, ahogy a nőre mosolygó Danielt figyelte. – Nehéz elhinni, hogy már egy hete megérkeztem Helstonba. Maradnék tovább is, mint terveztem. – Szünetet tartott. – Mindenki nagyon szívélyesen fogadott.

Margaret elpirult, amibe Luce belesápadt. Az iruló-piruló Margaret még bájosabb volt. – Csak remélni tudjuk, hogy ez tükröződik majd a munkájában – mondta. – Anya természetesen izgatott, hogy egy művész száll meg nálunk! Mindenki az.

Luce ott bujkált a sétáló pár nyomában. A zöldséges kert után az elburjánzott rózsabokrok mögé kuporodott, és tenyerével a földön támaszkodva előrehajolt, hogy a pár hallótávolságon belül legyen.

Váratlanul felszisszent. A hüvelykujját megszurta egy tüske. Nyomában vér serkent.

Kiszívta a sebet, és legyezgette a kezét, igyekezve, hogy ne vérezze össze a kötényt, de mire elállította a vérzést, ráeszmélt,

hogy a beszélgetésről jócskán lemaradt. Margaret éppen várakozóan nézett fel Danielre.

– Érdeklődnék, hogy ott lesz-e a napforduló ünnepségen a hét végén? – kérdezte enyhén könyörgő tónusban. – Anya mindig nagy húhót csinál belőle.

Daniel olyasmit mormogott, hogy igen, ki nem hagyná, de valami láthatóan megzavarta. Tekintete folyton elkalandozott. Figyelmét a pázsit keltette fel, mintha csak ösztönösen megérezte volna Luce-t a rózsabokrok mögött.

Mikor tekintete átsuhant a bokrok felett, ahol Luce rejtőzött, szemében az ibolyaszín legmélyebb árnyalata ragyogott fel.

HATODIK FEJEZET

A FEHÉR RUHÁS NŐ

ANGLIA, HELSTON
1854. JÚNIUS 18.

Daniel felpaprikázott hangulatban ért Helstonba. Azonnal felismerte a helyszínt, amint a Derengő magányosan kilökte a Loe kavicsos partjára. A tó mozdulatlan volt, az esti égbolton gyülekező rózsaszín felhőpamacsok tükröződtek benne. Hirtelen felbukkanásától megriadva, egy pár kékeszöld hátú jégmadár szállt fel a szemközti lucernaföldről, és a főút mentén kifordult magányos fára szállt. Tudta, hogy az út abba a kisvárosba vezet, ahol a nyarat töltötte Lucindával.

Mélyen meghatotta az, hogy újra ezen a gazdagon zöldellő földön állhat. Bármennyire is azon munkálkodott, hogy bezárjon minden múltjukba vezető utat, bármennyire is igyekezett, hogy továbblépjen a lány mélyen lesújtó megannyi halálán, némelyik mélyebb nyomot hagyott a többinél. Meglepődött, milyen tisztán emlékszik a Dél-Angliában eltöltött időre.

Daniel most nem vakációzni jött ide. Nem azért, hogy feleszeressen a rézkereskedő gyönyörű lányába. Azért jött, hogy

megakadályozza, hogy egy meggondolatlan lány annyira bele vesszen múltjának sötét pillanataiba, hogy azok végezzenek vele. Azért, hogy segítsen megtörni a kettejüket sújtó átkot egyszer s mindenkorra.

Elindult a városka felé vezető hosszú úton.

Lusta, fülledt nyári este volt Helstonban. Az utcákon egymásba karoló, csipkés ruhát viselő kalapos hölgyek és vászonöltönyös férfiak beszélgettek halkán, udvariasan. A kirakatok előtt párok időztek, bémészkodtak és a társukkal beszélgettek. Megálltak az utcasarkon, és óráig búcsúzkodtak.

Az utcai járókelők élete minden szempontból, az öltözködéstől a sétatempójukig bosszantóan ráérősnek tűnt. Daniel nem is érezhette volna magát ennél kirívóbbnak.

A kabátja alá rejtett szárnyak türelmetlenül égették, ahogy közöttük sétált. Többé-kevésbé tudta, hol találhatja Lucindát: esténként, alkonytájt általában felkeresi a pavilont, pártfogója hátsó kertjében. De hogy a Derengők közt ugrabugráló Luce-t hol találja – és őt *kellett* mindenképp megtalálnia –, arról halvány sejtelme sem volt.

Daniel azt még csak értette, miért bukkanhatott fel Luce pont az előző két életben. A dolgok nagy rendszerében ugyanis azok eltértek a szokásostól. Olyan múltbéli pillanatok voltak, ahol közvetlenül a halála előtt közelebb került az igazsághoz, az őket sújtó átok leleplezéséhez. Arra viszont nem tudott rájönni, *ide* miért hozta Luce-t a Derengője.

Helston többnyire békés időszak volt a számukra. Ebben az életben szerelmük lassan, természetesen bontakozott ki. Még a vég is olyan bensőséges volt. Gabbe egyszer úgy jellemezte Lucinda helstoni halálát, hogy *elviselhető*. Ezt a halált legalábbis csak ketten szenvedték meg.

Egyszerűen nem látta értelmét annak, hogy ebben az életben kötött ki, és emiatt fogalma sem volt, merre járhat most Luce a falucskában.

– Lám csak, Mr. Grigori! – szólította meg az utcán egy trillázó hang. – Micsoda nagyszerű meglepetés, hogy újra itt van a városban!

Váratlanul egy szőke nő állt Daniel előtt, hosszú, kék mintás ruhában. Szeplős, dundi, nyolcéves forma kisfiú kezét fogta, aki igen

szerencsétlenül festett krémszínű zakójában, nagy folttal a gallérja alatt.

Danielnek derengeni kezdett: Mrs. Holcombe és az ő tehetségtelen fiacskája, Edward, akinek helstoni tartózkodása alatt két fáradságos hétig rajzórákat adott.

– Szia, Edward! – Daniel lehajolt, hogy kezét rázzon a fiúval, aztán meghajolt az anyja felé. – Mrs. Holcombe!

Időutazása során Daniel eddig nem sokat foglalkozott az öltözkéivel. Nem törődött vele, hogy a járókelők mit gondolnak újszerű szürke nadrágjáról, vagy hogy fehér oxford ingének szabása furcsán festhet a többi városbeli férfi viseletéhez képest. De ha folyton kétszáz évvel ezelőtti ismerősökbe botlik majd abban a ruhában, melyet két napja még Luce szüleinél viselt hálaadáskor, lehet, hogy szájára veszi a város.

Márpedig Daniel feleslegesen nem akarta magára vonni a figyelmet. Semmi ilyesmi ne gördítsen akadályt Luce előkerítésének útjába. Megfelelőbb öltözetet kell keresnie. Nem mintha Holcombe-ék felfigyeltek volna a mostanira. Daniel, szerencséjére, olyan korba tért vissza, mikor „hóbortos” művésznek ismerték.

– Edward, mutasd meg Mr. Grigorinak, mit vett neked az imént anya! – mondta Mrs. Holcombe lesimítva fia rakoncátlan fürtjeit.

A fiú húzódozva vette elő a kis festékkészletet a hátitáskájából, öt üvegcse olajfestéket és egy hosszú, vörös faecsetet.

Daniel elmondta a kötelező dicséretet – hogy Edward mennyire szerencsés fiú, hogy már beszerezte a tehetségéhez méltó eszközöket is –, miközben folyton mögéjük tekingetett, bár igyekezett leplezni, mennyire szeretné már letudni ezt a beszélgetést.

– Edward annyira tehetséges gyerek! – bizonygatta Mrs. Holcombe, s Daniel karjába kapaszkodott. – A baj csak az, hogy az ön rajzóráit nem tartja annyira érdekfeszítőnek, mint azt az ő korában lévő fiúktól el lehetne várni. Ezért gondoltam, hogy egy rendes festékkészlet talán jobban felkelti az érdeklődését. Akárcsak egy *művész!* Ért engem, Mr. Grigori?

– Igen, igen, persze! – vágott közbe Daniel. – Lássá el mindennel, ami rábírja a festésre! Nagyszerű terv!

A szava elakadt és kirázta a hideg.

A következő pillanatban ugyanis Cam lépett ki az utca túloldalán lévő italmérésből.

Danielt szinte azonnal elöntötte a méreg. Hiszen világosan megmondta, hogy nem kér a segítségükből! A keze ökölbe szorult, Cam felé indult, amikor...

Hát persze! Ez a Helston korabeli Cam! Szemmel láthatóan egész jól érzi magát különleges, csíkos csónadrágjában és Viktória korabeli dohányzósiskájában. Fekete haja hosszan a vállára omlott. A kocsma ajtajának dőlve három másik férfival tréfálkozott.

Cam aranyvégű szivart húzott elő egy négyszögletes fémdobozból. Még nem vette észre Danielt, mert akkor azonnal abbahagyta volna a nevetést. Az elejétől fogva Cam utazott legtöbbször a bukott angyalok közül a Derengőkben. Olyan szakértője lett ennek az utazási módnak, amilyen Daniel soha nem lesz. Erre azok voltak leginkább képesek, akik Luciferrel maradtak, nekik rendkívüli tehetségük volt a múlt árnyain át történő utazáshoz.

Mindössze egyetlen Danielre vetett pillantás elárulná a viktoriánus Camnek, hogy a vetélytársa Anakronizmus.

Kortévesztő.

Cam rögtön ráébredne, hogy valami fontos zajlik a háttérben. És akkor Daniel nem lesz képes többé lerázni őt.

– Maga olyan nagylelkű, Mr. Grigori! – fecserészett tovább Mrs. Holcombe, még mindig Daniel ingujjába kapaszkodva.

Cam kezdett feléjük fordulni.

– Szóra sem érdemes! – szakadt Danielből. – De most, ha megbocsátanak – kiszabadította magát –, sürgősen vennem kell egy új öltözetet.

Azzal gyorsan meghajolt, és berohant a legközelebbi üzlet ajtaján.

– Mr. Grigori! – Mrs. Holcombe jóformán kiabálta a nevét.

Daniel csendben megátkozta, úgy tett, mintha hallótávolságon kívül került volna, amitől a nő csak még hangosabban szölongatta.

– De hát az női szabóság, Mr. Grigori! – kiáltotta tölcseért formálva a kezéből.

Daniel már bejutott a boltba. Az üvegajtó becsapódott utána, csilingelt a sarokvasra erősített csengő. Itt legalább elrejtőzhet pár

percre, megbizonyosodhat róla, hogy Cam nem vette észre, és nem hallotta Mrs. Holcombe rikácsolását.

A levendulaillatú boltban nem látott egy lelket sem. Fapallóját jómódú cipők koptathatták, a fal melletti polcokon lévő színpompás szövetvégek a mennyezetig tornyosultak. Daniel leengedte a kirakat csipkefüggönyét, hogy az utcáról nézve még kevésbé látsszék. Amint visszafordult, megpillantotta a tükörben a boltban tartózkodó egyetlen személyt.

Meglepetten nyelt el egy megkönnyebbült sóhajt. Megtalálta a lányt!

Luce épp egy hosszú, fehér muszlinruhát próbálgatott. A magas nyakat összekötő sárga szalag kiemelte szemének hihetetlen mogyoróbaránját. Féloldalasan hátrakötött haját egy gyönggyel és virágmintával díszített tű tartotta össze. A ruha-ujja esésével bíbelődött a vállán, emiatt minden oldalról vizsgálgatta magát a tükörben. Daniel epekedve bámulta.

Lába földbe gyökerezett a látványtól, de emlékezete magához térítette az ámulatból. Néhány lépéssel a lánynál termett, és karon ragadta.

– Ebből most már tényleg elegendem van! – Daniel még beszéd közben is érezte, ahogy hatalmába keríti a lány bőrének bársonyossága. Utoljára azon az éjjelen érintette meg, mikor a Kitaszítottak miatt majdnem végérvényesen elvesztette. – Van fogalmad, mennyire rám ijesztettél? Nem vagy biztonságban itt egyedül! – mondta.

Daniel meglepetésére Luce nem szállt vitába vele. Sikoly kíséretében rögtön hatalmas pofont kevert le neki.

Merthogy nem is Luce volt, hanem Lucinda!

És ami még ennél is pikánsabb, ebben az életben még nem is találkoztak! Most érkezhetett vissza Londonból a családjával. Daniel csak Constance-éknál találkozik majd vele, a nyári napforduló ünnepén.

Amint a megdöbbenés kiült Lucinda arcára, Daniel mindent értett.

– Milyen nap van ma? – kérdezte zavarában.

A lány bizonyosan örültnek hiszi. Pedig a bolt másik végében csak elvakította a szerelem, és nem vette észre a különbséget a múltbéli és az általa keresett jelenlegi lány közt.

– Elnézését kérem – suttogta. Pontosan az ilyen helyzetek miatt olyan kínos Anakronizmusnak lenni. Olyan csekélységeken múlik! A bőre egyszeri érintésén. Egy pillantáson a mély, mogyoróbarna szemekbe. A hajára szórt illatos rizspor illatán. A túlszúfolt kis üzletben egyszerre belélegzett levegő ízén.

Lucinda összerezzent, ahogy a fiú arcára nézett. A tükörben látta, milyen égető piros ott, ahol megütötte. Összetalálkozott a tekintetük. Daniel úgy érezte, meghasad a szíve. A lány rózsaszín ajkai szétnyíltak, fejét kissé jobbra döntötte. A fülig szerelmes nő tekintetével nézett rá.

Nem szabad!

Hiszen meg van írva, hogyan történik meg! Ahogyan meg *kell* történnie. Nem találkozhattak volna az ünnep előtt! Bármennyire is átkozta a sorsot Daniel, soha nem zavarná meg a lány előző életeit. Hiszen miattuk tér folyton vissza hozzá!

A lehető legközőnyösebb és legmogorvább arcát próbálta mutatni. Karját összefonta a mellkasa előtt, súlypontját áthelyezte, hogy még nagyobb legyen a távolság köztük; és mindenhova nézett, csak oda nem, ahova szeretett volna. A lányra.

– Annyira sajnálom! – mondta Lucinda, kezét a szívére szorítva. – Nem tudom, mi ütött belém. *Soha* nem csináltam még ilyesmit.

Daniel nem akart vitába szállni vele, hogy az évek folyamán annyi pofont kapott már tőle, hogy Arriane a „Zöldfülű!” címet adta annak a jegyzetfüzetnek, melyben számon tartotta.

– Az én hibám – felelte gyorsan. – V-v-valaki másnak hittem! – Túlságosan is beavatkozik a múltba, először Milánóban Luciával, most meg itt. Visszavonulásra készült.

– Várjon, kérem! – kapott utána a lány. Kedves, mogyorószínűben ragyogó szemei kétségbeesetten kapaszkodtak Daniel-be. – Úgy érzem, mintha ismernénk egymást, bár nem emlékszem igazán...

– Attól tartok hölgyem, ez tévedés.

Ekkorra már elért az ajtóig, és széthúzta a függönyt a kirakatban, hogy lássa, Cam kint van-e még. Ott volt bizony!

Az üzletnek háttal állt, és lendületes mozdulatokkal gesztikulálva adott elő egy kitalált történetet, amelynek bizonyára ő volt a hőse. A legcsekélyebb jelre megfordulhat, és akkor meglátja Danielt.

– Kérem, uram... várjon! – sietett Lucinda Daniel felé. – Megmondaná, ki maga? Bocsásson meg, de szerintem ismerem önt. Könyörgöm! Várjon!

Muszáj megkockáztatnia az utcát. Nem maradhat itt Lucindával! Főleg, ha a lány így viselkedik. Hiszen így nem a megfelelő Danielbe szeretne bele! Ismerte már ezt az életet, és ott nem így történt. El kell tűnnie.

Daniel szinte belepusztult abba, hogy vissza kell utasítania és itt kell hagynia Lucindát, holott lelkében minden az ellenkezőjét súgja: fordulj vissza azonnal, kövesd a hangját, öleld, csókold, add át magad szerelme mindent leigázó hatalmának!

Felrántotta az üzlet ajtaját, és kimenekült az utcára, rohant a naplemente felé, rohant, ahogy csak bírt. Már azzal sem törődött, mit gondolnak róla a városban. Ki kellett futnia magából a szárnyait égető forróságot.

HETEDIK FEJEZET

NAPFORDULÓ

ANGLIA, HELSTON
1854. JÚNIUS 21.

LUCE AGYONFORRÁZOTT, FOLTOSRA ÁZTATOTT KEZE A CSONTJA
velejéig sajgott.

Három napja érkezett meg Helstonba, Constance-ék birtokára, ahol egyebet sem csinált, mint végeérhetetlen edényhalmokat mosogatott. Látástól vakulásig dolgozott, tányérokat, tálakat, mártásos csészéket súrolt, meg egy hadseregnyi evőeszközt, mígnem a nap végén új főnöke, Miss McGovern a konyhai személyzet elé tette a vacsorát: egy tányér szálnalmas hideg húst, összeszáradt sajtdarabokkal és néhány keményre száradt zsemlével. A vacsorát követően Luce minden este álomtalan, időtlen alvásba ájult azon a padlásszobai ágyon, melyen Henriettával, konyhai szolgálótársával osztozott, azzal a kapafogú, dúskeblű, szalmahajú lánnyal, aki Penzance-ból jött Helstonba.

Megdöbrentő volt csupán az elvégzendő dolgok pusztá mennyisége is.

Hogyan képes egy háztartás annyi edényt bepiszkolni, hogy az két lánynak tizenkét órányi folyamatos munkát adjon? Egymás után érkeztek a szennyezett edényekkel teli tartályok, és Miss McGovern mélyen ülő, gyanakvó tekintetét folyton Luce lavórján tartotta. Szerdára a birtokon már minden az aznap éjjeli napforduló ünneptől volt hangos, de Luce számára ez csak még több mosogatnivalót jelentett. Gyűlölettel telve bámult a bádogdézsányi piszkos vízbe.

– Én *nem* erre gondoltam! – mormogta Bilinek, aki most is a mosóteknő melletti szekrény peremén egyensúlyozott. Luce még mindig nem szokta meg, hogy a konyhában ő az egyetlen, aki látja. Állandóan nyugtalankodott, ha a személyzet egyik-másik tagja felett körözött, vagy trágár vicceket mesélt, melyeket csak Luce hallott, és amiken – Billen kívül – soha senki nem nevetett.

– Nektek, az ezredforduló gyermekeinek teljesen hiányzik a munkamorálotok! – mondogatta. – Egyébként meg ne kiabálj!

Luce válaszra nyitotta a száját. – Ha ennek a gusztustalan levesestálnak a súrolása csak kicsit segítene a múltam megértésében, beleszédülnél a *munkamorálomba*! De ennek itt az égvilágon semmi értelme! – Meglengette az öntöttvas serpenyőt Bill képe előtt. A nyele ragadt a rárakódott sertézsírtól. – Nem beszélve arról, hogy undorító!

Luce tudta, hogy csalódottságának nincs köze a mosatlan edényekhez. Valószínűleg elkényeztetett kölyöknek tűnik, mégis, mióta itt dolgozik, alig bír a felszínen maradni. A kertbeli futó pillantás óta nem is látta a helstoni Danielt, és fogalma sincs, hol lehet az ő múltbeli énje. Nem volt ennyire magányos, fásult és levert a Sword & Crossban töltött első szörnyű napok óta, mikor még nem ismerte Danielt, s nem volt senkije, akiben őszintén megbízhatott.

Odahagyta Danielt, Milest és Shelbyt, Arrianét és Gabbét,

Callie-t és a szüleit, és mindezt miért? Hogy mosogatólány legyen?

Azért, hogy megtörje ezt az átkot, mikor még azt sem tudja, képes-e rá? Higgye azt Bill, hogy csak kényeskedik! Nem tehet róla, hajsza! választja el az összeomlástól.

– Gyűlölöm ezt a munkát! Gyűlölöm ezt a helyet! Gyűlölöm ezt az ostoba napforduló ünnepet, és ezt a hülye fácánfelfújtat...

– Ma este Lucinda ott lesz az összejövetelen – mondta váratlanul Bill. Bosszantóan higgadt volt. – Történetesen rajong Constance-ék fácánfelfűjtjéért! – Felröppent, hogy keresztbe tett lábbal a pultra üljön. A feje hátborzongatóan körbefordult 360 fokban a nyaka körül, hogy megbizonyosodjon róla, egyedül vannak.

– Itt lesz Lucinda? – ejtette bele Luce a serpenyőt és a súrolókefét a szappanhabos kádba. – Beszélni fogok vele! Kijutok ebből az átkozott konyhából, és beszélek vele!

Bill bólintott, mintha végig ez lett volna a terve. – Csak ne feledkezz el a helyzetről! Ha egy jövőbeli éned felbukkanna az intézeti partin, és azt mondaná...

– Én tudni akarnám! – mondta Luce. – Bármilyen is az, ragaszkodnék hozzá, hogy mindent megtudjak. Meghalnék a kíváncsiságtól!

– Hm-hm! Jól van – vont a vállát Bill. – Szerintem Lucinda nem. Erről biztosíthatlak.

– Az lehetetlen! – rázta a fejét Luce. – Hiszen ő is én vagyok!

– Nem hinném! Olyan változatod, akit más szülők neveltek fel egy teljesen más világban! *A lelketek* közös, de attól ő még véletlenül sem olyan, mint te! Majd meglátod! – Titokzatosan elvigyorodott. – Csak óvatosan kezdj hozzá! – Bill a nagy konyha bejárati ajtaja felé kapta a tekintetét, ami váratlanul kivágódott. – Egy kis élénkséget, ha kérhetnék, Luce!

Belelógatta a lábát a mosóteknőbe, és reszelősen, elégedetten felsóhajtott, ahogy Miss McGovern lépett be rajta, és a könyökénél fogva Henriettát húzta maga után. A szolgálók vezetője az esti étkezés fogásait sorolta.

– A levében aszalt szilva után... – mormogta.

A konyha túloldalán Luce ezt suttogta Bilinek: – Még nem fejeztük be ezt a beszélgetést!

Bill kőlába szappanlével fröcskölte le Luce kötényét. – Tanácsolhatnám, hogy ne beszéljess a láthatatlan barátaiddal munka közben? Még azt gondolják, hogy meghibbantál!

– Hát magam is kezdek erre a következtetésre jutni! – sóhajtotta Luce felegyenesedve, mert tudta, ennél többet úgysem szed ki Biliből, legalábbis addig, míg a többiek el nem távoznak.

– Elvárom, hogy te és Myrtle kifogástalan formát mutassatok ma este! – közölte Miss McGovern Henriettával hangosan, gyorsan visszanézve Luce-ra.

Myrtle. Bill ezt a nevet firkantotta az ajánlólevelekre.

– Igenis, Miss! – felelte Luce határozottan.

– Igenis, Miss! – Henrietta válaszában nyoma sem volt a maró gúnynak. Mindig őszinte volt, mindig kedves. Luce eléggé megkedvelte, eltekintve attól az apróságtól, hogy sokat segített volna rajta egy kiadós fürdő.

Mihelyt Miss McGovern kisietett a konyhából és a két lány magára maradt, Henrietta felugrott a Luce melletti asztalra, és lóbálni kezdte fekete cipős lábait. Fogalma sem volt arról, hogy Bill közvetlenül mellette ül, és majmolja minden mozdulatát.

– Kérsz egy szilvát? – kérdezte Henrietta, és köténye zsebéből két rubinszínű gyümölcsöt húzott elő. Az egyiket Luce felé nyújtotta.

Luce a legjobban azt kedvelte a lányban, hogy egy fikarcnyit sem dolgozott, hacsaknem a főnök jelenlétében. Vidáman beleharaptak a szilvákba, csörgött szájuk szélén az édes lé.

– Mintha az előbb beszéltél volna valakihez – mondta Henrietta. Kíváncsian felhúzta a szemöldökét. – Csak nem szedtél fel valakit, Myrtle? Ó, kérlek, ugye nem Harry az az istállóból? Az egy semmirekellő, hidd el!

Ekkor a konyhaajtó megint kivágódott, a két lány ijedtében eldobta a gyümölcsét, és úgy tett, mintha éppen a hozzájuk legközelebbi edényt sürolná.

Luce Miss McGovernre számított, de meglepődött, mert helyette két lányt látott, egyformán gyönyörű fehér selyemruhában. Visongtak a nevetéstől, amíg keresztülszáguldottak a konyhán.

Az egyikük Arriane.

A másik – eltartott kis ideig, mire Luce rájött – Annabelle. Az a ríkító rózsaszín hajú lány, akivel Luce egyetlen pillanat erejéig találkozott a családi napon még a Sword & Crossban. Arriane hűgként mutatkozott be.

Jó kis testvér!

Henrietta lesütötte a szemét, mintha ez a konyhán keresztüli fogócskázás mindennapos eset lenne, és még attól is bajba

kerülhetne, ha véletlenül a lányokra néz, akik láthatóan ügyet sem vetettek sem Luce-ra, sem Henriettára. Mintha a szolgák nem is léteznének a piszkos tálak és edények közt.

De az is lehet, hogy Arriane és Annabelle a nevetéstől nem látott. Miközben átréselték magukat a tésztakészítő asztal mellett, Arriane felkapott egy marék lisztet a márványlapról, és Annabelle arcába hajította.

Annabelle fél másodpercig dühösnek látszott, hogy aztán még erősebben törjön fel belőle a nevetés, majd ő is belemarkolt a lisztbe, és Arrianéra szórta.

Már fuldokoltak a nevetéstől, mire végre kijutottak a hátsó ajtón a kiskertbe, majd azon át a nagyobb kertbe, ahol már süttött a nap, s ahol Daniel is lehet. Luce majd megpusztult, hogy kövesse őket.

Luce hiába próbálta, nem tudott rájönni, mit érez, megdöbbenést vagy zavart, csodálatot vagy csalódottságot?

Mindez kiülhetett az arcára, mert Henrietta sokat sejtetően mustrálgatta, majd ezt suttogetta felé hajolva: – Ezek a népek tegnap éjjel érkeztek. Valakinek az unokahúgai Londonból, az ünnepségre utaztak ide. – Odasétált a tésztás asztalhoz. – A bohóckodásukkal majdnem sikerült tönkretenniük az epertortát! Ó, pompás lehet gazdagnak lenni! Talán a következő életünkben, nemde, Myrtle?

– Aha – Luce csak ennyit bírt kinyögni.

– Sajna, mennem kell teríteni – mondta Henrietta, és magához ölelt egy halom porcelánt húsos, rózsaszín karjával. – Miért nem készítesz ki egy marék dobálni való lisztet arra az esetre, ha a lányok erre jönnek vissza? – Luce-ra kacsintott, széles hátsójával kitolta az ajtót, és eltűnt a folyosón.

Helyette másvalaki jelent meg helyette: egy fiú, szintén szolgálóruhában, arcát óriási élelmiszeres doboz takarta el, amit letett a konyha Luce-tól legtávolabbi asztalára.

Arcát látván Luce összeresztette. Most azonban jobban fel volt készülve, mint az imént, amikor Arrianét meglátta.

– Roland!

Mikor a fiú felnézett, megrándult az arca, de aztán összeszedte magát. Miközben felé sétált, Roland nem tudta levenni a szemét Luce ruháiról. A kötényére mutatott. – Miért vagy így öltözve?

Luce megrántotta a madzagot a kötényén, és levette. – Nem az vagyok, akinek hiszel.

A fiú megállt előtte, és csak bámulta, fejét először enyhén balra, majd jobbra hajtva. – Nos, kiköpött mása vagy egy ismerősömnek! Mióta járnak Biscoe-ék nyomorúságos mosogatókonyhákba?

– Biscoe-ék?

Roland szórakozottan húzta fel a szemöldökét. – Ó, már értem! Az a játék, hogy valaki másnak tettetted magad! És mi az új neved?

– Myrtle – vallotta be Luce esetlenül.

– És nem Lucinda Biscoe, akinek két napja a teraszon birsalmatortát szolgáltam fel?

– Nem. – Luce nem tudta, mit mondjon, hogy meggyőzze. Bilihez fordult segítségért, de az felszívódott. Hát persze! Roland bukott angyal, s megláthatta volna!

– Mit szólna Miss Biscoe édesapja, ha könyékig zsírosan itt találná a lányát? – mosolyodott el Roland. – Szép kis csínytevés, mondhatom!

– Roland, ez nem...

– Egyébként is, mi elől bujdosol? – biccentett Roland a kert felé.

A tárolóból jövő bádorgzörgés Luce lábánál elárulta, hova is lett Bill. Úgy tűnt, jelezni akar neki valamit, csak hogy Luce-nak sejtelve sem volt róla, mit. Bill valószínűleg azt akarja, hogy fogja be a száját, de most mit tud tenni ellene, előbújik és megállítja?

Roland szemöldöke az izzadságtól fénylett. – Magunk vagyunk, Lucinda?

– Teljesen!

Kérdőn, várakozón nézett rá. – Én úgy *érezem*, nem vagyunk egyedül!

A helyiségben rajtuk kívül csak Bill volt jelen. Honnan érzi ezt Roland, Arriane meg nem?

– Nézd, én tényleg nem az a lány vagyok, akinek gondolsz – ismételte meg Luce. – Én is *egy* Lucinda vagyok, de én... én a jövőből jöttem, tulajdonképp elég nehéz ezt megmagyaráznom. – Mély lélegzetet vett. – Thunderboltban születtem, Georgiában, 1992-ben.

– Ó! – nyelt egyet Roland. – Nocsak, nocsak! – Behunyta a szemét, és rendkívül tagoltan beszélni kezdett. – „És az ég csillagai a földre hullának, miképpen a fügefa hullatja éretlen gyümölcseit, mikor nagy szél rázza...”¹

Roland olyan érzelmesen szavalta a rejtélyes mondatot, mintha egy régi blues szám kedvenc sorát idézné. Abból a dalból, melyet a Sword & Crossban, a karaokepartin énekelt. Egyszeriben megint az otthonról ismert, régi Rolandot látta, aki egy pillanatra kiesett a viktoriánus szerepből.

Csakhowy a szavai nem csak emiatt fogták meg. Luce-nak máshonnan is ismerősek voltak. – Mi volt ez? Mit jelent? – kérdezgette.

A szekrényből megint csörömpölés hallatszott. Ezúttal még hangosabban.

– Semmit. – Roland felnyitotta a szemét, és újra a viktoriánus énje kerekedett felül. Kezei durván kérgesek voltak, bicepsze nagyobb, mint amihez Luce hozzászokott vele kapcsolatban. Izzadságtól átitatott ruhája sötét bőrre tapadt. Fáradtnak látszott. Luce váratlanul nagyon szomorú lett.

– Szolga vagy itt? – kérdezte. – A többiek, Arriane, rohangálhatnak, neked meg dolgoznod kell, ugye? Pusztán azért, mert...

– Fekete vagyok? – fejezte be helyette Roland, és addig szuggerálta, míg Luce kényelmetlenül kezdte érezni magát, és elkapta róla a tekintetét. – Ne izgasd magad miattam, Lucinda! Rosszabbat is elszenvedtem már a halandók ostobaságánál. Azon felül, a napjaimmal legalább én rendelkezem.

¹ Biblia, Jelenések könyve 6:13, Károli Gáspár fordítása.

– Lesz ez még jobb! – mondta Luce, érezve, hogy csak elcsépett, sovány vigaszt nyújthat, és azon tűnődött, tényleg igaz-e, amit mond. – Az emberek szörnyűek tudnak lenni!

– Hát, akkor ne is emésszük magunkat túlságosan miattuk, jó?

– mosolygott Roland. – Egyébként is, Lucinda, mi szél hozott téged ide vissza? Daniel tud róla? És Cam?

– Cam is itt van? – Luce-nak nem kellett volna meglepődnie, de valahogy mégis.

– Ha jól számítom, minden valószínűség szerint most gördül be a városba.

Luce nem akart most ezzel vesződni. – Daniel nem tudja, még nem – ismerte be. – De meg kell találnom őt is és Lucindát is. Tudnom kell...

– Figyelj – mondta Roland feltett kezekkel hátrálva Luce-tól, mintha az legalábbis radioaktív lenne –, engem itt nem láttál! Nem is beszélgettünk. Viszont nem mehetsz csak úgy oda Danielhez...

– Tudom – felelte Luce. – Kiborulna.

– Kiborulna? – Roland ízlelgette a különösen hangzó szót, amitől Luce majdnem elnevette magát. – Ha ezalatt azt érted, hogy talán beleszeretne *ebbe az* énedbe itt – mutatott rá –, akkor a válaszom, igen. És ez elég veszélyes így. Te itt csak turista vagy!

– Oké, az vagyok! De beszélni csak beszélhetek velük!

– Nem, nem lehet! Nem is ebben az életben élsz!

– Nem akarok én sehol sem élni. Csak tudni akarom, *miért*...

– *Az* ittléted veszélyes. Számodra, számukra, mindenkire! Megértetted?

Luce nem értette. Hogy lenne ő veszélyes? – Nem akarok én itt maradni, csak tudni akarom, miért történik folyton ugyanaz velem és Daniellel, úgy értem, többek közt ezzel a Lucindával és Daniellel.

– Pontosan így értem én is! – Roland fontoskodva végighúzta a kezét az arcán, és szigorúan ráemelte tekintetét. – Hallgass rám! Figyelheted őket távolról. Bekémlelhetsz, mit tudom én, az ablakukon. De azzal tisztában kell lenned, hogy innen semmit nem vihetsz magaddal.

– De miért ne beszélhetnék velük?

A fiú az ajtóhoz ment, becsukta, és be is reteszelte. Komoly arckifejezéssel fordult meg. – Figyelj, lehetséges, hogy valami olyat teszel, ami megváltoztatja a múltadat, ami továbbgyűrűzik az időkön át, és újraírja a jövőt, s így te, a jövő Lucindája is megváltozol.

– Majd óvatos leszek!

– Nem lehetsz elég óvatos! Kedvesem, te vagy az elefánt a porcelánboltban! Nem tudhatod, mit törsz el, és az mennyire értékes. Bármilyen apró módosítás elég, még ha az nem is olyan szembetűnő. Nem lesznek hatalmas figyelmeztető táblák olyan feliratokkal, mint

HA JOBBRA TARTASZ, HERCEGNŐ LESZEL, HA BALRA TARTASZ, ÖRÖKRE MOSOGATÓLÁNY MARADSZ!

– Ugyan már, Roland, nem gondolod, hogy annál egy kicsit magasztosabb a célom, mint hercegnővé válni?

– Rákérdezhetek, csak nem az átkot akarod megtörni? Luce ostobának érezte magát, és csak pislogott.

Jól van, akkor sok szerencsét! – nevetett fel Roland vidáman. – Az a baj, drágám, hogy meg sem fogod tudni, hogy sikerrel jártál! Nézzük azt a konkrét *pillanatot*, amelyben megváltoztatod a múltadat! Az az esemény pontosan olyan marad, amilyen előtte *mindig is* volt. És ami utána következik, az sem változik. Az idő elrendezi magát. És mivel te is benne vagy, észre sem fogod venni a különbséget.

– Mégis tudnom kell – mondta, és remélte, hogy ha hangosan kimondja, igazza lesz. – Biztosan van valami érzékem...

Roland a fejét rázta. – Nincs. És az halálbiztos, hogy mielőtt esélyed lenne bármi jót tenni, eltorzítod a jövőt azzal, hogy magadba bolondítod ennek a korszaknak a Danieljét, ahelyett, hogy abba a kis butuska, beképzelt Lucinda Biscoe-ba szeretne bele!

– Találkoznom kell vele! Látnom kell, miért szeretik egymást! Roland megint a fejét rázta. – Lucinda, ha a korábbi éneddal

lépnél kapcsolatba, az még ennél is rosszabb lenne! Daniel legalább ismeri a veszélyeit, és tud magára vigyázni ahhoz, hogy ne alakítsa át végtelenül a múltat. De Lucinda Biscoe? Ő az égvilágon semmit nem tud!

– Soha egyikünk sem tud semmit! – mondta Luce gombóccal a torkában.

– Ennek a Lucindának már nincs sok ideje hátra. Hagyd, kérlek, hogy azt Daniellel töltsd! Hagyd, hogy boldog lehessen! Ha belépsz a világába, valami megváltozik számára, és ez veled is megtörténhet. A lehető legszerencsétlenebb dolog lenne!

Roland olyan volt, mint Bill kedvesebb, kevésbé csúfondáros változata. Luce nem akarta tovább hallgatni, mit szabad és mit nem. Beszélni akart korábbi önmagával.

– Mi van, ha Lucinda időt nyer? – kérdezte. – Mi van... ?

– Az lehetetlen. Csakis a végzetét siettetnéd. Azzal nem változtatsz meg semmit, ha csevegsz egyet Lucindával! Csak bonyolítanád az előző életeidet, a jelenlegivel együtt!

– A mostani életem nem bonyolult! És helyre tudom hozni a dolgaimat! Ezt kell tennem.

– Az majd elválik. Lucinda Biscoe életének itt vége szakad, a te végzeted viszont még nincs megírva. – Roland beletörölte a kezét a nadrágja szarába. – Talán van olyan módosítás, amelyet bedolgozhatsz a Daniellel zajló grandiózus történetetekbe. De az itt nem lehetséges.

Luce érezte, ahogy az ajka duzzogva megkeményedik, Roland arca ugyanakkor megszelídül.

– Hidd el – mondta –, *én* legalább örülök annak, hogy itt vagy!

– Örülsz?

– Senki nem fogja bevallani, de mi mindannyian drukkolunk neked. Nem tudom, mi szél hozott ide, hogy volt lehetséges az utazásod. De azt hiszem, ez jó jel. – Addig fürkészte, míg Luce egyszerre nevetségesnek érezte magát. – Kezdesz magadra találni, ugye?

– Nem tudom – vallotta be Luce. – Talán. Próbálom megérteni.

– Az jó!

A folyosóról beszűrődő hangok hatására Roland eltávolodott Luce-tól, és az ajtó felé indult. – Ma éjjel találkozunk! – mondta, miközben kireteszelte, és csendben kisurrant rajta.

Ahogy Roland eltűnt, az alsó szekrény ajtaja Luce vádlijának vágódott, és megütötte. Bill bukkant elő, s olyan hangosan kapkodott levegő után, mintha egész idő alatt visszatartotta volna a lélegzetét.

– Ebben a szent pillanatban ki tudnám tekerni a nyakad! – mondta zihálva.

– Fogalmam sincs, miért nem kapsz levegőt! Nem is azzal élsz!

– A hatás kedvéért! Mennyit vesződök itt az álcázásoddal, te meg hipp-hopp, kiadod magad az első srácnak, aki besétál az ajtón!

Luce a szemét forgatta. – Roland nem csinál nagy ügyet abból, amit itt látott! Laza srác.

– Aha, mer' *annyira* laza! – ismételte Bill. – És *annyira* okos! De ha ennyire nagyszerű a pasas, vajon miért nem árulta el, amit én is

tudok, hogy mi történik, ha az ember *nem* tartja meg a kellő távolságot a múltjától? Hogy simán – kitágult szemekkel drámai szünetet tartott – *belülre* kerülhetsz?

Na, erre Luce már odahajolt hozzá. – Miről beszélsz?

Bill összefűzte a karját a mellkasán, és ide-oda mozgatta könyelvét. – Nem mondom meg!

– Kérlek, Bill – könyörgött neki Luce.

– Még nem, egyelőre még nem! Először lássuk, hogyan boldogulsz ma este!

Helstonban az alkony hozta el Luce számára az első kitörési lehetőséget. Miss McGovern közvetlenül vacsora előtt közölte, hogy a ház elülső személyzetének még néhány segítő kézre van szüksége a rendezvényénél. Luce és Henrietta, a két legfiatalabb mosogatólány, akik a legelszántabban szerették volna az egészet közelebből látni, voltak az elsők, aki a magasba lökték kezüket és felajánlkoztak.

– Pompás, pompás! – firkantotta le Miss McGovern mindkét lány nevét, miközben kiszúrta Henrietta zsíros hajcsomóit. – Azzal a feltétellel, hogy megfürödtök! Mindketten! Búzlótök a higymától!

– Igenis, Miss – mondták a lányok egy szólamban, bár amint a főnökük elhagyta a helyiséget, Henrietta Luce-hoz fordult: – Fürödni a parti előtt? Kockáztassam meg, hogy szétáznak az ujjaim? A Miss megbolondult!

Luce nevetett rajta, de titokban örült, és megittasulva töltötte tele a pince mögötti kerek bádogkádat. Csak annyi forró vizet tudott odacipelni, hogy a fürdővíz langyos lett, de még így is élvezte a szappanhabos fürdőt, akárcsak a gondolatot, hogy ma éjjel végre lesz alkalma látni Lucindát. Vajon Danielt is? A partira Henrietta egyik tiszta szolgálóruháját öltötte fel. Este nyolctól szállingózni kezdtek a vendégek a birtok északi bejáratánál lévő nagykapuba vágott mellékbejáraton keresztül.

Luce beleborzongott, ahogy az elülső folyosó ablakából leste a lámpásokkal megvilágított hintók sorát az ívelt kocsifelhajtóra megérkezni. Az előcsarnokban élénk volt a sürgés-forgás. Luce körül minden szolgáló lázasan tevékenykedett, de ő csak állt mozdulatlanul. Megérezte, mellkasa reszketése elárulta, hogy Daniel a közelben van.

A ház csodásán festett. A reggeli kezdéskor Miss McGovern nagyon röviden körbevezette Luce-t, de most, a megannyi csillár fényében szinte alig ismert rá a helyre. Mintha csak egy Merchant-Ivory¹ filmbe lépett volna! Magas cserepekbe ültetett ibolyaszín liliomok szegélyezték a bejáratot, a bársonnyal behúzott bútorokat pedig a virágos tapétáig hátratólták, hogy helyet csináljanak a vendégeknek.

A vendégek, idősök, mint a fehér hajú Miss Constance és fiatalok, mint Luce, kettesével-hármasával lépdeltek be az első ajtón. A csillogó szemű hölgyek megkötött fehér nyári köpönyegekben pukedliztek az elegáns öltönyös-mellényes férfiak előtt. Fekete kabátos pincérek suhantak át a hatalmas nyitott előtérén, ragyogó kristály-kelyhekben pezsgőt kínálva körbe.

Luce a viruló virágágyásra emlékeztető központi bálterem bejárata közelében találta meg Henriettát. A terembe érkező extravagáns, a szivárvány élénk színeiben pompázó áttetsző tüll- és selyem ruhákat, félselyem szövetből készült illatszeres

Henriettának az volt a dolga, hogy összegyűjtse a belépő hölgyek stóláit és kezításkáit, Luce-nak pedig az, hogy táncrendeket osztogasson, apró, díszes könyvecskéket, melyek a zenekar táncrendjét tartalmazták, borítójukra pedig Constance-ék rubinköves családi címere volt hímezve.

– Hol vannak a férfiak? – suttogta Luce Henriettának.

Henrietta felhorkant. – Te aztán a kedvemre való lány vagy! Természetesen a dohányzószobában! – rántotta a fejét balra, ahol a folyosó vége sötétbe borult. – Szerintem, ha van eszük, ott is maradnak, míg fel nem találjuk a vacsorát! Ki kíváncsi arra a sok fecsegésre valami messzi háborúról a Krím félszigeten? Ezek a hölgyek aztán nem! És én sem! Te sem, Myrtle! – Ekkor Henrietta

¹Merchant-Ivory: Ismail Merchant (1936-) producer és James Ivory (1928-) filmrendező által alapított nagy hírű brit filmstúdió. Filmjeik, mint például a *Szoba kilátással* (1983), a *Szellem a házban* (1991) és a *Napok romjai* (1992), híres angol irodalmi műveken alapulnak, és a felsőbb osztály életét ábrázolják a 19. század végén és a századforduló után zacskókat figyelte. A fiatalabb hölgyek csuklóját színes csokrocskák díszítették, melyek az egész házban a nyár illatát árasztották.

vékony szemöldöke felszaladt, és a franciaablakok felé mutatott: – Hoppá, ezt elhamarkodtam! Úgy látszik, az egyikük kimenekült!

Luce megfordult. Egyetlen férfi állt a hölgyekkel telezsúfolt helyiségben. Háttal nekik, nem látszott más belőle, csak hajának koromfeketén csillogó sörénye és hosszú szmokingkabátja. Egy halvány rózsaszín báli ruhás, szőke nővel beszélgetett. A nő gyémánt fülönfüggőit megcsillantak, ahogy feléjük fordította a fejét. Mélyen Luce szemébe nézett.

Gabbe!

A gyönyörű angyal párat pislogott, mintha azt próbálgatná, Luce csak látomás-e? Eztán kissé oldalra, a férfi felé billentette a fejét, mint aki jelezni akar valamit. Még mielőtt a férfi teljesen megfordult volna, Luce felismerte hibátlan, markáns arcélét.

Cam.

Luce tátva maradt szájjal ejtette el az összes táncrendes füzetecskét. Lehajolt, ügyetlenül kezdte összekotorni őket a padlón. Az összeset Henrietta kezébe nyomta, és kikacsázott a teremből.

– Myrtle! – szólt utána Henrietta.

– Mindjárt visszajövök – suttopta Luce, majd mielőtt Henrietta válaszolhatott volna, felszaladt a hosszú, ívelt lépcsősoron.

Miss McGovern Luce-t biztos azonnal csomagolni küldi, amint megtudja, hogy elhagyta a bálteremben kijelölt helyét és a drága táncrendeket. De Luce-nak kisebb gondja is nagyobb volt. Nem volt felkészülve a Gabbéval való találkozásra, arra összpontosított, hogy Lucindát találja meg.

És soha többé nem akart Cam közelébe menni. Sem a mostani, sem pedig a többi életében. Összerándult, ahogy eszébe jutott, amint Cam egyenesen ráirányítja a nyilát arra, akit Luce-nak hitt, azon az éjjelen, mikor a Kitaszított Luce mását próbálta magával vinni az égiekhez.

Bárcsak itt lenne Daniell!

De nincs. Luce nem tehet mást, mint reménykedik abban, hogy várni fogja – és nem lesz túl dühös –, amíg Luce rá nem jön, mit kell tennie, hogy aztán hazautazhasson a jelenbe.

Luce a lépcső tetején berohant a hozzá legközelebb eső szobába. Becsukta maga mögött az ajtót, és pihegve nekitámaszkodott.

Egymaga volt a hatalmas szalonban. Csodálatos szoba volt, elegáns, elefántcsontszín kárpitozású, kétszemélyes ülőkével, meg a lakkozott csemlaló köré helyezett pár borszékkal. Mélyvörös függönyök keretezték a nyugati fal mentén fekvő három óriási ablakot. A kandallóban tűz pattogott.

Luce mellett az egész falat könyvespolcok borították, rajtuk bőrkötésű kötetek, egyik sor a másik után, egészen a padlótól a mennyezetig, olyan magasan is, hogy szereltek mellé a polcok mentén tologatható létrát.

A sarokban festőállvány állt, rajta valami, ami odacsalogatta Luce-t. Még soha nem tette be a lábát Constance-ék birtokán az emeletre, és mégis. Egyetlen lépés a vastag perzsaszőnyegen felfrissítette az emlékezőtehetségét, elárulta neki, hogy korábban már látta mindezt.

Daniel. Luce felidézte a Margarettel folytatott kerti beszélgetését. A festészetéről folyt. Hisz művészként kereste a kenyerét. A sarokban álló festőállvány pedig... minden bizonnyal ennél dolgozott!

Az állvány felé indult. Látnia kellett, mit fest éppen a fiú.

Pont, mielőtt odaért volna, három vékony hang beszélgetése zavarta meg.

Közvetlenül az ajtó előtt álltak.

Mozdulatlanul nézte, ahogy a kilincs elfordul. Nem volt más választása, mint elrejtőzni a vastag, vörös bársonyfűggöny mögött.

A taft susogását, ajtócsapódást és lihegést hallott, amit kacarászás követett. Luce kezét a szájára szorítva kissé kihajolt, pont annyira, hogy kikukucskálhasson a fűggöny mögül.

Három méterre tőle a helstoni Lucinda állt! Látomásszerű, hosszú, fehér ruhát viselt finom krepp felsőrésszel és nyitott, fűzött háttal. Sötét haja bonyolult elrendezésű tincsekben csillogott a feje tetejére tűzve. Gyémánt nyaklánc szikrázott halovány bőrén, és olyan fejedelmi külsőt kölcsönzött neki, hogy Luce-nak majd elállt a lélegzete.

Múltbéli önmaga volt Luce számára a valaha látott legelegánsabb teremtmény!

– Lucinda, annyira elragadóan festesz ma este! – mondta egyikük lágyan.

– Csak nem Thomas nézett be hozzád megint? – incselkedett a másik.

A másik két lány közül az egyikben Luce Margaretet ismerte fel, az idősebbik Constance lányt, akit Daniellel látott a kertben. A másik, Margaret üdőbb hasonmása, a fiatalabb testvérük lehetett. Lucindával látszott egykorúnak, akit jó barátként ugratott.

Igaza volt, Lucinda valóban *tündökölt*. Csak Daniel lehet az oka!

Lucinda lehuppant az elefántcsont ülőkére, és hatalmasat sóhajtott, úgy ahogyan Luce sosem tenné: figyelmet követelő, hatásvadász módon. Luce azon nyomban tudta, hogy Bilinek igaza van, ő és múltbeli énei egyáltalán nem hasonlítanak egymásra!

– *Thomas?* – ráncolta össze pisze orrát Lucinda. – Thomas apja közönséges favágó!

– Nem úgy van az! – kiáltotta a húga. – Nagyon is *nem közönséges* favágó! *Gazdag!*

– Na, de mégis, Amelia! – szólalt meg Lucinda szétterítve szoknyáját keskeny bokái fölött. – Úgyszólván *munkásosztálybeli!*

Margaret a kétszemélyes ülőke szélére telepedett. – A múlt héten, mikor azt a kalapot hozta neked Londonból, még nem volt ilyen rossz véleményed róla!

– Hát, változnak a dolgok! Az édes kis kalapokat nagyon is szeretem! – ráncolta a homlokát Lucinda. – De a kalapoktól eltekintve, közölnöm kell apámmal, hogy ne engedje többé, hogy meglátogasson!

Amint befejezte a mondandóját, Lucinda vonásai álmodozó mosollyá lazultak, és dúdolgatásba fogott. A lányok hitetlenkedve nézték, ahogy halkán énekelget, miközben stóláján a csipkét simogatja és kibámul az ablakon, nem messze Luce búvóhelyétől.

– Mi ütött belé? – suttogta Amélia hangosan a nővérenek.

Margaret felhorkant. – Inkább *ki*, az lenne a pontosabb kérdés!

Lucinda felállt, az ablakhoz sétált, mire Luce-nak vissza kellett húzódnia a függöny mögé. Luce forróságot érzett a bőrén, hogy magához ilyen közel hallhatta Lucinda Biscoe lágy dúdolgatását.

Eztán léptek hallatszottak, Lucinda elfordult az ablaktól, és különös dalolása minden átmenet nélkül megszakadt.

Luce vette magának a bátorságot, még egyszer kilesett a függöny mögül. Lucinda a festőállványhoz sétált, és lenyűgözve állt meg előtte.

– Mi ez? – emelte fel a vásznat Lucinda, hogy a barátainak megmutassa. Luce nem látta élesen, de elég szokványos rajznak tűnt. Amolyan virágforma.

– Ez Mr. Grigori munkája – közölte Margaret. – Mikor először látogatott el hozzánk, a vázlatai olyan ígéretesek voltak, de attól félek, valami történt vele. Már három teljes napja mást sem fest, csak bazsarózsát! – Feszülten vállat vont. – Különös. A művészek olyan furcsák!

– Ó, Lucinda, de ő *jóképű* is! – fogta kézen Amelia Lucindát. – Ma éjjel be kell mutatnunk neked Mr. Grigorit! Olyan pompás szöke a haja, és a szeme! El fogsz olvadni a tekintetétől!

– Ha Thomas Kennington a vagyonával együtt sem elég jó Luandának, kétlem, hogy egy egyszerű festő megteszi! – Margaret olyan csípősen beszélt, hogy Luce előtt világossá vált: ő is gyengéd érzéseket táplál Daniel iránt.

– Nagyon szeretnék vele megismerkedni! – mondta Lucinda újrakezdve a halk dudorászt.

Luce feszülten figyelt. Szóval Lucinda még nem is találkozott Daniellel? Hogy lehetséges ez, mikor annyira nyilvánvalóan szerelmesnek látszik?

– Akkor mehetünk is! – mondta Amelia Lucinda kezét rángatva.

– Lemaradunk az egész partiról a pletykálkodásunk miatt!

Luce-nak tennie kellett valamit. Bill és Roland szerint nem mentheti meg múltbeli énje életét. Megpróbálnia is túlon túl kockázatos. Még ha valahogy sikerül is neki, megváltoztatná az ezután létező Lucindák életét. Maga Luce is megváltozna. Vagy ami még ennél is rosszabb...

Megsemmisülne.

Ennek ellenére talán van mód arra, hogy Luce legalább figyelmeztesse Lucindát! Nehogy már eleve a szerelemtől elvakultan sétáljon bele ebbe a kapcsolatba! Nehogy egy ősrégi büntetés

zálogaként úgy haljon meg, hogy egy szikrányt sem ért belőle. A lányok már majdnem az ajtón kívül voltak, amikor Luce összeszedte a bátorságát, és kilépett a függöny mögül.

– Lucinda!

Régi énje hirtelen megpördült, és a szeme résnyire szűkült, amint megpillantotta Luce-t a szolgáloruhában. – Csak nem kémkedsz utánunk?

Tekintetében a felismerésnek halvány szikrája sem tükröződött. Érdekes, hogy míg a konyhában Roland összetévesztette Luce-t és Lucindát, addig maga Lucinda nem lát köztük semmi hasonlatosságot. Mit látott Roland, amit a lány nem? Luce bátorításképpen vett egy mély levegőt, hogy nekikezdjen nem igazán átgondolt terve kivitelezéséhez. – D-dehogy kémkedtem én, dehogy! – dadogta. – Beszélnem kell veled!

Lucinda felkuncogott, és a két barátnőjére pillantott: – Tessék? Hogy mondtad?

– Nem te vagy, aki a táncrendeket osztogatja? – kérdezte

Luce-t Margaret. – Anya nem fog repesni a boldogságtól, ha megtudja, hogy megfeledeztél a kötelességedről! Hogy is hívnak?

– Lucinda. – Luce közelebb húzódott, és leeresztette a hangját. – A művésztől van szó, Mr. Grigoriról.

Lucinda farkasszemet nézett Luce-szal, feszültség vibrált köztük. Úgy tűnt, Lucinda képtelen tőle elszakadni. – Menjetek nélkülem! – mondta a barátainak. – Egy perc múlva én is lent leszek!

A két lány zavart pillantásokat váltott, de láthatóan Lucinda volt a csoport hangadója. Barátai minden további szó nélkül kisurrantak az ajtón.

Luce becsukta a szalon ajtaját.

– Mi lehet ennyire fontos? – kérdezte Lucinda, miközben a mosolya elárulta. – Kérdezősködött rólam?

– Tartsd magad távol tőle! – hadarta Luce. – Ha ma éjjel találkoztok, azt fogod majd gondolni, mennyire jóképű. Beleszeretsz. De ne tedd! – Luce szörnyen érezte magát, hogy ilyen nyersen beszél Danielről, de ezt látta az egyetlen megoldásnak korábbi énje megmentésére.

Lucinda Biscoe sértődötten hátat fordított, hogy távozzon.

– Ismertem egy lányt, hm, Derbyshire-ből – folytatta Luce –, aki tudott volna egyet s mást mesélni róla. Sok lányt hagyott ám cserben! Összetörte a szívüket!

Megdöbbszent hang hagyta el Lucinda rózsaszín ajkát: – Hogy merészelsz ilyen tiszteletlenül beszélni egy hölgygel! Mit gondolsz, ki vagy te? Semmi közöd ahhoz, hogy tetszik-e nekem ez a művész vagy sem! – Ujját Luce-ra szegezte: – Te magad is szerelmes vagy belé, te önző kis cafka!

– Nem! – ugrott hátra Luce, mint akit pofon ütöttek.

Bill figyelmeztette, hogy ez a Lucinda nagyon más, de a rosszindulaton kívül kell hogy legyen valami jó oldala is!

Különben hogyan szerethetné Daniel? És hogyan másként lehetne Luce lelkének a része?

Valami sokkal mélyebb köteléknek *kell* léteznie köztük.

Lucinda ezalatt a csemláló fölé hajolva firkantott valamit egy darab papírra. Felegyenesedett, félbe hajtogatta, és Luce kezébe nyomta.

– Nem jelentem a szemtelenségedet Mrs. Constance-nak – méregette gögösen Luce-t –, *ha* kézbesítéd ezt a levélkét Mr. Grigorinak! Ne szalaszd el ezt a lehetőséget, különben elveszíted az állásod! – Egy pillanattal később már csak a folyosón tovasuhanó fehér alak látszott, ahogy lerohan a lépcsőn, vissza a mulatságba.

Luce feltépte a levélkét.

Kedves Mr. Grigori!

Mióta a minap összefutottunk a női szabónál, nem tudom Önt kivenni a fejemből. Találkozna velem a pavilonban ma este kilenc órákor? Várni fogom]

Örökös híve: Lucinda Brisco

Luce cafatokra tépte a levelet, és bedobta a kandallóban ropogó tűzbe. Ha nem adja át a feljegyzést Danielnek, Lucinda egyedül *lesz* a pavilonban! Luce odamehet, megvárhatja, és újra figyelmeztetheti.

Kirohant a folyosóra, és élesen befordult a konyhába vezető szolgálépcső felé. Elrohant a szakácsok, a cukrászok és Henrietta mellett.

– Mindkettőnket bajba sodortál, Myrtle! – kiáltott a lány Luce után, de addigra Luce már kilépett az ajtón.

Futás közben hideg, száraz éjszakai levegő csapta meg az arcát. Majdnem kilenc óra volt már, de a nap még nem ment le teljesen a birtok nyugati oldalán álló facsoport felett. Végigrohant a rózsaszín ösvényen, végig a burjánzó kerten és a rózsák mámorítóan édes illatfelhőjén, el a sövénylabirintus mellett.

Tekintete arra a helyre esett, ahová legelőször kilépett a Derengőből ebbe az életbe. Lábai az üres nyári pavilon felé vezető ösvényt tapodták. Megállt előtte, de mielőtt belépett volna, valaki karon ragadta.

Luce megfordult.

Orra szinte összeütközött Danielével.

A könnyű esti szél a homlokába fújta szőke haját. Elegáns fekete öltönyében, arany óralánccal és a hajtókájára tűzött kis fehér bazsarózsával Daniel még bámulatosabban festett, mint amire Luce emlékezett. Hibátlan bőre szinte sugárzott a lenyugvó nap fényében. Ajkán halvány kis mosoly bujkált. Szemeiben, a lány láttán ibolyaszín parázs gyúlt.

Halk sóhaj hagyta el az ajkát. Égett a vágytól, hogy pár apró arasszal közelebb hajoljon, és ajkát a fiúéra tapassza. Hogy átölelje és megérintse a vállán azt a helyet, ahonnan a szárnyai kibomlanak. El akart feledkezni jövőtele céljáról, és csak szorosan tartani őt, és hagyni, hogy ő is ölelje. Nem volt rá szó, mennyire hiányzott neki Daniel!

Jaj, ne! Hisz ez a látogatás Lucindának szól!

Daniel, az ő Daniele innen messze jár. Elképzelni sem tudta, vajon mit csinál, mire gondol ebben a pillanatban. Még nehezebb volt a legközelebbi találkozásukra gondolni, miután elvégezte, amiért jött. De hát nem erről szól a küldetése? Minél többet megtudni a múltjáról ahhoz, hogy a jelenben igazán Daniellel lehessen?

– Nem lenne szabad itt lenned! – mondta a helstoni Danielnek. Hisz az nem tudhatta, hogy a helstoni Lucinda itt akart vele találkozni! Mégis itt van. Mintha semmi sem állhatna a találkozásuk útjába, bármi történhet, vonzódnak egymáshoz.

Daniel nevetése pontosan ugyanaz a nevetés volt, amit Luce úgy megszeretett, és amelyet először a Sword & Crossban hallott, amikor Daniel megcsókolta. Pedig ez a Daniel nem ismeri őt. Nem tudja, kicsoda, honnan jön, vagy mit próbál éppen véghezvinni.

– Neked sem lenne szabad itt lenned! – mosolyodott el. – Először bent kellett volna táncolnunk, később meg, miután jobban megismertük egymást, holdfényes sétára kéne vigyelek. De a nap még le sem ment! Ezek szerint jó sokat kell táncolnunk! – Kinyújtotta a kezét: – Daniel Grigori a nevem.

Észre sem vette, hogy Luce báli ruha helyett szolgálólánynak öltözött, és egyáltalán nem viselkedik illedelmes angolkisasszonyként. Még csak nemrég látta meg, de Lucindához hasonlóan már őt is elvakította a szerelem.

Ebből az új megvilágításból nézve, kapcsolatuk különös értelmet nyert. Csodálatos, ugyanakkor tragikusan behatárolt viszony. Vajon Daniel tényleg szereti Lucindát és fordítva, vagy csak egy olyan körforgás részei, amitől nem tudnak szabadulni?

– Nem én vagyok – mondta Luce szomorúan.

A fiú megfogta a kezét. Luce kicsit elérzékenyült.

– Hát persze, hogy te vagy! – mondta. – Mindig te vagy!

– Nem! – ellenkezett Luce. – Nem tisztességes vele szemben, te sem vagy tisztességes! Amúgy meg, Daniel, az a lány maga a tömény *rosszindulat*]

– Kiről beszélsz? – Úgy látszott, nem tudja eldönteni, vajon komolyan vegye vagy kinevesse.

A szeme sarkából Luce egy fehér alakot vett észre, amint feléjük közeledett a ház háta mögül. Lucinda!

Jön, hogy Daniellel találkozzon! Korábban érkezik. A levélben, aminek darabjait Luce a tűzbe dobta, biztosan kilenc óra állt.

Luce szíve hevesebben dobogott. Nem maradhat itt, mire Lucinda megérkezik! De mégis, képtelen volt ilyen hamar elválni Danieltől.

– Miért szereted? – szaladt ki Luce száján. – Daniel, mit szeretsz benne?

Daniel Luce vállára tette a kezét. Csodálatos érzés volt. – Várj! – mondta. – Még csak most ismerkedtünk meg, de esküszöm, nincs senki más, akit szeretek rajtad ki...

– Hé, te ott! Szolgálólány! – Lucinda észrevette őket, és hangszínéből ítélve nem örült neki. Szaladni kezdett a pavilon felé, s közben szitkozódott a ruhája, a saras fű, meg Luce miatt. – Mit csináltál a levelemmel, te lány?

– A-az a lány, aki erre tart – dadogta Luce –, bizonyos értelemben én vagyok. En ő vagyok. Szeretsz bennünket, nekem pedig meg kell értenem...

Daniel elfordult, hogy Lucindára nézzen, arra, akit szeretett – szeretni fog ebben a korban. Már tisztán ki tudta venni az arcát. Már látta, hogy kettő van belőle.

Mikor visszafordult Luce-hoz, a lány vállán nyugvó keze remegett. – Az is te vagy, az a másik! Mit tettél? Hogy csináltad ezt?

– Te! Te lány! – Lucinda meglátta Daniel kezét is Luce vállán. Az egész arca fintorba torzult. – Tudtam! – visította egyre hangosabban.

– Hagyd békén, te cafrika!

Luce érezte, hogy megrohanja a pánik. Nincs más választása, mint elszaladni. Először azért megérintette Daniel arcát. – Szerelem ez? Vagy csak az átok hoz össze bennünket?

– Szerelem – válaszolt a fiú elakadó lélegzettel –, hát nem tudod?

Luce kiszabadult a szorításából és elmenekült, lélekszakadva, elkeseredetten rohant át a pázsíton, vissza az ezüst nyírfák ligetén át a túlburjánzott füves részig, ahol megállt. Lábai összeakadtak, megbotlott, és egyenesen arcra esett. Mindene fájt. Es dühös volt. Iszonyatosan dühös. Lucindára, amiért olyan utálatos. Danielre, amiért csak úgy, gondolkodás nélkül beleszeret. A saját tehetetlenségére, mert képtelen bármit is megváltoztatni. Lucinda úgyis meghal, Luce ittléte mit sem számít. Ököllel verte a földet, és elkeseredetten felnyögött.

– Ugyan-ugyan! – ütögette meg a hátát egy apró kőkezeccske. Luce lesöpörte magáról. – Hagyj békén, Bill!

– Hé, bátor kísérlet volt! Ezúttal tényleg kimerészkedtél a lövészárokból! De ezzel – Bill vállat vont – most vége is!

Luce felült, és rámeredt. Önelégült arckifejezését látva legszívesebben visszamasírozott volna hozzájuk, hogy Lucinda képébe vágja, ki is ő, és elmondja neki, hogy mi vár rá az út végén.

– Nem! – pattant fel Luce. – Még nincs vége!

Bill visszarántotta. Meglepően erős volt egy ekkora teremtményhez képest. – De, bizony vége! Gyerünk, befelé a Derengőbe!

Luce odafordult, ahova Bill mutatott. Csak most vette észre a közvetlenül előtte lebegő vastag, fekete kaput. Penészszagától felkavarodott a gyomra.

– Nem!

– *De!* – mondta Bill.

– Te tanácsoltad, hogy lassítsak!

– Figyelj, hadd foglaljam össze neked a lényegét! Ebben az életben egy hülye picra vagy, de Danielt ez sem érdekli. Elég hervasztó! Pár hétig még teszi neked a szépet, lesz némi udvarlás is, virágokkal. Majd egy óriási csók csattan, és aztán „*bumm*”! Érted? Nincs sokkal több látnivaló. – Te ezt nem értheted!

– Mi? En ne érteném, hogy a viktoriánusok olyan áporodottak, mint a padlás, és kábé annyira izgalmasak, mint azt nézni, hogyan válik le a tapéta? Gyerünk már, ha keresztül-kasul cikázol a múltadon, legalább csináld úgy, hogy *legyen* értelme! Találjuk meg azokat a *fontos momentumokat*!

Luce nem moccant. – Arra van ötleted, téged hogy tüntesselek el?

– Begyömöszöljelek ebbe a Derengőbe, mint macskát a bőröndbe? Na, gyerünk, mozogjunk!

– Látnom kell, hogy *engem* szeret, nem pedig holmi rólam alkotott eszményképet, csak azért, mert egy átok erre kötelezi! Ereznem kell, hogy erős szál köt össze bennünket! „Igazi kapocs.”

Bill leült Luce mellé a föbe. Aztán, mintha jobb ötlete támadt volna, egyenesen az ölébe mászott. Luce először el akarta hessegetni, a feje körül zümmögő legyekkel együtt, de mikor Bill ránézett, a tekintete őszintének tűnt.

– Édesem, az, hogy Daniel valóban téged szeret-e, a legkevésbé sem kéne aggasszon! Istenverte lelki társak vagytok! Miattatok alkották meg ezt a kifejezést! Azért, hogy ezt belásd, nem kéne itt letáboroznunk! Minden életedben ez lesz!

– Tessék?

– Akarsz igaz szerelmet látni? Luce bólintott.

– Akkor gyérünk! – Felrángatta. A Derengő előttük lebegett, éppen új alakot kezdett felvenni, míg végül egy sátor bejáratára emlékeztetett. Bill felszállt, ujját beakasztotta a láthatatlan kallantyúba, és rántott egyet rajta. A Derengő átrendeződött, leereszkedett, akár egy függőhíd, és Luce előtt feltárult a sötétség alagútja.

Luce visszapillantott Daniel és Lucinda felé, de nem látta őket rendesen, pusztán a körvonalukat, és ahogy a színeik összeolvadnak. Bill szabad kezével a Derengő belseje felé intett: . Lépj csak be! Luce így is tett.

NYOLCADIK FEJEZET

A KULISSZÁK MÖGÜL

ANGLIA, HELSTON
1854. JÚLIUS 26.

MIKOR CORNWALL ELHAGYATOTT TENGERPARTJÁN FELÉBREDT, Daniel ruhái már kifakultak a naptól, az arcára homok tapadt. Lehetett egy napja, egy hete, de akár egy hónapja is annak, hogy egyedül kóborol errefelé. Nem számított, mennyi idő telt is el, hiszen úgysem csinált semmi mást, csak saját magát ostorozta.

Súlyos hiba volt összetalálkozni Lucindával a női szabónál, lelkifurdalást okozott Danielnek, ahányszor csak rágondolt. Es igazából nem tudott másra gondolni. A lány telt rózsaszín ajkai ezeket a szavakat formálják: – *Szerintem ismerem önt. Könyörgöm, várjon!* Amennyire szép, annyira veszélyes.

Ó, miért nem valami jelentéktelen apróság történt csupán? Mondjuk, egy rövidke eszmecsere jóval az udvarlás megkezdése előtt. Talán akkor nem számítana ennyire. De az első pillantás! Lucinda Biscoe először *rá*, a téves Danielre vetette a szemét! Veszélybe sodorhatott volna mindent! Olyan végzetesen eltorzíthatta

volna a jövőt, hogy az ő Luce-a akár már halott is lehetne, a felismerhetetlenségig megváltozhatott volna...

De mégsem: ha ez így történne, nem őrizné Luce-t az emlékezetében. Az idő felülírná magát, és Daniel egyáltalán nem bánná semmit, mivel az ő Luce-a is más lenne.

Daniel múltbéli énje biztosan úgy reagál majd Lucinda Biscoe-ra, hogy azzal helyrehozza az általa elkövetett hibát. Képtelen volt felidézni, hogyan kezdődnek a dolgok, csak arra emlékezett, ahogy végződnek. Mindegy is: attól való félelmében, hogy újra Lucindába botlik, és még többet árt neki, nem mehet múltbéli énjének még a közelébe sem, nem figyelmeztetheti. Nem tehet mást, mint visszavonul és kivár.

Hozzászokott az örökkévalósághoz, de ez maga volt a Pokol!

Daniel elvesztette az időérzékét, átadta magát a tengerpartot csapkodó óceán morájának. Legalábbis egy kis időre.

Könnyedén folytathatta volna küldetését, ha belép egy Derengőbe, és tovább üldözi Luce-t az általa felkeresett másik előző életbe. Csakhogy valami okból kifolyólag Helstonban ragadt, hogy megvárja, míg Lucinda Biscoe élete véget ér.

Aznap éjjel az égboltot bíborvörös felhők szabdalták, és ahogy felébredt, Daniel nyomban megérezte. A nyári napforduló napja! Ezen az éjjelen hal meg a lány. Lesöpörte bőréről a homokot, és különös gyöngesség járta át behúzott szárnyait. A szíve minden dobbanásnál szaggatott.

Elérkezett az idő.

Lucinda halála csak a sötétség beállta után következik be. Daniel korábbi énje most egyedül lehet Constance-ék szalonjában. Még egyszer utoljára lerajzolja Lucinda Biscoe-t. Csomagjai ekkor már az ajtó előtt várakoznak, szokás szerint üresen, a bőrkötésű ceruzatartó, pár vázlatfüzet, a Figyelőkről szóló könyve és egy tartalék pár cipő kivételével. Tényleg azt tervezte, hogy másnap reggel elhajózik. Micsoda önáltatás!

A lány halálának utolsó pillanataiban Daniel ritkán volt magához őszinte. Mindig beleveszett a szerelembe. Minden alkalommal bolondot csinált magából, megrészegetett a lány jelenlététől, és megfeleldkezett arról, mi következik.

A helstoni élet befejezésére különösen jól emlékezett: az utolsó pillanatig tagadta, hogy Lucindának meg kell halnia, míg a vörös bársonyfűggönynek döntve a feledésbe nem csókolt.

Akkor elátkozta a végzetét, csúnya jelenetet rendezett. Még most is belesajdult a lelke, elevenen, mintha izzó vassal sütögetnék. Es emlékezett a viszontagságokra.

A parton állva, magányosan várta ki a naplementét, hagyta, hogy a víz nyaldossa mezítelen lábát. Behunyta a szemét, karjait széttárta, és engedte, hogy szárnyai kibomoljanak a vállán lévő forradásból. Mögötte ringatóztak a szélben, fel-le lebegtek a testét súlytalanná téve, és ez pillanatnyi megnyugvást jelentett számára. A vízben tükröződve látta, milyen fénylőek, mennyire hatalmasnak és kegyetlennek láttatják.

Néha, legvigasztalhatatlanabb pillanataiban, Daniel vonakodott a szárnyait kiengedni. Ezzel büntette magát. A mélységes megkönnyebbülés, a szinte tapintható, érzékelhető szabadság, melyet szárnyai kibomlása kölcsönzött a lelkének, úgy hatott rá, mint a kábítószer, olyan megtévesztő volt. Ma éjjel engedélyezte magának ezt az érzést.

Térdét a homokig behajlítva felrugaszkodott a levegőbe.

Néhány arasszal a vízfelszín felett gyorsan átfordult, hátát az óceán felé fordította, szárnyai pompás, csillámló tutajként terültek szét alatta.

Könnyedén súrolta a felszínt, minden egyes hosszú szárnycsapásnál megnyújtóztatta az izmait, addig suhant a hullámok mentén, míg a víz színe türkizkékbecből fagyos kékre nem váltott. Ekkor belevetette magát a vízbe. Szárnya meleg volt, míg a tenger hűvös, amitől vékony ibolyaszín örvény keletkezett körülötte.

Daniel imádott úszni. Szerette a víz hűsét, az áramlatok kiszámíthatatlan ritmusát, a hold és az óceán szinkronmozgását. Azon kevés földi gyönyörűség egyike volt ez, amit teljesen átértzett. Leginkább persze, Lucindával szeretett úszni.

Minden egyes szárnycsapásnál azt képzelte, hogy Lucinda vele van, ott siklik mellette kecsesen a vízen, ahogyan sok más alkalommal, sütkérezik a melegen csillámló fénysugárban.

Mire a hold fényesen felragyogott a sötét égbolton, Daniel már valahol Reykjavik partjainál járt. Hirtelen kilőtt a vízből. Nyílegyenesen felfelé szárnyalt, hevesen verdesett, hogy minél előbb átmelegedjen.

Szél borzolta a testét, így pillanatok alatt megszáradt, miközben egyre magasabbra és magasabbra repült. Vastag szürke felhőrétegeken tört át, aztán megfordult, és ereszkedni kezdett a csillagokkal telehintett végtelen Mennybolt oltalma alatt.

Szabadon repült, szárnycsapásainak erejét a szerelem és a rettegés megsokszorozta, gondolatai a lány körül jártak, míg az alatta fodrozódó víz gyémántként ragyogott. Félelmetes sebességre kapcsolt, ahogy elrepült a Feröer-szigetek felett, az í

Ír-tengeren át. Végigszárnnyalt a Szent György-csatorna mentén, és végül visszatért Helstonba.

Mennyire ellenkezett a természetével, hogy végignézze az imádott lány halálát!

Túl kellett lépnie ezen a pillanaton és ezen a fájdalomon. Azokra a Lucindákra kellett gondolnia, akik ez után az áldozat után bukkannak majd fel, és arra az egyre, akit épp üldöz, az utolsó Luce-ra, akinél befejeződik ez az átkozott körforgás.

Lucinda ma esti halála teremti meg az egyedüli lehetőséget arra, hogy ők ketten győzzenek, ez az egyetlen lehetséges út számukra.

Mire a Constance birtokhoz ért, a ház már sötéten állt a mozdulatlan és forró levegőben.

Szárnyait a testéhez húzta, ami lelassította ereszkedését a birtok déli oldalán. Madártávlatból látta a nyári lak fehér tetejét és a kertet. A holdsütötte kavicsos ösvényt, melyen pár perccel korábban kellett a lánynak végigsétálnia, mivel kilopózott apja szomszédos házából, miután mindenki elaludt. Hálóingét csak egy hosszú, fekete köpeny takarta, mert miközben a fiút kereste, hirtelenjében még a szemérmességről is megfeledkezett.

Es ott volt a fény a szalonban, az egyetlen gyertya fénye, mely a lányt hozzá vezeti. A függönyök kissé félrehúzva, pont annyira, hogy Daniel a lebukás kockázata nélkül benézhesen.

Elért a főépület második emeletén lévő szalon ablakához, könnyű szárnycsapásokkal lebegett előtte, és úgy figyelt, akár egy kém.

Ott van egyáltalán a lány? Nyugodtan lélegzett, hagyta, hogy szárnyai is megteljenek levegővel, és arcát az ablaküveghez nyomta.

A sarokban Daniel épp indulatosan rajzolgatott a vázlatfüzetébe. Múltbéli énje kimerültnak, magányosnak tűnt. Pontosan emlékezett erre az érzésre: a falióra fekete mutatóját figyelte, várva, hogy Luce berontson az ajtón. Szinte beleszédült, mikor a lány hátulról, csendben, a függöny mögül mögé lopózott.

Most, ahogy újra átélte, ismételten megszédült.

Aznap éjjel szépsége minden képzeletet felülmúlt. Mint minden éjjel. Arca lángolt a meg nem értett szerelemtől. Fekete haja kibomlott a hosszú, fényes fonatból. Csodásán áttetsző hálóruhája pókhálószerűen lengedezett tökéletes bőrén.

Múltbéli énje ekkor felállt, és megfordult. Ahogy megpillantotta az előtte lévő kápráztató jelenséget, a fájdalom kiült az arcára.

Ha Daniel bármit is tehet azért, hogy átsegítse korábbi énjét ezen a megpróbáltatáson, megteszi. De nem tudott segíteni, így csak figyelt és szájról olvasott.

– *Mit keresel itt?*

Luce közelebb húzódott, és arca még jobban kipirosodott. Olyanok voltak, mint két mágnes, egyik pillanatban egy náluknál nagyobb erő vonzotta őket egymáshoz, míg a rákövetkezőben egy hasonló nagyságú erő eltaszította.

Daniel kínlódva lebegett az ablak előtt.

Nem bírta nézni. Nem bírta nem nézni.

Puhatolózva nyúltak egymás felé egészen addig, míg bőrük összeért. Ekkor szinte azonnal mohó szenvedély kerítette őket a hatalmába. Pedig még meg sem csókolták egymást, csak beszélgettek. Mielőtt az ajkuk teljesen összeért és a lelkük is egymásra talált, égő, tiszta, fehérén izzó ragyogás vette körül őket, melynek egyikük sem volt tudatában.

Daniel még soha nem volt a tanúja ennek a jelenségnek.

Ezt keresheti az ő Luce-a? Látható bizonyítékát annak, mennyire igaz a szerelmük? Daniel számára kettejük szerelme ugyanolyan szerves része volt a létezésének, mint a szárnyai. Luce számára biztosan mást jelenthet. Számára szerelmük tündöklése felfoghatatlan. Csak a lángoló vég az, ami kézzelfogható.

Minden perc valóságos felfedezés, újdonság neki.

Arcát az üvegre szorítva felsóhajtott. A szalonban múltbéli énje kezdett beletörődni a megváltozhatatlanba. Bár az ő csomagjai álltak készen, megint Lucinda az, akinek mennie kell.

Most a karjába vette a lányt, Daniel még az ablakon keresztül is érezte bőrének telt, édes illatát. Irigyelte magát, ahogy a lány nyakát csókolja, kezét a hátán végigfuttatja. Olyan mérhetetlen vágy támadt benne, hogy majd szétvetette az ablaküveget, ezért megálljt parancsolt magának.

– *Ó, időzz még tovább*, kívánta múltbéli énjétől. Csináld úgy, hogy tovább tartson! Csak még egy csók. Még egy édes érintés, mielőtt a szoba beleremeg, és a Derengők reszketni kezdenek az árnyékokban.

Az üveg átmelegedett, ahol az arca hozzáért. Elkezdődött.

Be akarta hunyni a szemét, de nem volt képes rá. Lucinda már vonaglott Daniel múltbéli énjének karjai közt. A lány arca eltorzult a fájdalomtól. Felnézett, és szeme elkerekedett a mennyezeten táncoló árnyékok látványától. Mintha félig-meddig tudná, hogy *ez* elviselhetetlen lesz számára.

Felsikoltott.

Nyomban izzó lángoszlop tört fel belőle.

Benn a szobában Daniel korábbi énjét a robbanás a falhoz taszította. Elesett, összekuporodva feküdt, csak a körvonala látszott. Arcát a szőnyegbe temetve reszketett.

Kint Daniel soha nem tapasztalt, rémülettel vegyes alázattal nézte, ahogy a tűz felkúszik a levegőbe, fel a falakon, a fazékban rotyogó szószhoz hasonlóan pattog, majd eltűnik, és a lánynak nyoma sem marad.

Természetfeletti! Daniel testének minden egyes porcikája beleborzongott. Ha múltbéli énjét nem viseli meg ennyire, talán még gyönyörűnek is találja Lucinda halálát.

Régi önmaga lassan feltápaszkodott. Száját résnyire nyitva szárnyai előtörték a fekete frakk kabátból, és betöltötték csaknem az egész szobát. Öklét az ég felé rázva felüvöltött.

A kinti Daniel nem bírta tovább. Szárnyával beverte az ablakot, üvegszilánkokat szórva bele az éjszakába. Aztán beviharzott rajta.

– Te meg mit keresel itt? – kapkodott levegő után múltbeli énje, miközben arcán patakzottak a könnyek. Alig volt elég hely számukra az óriási szalonban így, hogy mindketten kitárták szárnyukat. Hátrahúzták a vállukat, hogy amennyire lehetséges eltávolodjanak egymástól. Mindketten tisztában voltak az érintés veszélyeivel.

– Néztelek – vallotta be Daniel.

– Te... micsoda? Azért jöttél vissza, hogy *végignézd*? – Múltbeli énje szélesre tárta a karját és a szárnyait. – Ezt akartad látni? – Mélységes gyötrelme fájdalmasan nyilvánvaló volt.

– Daniel, ennek meg kellett történnie!

– Ne etess ezzel a hazugsággal! Meg ne próbáld! Csak nem megint Cam tanácsaira fanyalodtál?

– Nem! – Daniel szinte kiabált egykori önmagára. – Hallgass meg! Nemsokára eljön az az idő, mikor megváltoztathatjuk a játékszabályokat! Valami elmozdul, és megváltoznak a dolgok. Akkor lehetőségünk lesz megállítani ezt az örökös ismétlődést. Akkor talán Lucinda végre...

– Megtöri a körforgást? – suttogta régi énje.

– Úgy van! – Daniel kicsit szédülni kezdett. Eggyel többen vannak a szobában, mint kellene. Ideje mennie. – Eltart még egy kis ideig – szólt vissza az ablak mellől de őrizd a reményt!

Ezután kibújt a törött ablakon. Saját szavai – *őrizd, a reményt!* – visszhangzottak a fejében, miközben felemelkedett a levegőbe, a sűrű éjszaka árnyai közé.

KILENCEDIK FEJEZET

ÍGY TÖRJÜK A CSAPÁST²

FRANCIA POLINÉZIA, TAHITI
1775. DECEMBER 11.

LUCE EGY SZÁLKÁS FAGERENDÁN EGYENSÚLYOZOTT. Recsegett, ahogy kissé balra dőlt, aztán megint reccsent, ahogy lassan jobbra billenve egyensúlyba került. A ringás egyenletes és állandó volt, mintha a gerenda egy rövid ingához lenne erősítve.

Haját a forró szél az arcába csapta, a fejről pedig lefújta a fityulát. Az alatta lévő gerenda újra megingott, és a lába megcsúszott rajta. A gerendára esett, és alig sikerült átölelnie, mielőtt majdnem lebukfencezett...

Hol lehet? Előtte a nyílt égbolt végtelen kékje. A sötétebb kék biztosan a látóhatár széle lesz. Lenézett.

Elképesztően magasan van!

² Híres utolsó sor: „így törjük a csapást, hajtjuk hajónkat előre, szemben az árral, hogy a végén mindig a múltba érkezzünk.” (F. Scott Fitzgerald: *A nagy Gatsby* – Máthé Elek fordítása)

Úgy harminc méterre alatta pózna nyúlt ki a vízzel borított fa-fedélzetből. De hisz ez egy árboc! Luce jókora vitorlás hajó legfelső keresztárbcán ült.

Hatalmas, *zátonyra jutott* vitorlás hajóhoz tartozott, nem messze egy feketéllő tengerparti szigettől.

A hajó eleje teljes erővel a borotvaéles vulkanikus sziklák tömegéhez csapódott, és darabokra morzsolódott rajta. A fővitorla is szétszakadt, a napszitta vászon cafatokban, a szélben csapkolódott szerteszét. A reggeli levegőben még érezni lehetett a múlt éjjeli nagy vihar illatát, de a hajó olyan viharvert állapotban volt, mintha évek óta itt lenne.

Hullámok rohamozták a fekete homokkal borított partot, és minden egyes alkalommal több méter magas víz permetezett vissza a sziklarepedésekből. A hullámoktól a roncs és vele a gerenda, amibe Luce kapaszkodott, olyan durván himbálózott, hogy hányinger fogta el.

Hogy kerül le innen? Hogyan jut ki a partra?

– Ahá! Nézd csak, ki gubbaszt ott, mint egy tűzok! – tört át Bill hangja a hullámok robaján. A hajó korhadt keresztárbcának legtúlsó végén jelent meg, és két karját széttárva úgy sétálgatott rajta, mint egy tornász a gerendán.

– Hol vagyunk? – Luce nem mert semmilyen hirtelen mozdulatot tenni.

Bill teleszívta levegővel a tüdejét. – Te is érzed? Tahiti északi partja! – lehuppan Luce mellé, kirúgta tömpe lábait, rövid, sötét karját megnyújtóztatta, majd összefonta ujjait a feje mögött: – Hát nem olyan, mint a Paradicsomban?

– Azt hiszem, hányni fogok!

– Szamárság! Csak meg kell szoknod a hajóséletet!

– Hogy kerültünk... – Luce még egyszer körbenézett a Derengő után kutatva. Schol egyetlen árnyék, csak a tiszta égbolt tükörsima kékje.

– Intézkedtem helyetted a szállítással kapcsolatban! Úgy nézz rám, mint utazási ügynöködre, magadra meg, mintha vakációznál!

– Bill, ez nem vakáció!

– Nem? Azt hittem, hogy megteesszük a Nagy Szerelem Túrát! – Ahogy megdörzsölte a homlokát, köpikelyek hullottak a fejbőréről.
– Féltreéjtetem volna?

– Hol van Lucinda és Daniel?

– Álljon meg a menet! – Luce előtt lebegett. – Nem akarsz egy kis mesét körítésnek?

Luce tudomást sem vett róla, az árboc felé húzódott. Bizonytalan lábát kinyújtotta az árboc oldalából legmagasabban kiálló keresztpózna felé.

– Nem akarod legalább azt, hogy segítsek?

Luce visszatartott lélegzettel próbált nem lenézni, miközben lába immár harmadszorra csúszott meg. Végül szárazon nyelt egyet, és elfogadta Bill feléje nyújtott hideg, érdes mancsát.

Amint megfogta Bill kezét, az előrehúzta, majd lerántotta az árbocról. Luce felüvöltött, nedves szél csapkodta az arcát, ruhájának szoknyarésze a dereka körül hömpölygött. Szemét becsukva várta, hogy az alatta lévő korhadt fedélzetbe csapódjon.

Csakhowy ez nem történt meg.

Szélsüvítést hallott, és érezte, hogy testébe belekap a szél. Kinyitotta a szemét. Bill rövid, vastag szárnyai kifeszültek, ahogy a szél beléjük kapaszkodott. Egy kézzel tartotta Luce-t, és szépen haladt vele a part felé. Meglepően fürge és könnyed volt. Luce elhűlve tapasztalta, hogy nyugodt, mostanra valahogy természetes lett számára a repülés.

Daniel. Ahogy a szél körülsimogatta, hatalmába kerítette a fiú utáni vágyódás fájdalma. Hallani a hangját és megízlelni az ajkát, Luce nem vágyott semmi másra. Mit nem adott volna azért, hogy most a karjai közt lehessen!

Az a Daniel, akivel Helstonban találkozott, bármennyire is örült annak, hogy látja Luce-t, nem igazán *ismerte* őt. Nem úgy, ahogy az ő Danielje. Vajon hol lehet most?

– Jobban érzed magad? – kérdezte Bill.

– Miért vagyunk itt? – kérdezte Luce, míg elhúztak a víz felett. Olyan tiszta volt, hogy Luce kivehette a vízfelszín alatt mozgó koromsötét árnyakat, a könnyedén úszó óriási halrajokat, melyek a part vonalát követik.

– Látod ott azt a pálmafát? – mutatott előre Bill a szabad kezével.
– A legmagasabbat, azt a harmadikat, közvetlenül a homokos rész mellett?

Luce hunyorogva bólintott.

– Ebben az életben az apád oda építette a kunyhóját. A legszebb viskó az egész tengerparton! – köhintett Bill. – Tulajdonképpen az *egyetlen* viskó az egész tengerparton. A britek még fel sem fedezték a szigetnek ezt az oldalát. Így aztán, mikor apucid elmegy halászni, gyakran maradtok kettesben Daniellel.

– Daniel és én... itt éltünk... együtt?

Kéz a kézben, Luce és Bill egy táncospár laza eleganciájával ért földet a parton: *pás de deux*⁴. Luce hálás volt – és kicsit meg is lepődött –, amiért olyan finoman sikerült lehoznia őt a hajó árbocáról, de azért amint biztos talajt érzett a lába alatt, visszahúzta a kezét Bill szurtos mancsából, és a kötényébe törölte.

Kétségtelenül gyönyörű hely volt! Kristálytisza víz mosta az ismeretlen, pompás, fekete homokos tengerpartot. Élénk narancs gyümölcsöktől roskadozó citrus- és pálmaligetek

⁴ Két személy együttes tánca, francia balett szakkifejezés (ejtsd: pa-dő-dő).

hajoltak a part fölé. A fákon túl alacsonyabb hegyek emelkedtek ki az esőerdő párjából. A hegyoldalakat vízesések erezték. Erre lent a szél sem tombolt annyira, s jóleső, tömény hibiszkuszillattal keveredett. Itt csak vakációzni is óriási szerencse lenne, nemhogy leélni egy teljes életet!

– *Te* laktál itt! – Bill sétálni kezdett a szépen ívelt tengerparton, apró karomlenyomatokat hagyva a sötét homokban. – *Lulu*, valahogy így hangzott, ahogy apád, és az a tíz, kenuval még megtehető távolságra élő bennszülött hívott téged.

Luce-nak igencsak szaporáznia kellett a lépteit, hogy tartsa a tempót, még helstoni szolgálóruhája alsószoknyáit is felgöngyölítette, hogy ne kelljen a homokban húznia maga után. Megállt, és furcsa arcot vágott.

– Mi az? – érdeklődött Bill. – Szerintem a Lulu aranyos! *Lululu-luhulu!*

– Hagyd abba!

– Mindenesetre Danieled amolyan szélhámos kalandorféle volt. Azt a hajót ott az imént, azt is kitűnő barátod lopta III. György magánkikötőjéből! – Visszapillantott a hajóroncsra. – Pár évbe ugyan még beletelik, mire Bligh kapitány és lázadó legénysége ráakad itt Daniel nyomára, ám addigra... na, de ezt te is tudod.

Luce nyelt egyet. Valószínűleg Daniel addigra már messze jár, hisz Lucinda jó ideje halott lesz.

Elérték a pálmafák közti tisztást. Tengervízzel kevert édesvízű folyó örvénylett az óceán és a kis belvízi tavacska között. Luce oldalvást, pár lapos kőre lépve akart átkelni rajta. Alsószoknyái annyira átizzadtak, hogy átfutott rajta, letépi magáról a fullasztó ruhát, és egyenesen fejest ugrik az óceánba.

– Mennyi időm van Luluval? – kérdezte. – Mielőtt bekövetkezik?

Bill felemelte a kezét. – Azt hittem, nem akarsz mást látni, mint annak bizonyítékát, hogy a Daniellel való szerelmek valóságos!

– Ez igaz.

– Ehhez nem kell több tíz percnél!

Rövid, orchideákkal szegélyezett ösvényre akadtak, mely egy másik, hajdani tengerpart felé kanyarodott. Kis, nádtetővel fedett kunyhó állt cölöpökön, közel a világoskék víz széléhez. A kunyhó mögötti pálmafa megrázkódott.

Bill Luce válla fölött lebegett a levegőben. – Nézz csak oda! – Kőkarmával a pálmafa felé mutatott.

Luce lenyűgözve figyelte, ahogy két láb bújik elő a nyikorgó fa törzsén magasan elhelyezkedő pálmalevelek közül. Aztán a szalmaszoknyánál és egy óriási hawaii virágfüzérnél alig többet viselő lány négy borzas, barna kókuszdiót hajít le a partra, majd ő maga is leiramodik a göcsörtös törzs mentén a földre.

Hosszú, kibontott hajának sötét szálain gyémántként csillantak meg a napsugarak. Luce pontosan ismerte azt a karját csiklandozó érzést, amikor haja a dereka körül lengedezik. Lulu bőre mély aranybarnára sült, sötétebb volt, mint Luce-é valaha, még annál is, amikor az egész nyarat a nagyanja tengerparti házában töltötte Biloxiban. Arcát és karját sötét, geometrikus formájú tetoválások borították. Valahol a felismerhetetlenségig más és Luce tökéletes másolata között helyezkedett el.

– A manóba! – suttogta Luce, ahogy Bill egy bokrokkal benőtt lila virágos fa mögé rángatta. – Hé!... Jaj! Mit csinálsz?

– Átkísérlek egy biztonságosabb, de még jó kilátást nyújtó pontra! Bill megint felrántotta a levegőbe, ahol áthatoltak a levelek ernyőzetén. Miután szabaddá tette az utat a fák közt, egy magas, erős ághoz repült, ráültette Luce-t, aki onnan az egész tengerpartot beláthatta.

– Lulu!

A hang Luce szívében visszhangzott. Daniel hangja! Neki kiáltott, őt akarja! Szüksége van rá. Luce a hang irányába indult. Nem vette észre, hogy öntudatlanul felemelkedik magasan lévő ülőhelyéről, mintha csak úgy lesétálhatna a fa tetejéről és a fiú karjaiba repülhetne, míg Bill a könyökénél fogva el nem kapta.

– Na, pontosan ezért kellett ide felvonszolnom az angyali kis fenekedet! Nem téged hív! A *másik* lánynak szólt!

– Ó! – huppant vissza Luce csalódottan. – Hát, persze.

Lent a fekete homokon Lulu futott a kókuszdiókkal. A másik irányból Daniel rohant felé.

Gyönyörűen lebarnult és izmos felsőtestét semmi sem takarta, mindössze egy rövidre vágott, rojtos szelű tengerészkék nadrág volt rajta. Bőre tengervíztől csillogott, mint aki épp most mártózott meg az óceánban. Meztelen lába magasra rúgta a homokot. Luce irigyelte a vizet, irigyelte a homokot. Mindenre irigykedett, ami Danielhez érhet, míg ő ezen a távoli fán rostokol. Ám, mind közül mégis múltbeli énjét irigyelte a leginkább.

Ahogy Lulu felé rohant, Daniel boldogabbnak és természetesebbnek tűnt, mint amilyennek Luce valaha is látta. Ettől sírni támadt kedve.

Elérték egymást. Lulu átölelte, Daniel pedig felkapta és megpörgette a levegőben, majd letette, és csókokkal borította be. Csókolta az ujjhegyétől kezdve az alkarján át fel a válláig, a nyakát, az ajkait.

Bill Luce vállának dőlt. – Ébressz fel, ha jobb részhez érnek! – mondta ásítás közben.

– Perverz! – Legszívesebben benyomott volna neki egyet, de irtózott az érintésétől.

– A *tetoválásra* gondolk! Ezt a piszkos fantáziát! Odáig vagyok a tetkókért, jó?

Mikor Luce visszanézett a párra lenn a parton, Lulu éppen a kunyhótól nem messze, a homokra terített, szövött gyékény felé vezette Danielt. Daniel előhúzott a nadrágja övéből egy rövid, éles kést, és az egyik kókuszdióba mélyesztette. Pár vágás után lehasította a tetejét, a maradékot pedig Luce felé nyújtotta. A lány mohón ivott, a kókusztej lecsöpögött a szája sarkából. Daniel tisztára csókolta.

– Nincs semmi tetoválás, csak... – Luce elhallgatott, mikor múltbéli énje eltűnt a kunyhóban. Lulu egy pillanat múlva újra előbukkant, kezében pálmalevélbe kötözött kis csomagot tartva. Fafésűre emlékeztető szerszámot csomagolt ki belőle. Tüskéi megcsillantak a napfényben, látszott, hogy tühegyesek. Daniel elfeküdt a gyékényen, és nézte, ahogy Lulu fekete porral teli nagy tengeri kagyló héjába mártja a fésűt.

Lulu futólag megcsókolta Danielt, aztán belekezdett.

A mellcsontjánál kezdve belenyomta a fésűt a bőrébe. Gyorsan dolgozott, erősen és hirtelen nyomta, és minden alkalommal, mikor a fésűt arrébb húzta, fekete festéknymokat hagyott a fiú bőrén. Luce már kezdte kivenni a formáját. Egy kis sakktábla mintájú mellvért, ami az egész mellkasát beborítja majd. Luce mindössze egyetlen alkalommal volt eddig tetoválószalomban, New Hampshire-ben, Callie-vel, aki apró rózsaszín szívet szeretett volna a csípőjére. Az egész nem tartott tovább egy percnél, de azt Callie végigsikoltozta. Itt meg, Daniel csendben fekszik, szisszenés nélkül, és le sem veszi a szemét Luluról. A művelet sokáig tartott, s miközben nézte őket, Luce érezte, hogy izzadság csorog le a derekán.

– Na? Mit szólna hozzá? – bökte meg Bill. – Megígértem, vagy nem, hogy megmutatom neked a szerelmet?

– Az igaz, hogy szerelmesnek látszanak! – vont a vállát

Luce. – De...

– De micsoda? Van arról fogalmad, milyen fájdalmas ez? Nézd ezt a fiút! Úgy tesz, mintha a tetoválás csak a szellő lágy cirógatása lenne!

Luce megvonaglott az ágon. – Akkor ez a tanulság? A fájdalom egyenlő a szerelemmel?

– Ezt neked kell tudnod! – mondta Bill. – Talán meglepődsz rajta, de a lányok az én ajtómon nem sokszor dörömbölnek!

– Úgy értem, ha rátetováltatnám Daniel nevét a testemre, az azt jelentené, hogy a mostaninál is jobban szeretem?

– Ezt szimbolikusan értettem, Luce! – Bill reszelősen felsóhajtott. – Túlságosan szó szerint értelmezed! Nézd innen: Daniel az első jóképű fiú, akit Luce látott. Míg pár hónappal ezelőtt partra nem vetődött, ennek a lánynak az apja és néhány kövér bennszülött jelentette az egész világot!

– Miranda! – mondta Luce, ahogy eszébe jutott *A vihar* szerelmi története, melyet még tizedikben, a Shakespeare órán olvasott.

– Micsoda műveltség! – biggyesztette le az ajkát Bill elismerően.

– Tényleg *olyanok*, mint Ferdinand és Miranda! A jóképű idegen hajótörést szenved a lány tengerpartján...

– Innen nézve, magától értetődik, hogy Lulunak ez szerelem első látásra! – mormolta Luce. Pont ettől tartott: ugyanaz a hirtelen, öntudatlan szerelem, amely már Helstonban is zavarta.

– Egyetértek! – ismerte be Bill. – Nem volt más választása, mint hogy beleszeressen. Daniel viselkedése viszont nagyon érdekes. Tudod, neki nem *volt muszáj* megtanítani a lányt vitorlát szőni, sem az apja bizalmába férkőzni azzal, hogy az egész idényre elegendő halat szerez nekik, sem ez – Bill a parton lévő szerelmesekre mutatott –, hogy beleegyeznek abba, hogy a helyi szokásoknak megfelelően az egész testét összetetoválják. Elég lett volna, ha csak megjelenik. Lulu mindenképp beleszeretett volna.

– Azért teszi, mert... – Luce hangosan gondolkodott – ...mert ki akarja érdemelni a szerelmét! Mert másképp csak kihasználná az őket sújtó átkot. Mert nem számít, miféle körforgásba illeszkednek a lány iránt érzett szerelme... igazi.

Miért nincs Luce erről teljesen meggyőződve?

Lenn a parton Daniel felült. Átölte Lulu vállát, és gyöngéden csókolgatni kezdte. Mellkasa vérzett a tetoválastól, de úgy tűnt, egyiküket sem zavarja. Ajkuk szinte összeforrt, tekintetük egymásba fonódott.

– El akarok menni innen! – mondta Luce egyszerre csak Bilinek.

– Tényleg? – pislogott Bill úgy pattanva fel a faágról, mint akit megijesztettek.

– Igen, tényleg! Megkaptam, amiért idejöttem, és kész vagyok továbbállni. Most azonnal! – Megpróbált felállni, de az ág megingott a súlya alatt.

– Ühüm, rendben! – fogta meg a karját Bill, hogy megtámassza. – Hová?

– Nem tudom, csak menjünk már! – Mögöttük a nap már lefelé haladt az égen, megnyújtva a szerelmesek árnyékát a homokon. – Kérlek! Meg akarok őrizni legalább egy jó emléket. Nem akarom látni, ahogy meghal!

Bill arckifejezése csodálkozó és zavarodott volt egyszerre, de nem szólt semmit.

Luce nem tudott tovább várni. Behunyta a szemét, és hagyta, hogy kívánsága odarendeljen egy Derengőt. Mikor a szemét újra kinyitotta, láthatta a remegést a közeli maracujafa árnyékában. Összpontosított, minden erejével hívta magához, míg a Derengő reszketni nem kezdett.

– Gyerünk! – mondta neki a fogát csikorgatva.

A Derengő végre kiszabadult, lefejtette magát a fáról, és közvetlenül Luce elé lebegett.

– Csak nyugodtan! – figyelmeztette Bill az ág fölött keringve. – A kétségbeesés és a Derengőbeli utazás nem fér össze! Csakúgy, mint az ecetes savanyúság meg a csokoládé!

Luce rámeredt.

– Úgy értem: ne keseredj el annyira, hogy szem elől téveszd, mit akarsz!

– Ki *akarok* jutni innen! – felelte Luce, de hízélgéssel sem bírta az árnyékot határozott alakra formálni, bármennyire erősen próbálta. Nem nézett a tengerparti szeretőkre, mindamellet érezte, ahogy az égen, a part felett gyülekezik a sötétség. Nem esőfelhők voltak. – Segítesz nekem, Bill?

Bill felsóhajtott, a levegőben lévő sötét massa után nyúlt, és magához húzta. – Tudatában vagy, ugye, hogy ez a te árnyékod? Én kezelem, de ez a te Derengőd, a te múltaddal!

Luce bólintott.

– Ami azt jelenti, hogy fogalmad sincs, hova visz, én meg nem vállalhatok érte felelősséget!

Megint bólintott.

– Akkor jó! – Megdörzsölte a Derengő egyik felét, míg elsötétedett, aztán karmával megragadta a sötét foltot, és megrántotta. Amolyan ajtókilincsként működött. Dohos penészszag áradt belőle, ami Luce-t köhögésre ingerelte.

– Ja, én is érzem – biztosította Bill. – Elég régi darab! – Egy kézmozdulattal előreengedte. – Hölgyeké az elsőbbség!

Poroszország 1758. január 7.

Luce orrára hópehely szállt.

Aztán egy másik követte, megint egy, majd egyre több hullott, mígnem viharos hózápor töltötte be a levegőt és változtatta át az egész világot dermesztő hófehérré. Fehér párát lélegzett ki a fagyos hidegbe.

Érezte, hogy itt kötnek majd ki, bár abban nem volt biztos, *hol* is vannak. Annyit tudott, hogy a délutáni égbolt elsötétedett a tomboló vihartól, a nedves hó átszivárgott fekete bőrcsizmáján, s a lábujjaiba mart, amitől csontig átfagyott.

A saját temetése kellős közepén találta magát.

Azonnal megérezte, ahogy átért az iménti Derengőn. A közeledő hidegség, a könyörtelen jégtakaró. Egy temetőkapuba érkezett, körülötte mindent hótakaró borított. Mögötte fákkal szegélyezett út, a csupasz ágak karmokként kapaszkodtak az ólomszínű égbe. Előtte kissé kiemelkedő, hóborította földhalmok, melyeknek fehérségéből egyenetlen, piszkos fogakként sírkövek és keresztek álltak ki.

Néhány lépéssel mögötte füttyentett valaki. – Tutira felkészültél erre? – Bill. Úgy hangzott, megint nem kap levegőt, mintha csak most érte volna utol.

– Igen. – Remegett az ajka. Nem fordult meg addig, míg Bill le nem szállt mellette.

– Tessék! – mondta, egy sötét szőrmekabátot nyújtva felé. – Gondoltam, talán fázni fogsz.

– Honnan...

– Egy piacról hazatérő természetes asszonyságtól tulajdonítottam el. Ne aggódj, a természet amúgy is rendesen kipárnázta!

– Bill!

– Hé, neked meg szükséged volt rá! – Vállat vont. – Használd egészséggel!

A vastag kabátot Luce vállára terítette, aki összehúzta magán. Hihetetlenül puha és meleg volt. Luce hálás volt érte, s Bill mancsa után nyúlt, nem törődött vele, mennyire hideg és ragacsos.

– Jól van! – mondta Bill megszorítva a kezét. Egy pillanatig furcsa melegséget érzett Luce az ujjbegyében. Aztán az érzés elmúlt, és Bill kőujjai jéghidegek lettek. Mélyen, izgatottan kapkodta a levegőt. – Hm! Ó! Poroszország, a tizennyolcadik század közepe. A Handel folyó partján fekvő kis faluban élsz. Nagyon kellemes hely! – Megköszöri a torkát, és felkrárogott egy nagy csomó váladékot, mielőtt folytatta. – Azt kell mondjam, szóval... hogy *éltél*. Mert tulajdonképpen épp most... nos...

– Bill? – Luce forgolódott, hogy jobban lássa a vállánál előregörnyedve ülő Bilit. – Minden oké! – mondta lágyan. – Nem kell megmagyaráznod! Tudod, egyszerűen hagyd, hogy átérezzem!

Valószínűleg így lesz a legjobb.

Amíg Luce csendben beszélt a temetőkapun, Bill hátramaradt. Keresztbe tett lábbal leült egy zuzmóval borított sírhelyre, és a karma alatti piszkot majszolgatta. Luce vállkendőjét a fejébe húzta, hogy még inkább eltakarja az arcát.

A gyászolók feketébe öltözött, komor gyülekezete az ordító hideg miatt szorosan egymáshoz préselődött, s egyetlen tömör szomorúságnak látszott. Egyvalaki kivételével, ő a csoportosulás mögött, kissé arrébb állt. Fedetlen, szőke fejét lehorgasztotta.

Senki nem beszélt hozzá, nem is nézett Danielre. Luce nem tudta, zavarja-e, hogy kihagyják, vagy inkább örül neki.

Mire odaért a kis csoport mögé, a temetés már a végéhez közeledett. A lapos szürke sírkőbe vésett név: *Lucinda Müller*. Egy tizenkét évesnél nem idősebb, sötét hajú és sápadt bőrű fiú, akinek az arcán patakozottak a könnyek, segédkezett apjának – Luce apja lenne ebből a másik életből? – az első lapát földet a sírra szórni.

Ezek a férfiak rokon kapcsolatban állhatnak múltbéli énjével. Biztosan szerették. Mögöttük asszonyok és gyermekek zokogtak,

Lucinda Müller biztosan nekik is sokat jelentett. Talán ő volt a mindenük.

Lucinda Price nem ismerte ezeket az embereket. Érzéketlenül nézte és idegennek találta őket, semmit nem jelentettek neki, még így sem, hogy tanúja annak, ahogy a fájdalom eltorzítja az arcukat. Daniel az egyetlen, aki igazán számított neki, az, akihez oda akart rohanni, és alig tudta visszatartani magát, hogy meg ne tegye.

A fiú nem ejtett egyetlen könnycseppet sem. A többiekkel ellentétben nem is a sírra nézett. Kezeit összekulcsolta maga előtt, és a messzeségbe bámult, nem az égre, hanem a messzi távolba. Szeme hol ibolyaszínben, hol szürkében játszott.

A családtagok még néhány lapátnyi földet szórtak a koporsóra, majd virágokat helyeztek a sírra. Ezt követően a temetésen résztvevők szétváltak, és határozatlan léptekkel viassasétáltak a főút irányába. Vége lett.

Csak Daniel maradt. Olyan mozdulatlanul állt ott, mint egy kőszobor.

Luce lemaradt, s egy néhány sírhellyel arrébb lévő kriptá mögé bújva leste, mit tesz.

Alkonyodott. Rajtuk kívül sehol egy teremtet lélek. Daniel ekkor térdre ereszkedett Lucinda sírhantja mellett. A hó megállás nélkül zuhogott a temetőre, beborította Luce vállát, kövér pelyhek ültek a szempilláira, s olvadoztak az orra hegyén. Óvatosan a kriptá széle felé oldalazott.

Eszét vesztí-e a fájdalomtól? Kaparja-e a fagyott földet, üti-e öklével a sírkövet és ordít addig, míg egy csepp könnye sem marad? Az *nem* lehet, hogy ilyen higgadt marad! Az kizárt, ez biztos csak a felszín! Daniel azonban továbbra sem a sírt nézte. Lassan oldalára dőlt a hóban, és lehunyta a szemét. Luce csak bámulta. Annyira lenyűgözően nyugodtnak látszott! Becsukott szemmel csodálatos békesség járhatta át. Luce a zavar és a szerelem érzéseivel küszködött, és jó néhány percig mozdulatlanra dermedt, míg olyannyira át nem fagyott, hogy a karját kellett dörzsölnie és toporogni, hogy felmelegedjen.

– Mit csinál? – suttogta végül.

Bill mögüle bukkant fel, a válla körül repdesett. – Szerintem, elaludt!

– De miért? Nem is tudtam, hogy az angyaloknak szükségük van alvásra.

– A *szükség* nem a megfelelő szó. Tudnak aludni, ha úgy tartja kedvük. Miután meghalsz, Daniel napokig alszik. – Bill a fejét ingatta, látszólag valami kellemetlen jutott az eszébe. – Na, jó, nem mindig! Legtöbbször. Biztos eléggé megviseli az embert, ha elveszti azt, akit a legjobban szeretett. Hibáztatod?

– V-valamennyire – dadogta Luce. – Hiszen én égek porrá!

– De ő az, aki teljesen magára marad! Az ősrégi dilemma: melyik rosszabb?

– Nem is tűnik *szomorúnak*! Unatkozott az egész szertartás alatt! Az ő helyében én... én...

– Te mit csinálnál?

Luce a sír felé indult, majd hirtelen megállt a fellazított földnél, Lucinda sírjánál. Egy koporsó fekszik alatta. A *saját* koporsója.

A gondolatától hideg futkosott a hátán. Térdre rogyott, ujjait a porhanyós földbe mélyesztette. Nedves volt, sötét és fagyos. Betemetett kezei szinte azonnal megfagytak, de nem törődött vele, vágyott az égető fájdalomra. Azt akarta, hogy Daniel is ahhoz hasonló kízó fájdalmat érezzen, amelyet az ő földben nyugvó teste átélt. Megörüljön azért, hogy visszakapja és újra a karjaiban tartsa!

De ő csak aludt, olyan mély álomba merülve, hogy még a közvetlenül mellette térdelő Luce-t sem érzékelte. Luce meg akarta érinteni, felébreszteni, noha nem tudta, mit mondana, ha kinyitná a szemét.

De helyette csupasz kézzel a sáros földet kezdte hányni, míg a gondosan ráfektetett virágok szét nem szóródtak és össze nem töredezték, a gyönyörű szörmekabát bepiszkolódott, arca és karja csupa sár lett. De ő csak ásott és ásott és hányta félre a földet, hogy egyre közelebb jusson halott énjéhez. Bárcsak kapcsolatba léphetne vele!

Végre ujjai valami keménybe ütköztek: a fakoporsó fedele! Behunyta a szemét, és olyasféle felvillanó emlékekre várt, amelyet Moszkvában érzett, az áradó emlékekre, melyek akkor kerítették

hatalmukba, mikor megérintette az elhagyott templom kapuját, és belelátott Luska életébe.

Semmi ilyen nem történt.

Csak az üresség. A magány. A süvítő szél és a fehérség. Daniel meg csak alszik, elérhetetlenül. Visszaült a sarkára, és felzokogott. Semmit nem tud a meghalt lányról! És úgy érezte, soha nem is fog.

– Hahó! – szólt csendesen Bill a válla mögül. – Abban nincs semmi, ugye tudod?

– Tessék?

– Gondolj csak bele! Nem vagy benne! Nem vagy más, csak egy rakás hamu. Nem volt mit eltemetni, Luce.

– A tűz miatt! Ó! De akkor mégis, miért? – kérdezte, majd leállította magát. – A családom akarta így.

– Szigorú evangélikusok – helyeselt Bill. – Az elmúlt száz évben minden Müllernek itt van a sírköve, ebben a temetőben. Szóval, a múltbeli énednek is kellett egy. Csakhogy ez alatt nincs semmi. Vagyis, majdnem semmi. A kedvenc ruháid. A gyerekkori babád. A Bibliád. Ilyesmik.

Luce nyelt egyet. Nem csoda, ha belül is üresnek érzi magát. – Tehát Daniel ezért nem foglalkozott a sírral!

– Ő az egyetlen, aki elfogadja, hogy a lelked már valahol máshol jár. Ide csak azért jött, hogy rád emlékezzen. – Bill olyan közel repült Danielhez, hogy köves szárnyainak szele összekócolta Daniel haját. Luce arrébb taszította Bilit. – Próbál addig aludni, míg a lelked valahol máshol meg nem állapodik. Míg újra testet nem öltesz.

– Az milyen sokáig tart?

– Van, hogy csupán néhány másodpercig, máskor meg évekig. De most nem fog évekig aludni, pedig alighanem nagyon is szeretne.

Luce összerezsent, mikor a földön fekvő Daniel megmoccant. Felkavarta a frissen ráhullott hótakarót. Gyötrő nyöszörgés hagyta el az ajkát.

– Mi van vele? – kérdezte Luce, és térdre esve a fiú felé nyúlt.

– Ne ébreszd fel! – szólt rá gyorsan Bill. – Álmát talányos rémálmok zavarják, de még így is jobb neki, mintha ébren lenne. Míg a lelked meg nem állapodik egy új életben, Daniel egész léte egy merő kín.

Luce vívódott: egyrészt szeretett volna könnyíteni Daniel fájdalmán, másrészt próbálta felfogni, hogyan is ronthatna az állapotán azzal, ha felébreszti.

– Mint mondtam, időnként mintha álmatlanságban szenvedne... és az egész ilyenkor lesz *igazán* érdekes. Jobb, ha te azt nem látod! Bizony ám!

– De igen, szeretném! – felelte Luce, és felült. – Mi történik vele?

Bill húsos arca megrándult, mintha rajtakapták volna. – Lássuk csak, fűű, a többi bukott angyal sokszor jelen van – kezdte, de kerülte Luce tekintetét. – Tudod, mellészegődnek, és igyekeznek Danielt megvigasztalni.

– Moszkvában láttam őket, de te nem arról beszélsz. Valamit titkolsz előttem! Mi történik, ha...

– Luce, nem akarsz te azokat az időszakait látni! Olyan oldaláról mutatják...

– ...amelyik engem szeret, ugye? Látnom kell, akkor is, ha sötét és rossz, ha zavarba ejtő! Különben soha nem fogom megérteni, min megy keresztül!

Bill felsóhajtott. – Úgy nézel rám, mintha az engedélyemre lenne szükséged! Ez a te múltad, te rendelkezel vele!

Luce már talpon is volt. Körbekémlelt a temetőben, és tekintete a sírköve mögé nyúló kis árnyékokra esett. – *Ott van! Az lesz az!* Luce-t megrémítette a bizonyosság. Ilyet nem érzett még soha.

Első pillantásra ez az árnyék is hasonlított azokhoz, melyeket olyan sután idézett meg a Shoreline erdejében. Ám ezúttal Luce belelátott az árnyékba. Nem egy bizonyos hely képét látta, hanem különös ezüstös ragyogást, mely azt sugallta, hogy ez a Derengő biztosan oda repíti, ahol a lelkének legközelebb lennie kell.

Szinte magához szólította Luce-t.

Luce felelt a hívásra, mélyen magába nézve merített a ragyogásból, s úgy irányította az árnyékot, hogy az felemelkedjen a földről.

A sötétségdarab elvált a fehér hótól, és ahogy közeledett, határozott formát vett fel. Mélyfekete volt, hűvösebb a körülötte hulló hónál, és úgy suhant Luce felé, akár egy óriási sötét papírlap. Luce berepedezett, hidegtől érzéketlen ujjai nagyobbra,

szabályosabbra tágitották. Az ismerős, förtelmes szag áradt belőle. Mire a kapu elég széles és szilárd lett, Luce teljesen kikészült.

– Egyre jobb vagy! – jegyezte meg Bill. Hangjának furcsa éle volt, de Luce nem vesztegetett időt az elemzésére.

Ahogy saját maga dicséretére sem pazarolt energiát, bár abban biztos volt, ha Miles vagy Shelby itt lenne, elismerésük jeléül cigánykereket hányának. Messze a legjobban sikerült idézés volt, amit egyedül hajtott végre!

De nem voltak vele. Luce maga volt, így nem tehetett mást, mint ment tovább a következő életbe, hogy még többet megismerjen Lucinda és Daniel életéből, mindent magába szívjon, amíg értelmet nem nyer ez az egész. A ragacsos széleket tapogatva egy kallantyút vagy kilincset keresett, valamiféle bejáratot. Végezetül a Derengő csikorogva kinyílt.

Luce mély lélegzetet vett. Visszanézett Bilire. – Jössz, vagy mi lesz?

Az ünnepélyesen a vállára ugrott, megragadta a hajtókáját, mintha egy ló kantárja lenne, és mindketten átléptek.

Lhasa, Tibet 1740. április 30.

Luce levegő után kapkodott.

A Derengő sötétje után örvénylő köd fogadta. A ritka és hideg levegő minden lélegzétvételnél a mellkasába szúrt. Úgy tűnt, képtelen levegőt venni. A hűvös, fehér ködpára hátrafújta a haját, végigszánkázott széttárt karjain, öltözetét harmattal itatta át, mígnem elillant.

Luce felfedezte, hogy a valaha látott legmagasabb szikla peremén áll. Megingott, aztán szédelegve hátratántorodott, mikor a lába alól elgördült egy kő, pár centit gurult, majd a szikla peremén át egyenesen a semmibe zuhant. Megint nehezen vette a levegőt, ezúttal a tériszonya miatt.

– Lélegezz! – javasolta Bill. – Itt több ember ájul el attól való félelmében, hogy nem jut elég oxigénhez, mint attól, hogy *ténylegesen* nem kap levegőt!

Luce óvatosan lélegzett. Kicsit jobb lett. Leengedte válláról a koszos szörmekabátot, és élvezte az arcára tűző napsugarakat. A látványhoz azonban nehezen szokott hozzá.

A szikláról tátongó völgy látványa fogadta a távolban. Művelt területnek látszott, elárasztott rizsültetvények tarkították. Mindkét irányban ködös magasságokba nyúló, hatalmas hegyek tornyosultak.

Messze előtte, az egyik meredek hegyoldalba vájva, terjedelmes palota állt. Vakító fehérségű, mélyvörös tetőkkel fedett külső falát megszámlálhatatlan lépcsősor díszítette. Olyan volt, mintha valami ősrégi tündérmeséből került volna oda.

– Mi ez a hely? Csak nem Kínában vagyunk? – kérdezte Luce.

– Ha elég sokáig állnánk itt, akkor ott lennénk – mondta neki Bill.

– De ez most még Tibet, a dalai lámának köszönhetően. Az ott a kéglje – mutatott a túlméretezett palotára. – Pazar, nem?

Luce nem figyelt rá. Valahonnan a közelből nevetést hallott, és megfordult, hogy lássa, honnan jön.

Ez az ő nevetése. Meleg, boldog nevetés, amelyről egészen addig nem is tudta, hogy benne lakozik, amíg nem találkozott Daniellel.

Végre észrevette a két alakot pár száz méterre a szikla mentén. Át kellene másznia néhány simára csiszolt sziklatömbön, hogy közelebb kerüljön. Nem lehet olyan bonyolult. Sáros kabátjában összegörnyedve, óvatosan araszolni kezdett a havon át, a hang irányába.

– Hé, te! – ragadta meg Bill a kabátja gallérját. – Látsz bármilyen búvóhelyet is a számunkra?

Luce körülnézett a csupasz vidéken: minden irányban sziklás szakadékok és szabad területek váltották egymást. Még arra sem volt alkalmas semmi, hogy a szél elől menedékként szolgáljon.

– A felső erdőhatár fölött vagyunk, cimbora! Kicsi vagy, de nem láthatatlan! Itt kell maradnod, hátul!

– De, innen nem látok semmit!

– Kabátszseb! – mondta erre Bill. – Szívesen!

Luce körbetapogatózott a kabátszsebében – ugyanabban a kabátban, melyet Poroszországban a temetésen viselt –, és egy vadonatúj, nagyon drágának látszó színházi látsövet húzott elő. Nem törődött azzal, hogy megkérdezze Bilit, hol és mikor szerezte, gyorsan a szeme elé tartotta, és beállította rajta az élességet.

Megvannak!

Néhány lépésnyire ugyan, de egymással szemben álltak. Múltbeli énje fekete haját lányos kontyba tűzte fel, szövött lenruhája rózsaszínű, vagy mint az orchidea. Fiatal és ártatlan. Danielre mosolygott, zavartan toporgott, töretlen figyelemmel nézte a fiú minden mozdulatát. Daniel incselkedő tekintettel, kezében egy csokor gömbölyű, fehér bazsarózsával állt, melyeket egyesével adogatott neki, minden alkalommal egyre jobban megnevettetve.

Figyelmesen szemlélve a színházi látcsövön át, Luce megjegyezte, hogy a kezük soha nem ér a másikéhoz. Bizonyos távolságot tartanak egymástól. Vajon miért? Meglepőnek találta.

Az előző életekben járva Luce annyi szenvedélyt és vágyakozást látott! Most azonban másmilyen volt. Luce egész teste beleborzongott, oly mohón sóvárgott utána, hogy végre egymáshoz érjenek. Ha már ő nem érintheti meg Danielt, legalább a régi énje tegye meg!

De azok csak álltak ott, és egymást kerülgették. Se nem távolodtak, se nem közeledtek egymáshoz.

Luce időnként hallotta nevetésüket.

– Na, elő a farbával! – Bill Luce mellé furakodva folyton azzal próbálkozott, hogy maga is belenézhesen a színházi látcsőbe. – Mit gondolsz?

– Csak *beszélgetnek*. Kacérkodnak egymással, úgy tesznek, mintha idegenek lennének, ugyanakkor mintha nagyon is jól ismernék egymást. Nem tudok eligazodni rajtuk!

– Nem sietik el. Mi a baj ezzel? – kérdezte Bill. – A mai kölykök mindent olyan gyorsan akarnak, durrbele, BUMM!

– Nincs semmi baj a lassúsággal, én csak... – Luce elhallgatott. Múltbeli énje térdre esett. Előre-hátra hintázott, először a

fejét, majd a szívét fogva. Daniel arcára kiült a rémület. Fehér nadrágjában és szerzetesingében szinte megmerevedett, mintha saját maga szobra lenne. Fejét az égre emelve felkiáltott: – Ne!

Ne! Ne!

A lány mogyoróbarna szemei vad szenvedélyről árulkodtak, mintha a hatalmába kerítette volna valami. Éles sikoly visszhangzott a hegyeken át. Daniel a földre esett, arcát a kezébe temette. A lány után nyúlt, de keze megállt a levegőben, nem ért a lány bőréhez.

Összekuporodott, remegés futott át rajta, és tekintetét pont akkor kapta el a lányról, amikor annak a legnagyobb szüksége lett volna rá.

Luce volt az egyetlen, aki látta, amint a lány minden átmenet nélkül tűzoszloppá változik. Rettentő gyorsan zajlott.

Daniel körül maró füst kavargott. A szemeit csukva tartotta.

Arca könnyektől nedvesen csillogott. Éppolyan nyomorultul festett, mint korábban minden alkalommal, amikor végignézte, hogy meghal Luce. Ezúttal szinte belebetegedett a megrázkódtatásba. Valami másképp történt. Valami nem volt rendjén.

Amikor Daniel először mesélt neki a büntetéséről, elmondta, hogy voltak olyan életek, melyekben egyetlen csók elegendő volt ahhoz, hogy megölje. Sőt, volt még ennél is rosszabb, amikor egy csóknál kevesebb is végzetes lehetett. Egyetlen érintés.

De most nem is értek egymáshoz! Luce látta, végig figyelte őket! Daniel vigyázott, hogy ne kerüljön túl közel hozzá. Vajon úgy gondolta, képes lesz meghosszabbítani együttlétüket, ha lemond ölelésének melegéről? Azt hitte, kijátszhatja az átkot, ha távol tartja magától?

– Hozzá sem ért! – mormogta.

– Micsoda pech! – szólalt meg Bill.

Soha, egyetlenegyszer sem érintette meg, szerelmük egész ideje alatt! És most újra várnia kell, és nem tudhatja, más lesz-e bármi is legközelebb. Mi táplálhatja a reményt ennyi kudarc után? Értelmetlennek látszott.

– Ha nem érintette meg, akkor mi okozta a vesztét? – Bilihez fordult, aki félrefordított fejjel az eget kémlelte.

– Hegyek! – mondta. – Csuda szépek!

– Te tudsz valamit! – folytatta Luce. – Mi az?

Bill vállat vont. – Nem tudok én semmit! – felelte. – Vagyis semmi olyat, amit az orrodra köthetnék.

Szívszaggató, reményvesztett jajgatás visszhangzott a völgyön át. Daniel gyötrődésének hangjai megsokszorozva verődtek vissza, megsokszorozva tértek meg, mintha száz Daniel jajveszékelné egyszerre. Luce újra a szeme elé emelte a látcsövet, és látta, amint a kezében maradt virágokat a földhöz csapja.

– Oda kell mennem hozzá! – mondta Luce.

– Túl késő! – jegyezte meg Bill. – Már elindult!

Daniel visszahátrált a sziklaperemtől. Luce szíve hevesebben vert attól való félelmében, amit a fiú tenni készül. Biztosnak látszott, hogy most nem aludni fog. Teljes erejéből rohanni kezdett, már nem emberi sebességgel futott, mire a sziklaperechez ért, ahonnan elrugaskodott.

Luce várta, hogy a szárnyai kibomoljanak. Várta azt a csattanó hangot, ahogy kinyílnak, szétterülnek, és megindítóan dicsőséges pompával a szélnek feszülnek. A múltban számtalanszor látta már így felszállni, és minden alkalommal ugyanaz az érzés fogta el: mennyire szereti őt.

Daniel szárnyai nem bújtak elő. Úgy bukott le a szikla pereméről, mint bárki más.

És ugyanúgy zuhant a mélybe.

Luce-ból hátborzongató sikoly tört fel, éles jajgatás, míg Bill koszos kőkezével be nem fogta a száját. Luce lerázta magáról, a szikla széléhez rohant, és lenézett.

Daniel még mindig zuhant. Hosszú volt az út lefelé. Nézte, ahogy teste apró ponttá zsugorodik.

– Ugye, kitárja majd a szárnyait? – pihegte Luce. – Rájön, hogy mi lesz a vége, ha csak zuhan és zuhan...

Nem is tudta kimondani.

– Nem – felelte Bill.

– De...

– Sajnos, pár ezer méterrel lejjebb a földbe csapódik – közölte Bill. – Testének minden csontja darabokra törik. De ne aggódj, nem tudja megölni magát! Csak ennyire kívánja a halált. – Luce-hoz fordulva felsóhajtott. – Most már hiszel a szerelmében?

– Igen – suttogta Luce, mert abban a pillanatban ő sem vágyott másra, mint utánvetni magát a szikláról. Amiért ennyire szerette.

Annak persze nem lenne jó vége.

– Annyira óvatosak voltak! – Feszült volt a hangja. – Bill, mindketten láttuk, hogy mi történt közöttük: *semmi!* Olyan ártatlan volt! Hogyan halhatott meg mégis?

Bill köpködve felnevetett. – Azt hiszed, mindent tudsz róla, csak mert láttad az élete utolsó három percét egy hegycsúccsal arrébb?

– Te akartad, hogy látcsövet használjak! Ó! – Lemerevedett. – Várjunk csak egy percet! – Nem hagyta nyugodni, hogy a legvégén múltbéli énjének tekintete egy pillanatra láthatóan megváltozott.

És Luce egyszeriben rájött: – Ezúttal valami olyan végzett vele, amit nem láthattam!

Bill a karmaival dobolt, és várta, hogy Luce befejezze a gondolatot.

– Benne zajlott le az egész!

Bill lassan megtapsolta. – Azt hiszem, talán most már készen állsz!

– Készen, de mire?

– Emlékszel, mit mondtam Helstonban? Miután Rolanddal beszéltél?

– Nem értettél vele egyet abban, hogy mi történik, ha közeledek a múltbéli énjeimhez.

– Luce, még mindig nem írhatod át a mesét! Nem változtathatod meg a történetet! Ha megpróbálsz...

– Tudom, az eltorzíja a jövőt. Nem akarom a múltat megváltoztatni! Csak tudnom kell, mi történik, miért halok meg folyton? Azt hittem, hogy egy csók, egy érintés, vagy valami testi dolog miatt, de ennél sokkal bonyolultabbnak látszik.

Bill úgy rángatta ki az árnyékot Luce lába mögül, mint ahogy a matador bánik a vörös posztóval. Szélei ezüstösen csillogtak. – Készen állsz arra, hogy ott legyél, ahová a lelked vágyik? – kérdezte. – Felkészültél a 3D – re?

– Készen! – Luce belökte a Derengő kapuját, és felkészült a belsejében lévő sós szélre.

– Várj! – kezdte az oldalán szálldosó Billre nézve. – Mi az a 3D?

– A jövő zenéje, kölyök – válaszolta. Luce szigorúan nézett rá.

– Oké, van rá egy kevésbé hangzatos szakkifejezés is, az idomulás, de számomra, a 3D sokkal szórakoztatóbban hangzik. – Bill lebukott a sötét alagútba, és begömbített ujjakkal csalogatta:

– Bízz bennem, *imádni fogod!*

TIZEDIK FEJEZET

A MÉLYSÉG

LHASA, TIBET
1740. ÁPRILIS 30.

DANIEL ROHANVA ÉRT FÖLDET. SZÉL HASÍTOTT A TESTÉBE. Érezte a nap erejét a bőrén. Csak rohant és rohant, noha fogalma sem volt, merre jár. A Derengőből is szinte kiszakadt, anélkül, hogy tudná, mi a baj, mert bár többé-kevésbé jól érezte magát, valami nyugtalanította. Valami nem stimmel. A szárnyai.

Hiányoztak. Nem úgy, hiszen természetesen megvoltak, de nem érezte a késztetést, hogy kiengedje őket, sem a repülés utáni égető vágyat. A jól ismert szárnyalás utáni sóvárgás helyett arra vágyott inkább, hogy *lent maradjon*.

Tudata mélyéről egy emlék tört fel. Érezte, hogy valami fájdalomhoz közelít, egy veszélyes határhoz. Tekintete az előtte lévő teret pásztázta.

Nem látott mást pusztá levegőnél.

Aztán hátravetette magát, és a karjával hadonászott, ahogy lába megcsúszott a sziklákön. A fenekére esett, még mielőtt lezúgott volna egy mérhetetlenül mély szakadékba.

Ahogy visszanyerte a lélegzetét, a szikla szélére gurult, hogy kikémleljen a peremen túlra.

Alatta a hátborzongatóan ismerős, feneketlen mélység. Négykézlábra tápászkodott, és úgy tanulmányozta az alant lévő hatalmas sötétséget. Vajon még mindig lent van? A történetek előtt vagy után dobta ki magából a Derengő?

Ez tehát az oka, amiért nem törekednek kibújni a szárnyai. Emlékeznek ennek az életnek a gyötrelmére, és nem moccannak.

Tibet. Ahol pusztán szavakkal ölte meg. Ebben az életben Lucindát olyan tisztának, szemérmesnek nevelték, hogy Daniel meg sem érinthette. És bár égett a vágytól, hogy bőre a bőréhez érjen, Daniel tiszteletben tartotta a kívánságát. Titokban azt remélte, hogy a lány elutasítása mögött az átok kijátszásának a lehetősége rejlik. De megint bolondot csinált magából. Persze hogy nem az érintés idézte elő! A büntetés ennél jóval mélyebben gyökerezik.

Most újra visszatért ide, ahol a lány halála felett érzett elkeseredése miatt megpróbált egyszer s mindenkorra véget vetni fájdalomának.

Ha ez egyáltalán lehetséges.

Egész úton lefelé tudta, hogy kudarcra van ítélve. Az öngyilkosság a halandók luxusa, az angyalok nem engedhetik meg maguknak.

A teste is reszketett, ahogy az emlékek hatása alá került. Nem csak a darabokra tört csontjai okozta kínszenvedés vagy az eséstől keletkezett, egész testét elborító kék-zöld foltok miatt.

Sokkal inkább attól, ami ez után következett. Hetekig feküdt ott, a két leomlott sziklatömb közé szorulva, a sötét ürességben. Egyszer-egyszer magához tért, de elméjét olyannyira hatalmába kerítette a fájdalom, hogy még Lucindára sem tudott gondolni. Egyáltalán semmire sem tudott gondolni.

Semmire, ami lényeges volt.

Ahogy azonban az angyaloknál szokás, teste hamarabb és tökéletesebben gyógyította meg önmagát, mint arra a lelke valaha is képes lenne.

Csontjai összeforrtak. Sebeit csinos forradások zárták le, melyek idővel teljesen eltűntek. Szétroncsolt szervei új erőre kaptak. A szíve újra megtelt élettél és erővel, újra lüktetett.

Gabbe talált rá több mint egy hónappal később, és segített kimásznia a szakadékból, sínbe rakta a szárnyait, és elcipelte erről a helyről. Megeskette, hogy soha többé nem tesz ilyet. Megeskette, hogy mindig megőrzi a reményt.

És most újra itt van. Felállt, és még egyszer ott egyensúlyozott a szikla peremén.

– Kérlek, ne! Ó, istenem, ne tedd! Nem bírnám elviselni, ha leugranál!

Most nem Gabbe szólt hozzá a hegyen. Ez a hang tele volt maró gúnnyal. Daniel jól tudta, kihez tartozik, még mielőtt megfordult volna.

Cam ácsorgott ott, a magas, fekete sziklafalnak dőlve. A szeszínű talajra irdatlan nagy imaszőnyeget terített, melyet gazdagon díszített burgundi vörös és okkersárga színű szálakból szőttek. Kezében megégett jaklábat lóbált, amiből hatalmas falat szálkás húst harapott ki éppen.

– Ó, a pokolba vele! – vont a vállát Cam csámcsogva. – Gyerünk, ugorj! Utolsó üzenet, amit átadhatok Luce-nak?

– Hol van? – Daniel ökölbe szoruló kézzel indult felé. Vajon ez a sziklának támaszkodó Cam ebből az időből való? Vagy ugyanolyan időutazó, mint Daniel maga?

Cam lehajította a jaksonatot a szikláról, és felegyenesedett, miközben zsíros kezét a farmerjába törölte. Kortévesztő, döntött Daniel.

– Pont lekésted! Megint! Mi tartott ilyen sokáig? – Cam kinyújtott egy ételtől roskadozó kis fémtálat. – Gombócot? Isteni!

Daniel lelökte a tányért a földre. – Miért nem állítottad meg? – Kevesebb idő alatt megjárta Tahitit, Poroszországot, most meg itt Tibetet, mint ameddig egy halandó átkel az úttesten. Érezte, hogy közvetlenül Luce nyomában van. De valahogy mindig kicsúszott a markából. Hogy tudja folyamatosan megelőzni?

– Azt mondtad, nem kell a segítségem!

– De láttad? – követelte Daniel. Cam bólintott.

– Ő is látott téged? Cam a fejét rázta.

– Akkor jó! – Daniel végigpásztázta a hegytetőt, és megpróbálta odaképzelni Luce-t. A lány nyomát keresve gyorsan körbepillantott. Persze, nem talált semmit. Szürke föld, fekete kövek, metsző szél, az életnek semmi nyoma a tájon. Ez a legelhagyatottabb hely a földön.

– Mi történt? – kérdezte Camet faggatva. – Mit tett?

Cam közömbösen körbesétálta Danielt. – Imádata tárgyával ellentétben, a lánynak csalhatatlan az időérzéke! Pont a megfelelő pillanatban érkezett ahhoz, hogy lássa a saját, pompázatos halálát, s ezúttal jól tette, mert nem semmi látvány volt ezen a kietlen tájon. Ezt még *neked* is be kell látnod! Nemde?

Daniel elkapta a tekintetét.

– Mindegy, hol is tartottam? Hm, a saját, pompázatos halála, ezt már mondtam... Ó, igen! És elég soká időzött ahhoz, hogy lássa, amint leveted magad a szikla pereméről, és elfelejted használni a szárnyaidat!

Daniel lehorgasztotta a fejét.

– Nem volt túl nagy sikere.

Daniel váratlanul torkon ragadta Camet. – Azt várod, elhiggyem, hogy te meg csak nézted? Hogy nem beszéltél vele? Nem tudtad meg, hova készül ezután? Nem próbáltad megállítani?

Cam felmordult, és kiszabadult Daniel szorításából. – A közelben sem voltam! Mire erre a helyre értem, már elment. Újfent. Ráadásul azt mondtad, nincs szükséged a segítségemre!

– Nincs is! Maradj ki belőle! Majd én elintézem!

Cam felkuncogott, és visszahuppant az imaszőnyegre, lábát keresztbe téve maga előtt. – A helyzet az, Daniel – kezdte egy marék lícium bogyót emelve a szájához –, hogy még ha bíznék is abban, hogy kezelni *tudod* a helyzetet, amit a tények miatt sajnos nem áll módomban – intette meg az ujjával –, akkor is ott van az, hogy nem vagy egyedül ebben a történetben! Ugyanis mindenki őt keresi.

– Mit értesz azon, hogy *mindenki*?

– Azt hiszed, hogy amikor Luce után indultál a Kítaszítottakkal való harc éjjelén, mi, akik ott maradtunk, csak lógattuk a lábunkat és talprapacsiztunk? Gabbe, Roland, Molly, Arriane, még az a két

tökkelütött Nefilim gyerek is, mindannyian útra keltek a szélrózsa minden irányába, csak azért, hogy megtalálják!

– És te *hagytad*, hogy ezt tegyék?

– Nem én vagyok a főnök, tesó!

– Ne hívj így! – csattant fel Daniel. – Nem hiszem el! Hogy tehettek? Ez az én felelősségem...

– Szabad akarát – vontá meg a vállát Cam. – Manapság ez a nagy örület!

Daniel szárnyai égették a hátát tehetetlenségében. Mit tehet fél tucat múltban botladozó időutazóval? Bukott angyaltársai tudják, milyen törekeny a múlt, és óvatosak lesznek. De Shelby és Miles? *Gyerekek!* Felelőtlenek. Nem tudnak megváltozni. Mindent elronthatnak Luce számára. Tönkretehetik Luce-t magát is!

Nem! Daniel egyiküknek sem adhat esélyt arra, hogy előbb rábukkanjon Luce-ra! De Camnek mégis sikerült.

– Hogy bízhatok abban, hogy nem avatkoztál be? – kérdezte Daniel, igyekezve nem mutatni a kétségbeesését.

Cam a szemét forgatta. – Mert te is tudod, hogy tisztában vagyok vele, milyen veszélyes a beavatkozás! Végső céljaink talán különböznek, de mindkettőnk érdeke, hogy Luce túlélje mindezt!

– Cam, hallgass rám! Az *egész világ*, minden ettől függ!

– Ne alázz meg! Tudom, mi forog kockán! Nem te vagy az egyetlen, aki ösidők óta ezzel küszködik!

– Én... én félek – ismerte be Daniel. – Ha Luce túlságosan megváltoztatja a múltat...

– Az megváltoztathatja őt is, mikor visszatér a jelenbe? – egészítette ki Cam. – Igen, ettől tartok én is.

Daniel behunyta a szemét. – Az azt jelentené, hogy minden eddigi esélyét eljátszaná az átoktól való szabadulásra... – ...elvesztené...

Daniel Camet fürkészte. Ők ketten már időtlen idők óta nem beszélgettek így egymással. Testvérként. – Egyedül volt? Biztos vagy benne, hogy a többiek sem érték utol?

Cam tekintete egy pillanatra elvándorolt Daniel mellett, a mögöttük lévő hegycsúcs tetejére. Éppoly kihaltak látszott, mint amilyen üresnek Daniel érezte magát. Cam habozásától persze gyanút fogott.

– A többiek közül senki nem érte utol – mondta végül Cam.
– Biztos vagy ebben?
– Én láttam őt itt, vagy te? Te mindig késel! Emellett, az is a te lelkeseden szárad, hogy útnak indult!

– Ez nem igaz! Nem én mutattam meg neki, hogyan használhatja a Derengőket!

Cam keserűen felnevetett. – Nem a Derengőkre gondoltam, nagyokos! Úgy értem, azt hiszi, hogy ez csak rólatok, kettőtökről szól! Szerelmesek idétlen kis civakodása!

– Ez *valóban* kettőnkről szól! – Daniel feszültnek tetszett. Szerette volna felkapni a Cam feje mögötti kődarabot, és a fejéhez vágni.

– Hazudsz! – Cam talpra ugrott, zöld szemében féktelen düh szikrázott. – Sokkal többről van szó, ezt te is tudod! – Hátrafelé mozgatta a vállát, és kiterjesztette óriási, márványozott szárnyait. Aranyos ragyogással töltötték be a levegőt, egy pillanatra a napot is kitakarták. Mikor Daniel felé hajoltak, iszonyodva lépett hátra. – Jobb lesz, ha megtalálod, mielőtt ő vagy valaki más közbelép, és újraírja az egész történelmet! És azzal téged, engem és itt mindent – Cam csettintett egyet az ujjával – múlt időbe tesz!

Daniel rávicsorított, kibontotta ezüstfehér szárnyait, érezte, ahogy fokozatosan szétnyílnak, s remegve verdesnek Cam szárnyai közelében. Forróságot érzett, azt, hogy bármire képes. – Elintézem... – kezdte mondani.

De Cam már felszállt, elrugaszkodása kisebb forgószélként kavarta fel a porhanyós földet. Daniel eltakarta arcát a naptól, és szemmel követte az aranyos szárnyak csapkodását a levegőégben, melyek aztán egy pillanat alatt eltűntek a szeme elől.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

VILLÁMCSAPÁS

FRANCIAORSZÁG, VERSAILLES
1723. FEBRUÁR 14.

CSOBBANÁS.

Luce a víz alá érkezett a Derengőből.

Kinyitotta a szemét, de a meleg, zavaros víz annyira csípte, hogy azonnal visszazárta a szemhéját. Átázott ruhái lehúzták, ezért leküzdötte magáról a szőrmekabátot. Miközben az süllyedt, Luce erőset rúgott, hogy a felszínre kerüljön, és végre levegőt vegyen.

Néhány centire volt csak tőle.

Levegő után kapott, és mikor szilárd talajt érzett a lába alatt, felállt. Kitörölte a vizet a szeméből. Fürdőkádban találta magát.

Azt meg kell adni, ennél nagyobb kádat még soha nem látott, akkora volt, mint egy kisebb úszómedence. Vese alakú, a legfinomabb porcelánból készült, és magányosan állt egy hatalmas, múzeumi galériának is beillő szoba közepén. A magas mennyezetet hatalmas freskók, sötét hajú, királynak látszó család portréi borították. Aranyozott rózsafüzérek kereteztek minden egyes mellképet, körülöttük pufók angyalok szállkostak, kürtjeikkel az ég

felé trombitálva. Minden fal mellett, melyeket alaposan kidolgozott, örvénylő türkizkék, rózsaszín és arany színnel tapétáztak, túlméretezett, gazdagon díszített, faragott szekrény állt.

Luce visszasüllyedt a kádba. Most meg hova került? A felszínen elsímítva szétválasztotta az arasznyi, tejszínhab sűrűségű, buborékkal teli habot. Párnaméretű fürdőszivacs ugrott a víz színére, és Luce rádöbbsent, hogy Helston óta nem fürdött. Piszkos volt. A szivaccsal ledörgölte az arcát, aztán lehámozta a többi ruhát is magáról. Átázott öltözékét kidobta a kádból.

Ekkor Bill bukkant fel lassan a fürdővízből, majd három arasszal felette lebegve megállt. A kádnak az a része, melyből kiemelkedett, sötét és zavaros volt a vízköpő testének piszkától.

– Bill! – kiáltotta Luce. – Nem fogod fel, hogy néhány perc magányra lenne szükségem?

Bill egyik kezével eltakarta a szemét. – Nem végeztél még a hánykolódással, te cápa? – Szabadon maradt kezével letörölt egy kis habot a kopasz fejéről.

– Figyelmeztethetnél volna, hogy víz alá fogok ugrani! – méltatlankodott Luce.

– Én szóltam! – ugrott a kád szélére, és közvetlenül Luce képe elé tántorgott. – Pont mikor jöttünk kifelé a Derengőből! Csak nem hallottad, mert már víz alatt voltál!

– Nagy segítség, köszönöm!

– Úgyis szükséged volt fürdésre! – mondta. – Nagy este előtt állsz, aranyom!

– Miért? Mi fog történni?

– Azt kérdezi, mi fog történni! – Bill megragadta Luce vállát. – Semmi, csak a legfényűzőbb bál, mióta a Napkirály feldobta a talpát!

És, ha még azt is elárulom, hogy ennek a *csinnadrattának* a házigazdája az ő pattanásos, pihéző állú kisfia lesz? Ráadásul Versailles leghatalmasabb, legpompásabb báltermében tartják, és *mindenki* ott lesz!

Luce vállat vont. A bál jól hangzik, de ahhoz neki nem sok köze van.

– Világosabbá teszem – tette hozzá Bill. – Mindenki ott lesz, Lys Virgilyt is beleértve. A savoyai hercegnő. Kapiskálod már? – Rákoppintott Luce orrára. – Az vagy te!

– Hm! – mondta Luce lejjebb csúsztatva, hogy fejét megpihentethesse a kád szappanhabos falán. – Úgy látszik, nagy éjszaka előtt áll! De mit kellene csinálnom, amíg mindenki a bálban van?

– Figyelj, emlékszel, mikor azt mondtam neked...

A hatalmas fürdőszoba ajtófogantyúja elfordult. Bill szemmel tartotta, és felmordult: – Folyt, köv.!

Majd amikor az ajtó kicsapódott, hegyes orrát feltartva elmerült a fürdővízben. Luce addig fészkelődött, míg át nem rugdosta a kád túloldalára. Bill újra felbukkant, metszőn ránézett, és a szappanos vízben hátúszásba fogott.

Lehet, hogy Bill láthatatlan volt az ajtóban álló, hosszú, áfonyaszínű ruhát viselő, kukoricásárga loknis, bájos lánynak, de Luce számára nem. Azt látva, hogy valaki éppen fürdik, a lány visszakozott.

– Ó, Lys hercegnő! Bocsásson meg! – szólalt meg franciául. – Azt mondták, ez a helyiség szabad! El-elizabeth hercegnőnek engedtem volna fürdővizet – mutatott a fürdőkádra, melyben Luce áztatta magát –, és éppen fel akartam őt küldeni ide az udvarhölgyeivel!

– Nos... – Luce lázasan kutatott az agyában, hogy mindenképpen fejedelmibbnek tűnjön annál, amilyennek érezte magát. – Nem küldheted fel! Sem őt, sem az udvarhölgyeket!

Ez az én terem, ahol békében szándékozom fürdőzni!

– Bocsánatát kérem! – esedezett a lány meghajolva. – Ezerszeres bocsánatot!

– Rendben van! – felelte gyorsan Luce, látva a lány őszinte kétségbeesését. – Bizonyosan csak félreértés.

A lány pukedlizett, és lassan becsukta az ajtót maga mögött. Bill kidugta kis, szarvakkal ékesített fejét a vízből és ezt suttogetta: – Kérj ruhát! – Luce mezítláb nyomta vissza.

– Várj! – szólt a lány után, aki lassan újra kinyitotta az ajtót. – Segítségre van szükségem! Hogy felöltözzek a bálra.

– Mi történt a komornáival, mademoiselle? Ott van Agatha vagy Eloise...

– Nem, nem! Volt egy kis civódás köztünk a lányokkal – felelte Luce sietősen, de igyekezett nem sokat beszélni, attól való félelmében, hogy teljesen elárulja magát. – A lehető, hm, legszörnyűbb ruhát választották ki számomra, hogy azt viseljem a bálban! Így hát elküldtem őket! Tudod, ez nagyon tekintélyes esemény lesz, fontos este!

– Igenis, kisasszony!

– Keresnél nekem valamit? – kérte Luce a lányt, a szekrény felé biccentve.

– Én? S-segítsek önnek öltözni?

– Te vagy itt egyedül, nem igaz? – nyugtázta Luce, remélve, hogy a szekrényben valami csak jó lesz rá, és legalább félig-meddig elfogadhatóan fest benne a bálon. – Hogy hívnak?

– Anne-Marie, kisasszony.

– Remek! – felelte Luce, igyekezve a helstoni Lucinda gögös viselkedését utánozni. Sőt, ráadásnak belekevert keveset Shelby mindentudó hozzáállásából is. – Láss hozzá, Anne-Marie! Ugye nem fogok a te lustaságod miatt elkésni! Légy oly kedves, és hozz nekem egy ruhát!

Tíz perccel később Luce a terjedelmes, háromrészes tükör előtt állt, és az Anne-Marie által a szekrényből kibíált első ruha mellrészének hímzését csodálta. A ruha rétegzett fekete taftból készült, mely derékban szorosan össze lett húzva, hogy aztán pompázatos harangformában omoljon a padlóra. Luce haja egy fonatba lett összefogva, amit aztán a sötét, nehéz, művészien kidolgozott loknis paróka alá tuszkoltak. Arca hintóportól és pirosítótól csillogott. Annyi alsóneműt viselt, hogy úgy érezte, több mint húszkilós súlyt tettek rá. Hogy tudtak régen a lányok ezekben mozogni? És táncolni!

Míg Anne-Marie egyre szorosabbra húzta a fűzőt a dereka körül, Luce szájtátva bámulta a tükörképét. A parókában öt évvel idősebbnek látszott. Nem is beszélve arról, hogy még soha nem volt ekkora dekoltážsa. Egyik életében sem.

Egy röpké pillanatra még az idegességéről is megfeledkezett, ami a hercegnő énjével történő találkozás miatt gyötörte, sőt arról is, vajon rátalál-e újra Danielre, mielőtt végképp hatalmas zűrzavart csinál a szerelmi életükből. Egyszerűen csak azt az izgalmat érezte, amit minden bálozó lány is aznap este. Ebben a lélegzetelállítóan szép ruhában alábecsülik a légzés jelentőségét!

– Készen vagyunk, kisasszony! – suttogta Anne-Marie tisztelet tudóan. – És akkor, ha megengedné, távozom.

Amint Anne-Marie becsukta maga mögött az ajtót, Bill kivágódott a vízből, hideg szappanhabot fröcskölve szét a helyiségben. Átrepült a szekrény felett, és egy kis türkizkék selyemszámolyon pihent meg. Luce ruhájára mutatott, a parókájára, aztán újra a ruhára. – Olállá! Nagyon szexi!

– A cipőmet még nem is láttad! – Felelte a szoknyája szegélyét, hogy eldicsekedjen a hegyes orrú, magas sarkú, smaragd zöld, nefrit virágokkal berakott cipővel. Illett a ruhája mellrészét díszítő smaragd zöld csipkéhez, és minden kétséget kizárólag a legpompásabb cipő volt, nem azok közül, amit a lábára húzott, hanem amit valaha látott!

– Ó! – rikoltotta Bill. – *Nagyon* rokkó!

– Tehát, tényleg ott leszek? Egyszerűen lemegyek, és úgy teszek, mintha...

– Csak semmi megjátszás! – rázta meg a fejét Bill. – Légy azzá, aki vagy! Te lány, használd azt a dekoltázst, amire való, tudom, te is azt akarod!

– Oké, most úgy teszek, mintha ezt nem hallottam volna! – nevetett fel Luce fintorogva. – Szóval, lemegyek, és „azzá válok”, vagy mi. De mit csinálok, ha szembetalálkozom múltbéli énemmel? Semmit sem tudok róla! Csak egyszerűen...

– Fogd meg a kezét! – mondta Bill titokzatosan. – Nagyon *megérinti* majd ez a gesztus, abban biztos vagyok!

Bill nyilvánvalóan olyasmire utalt, amit Luce nem értett. Aztán persze eszébe jutottak a legutóbbi Derengőbe ugrás előtti szavai.

– Mesélj nekem a 3D-ről!

– Aha! – Bill eljátszotta, mintha egy láthatatlan falnak dölne. Szárnyai összemosódtak, annyira gyorsan csapkodtak Luce előtt. –

Tudod, ugye, hogy van néhány dolog ezen a világon, amit lehetetlen elcsépelni szavakkal leírni? Vegyük például, amikor elalélsz a gyönyörtől, ha Daniel hosszan megcsókol, vagy forróság árasztja el a tested, ha egy sötét éjjelen kibontja ragyogó szárnyait és...

– Hagyd abba! – Luce önkéntelenül is a szívére szorította a kezét. *Nincsenek* rá szavak, melyek pontosan leírják Daniel iránti érzéseit. Bill gúnyolódása ellenére sem tudta elfeledni azt a fájdalmat, amit Daniel hiánya okozott.

– Ugyanez a helyzet a 3D-vel. Át kell élned ahhoz, hogy megértsd!

Amint Bill kinyitotta az ajtót Luce előtt, a szobába távolról zenekari muzsika és a nyüzsgő tömeg udvariaskodó moraja szűrődött be. Luce érezte, hogy valami vonzza feléjük. Talán Daniel. Vagy Lys.

Bill meghajolt a levegőben: – Csak ön után, hercegisasszony!

Széles, aranyozott lépcsősorokon kanyarogva követte a zsvajt, a zene minden lépéssel egyre hangosabb lett. Kihalt termeken suhant át, és orrát megtöltötte az egészben sült fogoly, a párolt alma és a csőben sült burgonya ínycsiklandó illata. És, persze, a parfümöké. Olyan sűrű parfümfelhő, hogy alig tudott köhögés nélkül levegőt venni.

– Most már örülsz, hogy rávettelek a fürdésre, mi? – érdeklődött Bill. – Eggyel kevesebb *eau de büziette* lyukasztja át a *l'ozone* réteget!

Luce nem felelt. Befordult egy hosszú tükörfolyosóra, közvetlenül előtte két nő és egy férfi vágott át a főterem bejárata felé. A nők nem egyszerűen sétáltak, hanem szinte siklottak. Sárga és kék ruhájuk csak úgy susogott a padlón. A közöttük sétáló férfi fehér zsabós inge kifogástalanul festett hosszú, ezüst kabátja alatt, cipősarka pedig majdnem olyan magas volt, mint Luce-é. Mindhárman egy teljes fejjel magasabb parókát viseltek, mint Luce, pedig az sem volt kicsi, és majd egy tonnát nyomott. Hozzájuk képest Luce esetlennek érezte magát, különösen azért, mert járás közben az ő szoknyája két oldalra himbálódzott.

Megfordultak, és ahogy végigmérték, mindhármuk szeme résnyire szűkült, mintha képesek lennének megmondani, ezt a lányt nem úgy nevelték, hogy ilyen társadalmi körökben bálozzasson.

– Ne is törődj velük! – mondta Bill. – Sznobok mindenhol, minden korban vannak. Egyébként meg, tehetnek egy szívességet.

Luce egyetértően bólintott, és kicsit lemaradt tőlük, amíg áthaladtak néhány tükörajtón, és a bálteremhez értek. A végső, az igazi bálteremhez. A báltermek bálterméhez.

Luce nem tudta visszafogni ámulatát. Földbe gyökerezett lábbal suttogetta: – Ez igen!

Egyszerűen fenséges volt: a magas mennyezetről hatalmas csillárok lógtak mélyen a terem légterébe, rajtuk fényes, fehér gyertyák tündököltek. Ahol nem tükör, ott arany borította a falakat. A táncparkett olyan hosszú volt, mintha a következő városig nyúlna, körülötte fehér lenvászonnal takart, hosszú, roskadozó asztalok, finom porcelánterítékekkel, tortákkal és süteményekkel megrakott tálakkal, hatalmas kris-tálykelyhekben rubinvörös borral. Mellettük több ezer fehér nárcisz kandikált ki az étkezőasztalokra helyezett sötétvörös vázák százaiból.

A terem távoli végében páratlan eleganciával öltözött fiatal hölgyek sorakoztak. Már vagy tízen álltak ott sugdolózva, nevetgélve a terjedelmes aranyozott ajtó túloldalán.

Mások a zenekar közelében elhelyezett hatalmas kristály puncsostál körül csoportosultak. Luce is kiszolgálta magát egy pohárral.

– Elnézést! – szólított meg két hölgyet maga mellett. Mesterkéltszerűen loknijaik két tornyot formáltak a fejükön.

– Miért állnak sorba azok a lányok?

– Miért? Természetesen, hogy kedvében járjanak a királynak! – kuncogott fel az egyikük. – Azok az *ifjú hölgyek* azért vannak itt, hátha öfelsége egyiküket házassággal örvendezteti meg!

Házasság? Hiszen olyan fiatalnak tűnnek! Luce-t váratlanul nyugtalanság fogta el, bőrét forróság öntötte el. Kitalálta, miért: *Lys valahol ott állhat a sorban!*

Nagyot nyelt, és a lányok arcán ismerős vonásokat keresett. Ott is volt, a sorban a harmadik. Pompásan festett hosszú, fekete ruhájában,

mely csak némileg különbözött attól, melyet Luce maga is viselt. Vállát fekete bársonypelerin borította, és tekintetét folyamatosan a földre szegezte. Nem nevetgélt a többi lánnyal. Reményvesztettnek tűnt, pontosan, ahogyan Luce érezte magát.

– Bill! – suttogetta Luce.

A szörnyecske közvetlenül az arca elé repült, és ujját vaskos kőajka elé emelve, elhallgattatta. – Csak a bolondok beszélnek láthatatlan vízköpőkkel – sziszegte –, és azokat nem sok bálba hívják meg! Úgyhogy, csitt!

– De, mi van azzal...

– Csönd legyen!

Mi van azzal a 3D-vel?

Luce mély lélegzetet vett. A legutolsó utasítása az volt, hogy fogja kézen Lyst...

Nagyokat lépkedve átvágott a táncparketten, el a libamájjal és Chambord málnalikőrrel teli tálcákat kínáló szolgálók mellett. Majdnem beleütközött a Lys mögött álló lányba, aki éppen úgy próbált Lys elé kerülni, hogy súgott valamit az egyik barátjának.

– Elnézést – mondta Luce Lysnek, akinek a szeme kikerekedett, ajkai szétváltak, és rövid, zavart hang tört fel belőle.

Luce nem várhatta meg Lys reakcióját. Odanyúlt, és megragadta a kezét. Kezeik úgy illeszkedtek egymásba, mint a kirakós játék darabjai. Megszorította.

Luce gyomra liftezni kezdett, mintha most haladna keresztül a hullámvasút első emelkedőjén. A bőrén remegés futott át, és álmosító, finoman ringató érzés tört rá. Érezte, ahogy a szemhéja meg-megrebben, de az ösztöne azt súgta, hogy továbbra is tartsa szorosan Lys kezét.

Pislogott, majd Lys is pislogott egyet, aztán mindketten egyszerre, néhány pillanatig Luce láthatta magát Lys szemében... aztán Lyst látta a saját szemszögéből... majd...

Nem látott többé senkit sem maga előtt.

– Ó! – kiáltott fel a saját hangján. Lenézett a kezére, azok is a régiek. Felnyúlt, és körbetapogatta az arcát, a haját, a parókáját, mind olyannak tűnt, mint azelőtt. De valami... valami mégis megváltozott.

Felemelte a szoknyája szegélyét, és lekukkantott a cipőjére. Bíborvörös! Gyémánt alakú magas sarok, a bokájánál előkelő ezüst masnival átkötve. Mi történt?

Ekkor jött rá, mit értett Bill „3D” alatt.

A szó szoros értelmében átlépett Lys testébe.

Luce riadtan pillantott körbe. Legnagyobb rémületére, a sorban álló lányok mozdulatlanok voltak. Tulajdonképpen akárhova nézett, mindenki kövé dermedt. Mintha az egész mulatságon megnyomták volna az „állj” gombot.

– Látod már? – Erezte Bill forró leheletét a fülében. – Nincs rá szó, igaz?

– Bill, mi történik? – emelte fel a hangját.

– Ebben a szent pillanatban nem sok minden! Le kellett fékeznem a partit, nehogy kiborulj! Amint rajta leszünk ezen a 3D-s cucon, újra elindítom!

– Szóval... most akkor senki nem lát bennünket? – kérdezte Luce, kezével lassan a Lys előtt álló, csinos barna hajú lány arca előtt integetve. A lánynak egyetlen arcizma sem rándult. A szeme se rebbent. Arcán soha nem hervadó, széles mosoly ült.

– Senki – szemléltette Bill azzal, hogy nyelvét egy idősebb férfi füle mellett öltögette, aki szintén mozdulatlanra dermedve állt, és néhány centiméterre a szájától egy csigát egyensúlyozott az ujjai közt. – Nem, biza, amíg az ujjammal nem csettintek egyet.

Luce nagyot sóhajtott, most az egyszer furcsamód hálásan, hogy Bill segítségét élvezheti. Pár percre szüksége volt, hogy hozzászokjon a gondolathoz, hol van. Vajon tényleg...?

– A múltbéli testemben vagyok! – jegyezte meg.

– Igen.

– És én hova lettem? Hol a testem?

– Te is ott vagy valahol. – Megkocogtatta a kulcsontját. – Majd előbújsz, ha... nos, ha eljön az idő! De addig teljesen belesimultál a saját múltad belsejébe. Mintha egy édes kis teknőc kölcsönvenne egy páncélt. Eltekintve attól, hogy ez azért több annál. Azzal ugyanis, hogy Lys testébe kerültél, a létezésetek egymásba fonódott, így mindenféle jó jár még a csomagolással. Az emlékei, a szenvedélyei, és szerencsédre: a modora! Persze meg kell birkóznod a

hiányosságaival is. Az egyik, ha jól emlékszem, hogy rendszeresen a szájába veszi a lábát. Szóval, hajrá!

– Lenyűgöző! – suttogta Luce. – Tehát, ha meg tudnám találni Danielt, pontosan azt érezném, amit ő érzett iránta?

– Valószínűleg, legalábbis azt hiszem. De ne feledd, ha csettintek, azt jelenti, hogy Lysnek kötelezettségei is vannak ezen a bálon, és Daniel nem szerepel köztük. Ez nem az ő jelenete, nem sok esélyét látom ugyanis annak, hogy az örök egy szegény lovászfűt beengedjenek ide!

Luce-t mindez nem érdekelte. Szegény lovászfű vagy sem, megtalálja! Alig várta. Lys testében még magához is ölelheti, talán meg is csókolhatja! A találkozás lehetősége szinte megbénította.

– Hahó! – kocogtatta meg Bill kemény ujja a halántékát. – Készen állsz? Merülj el benne, vedd észre, amit észre kell venned, de még időben lépj ki belőle, mielőtt túl késő lenne, ha érted, mire gondolok!

Luce bólintott. Lesimította Lys fekete ruháját, és a fejét kicsit magasabbra emelte. – Kezdheted!

– És... *rajta!* – Bill csettintett.

A másodperc törtreszáig a parti megakadt, mint a megkarcolt lemez. Aztán minden beszélgetés közepén lévő szótag, minden leheletnyi parfüm áthatolt az éteren, a felékszerezett torkokon lecsúszó puncscseppek, a zenekar zenészeinek összes hangja újraindult, helyére került és folytatódott, mintha a világon semmi sem történt volna.

Csak Luce változott meg. Elméjét ezernyi szó és kép rohanta meg. *Az Alpok hegyeinek lábánál elterülő zsúpfedeleles vidéki ház. Egy Gauche névre hallgató gesztenyebarna ló. Szénaszag mindenfelé. A párnájára fektetett hosszú szál fehér bazsarózsa. És Daniel. Daniel. Daniel. Jön vissza a kútról a vállán átalvetett rúdön egyensúlyozott négy teli vödör vízzel. Minden reggel első dolga Gauche-t lecsutakolni, hogy Lys lovagolhasson rajta. Mikor a Lysnek tett apró, kedves szívességekről van szó, semmi nem kerüli el Daniel figyelmét, még az apjának végzett temérdek munkája közepette sem. Ibolyaszín tekintete mindig megtalálja. Daniel az álmaiban, a szívében, a karjaiban. Olyan volt, mint Luska emlékképeinek felvillanása*

Moszkvában, a templomkapu megérintésekor, de sokkal erőteljesebb, lenyűgözőbb. Ezek valóban az ő emlékei.

Daniel itt van! Az istállóban vagy a személyzet szálláshelyén. Itt van. És Luce meg fogja találni!

Valami megzizzent a nyakánál. Luce összerezszent.

– Csak én vagyok! – Bill a pelerinje felett röpdösött. – Nagyszerűen csinálod!

Két lakáj, aki kétoldalt állt vigyázban, óvatosan kinyitotta a terem első részén lévő hatalmas aranyozott ajtókat. A sorban álló lányok kuncogni kezdtek az izgalomtól, de aztán pisszegés hullámmzott végig a termen. Ezalatt Luce menekülési útvonalon gondolkodott, hogy a lehető leggyorsabban kikerülhessen innen, egyenesen Daniel karjaiba.

– Figyelj, Luce! – mondta neki Bill, mintha olvasna a gondolataiban. – Mindjárt te következzel!

A zenekar vonósai a *Ballet de Jeunesse* barokk nyitó akkordjait kezdték játszani, de a teremben másra terelődött a figyelem. Luce is követte a többiek tekintetét, és elállt a lélegzete. *Felismerte* az ajtóban álló félszemű férfit, aki hiányzó szemén szemvédőt viselt, a másikkal a sokadalmat pásztázta.

Bourbon hercege, a király unokaöccse.

Magas, vékony teste olyan látványt nyújtott, mint a szárazságtól fonnyadozó karós bab. Túlméretezett, kék bársonyöltönyét széles, mályvaszínű selyemöv díszítette, mely tökéletesen illett a piszkafa lábain viselt mályvaszínű harisnyához. Hivalkodó, rizsporos parókája és tejfehér arca is szerfelett visszataszító benyomást keltett.

Luce nem a történelemkönyvekből ismerte fel a herceget. Annál sokkal többet tudott róla. Szinte *mindent*. Azt például, hogy a király komornái milyen trágár tréfákat eresztenek meg a herceg jogarának származás méretéről. Tudta azt is, hogyan vesztette el a szeme világát (vadászbaleset során, egy olyan út alkalmával, amihez azért csatlakozott, hogy megbékítse a királyt). És arról is tudott, hogy most a herceg az általa kiválasztott és házasságra alkalmasnak látszó lányokat a benn várakozó tizenkét éves király színe elé küldi.

És Luce – nem ő persze, hanem Lys – már hosszú ideje a herceg kiszemeltje erre a szerepre. Ezért szorult össze a szíve. Lys nem

házasodhat össze a királlyal, hisz Danielt szereti. Évek óta szenvedélyesen szereti. Daniel ebben az életben csak egy szolga, és titkolniuk kell a kapcsolatukat. Luce átérezte a Lys-t megbénító félelmet. Amennyiben a király ma éjjel kedvére valónak találja, minden ábrándja szertefoszlik arról, hogy életét Daniellel kösse össze.

Bill figyelmeztette, hogy a 3D intenzív érzés lesz, de semmi nem készíthette fel Luce-t ekkora érzelmi viharra. Lys összes félelme és gyötrő kételye egyszerre rohanta meg. Akárcsak reményei és álmai. És túlságosan is sok volt belőlük.

Lélegzet-visszafojtva nézett körül a bálban, akárkire, csak a hercegre ne! Mindent tudott erről a helyről és erről a korról. Tudta, miért keres a király feleséget annak ellenére, hogy már el van jegyezve. Ismerte a bálteremben körülötte lévő arcok többségét, ismerte az életük történetét, és tudta, kik az irigyei közülük. Tudta, hogy álljon úgy a fűzős ruhában, hogy könnyen kapjon levegőt. És a hozzáértő tekintetből, melyet Lys a táncolókra vetett, azt is tudta, hogy gyermekkorától kezdve tanulta a társastánc művészetét.

Hátborzongató érzés volt Lys testében lenni, idéző és megidézett egy személyben.

A zenekar a szám végére ért, mire az ajtónálló előrelépett, és egy tekercsről hangosan a nevét olvasta: – Lys hercegnő, Savoyból!

Luce nagyobb eleganciával és magabiztossággal emelte fel a fejét, mint amire számított, és elfogadta a halványzöld kabátos fiatalember kezét, aki azért jelent meg, hogy bekísérje a király fogadószobájába.

A teljesen pasztellkék szobába érve Luce igyekezett nem bámulni a királyt, akinek magasan tornyosuló szürke parókája idétlenül egyensúlyozott kicsiny, fáradt arca fölött. Halványkék szeme úgy meredt a hercegnő és hercegisasszonyok gyönyörű és ízlésesen öltözött sorára, ahogy éhes férfi a nyárson piruló malacra.

A trónon ülő pattanásos alak alig volt idősebb egy gyereknél.

XV. Lajos még csak ötéves volt, mikor megkoronázták. Haldokló apja kívánságához híven eljegyezte a spanyol hercegisasszonyt, az infánsnőt. De ő is még épphogy csak totyogott. Elátkozott egy frigy volt ez. Nem számítottak rá, hogy a beteges, gyenge fizikumú gyerekkirály élélhet addig, hogy örököszt nemzzen a spanyol

hercegisasszonynak, aki talán maga is idő előtt elhalálozik, és nem tud egy gyermeket kihordani. Így aztán a királynak olyan házastársat kellett találnia, aki képes világra hozni az örökösét. Mindez magyarázatul szolgál, miért is ez a pazarló összejövétel és a felsorakoztatott hölgyek.

Luce neveléségesen érezte magát, és a ruháján lévő csipkét babrálta. A többi lány olyan türelmesnek látszik! Ők talán tényleg össze akartak házasodni a pattanásokkal teli tizenkét éves Lajos királlyal, bár ezt nehéz elhinni. Mind oly elegáns és gyönyörű! Az orosz hercegnőtől, Elizabeth-től kezdve – akinek zafírkék bársonyruhája gallérját nyúlszőrme díszítette – Mariáig, a Lengyelországból származó hercegisasszonyig – akit fitos kis orra és érzéki, piros szája hihetetlenül vonzóvá tett – mindegyikük tágra nyílt, reménykedő tekintettel meredt a királyfira.

De az leplezetlenül Luce-ra meresztette a szemét. Gyomorforgató, önelégült vigyorral az arcán.

– Azt ott! – mutatott rá lustán a király. – Hadd lássam közelebbről!

A herceg jelent meg Luce mellett, hosszú, jéghideg ujjával gyengéden taszigálta előre a vállánál fogva. – Hercegnő, mutakozz be! – szólt csendesen. – Ilyen lehetőség csak egyszer adódik az életben!

Egyik énje, Luce, fohászkodott, de a teste Lys irányítása alatt állt, aki majdhogynem repdesett, hogy üdvözlje a királyt. Tökéletesen szabályszerű fejtartással pukedlizett, és kezét csókra nyújtotta. A családja ezt várta tőle.

– El fogsz hízni? – bökte ki a király, Luce fűzővel elszorított derekát vizslatva. – Kedvemre való, ahogy most fest – mondta a hercegnek –, nem szeretném, ha elhízna!

Luce, ha a saját testében van, visszavágott volna, hogy ő mit is gondol a király nem kifejezetten tetszetős testalkatáról. De Lys tökéletes önuralma miatt Luce hallotta, amint ezt feleli: – Csak remélhetem, hogy mindig a király kedvében járhatok, a külsőmmel és a viselkedésemmel egyaránt!

– Természetesen! Hát persze! – búgta a herceg egészen közélről fürkészközve Luce-t. – Biztos vagyok benne, hogy Öfelsége azon a diétán tarthatja a hercegekissasszonyt, amelyiken csak akarja!

– És mi van a vadászattal? – kérdezte a király?

– Felség! – kezdte a herceg. – Az nem ildomos elfoglaltság egy királynőnek! Bőven lesznek kísérei a vadászatokon! Például, jómagam.

– Apám kitűnő vadász – felelte Luce. Elméje kavargott, azon törte a fejét, mi lehet az, ami kimenekítheti ebből a szorult helyzetből.

– Akkor talán az apáddal kéne ágyba bújnom? – vigyorgott gúnyosan a király.

– Tudja, hogy Öfelsége kedveli a fegyvereket – kezdte Luce, udvarias hangszínt erőltetve magára –, ezért a legértékesebb vadászkarabélyát küldte önnek ajándékba. Megkért, hogy ma este hozzam el önnek, de álmomban sem gondoltam, hogy olyan szerencsében lesz részem, hogy személyesen adhatom át önnek!

A király osztatlan figyelmét birtokolta. Izgatottan kuporgott a trón szélén.

– Hogy néz ki? Van ékszer a markolatán?

– A... a puskatust kézzel faragták cseresznyefából – felelte, lassan adagolva azokat a részleteket a királynak, melyeket Bill a király széke mellett elfoglalt helyéről kiáltozott felé. – A puszkacsó megmunkálását az... az...

– Jaj, mi is lenne ütősebb? Mondjuk, az az orosz kovács, aki azóta már a cárnak dolgozik! – Bill előrehajolt, és megszagolta a király süteményeit. – Jól néznek ki!

Luce elismételte Bill mondatát, és hozzátette: – Idehozhatom Öfelségének, ha megengedné, hogy elmenjek érte a szobámba...

– Biztos vagyok benne, hogy egy szolga is lehozhatja a fegyvert holnap – mondta a herceg.

– Én *most* akarom látni! – tette keresztbe a kezét a király, és így még fiatalabbnak látszott a koránál.

– Kérem! – Luce a hercegre fordult. – Nagy örömet okozna, ha személyesen mutathatnám meg a karabélyt Öfelségének!

– Eredj! – csettintett a király, elbocsátva Luce-t.

Luce sarkon fordult volna, de Lys jól tudta, az ember soha nem mutathatja a hátát a királynak, így bókolt egyet, és kihátrált a teremből. Kecses visszafogottsággal suhant tova, mintha nem is lenne lába, de csak addig, míg a tükörajtó túloldalára nem ért.

Aztán futni kezdett.

Át a báltermen, el a lenyűgözően táncoló párok és a zenekar mellett, átsuhanva egy halványsárga szobán, át a másikon, melyet meg rikító zölddel dekoráltak. Pihegő hölgyek és mormoló urak mellett rohant el, keményfa padlókon és vastag, pazar perzsaszőnyegeken, míg a fények halványulni kezdtek, a vendégek megritkultak, és végre megtalálta a szabadba vezető kazettás, osztott ajtót. Feltépte, lihegve a fűzőben, hogy tüdeje a szabadság friss levegőjéhez jusson. Nagy léptekkel végigsétált a csodálatos fehér márványból készült roppant nagy erkélyen, mely a palota egész második emeletét körbefogta.

Vakítottak a csillagok az éjszakában, és Luce nem vágyott másra, mint Daniel karjaiban felszállni közéjük. Bárcsak itt lenne mellette, hogy messzire vihesse mindettől!

– Mit csinálsz itt kinn?

Megpördült. Eljött érte! Az erkély túloldalán állt egyszerű szolgálózetben, zavartnak, ijedtnak és végzetesen, reményvesztetten szerelmesnek látszott.

– Daniel! – iramodott felé. A fiú is felé indult, ibolyaszín szeme felcsillant, sugárzó mosollyal tárta szét a karját. Mikor végre egymáshoz értek, és Luce megbújhatott az ölelésében, úgy érezte, rögtön szétveti a boldogság!

De nem vetette.

Csak állt ott, fejét Daniel csodálatosan széles mellkasába temetve. Hazatért. A fiú körbefonta a derekát, és a lehető legközelebb húzta magához. Luce érezte a lélegzetét, beszívta a nyakán érződő erős szénaillatot. Megcsókolta a bal füle, aztán az álla alatt. Puha, gyengéd csókokkal ért el az ajkáig, mely várakozóan szétnyílt, ahogy az övé hozzáért. Csókjaik egyre hosszabbak lettek, ahogy telítődtek a lelke legmélyéből feltörő hatalmas szerelemmel.

Egy pillanattal később Luce kiszakította magát az ölelésből, és Daniel szemébe nézett. – Olyan nagyon hiányoztál!

Daniel felkuncogott: – Nekem is hiányoztál, az elmúlt... három órában! Jól-jól vagy?

Luce végigfuttatta ujjait Daniel selymes, szőke hajában. – Csak levegőre volt szükségem, és hogy megtaláljalak! – Szorosan magához ölelte.

Daniel szeme összeszűkül. – Nem hiszem, hogy kint kéne lenned, Lys. Biztosan visszavárnak a fogadásra!

– Nem érdekel! Nem megyek vissza! És soha nem megyek hozzá ahhoz a disznóhoz! Nem házasodok össze rajtad kívül senki mással!

– Sss – rándult meg Daniel arca, miközben az ő arcát simogatta. – Még valaki meghallja! Ennél kevesebbért is lefejeztek már embereket!

– *Valaki* már meg is hallotta! – szólalt meg egy hang a nyitott ajtóból. Bourbon hercege állt ott mellkasán keresztbe font karral, és szemtelenül vigyorgott, hogy Lyst egy közönséges szolga karjaiban látja. – Úgy vélem, a királynak ezt feltétlenül meg kell tudnia! – És ezzel eltűnt a palota belsejében.

Luce szíve még hevesebben vert a saját és Lys félelmétől hajtva. Megváltoztatta volna a történelmet? Nélküle Lys másképp cselekedett volna?

Luce ezt nem tudhatta, vagy mégis? Roland azt mondta neki: ha bármilyen változtatást visz végbe az időben, az rögtön a történet részévé válik. Luce eljöhetett ide, ha tehát a király visszautasításával meg is változtatta a történelmet, nos, úgy tűnik, annak nincs hatása a XXI. századi Lucinda Price életére!

Komolyan fordult Danielhez: – Nem érdekel, ha ez a gonosz herceg megölet! Inkább meghalok, mintsem lemondjak rólad!

Hőhullám öntötte el, amitől kissé megtántorodott. – Ó! – mondta kezét a fejéhez kapva. Halványan felderengett előtte valami, amit már ezerszer láthatott, de eddig nem fordított rá figyelmet.

– Lys – suttogta Daniel. – Ugye tudod, mi következik?

– Igen – súgta vissza.

– És tudod azt is, hogy veled leszek a végsőkhig? – Daniel gyengédséggel és aggodalommal teli tekintete a szemébe fűródott. Nem hazudott. Soha nem hazudott neki. Soha nem tenné. Luce végre biztosan tudja ezt, hisz látta. Annyit fed fel előtte, amivel életét pár

pillanattal meghosszabbítja, és olyan dolgokat suttog a fülébe, melyeket Luce kezdett magától is megtanulni.

– Igen – hunyta be a szemét. – De még annyi mindent nem értek! Nem tudom, hogy akadályozhatnám meg, hogy folyton ez történjen velünk! Nem tudom, hogyan törjem meg az átkot!

Daniel mosolygott, de szemei könnybe lábadtak.

Luce nem félt. Szabadnak érezte magát. Szabadabbnak, mint ezelőtt bármikor.

Különös, mély összefüggésre jött rá. Valami kezdett derengeni neki értelme kódén át. Daniel egyetlen csókja valójában ajtót nyit számára, megmenekíti egy elkényeztetett kölyökkel kötött, szerelem nélküli házasságból azzal, hogy kiszabadítja őt teste börtönéből. Ez a test egyébként sem az övé. Csak egy burok, a büntetése része. Így ennek a testnek a pusztulása egyáltalán nem tragédia, csak egy fejezet vége. Gyönyörű és szükségszerű szabadulás.

Mögöttük a lépcsőn lépések dobogtak. A herceg tért vissza az embereivel. Daniel vállon ragadta Lyst.

– Lys, hallgass rám...!

– Csókolj meg! – könyörgött a lány. Daniel arca megváltozott, mintha csak ezt akarta volna hallani. Felkapta a földről, és magához szorította. Bizsergő forróság futott át a testén, ahogy Daniel egyre erősebben, egyre odaadóbban csókolta, teljességgel átadta magát a szenvedélynek. Lys hátrahajolt, fejét az ég felé fordította, és ő is úgy csókolt, hogy beleszédült a gyönyörbe. Felette sötét árnyékfoszlányok kezdtek kavarni, eltakarták a csillagokat. Obszidián szimfónia. De mögötte ott a fény! Életében először, Luce megérezte az áttörő fény sugárzását.

Kimondhatatlan káprázat!

Ideje mennie.

Időben lép ki, figyelmeztette előre Bill. Amíg életben van.

De nem tudott még elmenni. Nem mehet, míg minden olyan jólesően meghitt! Nem, míg Daniel ilyen vad szenvedéllyel csókolja! Kinyitotta a szemét. Daniel haja, arca fényesebben és gyönyörűbben ragyogott, mint valaha, az éjszakát végtelen tündökléssel világította be.

A ragyogás mélyről, Luce bensőjéből fakadt.

Teste minden egyes csókkal közelebb jutott a fényhez. Ez volt az egyetlen igaz út Danielhez. Egyik földi életből a másikba. Luce ezerszer is boldogan hal meg, ha aztán újra vele lehet.

– Maradj velem! – kérlelte Daniel, bár Luce érezte, hogy átforrósodik.

Felnyögött. Könnyek patakzottak az arcán. Halvány mosoly jelent meg az ajkán.

– Mi az? – kérdezte Daniel. Nem hagyta abba a csókolgatást. –

Lys?

– Ez... a *szerelem!* – felelte. Szemhéja megrebbent, mert ekkor csapott fel a tűz a mellkasából. Hatalmas fényoszlop lövellt az éjszakába, a lángok és a forróság egyenesen az égig szállt, Danielt ledöntötte a lábáról, Luce-t kilökte Lys testéből a jéghideg vaksötétbe. Iszonyatos szédülés kerülgette, a sötétség maga alá temette.

De aztán: az elképzelhető legkisebb fény villant.

Bill arcát látta, aki aggódva repdesett fölötte. Luce hason feküdt, valami sima terepen. Megérintette az alatta lévő lapos követ.

A közelben vízcörgedezést hallott, beszívta a hideg, penészszagú levegőt. Egy Derengő belsejébe érkezett!

– Megijesztettél! – mondta neki Bill. – Nem tudtam... úgy értem, mikor Lys meghalt, nem tudtam, hogy... nem tudtam, hogy benn ragadtál-e... Egyáltalán nem voltam benne biztos. – Fejét rázta, talán hogy elhessegesse a gondolatot.

Luce megpróbált felállni, de a lábát bizonytalannak érezte, és meglepő módon, mindene fázott. Keresztbe tett lábbal ült, egy kőfalnak dőlve. Újra a smaragdzöld betétes, fekete ruhát viselte. Smaragdzöld cipőcskéi egymás mellé téve a sarokban. Bill vehette le a lábáról, és tette oda, miután ő... miután Lys... Luce még mindig alig hitte.

– *Megértettem* egy-két dolgot, Bill, amit soha ezelőtt nem!

– Például?

– Például, hogy boldogan hal meg! *Boldog* voltam! *Eksztatikus!* Az egész annyira szép volt! – lelkesedett. – Tudni azt, hogy Daniel a másik oldalon vár rám, tudni, hogy nem történik más, mint

megmenekülök a gonoszságtól és zsarnokságtól! És azt is, hogy szerelmünk kiállja a halál próbáját, túlél mindent! Elképesztő volt!

– Elképesztően veszélyes! – tette hozzá Bill röviden. – Ilyet ne csináljunk többé, rendicsek?

– Hát nem érted? Mióta a jelenben hagytam Danielt, ez volt a legjobb dolog, ami velem történt! És...

De Bill újra eltűnt a sötétben. Luce hallotta a vízesés csörgedezését, aztán egy pillanattal később, vízforrás hangját. Mikor Bill visszatért, teát hozott. Vékony fémtálcán hozta a teáskannát, és a gőzölgő bögrét Luce felé nyújtotta.

– Honnan szerezted ezt? – kérdezte.

– *Megmondtam*, ilyet nem csinálunk többé, rendben?

Luce túlságosan elmerült a gondolataiban ahhoz, hogy valóban hallja. A megértéshez most került legközelebb. Újra használná a 3D-t. Minek is nevezte Bill? Idomulás? Végigkövetné előző életeit a befejezésig, egyiket a másik után, míg az egyik ilyen életben fel nem fedezi, pontosan miért is történik mindez.

És akkor megtörné az átkot!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A FOGOLY

FRANCIAORSZÁG, PÁRIZS
1723.DECEMBER 1.

DANIEL KÁROMKODOTT.

A Derengő egy nedves és mocskos szalmaágyra vetette ki. Meghemperedett, majd felült, hátát a fagyos kőfalnak támasztotta. Fentről hideg, zsíros cseppek hullottak a homlokára, de nem volt elég fény ahhoz, hogy lássa, honnan jönnek.

Vele szemben csupasz nyílás sejlett, amolyan ablakféle lehetett a durva kőbe vájva, de még ahhoz sem elég széles, hogy az öklét átdugja rajta az ember. Csupán egy játszi holdsugarat engedett be, de az éppen elég volt ahhoz, hogy a tomboló éjszakai levegőtől a hőmérséklet bent is fagypont körülire essen.

A cellában nem láthatta a futkározó patkányokat, de érezte átnedvesedett testüket, ahogy a penészes szalmában lába körül motoznak. Hegyes fogukat a bőrcipőjébe mélyesztették. Ürülékük bűzétől alig kapott levegőt. Vakon feléjük rúgott, amire visítás volt a válasz. Maga alá húzta a lábait, és rájuk ült.

– Elkéstél!

Daniel megriadt a mellette felcsattanó hangtól. Elővigyázatlanul azt feltételezte, egyedül van. Száraz, rekedtes suttogás volt, de mégis ismerősen csengett.

Csörgést is hallott, mintha fémet húznának a csupasz kövön. Daniel megdermedt, mert egy sötétebb árnyék vált el a sötétségtől, és előrehajolt. Az árnyék az ablak alatti fakószürke fény felé fordult, így legalább arcának körvonala halványan kirajzolódott.

A saját arca.

El is feledkezett erről a celláról, elfeledte a büntetését. Szóval, végül itt kötött ki!

Korábbi énje csak bizonyos mértékig hasonlított a mostanihoz. Ugyanaz az orr és szája, ugyanazok a távol ülő, szürke szemek. A haja ugyan ápolatlan és összeállt a zsírtól, de ugyanaz a halvány arany szín, mint most. És mégis, a fogoly Daniel *annyira* másként festett! Az arca rettentően beesett és szörnyen sápadt, homlokát koszos csíkok barázdálták. Teste kórosan lesóványodott, bőrén verejték gyöngyözött.

Ezt tette vele Luce hiánya. Habár rabláncra volt fűzve, igazi börtönbe mégis a saját büntudata vetette.

Persze, minden eszébe jutott. Emlékezett jövőbeli önmaga látogatására és a csalódott, keserű beszélgetésre. Párizs. A Bastille. Ide zárta be Bourbon hercegének őrsége, miután Lys eltűnt a palotából. Danielt korábban is zárták már börtönbe, még kegyetlenebb körülmények közé, ahol az ételek is rosszabbak voltak, de ez itt a Bastille-ban volt az egyik legkeményebb próbatétel, amit valaha ki kellett állnia, hiszen közben meg kellett birkóznia saját kegyetlen szívfájdalmával.

Belejátszott ebbe az az igazságtalanság is, hogy őt vádolták Lys meggyilkolásával.

De...

Ha Danielt a Bastille-ba zárták, az azt jelenti, hogy Lys halott. Luce tehát már járt itt... és el is ment. A múltbeli énjének igaza van. Elkésett.

– Várj! – szólt közelebb húzódva a fogolyhoz a sötétben, persze nem annyira, hogy az érintkezést megkockáztassa. – Honnan tudod, hogy miért jöttem vissza?

A kövezeten megcsikorduló vasgolyó arról tanúskodott, hogy múltbeli énje a falnak dőlt. – Nem te vagy ám az egyetlen, aki erre járt, hogy megtalálja!

Daniel szárnya lüktetett, forróság járta át lapockáját. – Cam!

– Nem, nem Cam – felelte a régi énje. – Két gyerek.

– Shelby? – Daniel ököllel belevágott a kőpadlóba. – És a másik... Miles! Nem mondd! Komolyan? A Nefilim kölykök?

Itt jártak?

– Úgy egy hónapja, azt hiszem. – A mögötte lévő falra mutatott, a falba karcolt göcsörtös rovátkákra. – Próbáltam követni a napokat, de tudod, hogy van ez. Különös módon telik itt az idő. Elszakad tőled.

– Emlékszem – rázkódott meg Daniel. – De, hogy a Nefilim kölykök! Beszéltél velük? – Erőltette a memóriáját, mire elmosódott emlékképek bukkantak elő a bebörtönzéséről, egy fiúról és egy lányról. Mindig szomorúsága fantomképeinek hitte őket, két újabb érzéki csalódásnak, mely Lys halála után gyötörte, mikor újra egyedül maradt.

– Csupán pár szót váltottunk. – A fogoly hangja fáradtnak, távolinak tűnt. – Nem én érdektem őket.

– Helyes.

– Miután megtudták, hogy már halott, elég sietősen odébbálltak.

– Szürke szeme kísértetiesen átható volt. – Mindketten tudjuk, miért.

– Hova mentek?

– Nem tudom. – A fogoly széles mosolya alig fért el vékony arcán. – És azt hiszem, ők sem! Látnod kellett volna, mennyit kínlódtak a Derengő kinyitásával! Szerencsétlen tacsók!

Daniel úgy érezte, mindjárt kitör belőle a nevetés.

– Nem annyira vicces! – pirított rá a múltbeli én. – Nagyon odáig vannak miatta!

Daniel azonban nem érzett gyengédséget a Nefilim srácok iránt.

– Mindannyiunkra veszélyesek! A rombolás, amit okozhatnak... – Behunyta a szemét. – Fogalmuk sincs, mit csinálnak!

– Daniel, te miért nem vagy képes utolérni Luce-t? – nevetett fel múltbeli énje szárazon. – Láttuk egymást az ezredforduló környékén

is, emlékszem, már akkor is a nyomában voltál. De soha nem érted utol.

– N-nem tudom. – Danielnek torkán akadt a szó, fékezhetetlen zokogás készült kitörni belőle. Reszketve igyekezett visszafojtani. – Nem tudom utolérni! Valahogy mindig egy szívdobbanással később érkezem, mintha a színfalak mögött valaki vagy valami azon dolgozna, hogy távol tartson tőle.

– A Derengőid mindig odavisznek, ahol lenned kell!

– Nekem Luce-szal kell lennem!

– Talán ők még nálad is jobban tudják, mire van szükséged!

– Micsoda?

– Talán nem szabad Luce-t megállítani. – A fogoly egykedvűen beszélt, miközben a lánc megcsörrent. – Már az, hogy egyáltalán képes erre az utazásra, bizonyítja, hogy valami alapvetően megváltozott. Talán addig nem éred utol, míg bele nem dolgozza ezt a változást az eredeti átokba!

– De... – Nem tudta, mit mondjon. Daniel mellkasát továbbra is zokogás fojtogatta, szívét szégyen és szomorúság öntötte el.

– Szüksége van rám! Minden külön töltött másodperc egy elveszett örökkévalóság. És ha rosszul lép, minden elveszhet. Megváltoztathatja a múltat, és... megszűnhet létezni!

– Hiszen ilyen a kockázat természete, nem igaz? Mindent egy lapra feltenni, akármilyen halovány is a reménysugár. – Múltbeli énje feléje nyúlt, majdnem megérintette Daniel karját. Mindketten érezni akarták a köztük lévő köteléket. Aztán, mielőtt egymáshoz értek volna, Daniel elkapta a kezét.

Múltbeli énje felsóhajtott. – Mi van akkor, Daniel, ha *te* vagy az? Mi van, ha *te* vagy az, akinek meg kell változtatnia a múltat? Mi van, ha addig nem érheted utol Luce-t, míg felül nem írod az átkot, hogy lehetőség nyíljon a menekülésre?

– Az lehetetlen! – csattant fel Daniel. – Nézz rám! Nézz magadra! Nyomorultak vagyunk nélküle! Semmik vagyunk, ha Lucinda nincs velünk! Nincs az az ok, amiért a lelkem ne akarna a lehető leggyorsabban a nyomára bukkanni!

Daniel el akart már repülni onnan, de valami nem hagyta nyugodni.

– Miért nem ajánlod fel, hogy elkísérsz? – kérdezte végül. – Természetesen visszautasítanám, de a többiek közül, akikkel korábbi életeim során találkoztam, páran el akartak kísérni. Te miért nem?

Egy patkány mászott át a fogoly lábán, majd megállt, hogy körbeszimatolja a véres láncot a bokája körül.

– Egyszer már megszöktem – felelte lassan. – Nem emlékszel?

– De – mondta Daniel –, mikor te, azaz *mi*, elszöktünk, még az elején. Egyenesen vissza Savoyba. – Felnézett az ablak túloldalán pislákoló fényre, mely csalfa reménnyel kecsegtette. – Miért is mentünk oda? Tudhattuk volna, hogy egyenesen belesétálunk a csapdájukba!

Megcsörrentek a láncok, ahogy a fogoly hátradőlt. – Nem volt más választásunk. Az volt a hozzá legközelebbi hely. – Nehézkesen vette a levegőt. – Olyan nehéz, mikor köztes állapotban van! Olyankor úgy érzem, képtelen vagyok folytatni. Még örültem is, hogy a herceg számított a szökésre, és kitalálta, hova megyek. Savoyban várt rám a fogdmegjeivel, a pártfogóm vacsoraasztalánál. Várta, hogy visszahurcolhasson ide.

Daniel emlékezett erre. – Úgy éreztem, rászolgáltam, rászolgáltunk a büntetésre.

– Daniel! – A fogoly kétségbeesett arca, mintegy varázsütésre, felragyogott. Újra megelevenedett, főleg a tekintete. Ibolyaszínben ragyogott. – Azt hiszem, rájöttem! – szaladt ki a száján könnyedén. – Tanulj a hercegtől!

Daniel megnyalta a szája szélét. – Tessék?

– Azt mondtad számtalan életem keresztül követted már a nyomát. Tedd azt, amit a herceg tett velünk! *Találd ki előre a szándékát!* Ne a nyomában járj! Te érh oda először! Várd meg ott!

– De, nem tudom, hová viszik őt a Derengői!

– Dehogynem! – bizonygatta múltbeli énje. – Kell, hogy legyenek halvány emlékképeid arról, hol bukkanhat fel. Talán nincs meg minden lépése az útja során, de végül is mindegyik a kezdetek felé halad!

Daniel hallgatólagosan beleegyezett. Végigfuttatta kezét az ablak melletti falon, és maga elé rendelt egy árnyékot. Nem látott a sötétben, de érezte, ahogy közeledik felé, és mikor ott volt,

gyakorlott kézzel alakot formált belőle. Ez a Derengő nagyon elkeseredettnek látszott, az ő érzéseit tükrözte. – Igazad van! – mondta, és kitérte a rajta lévő kaput. – Van egy hely, ahova biztosan elmegy!

– Igen.

– Veled mi lesz? Fogadd meg a tanácsomat, és hagyd el ezt a lukad – jegyezte meg mogorván Daniel. – Itt elevenen rohadsz meg!

– De a testi kínok legalább elterelik a figyelmemet a lélek gyötrelmétől! – magyarázta múltbeli énje. – Nem! Járj szerencsével, én addig maradok ezek közt a falak közt, míg Luce meg nem állapodik a következő megtestesülésben.

Daniel szárnyai a nyakánál felborzolódtak. Igyekezett fejben rendszerezni az időt, a különböző életeket és emlékeket, de folyton visszatért ugyanahhoz a nyugtalanító gondolathoz. – Mostanra már meg kellett volna állapodnia! Nézetem szerint. Nem gondolod?

– Ó! – suttogta halkan bebörtönzött énje. Behunyta a szemét. – Nem hiszem, hogy én bármit is éreznék. – Csüggedten felsóhajtott. – Az élet egy rossz álom.

– Nem, nem az! Már nem! Megtalálom őt! Mindkettőnket megváltom! – kiáltotta Daniel elszántan, mert indulni akart, hogy kétségbeesetten belevesse magát az idő gépezetébe.

TIZENHARMADIK FEJEZET

ROSSZ CSILLAGZAT ALATT

ANGLIA, LONDON
1613. JÚNIUS 29.

VALAMI ROPOGOTT LUCE LÁBA ALATT. Felemelte fekete szoknyája szegélyét: földre dobott mogyoróhéjak voltak, de olyan vastagon, hogy a szúrós, barna héjak szinte ellepték smaragdzöld, magas sarkú báli cipőjét.

Zajos embertömeg mögött álldogált. Körülötte majd mindenki fakó barnába vagy szürkébe öltözött, a nők hosszú ruhába, fodros mellrésszel és a harangujjak végén terjedelmes kézelőkkel. A férfiak buggyos nadrágot viseltek, vállukat széles köpönyegek fedték, fejükön lapos gyapjúsapkák. Még sosem lépett ki a Derengőből ilyen nyilvános helyre, de most itt van, mégpedig egy zsúfolt körszínház kellős közepén. Döbbenetes volt, és mérhetetlenül lármás.

– Vigyázz! – ragadta meg Bill a bársonypelerinje gallérját, majd hátrarántotta, szinte nekiszögezve a lépcső fakorlátjának.

Egy szemvillanással később két szurtos arcú fiú száguldott el mellette vadul fogócskázva, három útjukba kerülő nőt sikerült is úgy ledönteniük a lábukról, hogy egymásra estek. A nők feltápászkodtak,

miközben szitkokat szórtak a fiúkra, akik le sem lassítva gúnyosan visszafejeseltek.

– Legközelebb – kiabálta a fülébe Bill, kőkarmaiból tölcserít formálva a szája előtt –, megpróbálnád a kis átlépő gyakorlatodat egy sokkal, nem is tudom, *nyugodtabb* környezetben végezni? Hogy képzeled az átöltöztetésedet ilyen csöcselék kellős közepén?

– Hát persze, Bill, majd dolgozom rajta! – szúrta vissza Luce, miközben a fogócskázó fiúk megint elviharzottak mellettük. – *Hol* vagyunk?

– Körbeutaztad a glóbuszt, hogy eljuss a Globe-ba, milady! – Bill túlozva pukedlizett.

– A Globe *Színházban*? – bukott le Luce, mert az előtte álló nő úgy szabadult meg a lerágott pulykacombtól, hogy hátradobta a válla fölé. – Úgy érted, Shakespeare színházában?

– Nos, ő ugyan azt *állítja*, nyugalomba vonult, de ismered ezt a művész típust! Olyan szeszélyes! – Bill leszállt földközelségbe, s Luce ruhaszegélyét igazgatta, miközben maga elé dúdolgatott.

– Itt adták elő az *Othellót*! – mondta Luce egy percre megállva, hogy mindezt megeméssze. *A vihart! A Rómeó és Júliát!* A valaha írt legsodálatosabb szerelmi történetek közepén állunk, úgyszólván!

– Gyakorlatilag viszont mogyoróhéjon!

– Miért kell mindig ennyire egyszerűnek lenned? Hiszen ez bámulatos!

– Bocsánat, nem tudtam, hogy seperc alatt Shakespeare-imádókká kellett válnunk! – Szavait pösztíve mondta, mert tűt tartott kicsorbult fogai közt. – Most, ha nyugton maradnál!

– Áú! – kiáltott fel Luce, mikor belebökött a térdkalácsába. –

Mit csinálsz?

– Embert faragok belőled! De-anakronizállak! Ezek a népek ugyan jó pénzt fizetnek a torzszülöttek mutogatásáért, de csak ha a *színpadon* látják! – Bill gyorsan dolgozott, a Versailles-i fekete ruha hosszú, lágyan eső anyagából feltűnés nélkül egy csomó redőt és hajtogatást kreált, majd oldalra tűzte. Fekete parókáját elrúgta, és a haját régimódi, göndör kontyba kötötte. Eztán a vállán lévő bársonypelerint vette szemügyre. Kiporolta a lágy anyagot, Luce érezte, ahogy csapkodja a vállát. Végül az egyik kezébe nagy csomó

slejmet krákogott fel, a két tenyere közt szétdörzsölte, és a bársonystólát magas, jakobinus gallérrá formázta.

– Bill, mindjárt elhányom magam, ez undorító!

– Csönd legyen! – mordult rá. – Legközelebb biztosíts több teret a munkámhoz! Azt hiszed, én szeretek olyan munkát végezni, ami éppen csak „elmegy”? Hát, nem! – Fejét a csúfolódó sokaság felé rántotta. – Szerencsére legtöbbjük túlon túl részeg ahhoz, hogy észrevegyen a helyiség végében egy árnyékból kilépő lányt!

Bilinek igaza volt. Senki az égvilágon nem foglalkozott velük. Azon civakodtak, hogy minél közelebb tolakodjanak a színpadhoz, ami körülbelül csak másfél méter magas emelvény volt, s mivel a lármázó tömeg a szélénél állt, Luce nem sokat látott.

– Gyerünk már! – kiáltott egy fiú hátulról. – Ne kelljen egész nap várunk!

A tömeg fölött három páholsor futott körbe ülésekkel, aztán a nagy semmi: a kör alakú amfiteátrumot a déli égbolt vörösbegettőjásszínű halványkékje zárta. Luce körbenézett múltbéli énje után kutatva. Meg Daniel után.

– A Globe megnyitóján vagyunk! – Eszébe jutottak Daniel szavai a Sword & Crossban, ott a barackfák alatt. – Daniel említette, hogy jártunk itt.

– Hát persze hogy jártatok! – mondta Bill. – Úgy tizennégy évvel ezelőtt. A bátyád nyakában csücsültél. A családdal jöttél megnézni a *Julius Caesart*.

Bill kicsivel előtte repkedett. Gusztustalan volt a magas gallér a nyaka körül, de végül is tartotta a formáját. Majdnem felvette a versenyt a felsőbb páholyok fényűzően öltözött hölgyeivel.

– És Daniel? – kérdezte.

– Daniel nagy bohém volt, igazi aranyifjú...

– Hé, vigyázz a szádra!

– A *színészeket* is így hívták! – forgatta a szemét Bill. – Akkor kezdett játszani. Bemutatkozása nem hagyott mély nyomot a közönségben. Bezzeg a hároméves kis Lucindában – Bill megrázkódott na, benne felébresztette a tüzet. Azóta, igaz vagy sem, majd belehalsz, hogy színpadra kerülj! És ma este van a bemutatód!

– Színész lennék?

Ne már! Barátnője, Callie a színész, nem ő! A Doverben töltött utolsó félévben Callie könyörgött neki, hogy menjenek el együtt *A mi kis városunk* szereplőválogatására. Hetekig próbáltak a meghallgatás előtt. Luce is kapott ugyan egy sort, de tomboló sikert Callie aratott, Emily Webb szerepében. Luce a kulisszák mögül nézte, és egyszerre érzett büszkeséget és tiszteletet a barátnője iránt. Callie mindenét odaadta volna, hogy csak egy percig a régi dobében állhasson, nemhogy a színpadán játszhasson!

De aztán eszébe jutott Callie sápadt arca, mikor tanúja volt az angyalok és a Kitaszítottak harcának. Mi történhetett vele, miután Luce eljött onnan? És hol vannak most a Kitaszítottak?

Hogy magyarázza meg Luce valaha is Callie-nek és a szüleinek, mi is történt. Ha visszatér egyáltalán abba az életbe, és a hátsó udvarukba?

Mert Luce azt már tudta, hogy addig nem tér vissza, amíg rá nem jön, hogyan akadályozhatja meg azt a befejezést. Amíg meg nem fejtí ezt az átkot, amely újra meg újra arra kényszeríti őt és Danielt, hogy szerelmük folyton rossz csillagzat alatt született szerelmesek tragédiájává váljon.

Kell, hogy legyen valami oka annak, amiért itt van ebben a színházban! A lelke ide irányította, de miért?

Az amfiteátrum oldalában átfurakodott a tömegen, míg meg nem látta a színpadot. A fadeszkákat vastag, kenderkócszerű szőnyeg fedte. Száraz fünek látszott. Két életnagyságú ágyú állt őrt mindkét szárnyon, a hátsó falat egy sor cserépbe ültetett narancsfá szegélyezte. Luce-tól nem messze rozoga falétra vezetett az elfüggönyözött öltözőbe, ahol – és ez a Callie-vel látogatott drámaórákról ugrott be – a színészek magukra öltötték a jelmezeiket és felkészültek a jelenetükre.

– Várj! – kiáltott utána Bill, mikor Luce felsietett a létrán.

A függöny mögött zsúfolt és gyengén megvilágított kis helyiséget talált. Kézirathalmok és jelmezekkel teli nyitott ruhaszekrények mellett haladt el, szembe találta magát egy súlyos oroszlán fejmaszkkal, a falon pedig egy sor arany és bársonypalástot látott. Hirtelen mozdulatlanra dermedt: színészek álldogáltak előtte a vetkőzés különböző szakaszában, fiúk, félig begombolt ruháikban, és

férfiak, amint éppen bőrcipőjüket fűzték. Szerencséjére, buzgón púdereztek az arcukat és idegesen gyakorolták a soraikat, úgyhogy a hely a színdarab rövid, bekiabált részleteitől volt hangos.

Mielőtt bármelyikük is észrevehette volna, Bill Luce mellé repült, és betuszkolta az egyik szekrénybe. Szinte elnyelték a ruhák.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

– Hadd emlékeztesselek arra az apróságra, hogy olyan időben vagy *színész*, mikor *színésznők* még nincsenek! – Bill a homlokát ráncolta. – Nőként nincs helyed itt! Nem mintha ez a kedvedet szegné! Múltbeli éned elég sokat kockáztatott, hogy szerephez jusson a *Minden igaz-ban!*

– *Minden igaz?* – ismételte Luce. Remélte, hogy legalább a címet felismeri, de nem volt akkora szerencséje. Kikukkantott az öltözőszekrényből.

– Te úgy ismered, hogy *VIII. Henrik* – mondta Bill, visszarántva a gallérjánál fogva. – Figyelj rám! Fogadjunk, hogy nem találod ki, miért hazudott és öltött álruhát a múltbeli éned, hogy szerephez jusson?

– Daniel.

Aki abban a pillanatban lépett be az öltözőbe. A külső udvarra vezető ajtó nyitva maradt mögötte, s a nap hátulról megvilágította. Daniel egyedül jött, a kézzel írt szövegkönyvbe merült, és nem vett tudomást a körülötte lévő színésztársakról. Más volt, mint amilyennek Luce eddig bármelyik korábbi életében látta. Hosszú szőke és hullámos haját a tarkóján fekete szalag fogta össze. Szépen gondozott körszakállat viselt, mely kissé sötétebb volt a hajánál.

Luce vágyott rá, hogy megérintse. Cirógatni az arcát, beleborzolni a hajába, végigsimogatni a tarkóját, minden egyes porcikáját. Mélyen kivágott fehér inge felfedte formás mellizmait. Fekete buggyos nadrágját térdig érő, magas szárú fekete cipőjébe tűrte.

Közeledtére Luce szíve hevesebben vert. Még a földszinti tömeg harsogását is kiszorította, háttérzajjá csendesítette. A szekrényben lévő kosztümökre száradt verítékszag is megszűnt számára. Csak saját lélegzetének és Daniel lépéseinek hangját hallotta. Kilépett a szekrényből.

Láttára Daniel viharos-szürke szemében ibolyaszín villant. A meglepetéstől elmosolyodott.

Luce már nem tudta visszafogni magát. Felé rohant, megfélekezve Biliről, a színészekről, a múltbeli énjéről, akihez ez a Daniel valójában tartozott, és aki bárhol lehet ebben a pillanatban, akár néhány lépésre is innen. Mindenről elfeledkezett, csak az ölelése utáni vágyakozásáról nem.

Daniel átölelte a derekát, és gyorsan a terjedelmes szekrény túloldalára vezette, ahol rejtve maradtak a többi színész tekintete elől. Luce kezei a tarkóját simogatták. Meleg borzongás hullámozott végig rajta. Behunyta a szemét, érezte, ahogy Daniel ajka pihekönnyen az övére ereszkedik, szinte már *túl* könnyedén is. Luce vad csókra vágyott, érezni akarta a telhetetlenséget a csókjában. És várt. És csak várt.

Luce kicsit feljebb emelkedett, hátrahajtotta a fejét, hátha úgy hevesebben csókolja, erősebben. Szüksége volt a csókjára, hogy eszébe juttassa, miért csinálja mindezt, miért bolyong a múltban, és miért kényszeríti magát újra és újra, hogy a saját halálát végignézze. Miatta, kettejük miatt! A szerelmükért.

Daniel újabb érintése már Versailles-t idézte. Meg akarta neki köszönni, amiért megmentette attól, hogy a király felesége legyen. És könyörögni, nehogy még egyszer olyan fájdalmat okozzon magának, ahogy Tibetben tette. Szerette volna megtudni, miről álmodott Poroszországban, amikor napokig aludt Luce halála után. Hallani akarta, mit suttogott Luskának Moszkvában, a halála előtt, azon a borzalmas éjszakán. Ki akarta önteni neki a szívét, elgyengülni a karjaiban és csak sírni, és a fülébe suttozni, mennyire elmondhatatlanul hiányzik neki minden egyes pillanatban, amit nélküle kell töltenie.

De *ezzel* a Daniellel nem beszélhetett minderről. Nem értené, hiszen vele ebből semmi sem történt meg! Ráadásul ez a

Daniel a kor Lucindáját látja benne, azt a lányt, aki mit sem tud a Luce által átéltekről. Nem voltak rá szavak, amikkel elmondhatná.

Luce csókja volt az egyetlen eszköz arra, hogy kifejezze az érzéseit, és azt, hogy megérti őt.

De Daniel nem úgy csókolt vissza, ahogy Luce szeretete volna. Minél jobban szorította magához, Daniel annál hátrább hajolt.

Végül teljesen eltolta magától. Már csak a kezét fogta, mintha a többi része veszélyes lenne.

– Hölgym! – csókolta meg Daniel az ujjbegyeit, amibe Luce beleborzongott. – Bátorodom megjegyezni, hogy viselkedése ma kissé szemérmetlen!

– Szemérmetlen? – pirult el Luce.

Daniel újra átölelte, baráttan, kissé aggódva. – Lucinda, tudja, hogy nem ildomos megjelennie ezen a helyen, különös-képp ilyen öltözetben! – Tekintete vissza-visszatért a ruhájára. – Milyen ruhák ezek? Hol van a jelmeze? – Benyúlt a szekrénybe, és végiglapozta a ruhaakasztókat.

Majd hamarjában kifűzte a cipőjét, és két tompa puffanás kíséretében a földre dobta. Luce igyekezett nem bámulni, mikor a nadrágját is levette. Alatta szürke, rövid, feszes alsónadrágot viselt, mely kevés teret hagyott a képzeletnek.

Arca szinte lángolt, ahogy Daniel szaporán kigombolta fehér ingét. Lerántotta magáról, megmutatva felsőtestének teljes szépségét. Luce még a lélegzetét is visszatartotta. Egyetlen dolog hiányzott csak, a szétterített szárnyai. Daniel elképesztően gyönyörű volt. És ahogy ott állt előtte alsóneműben, látszott, fogalma sincs, milyen hatással van Luce-ra.

Magát legyezgetve nagyot nyelt. – Milyen meleg van itt!

– Vegye fel ezeket, amíg idehozom a jelmezét! – mondta a fiú, odadobva neki a ruhákat. – Siessen, mielőtt meglátják! – Odasietett a sarokban álló szekrényhez, átkutatta, és egy gazdagon díszített aranyozott zöld palástot, fehér inget és egy szűk zöld nadrágot húzott elő. Sietve magára kapja az új ruhákat – a jelmezét, gondolta Luce – mialatt neki Daniel levettett utcai ruháját kellene felvennie.

Luce nem felejtette el, hogy Versailles-ban fél órát vett igénybe, míg a komorna beleeröltette ebbe a ruhába. Kapcsokkal és szalagokkal volt tele mindenféle rejtett helyen. Nem hitte, hogy méltósága elvesztése nélkül képes lesz kibújni belőle.

– Hm, megváltoztatták a jelmezemet! – markolta meg szoknyájának fekete anyagát. – Azt hittem, ez jól illik majd a szerephez!

Luce lépteket hallott maga mögött, de mielőtt megfordulhatott volna, Daniel berántotta a mellette lévő szekrénybe. Csodálatos volt ilyen közel lenni hozzá a szűk és sötét helyen! Daniel az ajtót is behúzta, ameddig az engedte, és Luce előtt állt, akár egy király, aranyozott zöld paláستtal a válla körül.

Felhúzta a szemöldökét. – Honnan szerezte ezt? Boleyn Annánk hirtelen egy marslakó? – Felkuncogott. – Én mindig azt hittem, hogy Wiltshire-ből származik!

Luce gondolatai kavargtak, hogy lépést tartson vele. Boleyn Annát játszaná? Ezt a darabot még soha nem olvasta. Daniel jelmeze azt sugallja, hogy VIII. Henriket, a királyt, ő játssza.

– Mr. Shakespeare... ó, Will úgy vélte, jól nézne ki...

– Vagy úgy, Will azt mondta? – vigyorgott Daniel, mintha egyáltalán nem hinne neki, és ez látszólag nem is érdekli. Fura érzés, hogy tehet bármit, mondhat akármit, Daniel akkor is elragadónak találja. – Ön egy kissé örült, nem igaz, Lucinda?

– Nos...

Daniel megsimította az arcát a kézfejjével. – Rajongok az örültekért!

– Én is rajongok önért! – buktak ki száján a szavak, de ezeket valóban őszintének érezte az imént eldadogott hazugságok után. Mintha hosszú idő után feljönne levegőért. – Gondolkodtam, sokat gondolkodtam, és el akartam mondani Önnek, hogy... hogy...

– Igen?

– Az az igazság, hogy amit ön iránt érzek, az... több rajongásnál! – Luce a szívére szorította a kezét. – Bízom önben! Bízom a szerelmében! Most már tudom, milyen erős és mennyire szép! – Luce tudta, hogy nem vághat rögtön a közepébe, nem fejtheti ki, mit is ért ezalatt, hiszen még saját maga másik változatát játssza. Bármikor ezelőtt, amint Daniel rájött, ki ő és honnan jön, azonnal elzárkózott tőle, és távozásra szólította fel. Talán, ha most körültekintően választja meg a szavait, Daniel megérti! – Talán néha bezárkózom, és nem látszik, mit jelent nekem, mit jelentünk

egymásnak, de itt belül... tudom! Tudom, hogy bennünket az ég is egymásnak teremtett! Szeretem önt, Daniel!

Daniel megdöbbsent. – Ön... ön szeret engem?

– Hát persze! – Luce majdnem felnevetett, hiszen nyilvánvaló! De aztán eszébe jutott: fogalma sincs, múltbéli élete melyik életszakaszába sétált bele. Talán ebben az életben még csak szemérmes pillantásokat váltottak.

Daniel hevesen zihált, alsó ajka remegni kezdett. – Azt akarom, hogy szökjön meg velem! – bökte ki végre. Hangjának volt valami kétségbeesett felhangja.

Luce legszívesebben felkiáltott volna, *Igen!*, de valami visszatartotta. Olyan könnyű volt engedni Daniel vonzásának, mikor teste ilyen szorosan az övéhez simul, és érzi a bőrből áradó forróságot, ingén keresztül a szívének dobbanását. Luce most úgy érezte, már elmondhatna neki mindent, attól kezdve, milyen nagyszerű érzés járta át Versailles-ban, mikor a karjai közt halt meg, egészen addig, mennyire felkavarj a az a tudat, hogy a fiú ennyire megszenvedi az ő halálát. De visszafogta magát. Az a lány, akinek Daniel hiszi, nem beszélne erről, hisz nem is tud róla. Éppúgy, mint ahogy Daniel sem. így aztán válaszul egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Daniel az ajkára szorította az ujját. – Várjon! Kérem, még ne tiltakozzon! Engedje meg, hogy illendően megkérjem! Viszlát, viszlát, ó, én szerelmesem!

Kikukkantott a szekrényajtó repedésén, a függöny felé. Bravózás hallatszott a színpad felől. A közönség hangosan tapsolt és hahotázott. Luce észre sem vette, hogy a darab elkezdődött.

– Ez az én végszavam! Nemsokára találkozunk! – Megcsókolta Luce homlokát, aztán berohant a színpadra.

Luce utána akart szaladni, de két alak jött felé, és pont a szekrényajtó mögött álltak meg.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, és Bill repült be rajta. – Ez egyre jobban megy neked! – mondta lehuppanva egy régi parókákkal teli zsákra.

– Hol bujkáltál?

– Kicsoda, én? Sehol! Mi elől bujkáltam volna? – kérdezte. – Az a színlelt kis „jelmezcsere” milyen zseniális ötlet! – mondta elismerőleg pacsira emelve a tenyerét.

Kissé kiábrándító volt, ha eszébe jutott, hogy amikor csak Daniellel találkozik, Bill mindig a kukkoló szerepét játssza.

– Te tényleg így hagysz engem, a levegőben? – húzta vissza lassan a kezét Bill.

Luce tudomást sem vett róla. Súlyos szorítást érzett a mellkasában. Folyton a Daniel hangjában bujkáló kétségbeesést hallotta, miközben arra kéri, szökjön meg vele. Mi lehet az oka?

– Ma éjjel halok meg! Igazam van, Bill?

– Hát... – sütötte le a szemét Bill. – Igen.

Luce lenyelte a gombócot a torkában. – Hol van Lucinda? Bele kell bújnom, hogy ezt az életet is megértsem! – Kitolta a szekrényajtót, de Bill elkapta a szalagot a ruháján, és visszahúzta.

– Nézd, kölyök, a 3D sem képes mindent megoldani! Úgy könyveld el, mint különleges alkalmakra tartogatott módszert! – felhúzta az orrát. – Mit gondolsz, mit fogsz itt megtudni?

– Természetesen azt, hogy *mi elől* kell menekülnünk! – felelte Luce. – Mitől menti meg ezúttal Daniel? Eljegyezte volna valaki? Kegyetlen nagybácsival él? Kiesett a király kegyeiből?

– Ó-ó! – vakarta meg Bill a feje búbját. Olyan csikorgó hangot adott, mint a köröm a palatáblán. – Ejnye-ejnye, óriási pedagógiai hibát követtem el! Azt hiszed, minden alkalommal oka van a haláloznak?

– Miért, talán nincs? – Luce-nak leesett az álla.

– Hát, a haláloz nem feltétlen *céltalan*...

– Amikor Lysben voltam a halála pillanatában, mindent együtt éreztem vele! Azt hitte, a tűzhalál felszabadítja! Boldog volt, mert a királlyal kötött házassága hazugságba kényszerítette volna! Daniel pedig meg tudta menteni azzal, hogy megölte.

– Ja, hogy te ezt gondolod, édesem? Hogy a halálaid csak kiutak rossz házasságokból meg ilyesmi?

Luce összeszorította a szemét, mardosták a hirtelen jött könnyek.

– Igen, valami ehhez hasonló! Ilyenek miatt kell legyen! Különbösen semmi értelme!

– *Nem értelmetlen!* – nyugtatta Bill. – *Okkal* halsz meg. Csak nem ennyire egyszerű az az ok! Nem várhatod, hogy egyszeriben mindent megérts!

Luce csalódottan felnyögött, és ökölbe szorított kézzel a szekrény oldalát ütötte.

– Látom jól, mi miatt vagy ennyire felhúzva! – mondta végül Bill.
– Használtad a 3D-t, és most azt hiszed, hogy megfejtetted a világegyetem titkát! De az nem mindig olyan szépen rendezett ám, és a legkevésbé sem egyszerű! Sokkal kaotikusabb annál! Fogadd el a káoszt! Továbbra is tudj meg minden lehetségest az általad meglátogatott életekről! Talán a végén kikerekedik valami ebből az egészből. Talán a végén egymáséi lesztek Daniellel... vagy úgy döntesz, hogy más is van az életben, mint...

Neszezés zavarta meg őket. Luce kikukucskált.

Egy öszülő, kecskeszakállas, kicsit pocakos, ötven év körüli férfi állt a női ruhába öltözött színész mellett. Sugdolóztak. Mikor a „nő” kissé elfordította a fejét, a színpad fényei megvilágították arcélét. Luce elképedt a látványtól: finom szabású orr és apró, rózsaszínre kikent ajkak. A sötétbarna paróka alól kikandikált néhány fekete tincs. Pompás aranyruha.

Lucinda volt, Boleyn Anna jelmezben, épp a színpadra indult. Luce kifurakodott a szekrényből. Ideges lett, nem találta a szavakat, ugyanakkor mégis tettvágy sarkallta: ha igaz, amit Bill az imént mondott, nem sok ideje maradt cselekedni.

– Bill? – suttopta. – Megtennéd, hogy megállítod az eseményeket, úgy ahogyan azt... az „állj” gombot...?

– Sss! – Bill sziszegése végérvényesen tudomására hozta, hogy csak magára számíthat. Nincs más hátra, ki kell várnia, míg a férfi elmegy, és Lucinda egyedül marad.

Lucinda váratlanul a felé a szekrény felé indult, melyben Luce rejtőzött. Mélyen benyúlt a szekrénybe. Keze a Luce válla melletti arany palást körül tapogatózott. Luce visszatartotta a lélegzetét, majd megfogta a kezét, és ujjait összefonta Lucindáéval.

Lucinda levegő után kapott, szélesre tárta a szekrényajtót, és mélyen Luce szemébe nézett. Kifürkészhetetlen tekintetében lassan a megértés szikrája gyúlt. A padló megbillent alattuk. Luce

megszédült, behunyt szemmel is érezte, ahogy a lelke eltávolodik a testétől. Kívülről még látta magát: azt a furcsa ruhát, amit Bill kutya-futtaban átalakított, és a nyers félelmet is a tekintetében. A kéz a kezében puha volt, olyan puha, hogy alig érezte.

Pislogott egyet, aztán Lucinda is, és onnantól Luce már semmilyen kezet nem érzékelt. Lenézett, és a keze üres volt. Azzá a lánnyá vált, akibe belekapaszkodott. Sietősen felkapta a palástot, és ráigazította a vállára.

Az öltözőben rajta kívül csak az a férfi maradt, aki az előbb Luandával sugdolózott. Luce már tudta, hogy William Shakespeare az. *William Shakespeare! Ismeri őt!* Ők hárman, Lucinda, Daniel és Shakespeare *barátok!* Egy nyári délután Daniel látogatóba vitte Lucindát Shakespeare stradfordi otthonába. Napnyugta felé a könyvtárban ültek, és míg Daniel vázlatokat rajzolt az ablaknál, Will – miközben nagy elánnal jegyzetelt – egyik kérdést a másik után tette fel neki arról, hogyan találkozott először Daniellel, mit érez iránta, és el tudja-e képzelni, hogy egy nap netán beleszeret.

Danielen kívül egyedül Shakespeare tudott Lucinda kilétéről – a neméről – és a kulisszák mögött köztük dúló szerelemről. Tapintatosságáért cserébe, Lucinda titokban tartotta, hogy aznap este Shakespeare jelen lesz a Globe-ban. A társulatban mindenki azt hitte, hogy Stradfordban maradt, és átadja a színház irányítását Fletcher igazgatónak. Ehelyett Will eljött inkognitóban, hogy lássa a darabja bemutatóját.

Mikor visszatért mellé, Shakespeare mélyen Lucinda szemébe nézett. – Megváltoztál!

– Én... nem, hisz még mindig... – vállát lágy brokát simogatta. – Ja, igen, megtaláltam a palástot!

– A palást teszi, ugye? – mosolygott, és rákacsintott. – Illik hozzád!

Aztán Shakespeare a kezét Lucinda vállára tette, mint gyakorta, mikor rendezői utasításokat osztogatott: – Figyelj rám egy kicsit! Itt mindenki ismeri a történeted. Ebben a jelenetben csupán megmutatod magad, de nem mondasz, nem teszel szinte semmit. Boleyn Anna mégis az egész udvart magába bolondítja. Mindegyikük érdekelve lesz a sorsodban. – Nyelt egyet. – És még egy dolog: ne feledd

megadni a jelet a sor végén! Balra kell elhagynod a színpadot, még mielőtt a tánc elkezdődik!

Luce meglepve tapasztalta, hogy a darab sorait ismétli. Tudja a szöveget, szüksége is lesz rá, mikor színpadra lép, a közönség elé. Készen állt.

A közönség megint tapsolt és kiabált. Színészek hagyták el sietősen a színpadot, és már körülötte nyüzsögtek. Shakespeare angolosan távozott. Danielt a színpad ellenkező oldalán látta Luce. A többi színész fölé magasodott, egyszerre volt fejedelmi és hihetetlenül sármos.

Az ő végszava következett. Elkezdődik a vendégségjelenet Wolsey bíboros birtokán, ahol a király – Daniel – előre kitervelt zenés játékot ad elő, melyben először lesz alkalma megérinteni Boleyn Anna kezét. Táncolnak egymással, és mélyen egymásba szeretnek.

Feltehetően itt kezdődött a később mindent megváltoztató románcuk. A kezdet!

Daniel számára azonban ez egyáltalán nem a kezdet.

Lucindának ugyanakkor, akárcsak az általa megformált karakternek, szerelem első látásra lesz. Lucinda számára Daniel jelenti élete első valóságos eseményét, akárcsak Luce-nak a Sword & Crossban. Ami egyszerre az egész világnak értelmet ad.

Luce nem akart hinni a szemének, mennyien gyűltek össze a Globe-ban. A nézők olyan sűrűn álltak, hogy szinte a színészek nyakán lógtak, jó néhányuk a színpadra könyökölt. Érezte a szagukat. Hallotta a lélegzésüket.

Mégis, nem tudni mitől, de Luce nyugodt volt, sőt felvillanyozódott, az óriási figyelem ellenére sem kapkodott, Lucinda kelt életre benne.

A vendégségjelenet következett. Luce-t körülvették Boleyn Anna komornái. Majdnem elnevette magát, olyan komikusan festettek a „hölgyek” körülötte. A kamasz fiúk ádámcsutkája egyértelműen észrevehető volt a színpadi lámpások megvilágításában. Kitömött ruháik karrésze alatt izzadságfoltok látszottak. A színpad túloldaláról Daniel és udvartartása nyíltan őt bámulta, Daniel leplezetlen szerelemmel az arcán. Luce könnyedén játszotta a szerepét, éppen

csak annyi rajongó pillantást vetett Daniel felé, amennyi elegendő volt ahhoz, hogy felébressze az ő és a közönség érdeklődését. Egy mozdulatot még rögtönzött is, kisímította a haját hosszú, márványfehér nyakából, ami előre vetítette, amit már mindenki úgyis tudott a valóságos Boleyn Anna végzetéről.

Oldalról két színész közeledett Luce felé, a darab főnemesei, Lord Sands és Lord Wolsey.

– *Szép hölgyeim, mily hallgatók! Urak, Kinek hibája ez?*⁵ – zengett Lord Wolsey hangja. A vendéglátót – és egyben a cselszövőt – játszó színésznek rendkívüli színpadi jelenléte volt.

Eztán elfordult, tekintete körbesiklott, és végül Luce-on állapodott meg. Luce elámult. Lord Wolsey-t Cam játszotta!

A színpadon nem kiálthatott fel, nem átkozódhatott, és a menekülés is képtelenségnek látszott. Luce most hivatásos színész, nem zökkenhet ki a szerepéből, ezért a Wolsey társaságában lévő Lord Sandshez fordult, aki nevetés kíséretében adta elő a szövegét.

– *Mig a piros bor arczaikba száll: Majd ők beszélnek, és mi hallgatunk* – szavalta.

Most Luce szövege jött, aki egész testében remegett, miközben óvatlanul Danielre pillantott. Ibolyaszín szemei enyhítették egyre növekvő bizonytalanságát. Daniel hitt benne.

– *Lord Sands, mi játszai ön!* – Hallotta magát, ahogy kacérkodva, hangosan, szabatosan szólal meg.

Eztán harsonaszó és dobpergés közepette Daniel lépett elő. Kezdetét vette a tánc. Daniel kézen fogta. Mikor megszólalt, hozzá beszélt, nem a közönséghez, ahogy a többi játész tette.

– *Legszebb kéz, melyet valaha fogtam!* – szavalta Daniel. – *Oh szépség, máig nem ismerélek!* – A sorok mintha kettejük számára íródtak volna.

Táncolni kezdtek, és közben Daniel egyetlen pillanatra sem vette le a tekintetét róla. Azok a kristálytisza, ibolyaszín szemek álhatatosan csüggték rajta, s ez bizony megolvasztotta Luce szívét. Eddig is tudta, hogy Daniel szereti, de most döbrent rá, ahogy itt táncolt vele a színpadon mindenki szeme előtt mit is jelent ez igazán.

⁵ William Shakespeare: *VIII. Henrik*, Szász Károly fordítása.

Azt bizonyítja, hogy Daniel már akkor szerelmes belé, mielőtt Luce észrevenné! Mindig, minden egyes életben. Időtlen idők óta. Luce-nak mindig újra bele kell szeretnie, a semmiből. Daniel nem sürgetheti, nem kényszerítheti. Minden életben újra meg kellett nyernie magának.

Daniel iránta érzett szerelme végeérhetetlen áramlás. A szerelem lehető legtisztább formája, még annál is szebb, mellyel Luce viszonzozza. Daniel szerelme megállás nélkül hömpölyög. Míg Luce szerelmét minden halál megakasztja, Danielé egyre csak növekszik egy örökkévalóságon át. Milyen hatalmas és erős lehet mostanra? Együtt van benne a több száz életben megélt szerelem? Szinte képtelenség Luce-nak mindezt felfognia.

Daniel ennyire szereti, és mégis, újra meg újra meg kell várnia, hogy Luce minden életben behozza a lemaradást.

A tánc közben folytatódott, a táncolók a zene ritmusára ki-be szökelltek a színfalak mögül, majd vissza a színpadra, egyre többen csatlakoztak hozzájuk, míg a végén már szinte az egész társulat táncolt.

A jelenet végén, Cam figyelő tekintete ellenére, Luce szorosan megfogta Daniel kezét, s bár ez nem volt a jelenet része, magával húzta egészen a narancsfákig. Daniel úgy nézett rá, mint egy örültre, és igyekezett a színpadi utasításoknak megfelelően a számukra kijelölt jelig jutni. – Mit csinálsz? – mormogta.

Már akkor is furcsálkodott, még a kulisszák mögött, mikor tartózkodás nélkül beszélt az érzéseiről. Rá *kell* vennie, hogy higgyen neki! Különösen, ha Lucinda már ma éjjel meghal. Daniel számára mindennél fontosabb lenne, hogy megértse a lány szerelmének mélységét. Ez segítene neki a folytatásban, hogy még több száz évig így szeresse, minden fájdalom és nehézség ellenére, egészen a jelenig.

Luce tisztában volt vele, hogy nincs a darabban, mégsem tudott megálljt parancsolni. Megragadta Danielt, és megcsókolta.

Arra számított, hogy a fiú megállítja, de ehelyett felkapta és visszacsókolta. Erősen és szenvedélyesen, olyannyira hevesen viszonzozta, hogy Luce-nak olyan érzése támadt, mintha repülne, holott tudta, hogy szilárd lábakkal a földön áll.

A közönség egy pillanatra elcsendesedett, aztán torkaszakadtából kiabálni és gúnyolódni kezdett. Valaki cipőt vágott Danielhez, de ő ügyet sem vetett rá. Csókjai elárulták, hogy hisz neki. Megérti Luce szerelmét és annak mélységét. De Luce tökéletesen biztos akart benne lenni.

– Daniel, örökké szeretni foglak! – Csakhogy ez nem fejezi ki pontosan, amit mondani akar, vagyis nem eléggé. Meg kell értetnie vele, mit sem törődve az átkozott következményekkel. Még ha megváltoztatja is a történelmet! Hát úgy legyen! – Mindörökké téged választalak! – Igen, ezt a szót kereste! – Minden egyes életemben, téged választalak! Mint ahogy te is folyton engem választasz. Örökké.

Daniel ajkai szétnyíltak. Vajon hisz neki? Vagy már tudta? Hisz olyan régóta fennálló, mélyről gyökerező választás ez, mely túlmutat Luce-on. Valamilyen hatalmas erő áll mögötte. Valami gyönyörű és...

Árnyékok kezdtek begyűrűzni a színpad feletti kötelek közé. Forró remegés futott át a testén, megvonaglott, bátran várva a tüzes szabadulást, amelyről tudta, most következik.

Daniel szemében megcsillant a fájdalom. – Ne! – suttogta. – Kérlek, ne menj még!

Mindig meglepetésként érte mindkettejüket.

Ahogy a lángok feltörtek belőle, mintha ágyúdörgést hallott volna, de Luce nem volt egészen biztos benne. Tekintetét elhomályosította a tűz fénye, kivetődött Lucinda testéből, fel a levegőbe, a sötétbe.

– Ne! – kiáltotta, de a Derengő falai már körbezárták. Túl késő!

– Most meg mi a baj? – érdeklődött Bill.

– Nem készültem fel! Tudtam, hogy Lucindának meg kell halnia, de én... én még csak... – Olyan közel volt hozzá, hogy még többet megértsen a választásáról, Daniel szerelméről! Most a Daniellel töltött utolsó pillanatai a lángok martalékává váltak, múltbéli énjével egyetemben.

– Hát, nem sok látnivaló maradt! – közölte Bill. – Hacsak nem az, hogy ég a ház: füst, lángok, sikoltozó emberek, akik fejvesztetten menekülnek a kijáratok felé, és letapossák a kevésbé szerencséseket. Tudod, mi lesz ennek a vége! A Globe porig ég!

– Micsoda? – mondta hitetlenkedve. – Miattam fogott tüzet a Globe? – Anglia leghíresebb színházának felgyújtása kétségtelenül kellemetlen következményekkel jár majd az idők során.

– Ó, ne legyél már annyira beképzelt! Mindenképp megtörtént volna! Ha te nem lobbansz lángra, akkor a színpadi ágyú mond csütörtököt és pusztítja el az egész helyet.

– Ez sokkal többről szól, mint rólam és Danielről! Azok a szegény emberek...

– Nézd, Teréz anya! Senki nem halt meg aznap éjjel... rajtad kívül. Sőt, meg sem *sérültek*. Emlékszel arra a részegre a harmadik sorból, aki rád kacsintott? Na, az ő nadrágja kigyulladt! De ez a legrosszabb, ami történt. Ettől most jobban érzed magad?

– Nem igazán! Egyáltalán nem.

Akkor próbálkozzunk mással: nem azért vagy itt, hogy tovább duzzaszd az amúgy is a tengernyi büntudatodat! Sem pedig azért, hogy megváltoztasd a múltat. A forgatókönyvben már megvannak a belépőid és a kijáratok!

– Még nem voltam kész a távozásra!

– Miért nem? A *VIII. Henrik* amúgy is kiábrándító!

– *Reményt* akartam nyújtani Danielnek! Azt akartam, hogy tudja, mindig őt választom, örökké őt szeretem! Lucinda meghalt, mielőtt biztos lehettem benne, hogy Daniel megérti ezt. – Behunyta a szemét. – Az átok őt illető része annyival rosszabb az enyémnél!

– Ez jó, Luce!

– Hogy érted ezt? Hisz ez szörnyű!

– Erre a kis gyöngyszemre értem: *Ó, Daniel szenvedése elképzelhetetlenül szörnyűsegebb az enyémnél!* Ezt tudtad meg itt! Minél többet megértesz, annál közelebb kerülsz az átok eredetéhez, és annál nagyobb a valószínűsége, hogy végül kiutat találsz belőle. Hát nincs igazam?

– N-nem tudom.

– Én meg *igen!* Na, gyerünk, várnak ránk az ennél nagyobb szerepek!

Az átok Danielt keményebben sújtja. Luce ezt már világosan látta. De miért? Nem érezte közelebb magát az átok megtöréséhez. A

válasz elkerülte. Tudta, hogy Bilinek igaza van: ebben az életben nem tehet semmi mást. Annyit csak, hogy továbbindul visszafelé.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

MEREDEK LEJTŐ

GRÖNLAND KÖZÉPSŐ RÉSZÉ
1100 TELE

FEKETE VOLT AZ ÉG DANIEL ÁTLÉPÉSEKOR. Mögötte a kapu úgy hullámozott a szélben, mint egy foszlányokban lógó függöny, csapkolódott, szétszakadozott, aztán darabokra hullott az éjkék havon.

Egész teste megborzongott. Első látásra úgy tűnt, nincs itt semmi az égvilágon. Semmi más, csak a végtelen hosszú sarki éjszaka, melynek végén a nappal csupán jelentéktelen, halovány fénysugár.

Eszébe jutott, hogy angyaltársaival ezeknél a fjordoknál tartották a találkozóikat, zord félhomályban, ordító hidegben, kétnapi gyaloglásra az északon elterülő Brattahliótól, a halandók településétől. De Luce-t nem fogja itt találni. Ez a vidék nem szerepelt Lucinda múltjában, így nincs semmi a Derengőiben, ami idehozná.

Csak Danielt. És a többieket.

Dideregve gyalogolt át a hófűtta fjordon a látóhatár szélén hívogató ragyogás felé. Heten gyűltek a narancsos fényű tűz köré. A távolból szárnyaik kontúrja hatalmas glóriának látszott a hóban.

Danielnek meg sem kellett számolnia a ragyogó körvonalakat ahhoz, hogy biztosan tudja: mind ott vannak.

Egyikük sem vette észre, ahogy keresztülvág a havon, és feléjük közeledik. A biztonság kedvéért egy csillagnyíl mindig volt kéznél náluk, arra az esetre, ha hívatlan vendég toppana be a tanácskozássra, de ez annyira valószínűtlennek tűnt, hogy komolytalanná vált a fenyegetés. Azonkívül túlságosan is elfoglalta őket az egymás közti civakodás ahhoz, hogy észrevegyék a fagyos szikla mögé kuporodott, hallgatózó időutazót.

– Csak az időnket pazaroltuk! – Gabbe hangja volt az első, melyet Daniel ki tudott venni. – Ezzel nem jutunk sehova!

Gabbe türelme nem tartott túl sokáig. A háború kezdetén ellenállása – Danieléhez képest – mindössze a másodperc törtrésze alatt semmisült meg. Attól fogva mélyről gyökerezett elkötelezettsége az övéihez. Visszafogadták a mennyeiek kegyelmébe, és Daniel határozatlansága mindennel ellentétben állt, amiben hitt. Fel-alá járkált a tűz körül, hatalmas szárnyait maga után húzva a hóban.

– Te hívtad össze ezt a találkozót! – emlékeztette egy mély hang. – Most meg el akarod halasztani? – Roland egy rövid, fekete farönkön ült, nem messze attól, ahol Daniel rejtőzött a szikla mögött. Haja hosszú volt és ápolatlan. Sötét arcéle és márványos arany-fekete szárnya zsarátnokként izzott a tűz homályában.

Minden úgy folyt, ahogy Daniel emlékezett rá.

– A megbeszélést miattuk hívtam össze! – hagyta abba Gabbe a járkálást, és szárnyával a Rolanddal szemben, a tűz túloldalán egymás mellett ülő két angyalra mutatott.

Arriane karcsú, szivárványszínekben játszó szárnyai most az egyszer nyugton maradtak a vállai fölött. Csillámlottak, szinte foszforeszkáltak a színtelen éjszakában, de rajtuk kívül minden, Arriane rövid, fekete hajától sápadt, vértelen ajkáig megindítóan komor és higgadt benyomást keltett.

Az Arriane mellett ülő angyal is csendesebb volt a szokásosnál. Annabelle kifejezéstelenül bámult az éjszakába. Szárnya sötétezüst, szinte ólomszínű. A terjedelmes és izmos szárnyak oltalmazó sátorként takarták el őt és Arriane-t. Daniel már régóta nem találkozott vele.

Gabbe megállt Arriane és Annabelle mögött, és a másik oldal felé fordult, ahol Roland, Molly és Cam egy szárnyukra borított, durva szőrpokrócon osztoztak. A tűz túloldalán ülő angyalokkal ellentétben, a démonok vacogtak.

– Rátok nem számítottunk ma este – mondta nekik Gabbe –, és nem is örülünk, hogy találkozunk a fajtátokkal!

– Ebben az ügyben mi is érdekelték vagyunk! – felelte Molly gorombán.

– De nem úgy, ahogy mi! – szólt közbe Arriane. – Daniel soha nem csatlakozik hozzátok!

Ha Daniel nem idézi fel, hol ült ezen a több mint ezer évvel ezelőtti tanácskozáson, talán teljességgel átsiklik a szeme korábbi önmaga felett. Magányosan ült a csoport közepén, közvetlenül a szikla másik oldalán. Daniel arrébb húzódott, hogy jobban lássa.

Korábbi énjének szárnyai hatalmas fehér vitorlákként szétnyílván, mozdulatlanul álltak, akár az éjszaka. A többiek úgy beszéltek róla, mintha ott sem lenne, de Daniel is úgy viselkedett, mint aki egyedül van a világon. Maroknyi havat dobott a tűzre, nézte, ahogy a fagyott darabkák sercegve gőzzé válnak.

– Ó, valóban? – reagált Molly. – Akkor talán elmagyarázhatnád, mi hozza minden egyes léttel egyre közelebb hozzánk? És mi az a kis istenkáromlás-féleség, amelyet Luce felgyulladásakor művel minden egyes alkalommal? Kétlem, hogy fent ezt olyan jó néven vennék!

– De, hát a pokol kínjait szenvedí! – ordított Annabelle Mollyra. – Te ezt nem értheted, mert nem tudod, milyen az: szeretni! – Szárnyának végeit a hóban húzva közelebb ment Danielhez, és megszólította: – Azok csak múltó botlások! Mi mind tudjuk, hogy a lelked tiszta! Ha végre el akarnád dönteni, melyik oldalra állsz, válassz bennünket, Daniel! Bármikor...!

– Nem!

A szó nyilvánvaló megfellebbezhetetlensége miatt Annabelle olyan gyorsan hátrált el Danieltől, mintha az fegyvert rántott volna rá. Daniel korábbi énje nem nézett egyikükre sem. A szikla mögötti Daniel pedig, míg őket figyelte, visszaemlékezett arra, mi is történt ezen a tanácskozáson, és a szörnyűséges emlékek hatására megrázkódott.

– Ha *hozzájuk* nem társulsz – kapcsolódott be Roland Danielhez fordulva –, miért nem csatlakozol *hozzánk*? Szerény véleményem szerint, úgyis a poklok poklát állod ki minden egyes alkalommal, mikor Luce-t elveszíted!

– Ó, Roland, ez övön aluli volt! – mondta Arriane. – Ezt nem gondolhatod komolyan! Nem hiheted... – összeszorította a kezét. – Csak azért mondd, hogy felbosszants!

Gabbe Arriane vállára tette a kezét. Szárnyuk vége összeért, közöttük fényes ezüst szikrák lobbantak. – Arriane úgy érti, hogy a Pokol soha nem lehet a jobbik lehetőség. Bármennyire is szörnyű Daniel szenvedése! Számára csak egy út járható. Mindannyiunk számára csak ez az egy lehetőség van. Láthatod, milyen bűnbánóak a Kítaszítottak!

– Mi lenne, ha nem oktatnál ki bennünket? – kérte Molly. – Fent van egy kórus, amit talán érdekel ez a kis agymosás, de engem nem, és nem hinném, hogy Danielt igen!

Az angyalok és démonok egyszerre néztek felé, mintha még mindig az égi seregekhez tartoznának. A hét szárnypár ragyogó, ezüstös aranyfényű sátrat alkotott. Hét lélek, melyeket úgy ismert, mint a tenyerét.

Még a kő mögötti Daniel is fuldoklott. Emlékezett erre a pillanatra: olyan sokat vártak tőle! Pedig annyira gyengének érezte magát az összetört szíve miatt! Gabbe kérését, hogy csatlakozzon újra a Mennyhez, erőszakosnak találta. Rolandét is, hogy a Pokollal szövetkezzen. Az az egyetlen szó, melyet eddig a találkozón kiejtett, mint valami furcsa szellem, újra visszatért: *Nem*.

Émelygett, és a rosszullet határán Danielnek lassan még valami eszébe jutott: az a bizonyos *nem*. Hiszen nem úgy értette! Ott, abban a pillanatban nagyon is közel állt ahhoz, hogy *igent* mondjon.

Ez volt az az éjszaka, amikor majdnem feladta.

Szinte azonnal égető fájdalmat érzett a vállában. A sürgető késztetés, hogy kieressze a szárnyait, majdnem térdre kényszerítette. Felkavarta a szégyennel teli rettegés. Egyre növekedett benne a kísértés, melynek visszaszorításáért oly sokáig küzdött.

A tűz körül Daniel múltbéli énje Camre nézett. – Szokatlanul csendes vagy ma este! Cam nem felelt azonnal. – Mit szeretnél, mit mondjak?

– Te már szembesültél ezzel a kérdéssel egyszer. Emlékszel...

– *És, mit szeretnél, mit mondjak?*

Daniel mély levegőt vett. – Valami lelkesítőt és meggyőzőt! Annabelle horkantott. – Vagy valami alattomos, hatalmas gonoszságot!

Vártak. Daniel elő akart rohanni a szikla mögül, hogy elszakítsa onnan múltbéli énjét. De nem teheti. A Derengője nem hiába hozta ide. Ismét át kell élnie az egészet.

– Csapdában vagy – szólalt meg végül Cam. – Azt hiszed, csak mert volt kezdet, és most valahol az út közepén jársz, lesz majd befejezés is? A mi világunk alapja nem a teleológia, hanem az őskáosz!

– A *mi* világunk nem ugyanaz, mint a tiétek – kezdte a mondandóját Gabbe.

– Nincs kiút ebből a körforgásból – folytatta Cam. – Luce sem tudja megtörni, és te sem! Mindegy, hogy a Mennyet, vagy a Poklot választod, nem számít! Mindegy melyiket, egyre megy!

– Elég! – Gabbe hangja megbicsaklott. – Nem mindegy! Ha Daniel arra a helyre tér meg, ahová tartozik, akkor Lucinda... akkor Lucinda...

Nem tudta folytatni. Istenkáromlás volt a szavakat kimondani, és Gabbe azt nem tenné. Térdre esett a hóban.

Daniel a szikla mögül látta, amint múltbéli énje Gabbe felé nyúl, és felsegíti a földről. Nézte, ahogy a szeme előtt játszódnak le az emlékei.

Gabbe lelkébe látott, látta, mennyire izzik. Visszapillantott a többiekre – Cam és Roland, Arriane és Annabella, még Molly is –, és arra gondolt, milyen hosszú ideje vonszolja magával mindannyiukat ebben az eposzi nagyságú tragédiában.

És mindezt miért?

Lucindáért. A kettejük egykori választásáért, melyet azóta is, ki tudja, hányszor megismételtek: a szerelmüket mindenek fölé helyezték.

Ezen a régi éjjelen a fjordok között Lucinda lelke még a megtestesülések között bolyongott, legutóbbi testéből frissen felszabadulva.

Daniel pedig a lelke legmélyén nagyon fáradt volt. Arra gondolt, mi lenne, ha nem kutatna tovább utána? Kétségei voltak, képes-e tovább folytatni.

Korábbi vívódását figyelve, közel a teljes összeomláshoz, Daniel rájött, mit kell tennie. Veszélyes volt. Tiltott. De teljességgel szükségszerű. Most legalább megértette, miért hozta jövőbeli énje ebbe a hajdani éjszakába: hogy erőt adjon múltbeli önmagának, és megőrizze a tisztaságát. Ebben a kulcsfontosságú hajdani pillanatban ugyanis elgyengült. És a jövő Danielje nem engedheti meg, hogy ez a gyengeség felerősödjön benne, és elrontsa Lucinda és az ő esélyeit.

Így aztán még egyszer megismételte, mi történt vele kilencszáz évvel ezelőtt. Ma éjjel kárpótolja őket azzal, hogy csatlakozik... – illetve, *felülírja* a múltat!

Az idomulás!

Ez az egyetlen megoldás!

Hátragördítette a vállait, remegő szárnyait szétterjesztette az éjszakában. Érezte, ahogy a szél hátulról beléjük kap. Élénk sárgásvörös fény festette be az eget méterekkel fölötte. Elég erős ahhoz, hogy a halandót megvakítsa, elég ahhoz is, hogy magára vonja a hét vitázó angyal figyelmét.

Felbolydult a köszikla túloldala. Kiabálás, elakadó lélegzetek és szárnyak közeledése hallatszott.

Daniel ellökte magát a földtől, sebesen, kitartóan csapkodott, s átrepült a nagy kő felett, mielőtt Cam mögé ért volna. Egy szárnycsapással kerültk el egymást, de Daniel nem állt meg, lecsapott régi énjére, olyan gyorsan, amennyire csak Luce iránt érzett szerelme képessé tette.

Múltbeli énje visszahőkölt, és védekezően maga elé tartotta a kezét.

Az összes angyal ismerte az idomulás kockázatát. Sikeres összefonódás után jószerével lehetetlen a múltbeli éntől megszabadulni, elkülöníteni a két egymásba gabalyodott életet. Daniel azonban idomult már régebben is, és túlélte. Szóval, meg kell tennie. Azért teszi, hogy Luce-nak segítsen.

Összeszorított szárnyakkal vágódott be korábbi önmagába, a becsapódás erősségétől akár összetörhetett volna, ha fel nem szívódik. Megrázkódott, múltbéli énje is megremegett, Daniel összeszorította a szemhéját és a fogait, hogy kibírja a különös, súlyos émelegést, mely a testét elöntötte. Úgy érezte, mintha egy hegyről gurulna lefelé, vakmerően és megállíthatatlanul. Nincs visszaút, míg le nem ér az aljára.

Egyszerre csak mindez abbamaradt.

Daniel kinyitotta a szemét, hallotta a saját lélegzetét. Fáradt volt, de éber. A többiek rábámultak. Nem lehetett biztos benne, van-e bármi fogalmuk arról, mi történt. Úgy látszott, mindannyian félnek a közelébe jönni, még szólni se mernek hozzá.

Szárnyait szétterítve egy teljes kört írt le maga körül, miközben fejét az ég felé emelte. – A Lucinda iránti szerelmemet választom! – kiáltotta a Mennybolt és a Föld felé, a jelenlévő angyaloknak és azoknak is, akik hiányoznak. Az általa legjobban szeretett igaz teremtés lelkének, bármerre is jár. – Ezennel újra megerősítem a döntésemet: Lucindát választom *mindenekfelett!* És így lesz a végsőig!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

AZ ÁLDOZAT

L MEZOAMERIKA, CHITZÉN ITZÁ UAYEB 5.
(KÖRÜLBELÜL I. SZ. 555. DECEMBER 20.)

UCE-T A DERENGŐJE A TIKKASZTÓ NYÁRI FORRÓSÁGBA LÖKTE. Talpa alatt szikkadt, cserepes föld és elszáradt, homokbarna fűszálak. Az ég szikrázó kék, sehol egy esőt ígérő felhő. Még a szél is száraznak tűnt.

Sík mező közepén állt, melyet három oldalról furcsa, magas fal vett körül. Távolról óriás gyöngyökből kirakott mozaiknak tetszett. Alakjuk szabálytalan, gömbölyűnek éppen nem mondható, színük az elefántcsont és a világosbarna közti skálán mozgott. A gyöngyszemek közt itt-ott megbúvó apró rések átengedték a fényt a túloldaltól.

A fél tucát vijjogó, unott köreit rová keselyűn kívül nem járt arra felé egyetlen teremtet lélek sem. A haját forró szél fújta, melynek illata... nem ismerte fel a szagot, de fémese, majdnem rozsdás ízt hozott.

Versailles óta viselt nehéz ruháját átítatta a veríték. Füst, hamu és izzadság bűzét érezte minden egyes lélegzetvételnél. Meg kell tőle

szabadulni! Erőlködött, hogy elérje a fűzöt és a kapcsokat. Elkelne egy segítő kéz, bármilyen apró!

Tényleg, hol *van* Bill? Állandóan eltűnik! Luce-nak olykor az az érzése támadt, hogy a kis vízköpőnek hátsó szándékai vannak, és Luce-t a *saját* terve szerint terelgeti előre.

Megküzdött a ruhával, leszaggatta a nyakrész körüli zöld szalagot, repültek a kapcsok szerteszét, ahogy továbbsétált. Szerencséjére nem volt ott senki, aki láthatta. Legvégül térdre ereszkedett, és áthúzva a szoknyát a fején, kievickélt belőle.

Pamut alsóruhájában a sarkára rogyott, és ráébredt, mennyire kimerült. Milyen régóta nem aludt egy szemernyit sem? A fal árnyéka felé botorkált, az elszáradt fű zizegett a lába alatt, arra gondolt, talán leheveredhetne kis időre, hogy pihentesse a szemét.

Szemhéja az álmoasságtól elnehezülve lecsukódott. Aztán hirtelen a rémülettől tágra nyílt! *Levágott fejek!*

Csak most döbrent rá, miből készült az a fal! A távolról még ártalmatlannak tűnő csontszínű cölöpsor nem volt más, mint felnyársalt emberfejeket tartó, egymással érintkező állványok sora.

Visszafojtotta a sikolyát. Már rájött milyen szagot vitt a szél. Oszlásnak indult, rothadó hús büze keveredett a kiömlött vér szagával!

Az alsó cölöpsorokon lévő kifakult, viharvert koponyákat tiszta fehérre csupasztotta a nap és a szél. A felső cölöpsorokon lévő fejek frissebbek, még felismerhető emberfejek voltak, sűrű fekete bozonttal, nagyjából ép bőrrel. A középen található koponyák valahol a halandók és a szörnyetegek közötti állapotban leledztek. A foszló bőr felpördült rajtuk, s az alatta levő csontra barna vér száradt.

Démoni vigyorba torzult arcok, talán a rémülettől vagy a dühtől.

Luce arrébb támoalgott abban a reményben, hogy talál a bomlás bűzétől mentes helyet, de csalódnia kellett.

– Nem annyira borzalmas ám, mint amilyennek látszik! Luce megrettenve pördült meg, de nem volt más, csak Bill.

– Hol voltál eddig? Hol *vagyunk*?

– Valójában nagy megtiszteltetés ám a fejedet itt tudni, kicövekelve! – mondta, amint az alsó sorból felrepült a másodikig.

Belenézett az egyik fej szemébe. – Ezek az ártatlan kis bárányok egyenesen a Mennybe mennek! Pont, amire a hívők vágnak!

– Miért hagytál magamra itt ezekkel a...

– Na, ugyan már! Nem esznek meg! – Sanda pillantást vetett rá.

– Mit csináltál a ruháddal?

Luce vállat vont. – A hőség miatt.

Bill, tettetett egykedvűséggel hosszan felsóhajtott: – Na, *most* megkérdezheted, merre jártam! És ezúttal igyekezz előítéletektől mentesen!

Luce ajka megrándult. Volt valami gyanús Bill eltűnéseiben. Persze most itt van, és a kis mancsait gondosan a háta mögé dugva ártatlanul mosolyog rá. Luce felsóhajtott. – Hol voltál?

– Vásárolni! – Bill ujjongva tárta szét a szárnyait, felfedve az egyikén lógó világosbarna lapszoknyát, meg a másakra akasztott, hozzá illő, rövid tunikát. – Na, és a nagy durranás! – tette hozzá a háta mögül előhúзва egy vaskos fehér nyakláncot. Csontból.

Luce elvette tőle a tunikát és a szoknyát, de a nyakláncra nemet intett. Épp elég csontot látott már. – Nem, kösz!

– El akarsz vegyülni közöttük? Akkor viselned kell minden cuccot!

Undorát leküzdve áthúzta fején a láncot. A fényezett csontdarabok valamiféle roston lógtak. Hosszú, súlyos nyaklánc volt, de Luce-nak el kellett ismernie, hogy tetszetős.

– Ez pedig – adott át neki Bill egy festett fém pántot – a hajadba való!

– Honnan szedted ezt a sok mindent? – kérdezte Luce.

– A tieid! Azaz, *nem* Lucinda Price-é, hanem a *tieid* a szó tágabb, kozmikusabb értelmében. Azé az énedé, aki ennek az életnek a része, azaz Ix Cuaté.

– Ix kicsoda?

– Ix Cuat. A neved itt „kis kígyót” jelent. – Bill nézte, ahogy megnyúlik az arca. – A maja kultúrában kedveskedő kifejezésnek számít! Többé-kevésbé.

– Ahogy a fej karóba húzása pedig megtiszteltetés? Bill körbeforgatta köszemeit. – Ne legyél már olyan

etnocentrikus! Ami annyit tesz, hogy a saját kultúrádat felsőbbrendűnek tartod más civilizációknál!

– Tudom, mit jelent! – felelte Luce, miközben igyekezett a ráfot piszkos hajába tenni. – És nem tartom magam felsőbbrendűnek! Egyszerűen csak nem tudom elképzelni, hogy mitől lenne az oly nagyszerű, ha a fejem egy ilyen póznán végeznél! – Távoli dobpergéshez hasonlító, szinte alig hallható egyhangú zúgást hozott a szél.

– Ezt akár Ix Cuat is mondhatta volna! Mindig is kicsit maradi voltál!

– Hogy érted ezt?

– Tudod, te, vagyis Ix Cuat, a maja kalendárium legvégén kimaradt öt nap egyikén, uayeb idején születél. Ez olyan kicsit, mint a szökőnap, és persze sok babona veszi körül. Uayebkor nem igazán szerencsés születni! Így aztán senkit nem lepett meg, hogy vénlány lett belőled!

– Vénlány? – kérdezett vissza Luce. – Azt hittem, soha nem élek tizenhét évnél tovább!

– Tizenhét év itt, Chitzén Itzában *aggkornak* számít! – zümmögte Bill egyik fejtől a másikig szállva. – Az viszont igaz, hogy *eddig* sosem éltél tovább tizenhét évnél! Az rejtély, hogy Lucinda Price-ként miért sikerült ilyen sokáig itt ragadnod!

– Daniel szerint azért, mert nem vagyok megkeresztelve. – Luce most már határozottan, egyre közelebből hallotta a dobokat. – De hogy lehet ez? Úgy értem, fogadok, Ix Ca-t vagy kit, sem keresztelték meg soha...

Bill elutasítóan legyintett. – A keresztelés csak az egyik szó arra a szerződésre, melyben a lelkedre jogot formálnak. Szinte minden hit tartalmaz hasonlót. A kereszténység, a judaizmus, az iszlám, még a maja vallás is, amelynek képviselői nemsokára elvonulnak itt mellettünk – biccentett a dobpergés irányába, ami már olyan hangos volt, hogy Luce azon tűnődött, nem kellene-e elbújniuk. – Mindben van olyan fogadalom, melyben az egyén odaadásáról biztosítja istenét.

– Tehát a mostani életemben, Thunderboltban, azért vagyok még életben, mert a szüleim nem kereszteltettek meg?

– Nem, nem – felelte Bill –, a thunderbolti életedben emiatt vagy képes *meghalni!* Azért, mert a szüleid nem kereszteltettek meg! De, hogy miért vagy még *életben*, nos... ezt igazából senki sem tudja.

Valami oka csak kell, hogy legyen! Talán ez az a kivétel, amit Daniel Milánóban, a kórházban említett. De azt még ő sem értette, hogyan képes Luce a Derengőn át utazni. Luce sejtette, hogy minden egyes felkeresett élet közelebb viszi múltja darabjainak összerakásához, de még korántsem jár közel a megoldáshoz.

– Hol van a falu? – érdeklődött. – Hol vannak az emberek? Hol van Daniel? – A dobverés annyira felhangosodott, hogy fel kellett emelnie a hangját.

– Ó! – szólalt meg Bill. – A *tzompantlik* túloldalán vannak.

– A micsoda?

– A fejből rakott falak. Gyerünk, ezt látnod kell!

A koponyatartó állványok közti réseken át színekavalkádot láttak. Bill a koponyafal széléig terelte Luce-t, és jelezte, hogy merre nézzen.

A fal mögött a maja civilizáció képviselői vonultak. Emberek hosszú sora táncolt, dobogott a szélesen ledöngölt úton, mely a csonttemetőn át kanyargott. Selymes, fekete hajú, gesztenyebarna bőrű emberek. Koruk a háromévestől olyan öregekig terjedt, mely már ellenáll a találgatásnak. Kirívóak, gyönyörűek, érdekesek mindahányan. Állati bőrből készült viharvert öltözetük alig fedte a testüket, és láthatóvá tette tetoválásaikat és a rájuk festett képeket. A legkülönlegesebb testfestés volt: rikító tollú madarak, napok és mértani formák finoman megmunkált, színes ábrázolása borította a hátukat, karjukat és mellkasukat.

A távolban fehérre fakult kőépítmények szabályos sora, és egy kisebb épületekből álló, lapos szalmatető házcsoport látszott. Mögötte már a trópusi őserdő kezdődött, de a fák levele elszáradt, töredezett volt.

Az őrzőgő táncába belefeledkező tömeg észre sem vette Luce-t. – Gyerünk! – utasította Bill, és betuszkolta az emberfolyamba.

– Micsoda? – kiáltotta Luce. – Hogy közénk *álljak?*

– Szórakoztató lesz! – vihogott Bill előtte repülve. – Tudsz táncolni, nem?

Luce és a kis vízköpő tétovázva csatlakozott a felvonuláshoz, mely épp a piactérnek látszó helyen haladt át, egy eladásra kész, terményekkel teli fahordókkal és edényekkel telerakott hosszú, keskeny földszávon: rücskös, fekete avokádók, mélyvörös kukoricacsövek, zsineggel összekötözött szárított fűszerek és sok más, amit Luce nem ismert. Tekergette a fejét jobbra-balra, hogy minél többet lásson, de megállásra nem volt lehetősége. A hullámzó tömeg feltartóztatlanul tolt maga előtt.

A maják követték a kiterjedt lapályra kanyarodó utat. Harsány táncuk abbamaradt, csendben mormolva csoportosultak egymás köré. Számuk több százra volt tehető. A többiekhez hasonlóan, de leginkább Bill éles karmainak ismételt nyomására, Luce is térdre ereszkedett, és a sokaság tekintetét követve felfelé bámult.

A vásártér mögötti egyik építmény magasán kiemelkedett a többi közül: a legfehérebb kőből készült lépcsőzetes piramis volt. Luce látta, hogy középen mindkét oldalon meredek lépcsősor fut fel a csúcsra épült, egyszintes, kékre és vörösre mázolt építményhez. Luce-t kirázta a hideg, részben a felismerés, részben a megmagyarázhatatlan rettegés miatt.

Már látta ezt a piramist. A történelemkönyvekben ez a maja templom romokban állt. Most viszont még messze volt a romos állapottól. Lenyűgözte.

Négy, kifeszített állati bőrből és fából készült dobos tartó férfi állt sorba a piramis csúcsa körüli párkányon. Napbarnított arcukra vörös, sárga és kék csíkokkal festettek álarcot. Dobjaik ritmusra vertek egyre gyorsabban és gyorsabban, míg egy alak meg nem jelent az ajtónyílásban.

A férfi magasabb volt a dobosoknál, a fején tornyosuló vörösfehér fejdísz alatt egész arcát türkizkék geometrikus minta takarta. Nyakát, csuklóit, bokáit és fülcimpáit ugyanolyan csont ékszerek ékesítették, mint amilyet Bill szerzett Luce-nak. Valami volt a kezében. Egy hosszú, festett tollakkal és mázas fehér cserépdarabokkal díszített bot, melynek egyik vége ezüstösen megcsillant.

Mikor feléjük fordult, a tömeg, mintegy varázsütésre, elcsendesedett.

– Ki az az ember? – suttogta Luce Bilinek. – Mit csinál?

– Zotz, a törzsfőnök. Elég vadul fest, nem igaz? Nehéz idők járnak ám, a néped háromszázhatvannégy napja nem látott esőt! Nem mintha számolnák azon a kőnaptáron vagy min! – A szürke, több száz koromfekete vonallal teli kőtáblára mutatott.

Egy csöppnyi eső sem esett egy egész évig? Luce szinte érezte a tömegből áradó szomjúságot. – A halálukon vannak-jegyezte meg.

– Remélik, hogy nem! És itt lépsz be te! – magyarázta Bill. – Te és még néhány szerencsétlen nyomorult. Daniel is, bár neki kisebb szerep jut. Chac mostanra *nagyon* megéhezett, így aztán tényleg elkél minden segítség.

– Chac?

– Az esőisten. A maják abban a képtelenségben hisznek, hogy a felbőszült istenek kedvenc tápláléka a vér. Érted, mire akarok ezzel kilyukadni?

– Emberáldozat. – mondta lassan Luce.

– Aha! A mai napon ezek hosszú sora következők. Még több koponya kerül az állványokra. Izgalmas, ugye?

– És Lucinda hol van? Úgy értem, Ix Cuat?

Bill a templomra mutatott. – Odafenn, a többi áldozattal bezárva, arra vár, hogy befejeződjék a labdajáték.

– Labdajáték?

– Azt jött megnézni ez az emberáradat. Tudod, a törzsfőnök szereti a labdajátékot a nagy áldozat előtt. – Bill köhintett, és felborzolta a szárnyát. – A kosárlabda és a futball keveréke, de minden csapatban csak két játékos van. A labda egy tonnát nyom, a veszteseket meg lefejezik, és vérüket Chacnak adják!

– Gyerünk a játéktérre! – ordította Zotz a templom legfelső lépcsőfokáról. Furcsa torokhangon ejtette a maja szavakat, Luce mégis értette. Eltűnődött, hogy érezheti magát most Ix Guat, Zotz mögött bezárva.

A tömeg hatalmas ovációban tört ki. A maják egy emberként emelkedtek fel, és futásnak eredtek a nyílt terület túloldalán látszó nagy kőarára irányába. Alacsony, szögletes, lépcsőzetes kölelátóval körbevett, barna homokos pálya volt.

– A... ott a mi fiunk! – mutatott Bill a sokaság vezérére az aréna közelében.

A szikár, izmos fiú a többieknel is gyorsabban futott, háttal Luce-nak. Haja selymes, sötétbarna, erősen leburnult vállát egymást metsző piros-fekete festékcsíkok díszítették. A fejét némileg balra fordította, és Luce futólag meglátta az arcélét. Egyáltalán nem hasonlított a szülei hátsó udvarában hagyott Danielhez, és mégis...

– Daniel! – mondta Luce. – Olyan...

– Más, és mégis ugyanaz? – kérdezte Bill.

– Igen!

– A lelkét ismered fel! Bármilyen is a külsőtök, egymás lelkét mindig megismeritek!

Mostanáig Luce rá sem csodálkozott arra, hogy Danielt valamennyi életben felismeri. A *lelke* találja meg az övét! – Hát, ez gyönyörű!

Bill bütykös ujjával elkapart egy heget a karján. – Ha te mondd!

– Azt mondtad, hogy Daniel is része az áldozati szertartásnak! Labdajátékos, nem igaz? – kérdezte Luce nyakát a tömeg felé nyújtogatva, miközben Daniel eltűnt az amfiteátrum belsejében.

– Az – felelte Bill. – Lesz egy kedves kis szertartás – felhúzza kő szemöldökét –, melyben a győztesek átsegítik az áldozatokat a következő életükbe.

– A győztesek ölik meg a fogvatartottakat? – érdeklődött Luce csendesen.

Figyelték az amfiteátrum bejáratánál összesűrűsödött tömeget. Bentről dobpergés hallatszott, a játék nemsokára elkezdődik.

– Nem *megölik*! Nem közönséges gyilkosok ezek! *Feláldozzák*! Először a fejüket vágják le. A fejek oda hátra mennek – biccentett Bill a válla felett a koponyatartó cölöpök irányába. – A testeket ocsmány, bocsánat, *szent* mészkögdörbe dobják amott, az őserdőben – fintorgott. – Ha engem kérdezel, én aztán nem látom, hogy fog ez esőt hozni, de ki vagyok én, ugye?

– Daniel győz vagy veszít? – kérdezte Luce, bár sejtette a választ, mielőtt a szavak elhagyták volna az ajkát.

– Értem én, abból, hogy Daniel lefejez téged, nem ordít a romantika – mondta Bill –, de tényleg, most nem mindegy, hogy tűz által végez veled, vagy karddal?

– Daniel ezt nem tenné!

Bill Luce előtt lebegett. – Miért ne?

Hatalmas üvöltés hallatszott az amfiteátrum belsejéből. Luce késztetést érzett, hogy berohanjon a pályára Danielhez, a karjába vegye, és elmondja neki, amire a Globe-ban nem volt ideje: érti már, min megy keresztül, hogy vele lehessen! A Daniel által meghozott áldozattól szerelmük iránti elkötelezettsége csak erősödött. – Oda kellene mennem hozzá! – jegyezte meg.

És ott volt még Ix Cuat, bezárva a piramis legtetetjén lévő terembe, arra várva, hogy megöljék. A lány, aki az átok megtöréséhez kell, értékes tudásnak lehet a birtokában.

Luce egy helyben topogott, egyik lábbal az amfiteátrum, másikkal a piramis felé.

– Na, merre? – csipkelődött Bill erőltetett mosollyal. Luce a piramis felé kezdett rohanni.

– Jó döntés! – nyugtázta Bill, még gyorsabban verdesve, hogy tartani tudja az iramot mellette.

Előtte tornyosult a piramis. A tetején lévő festett templom, ahol Bill szerint Ix Cuat lesz, távoli csillagnak tűnt. Luce-t gyötörte a szomjúság. Torka víz után áhítozott, a föld perzselte a talpát. Mintha az egész világ lángokban állna.

– Ez egy igen szent hely – mormolta a fülébe Bill. – Az előző templom helyére épült, ami egy másik templom tetején állt, és így tovább, valamennyit úgy tájolták, hogy a tavaszi és őszi napéjegyenlőséget mutassa. Azon a két napon, napnyugta után, egy kígyó árnyéka látható, amint az északi lépcsőn kúszik felfelé. Elképesztő, nem?

Luce csak fújt egyet, és nekivágott a lépcsőknek.

– A maják zseniálisak! Civilizációjuknak már ezen a pontján megjósolták a világvégét, mégpedig 2012-re! – Színpadiasan felköhögött. – Na, de majd elválik! Csak az idő a megmondhatója!

Luce közeledett a csúcshoz, Bill pedig megint közelebb húzódott hozzá.

– Most figyelj rám! – kérte. – Ezúttal, ha élsz a 3D-vel...

– Pszt! – szólt rá Luce.

– Engem nem hall senki, de téged annál inkább!

– Pontosan! *Pszt!* – Még egy lépést tett felfelé, már óvatosabban, és megállt a csúcs melletti párkányon. Testét a templomfal forró kövéhez nyomta, pár centivel a nyitott bejárati ajtó mellett. Bent valaki énekelt.

– Én most csinálnám – javasolta Bill –, míg az örök a labdajátékot nézik.

Luce a bejárat felé araszolt, és bekukucskált.

A nyitott ajtón beömlő napfény hatalmas trónust világított meg a templom közepén. A pirosra festett jaguár formát jádeberakások díszítették. Balra tőle egy oldalára dőlő, egyik kezével a hasát fogó alak terjedelmes szobra. Olajjal töltött apró kőlámpások pislákoltak a szobor körül. Ezen kívül csak a

három, csuklójánál megkötözött lány volt a terem sarkában.

Luce riadtan felsóhajtott, mire mindhárom lány felkapta a fejét. Csinosak voltak, befont, sötét hajjal és jádekövekkel átlukasztott fülekkel. A bal oldalinak volt a legsötétebb bőre. A jobb oldali karját kanyargós, mélykék vonalak díszítették. A középső pedig nem volt más, mint... Luce.

Ix Cuat apró, törekeny lány volt. Lába piszkos, ajka kicserepesedett. A három rémült lány közül neki volt a legvadabb tekintete.

– Mire vársz még? – vetette oda neki Bill a szobor fejről.

– Nem látnak meg? – suttogta Luce összeszorított fogakkal. A többi idomulás alkalmával múltbeli énjei vagy egyedül voltak, vagy pedig Bill segített neki elrejtőzni. Mit fognak szólni a lányok, ha egyszerűen besuhan Ix Cuat testébe?

– Ezek a lányok félig megőrültek, mióta áldozatnak választották őket! Ha bármilyen gyanús ügy miatt felkiáltanának, találd ki, hányán törödnének vele? – Bill úgy csinált, mintha az ujján akarná megszámolni. – Meg is van! *Zéró!* Senki még csak meg sem hallja őket!

– Ki vagy te? – kérdezte az egyik lány félelemtől reszkető hangon.

Luce nem felelhetett. Előrelépett. Ix Cuat tekintetében is felvillant a rettegés. Ám Luce legnagyobb megdöbbenésére, ahogy felé nyúlt, múltbeli énje is felemelte megkötözött kezét, és gyorsan megragadta Luce-t. Ix Cuat meleg, puha keze remegett.

Belekezdett valamibe. Ix Cuat azt kezdte mondani... *Repíts el innen!*

Luce ezt a fejében hallotta, miközben alattuk a föld megrázkódott és minden remegni kezdett. Láttá Ix Cuatot, a szerencsétlen időben született lányt, tekintete elárulta Luce-nak, hogy semmit nem tud a Derengőkről, és mégis úgy kapaszkodott belé, mintha Luce kezében lenne a szabadulás. Magát is látta kívülről, fáradtan, éhesen, toprongyosan. Valahogy idősebben is. És erősebben. Aztán a világ megint átrendeződött.

Bill eltűnt a szobor fejéről, de Luce nem mozdulhatott, hogy megkeresse. Fekete áldozati tetoválásokkal megjelölt csuklói kisebesedtek a kötelektől. Észrevette, hogy a bokáit is megkötözték. Nem mintha a kötések számítanak, a félelem erősebben szorította a bensőjét bármilyen kötélnél. Ez nem hasonlított Luce eddigi múltbéli látogatásaihoz. Ix Cuat pontosan tudta, mi vár rá. Halál. És úgy tűnt, nem várja olyan kitörő örömmel, mint Lys Versailles-ban.

Az Ix Cuat két oldalán lévő rabtársak, amennyire tudtak, arrébb húzódtak. A bal oldali, sötét bőrű lány – Hanhau – sírt, a másik, kékre festett testű – Ghanan – imádkozott. Mindketten féltek a haláltól.

– Beléd költözött valami! – zokogta Hanhau a könnyein át. – Beszennyezed az engesztelő áldozatot!

Ghanan nem talált szavakat.

Luce nem vett tudomást a lányokról, Ix Cuat saját bénító félelme foglalkoztatta. Ima futott át az agyán, de nem az áldozatra készülődés imája. Nem, Ix Cuat Danielért imádkozott.

Luce tudta, hacsak rágondol, a bőre kipirul, és a szíve hevesebben ver. Ix Cuat egész életében őt szerette, de csak távolról. Daniel az otthonuktól néhány házzal arrébb nőtt fel. Néha avokádót adott el az anyjának a piacon. Ix Cuat évekig próbálta a bátorságát összeszedni, hogy megszólítsa. Kínozta a tudat, hogy a fiú most a játéktéren van. Ix Cuat, döbrent rá Luce, azért imádkozott, hogy Daniel veszítsen! Egyetlen könnyörgése arra irányult, hogy ne az ő keze által haljon meg.

– Bill? – suttozta Luce.

A kis vízköpő visszasüvített a templomba. – A játszmának vége! A csöcselék most indul a *cenote* felé! Ez az a mészkőkút, ahol végrehajtják az áldozatot. Zotz idefelé tart a nyertesekkel, hogy átkísérjen benneteket a szertartásra!

A sokaság moraja elhalt, Luce reszketni kezdett. Lépteket hallott a lépcső felől. Daniel bármelyik pillanatban besétálhat az ajtón!

Három árnyék sötétítette el a bejáratot. Zotz, a vörös-fehér fejdíszes főnök lépett a templomba. Egyik lány sem moccant, elszörnyedve bámulták a kezében lévő hosszú, díszes lándzsát, melynek végére egy emberi fej volt tűzve. A szeme nyitva, arca eltorzult a félelemtől, a nyakából vér csöpög.

Luce félrenézett, tekintete az újabb, sírboltba lépő izmos férfira esett. Ő másik festett lándzsát hozott, egy másik felnyársalt emberfejjel. De annak a szeme legalább csukva volt! Húsos, élettelen ajkán halvány mosoly játszott.

– A vesztesek – közölte Bill, közelebb húzódva mindkét fejhez, hogy tanulmányozhassa őket. – Most aztán örülsz, hogy Daniel csapata nyert, nemde? Leginkább ennek a fickónak köszönhetően. – Vállon csapta az izmos férfit, bár Daniel csapattársa ebből semmit sem érzékelt. Eztán Bill megint kirepült az ajtón.

Legvégül Daniel sétált be a templomba, lógó orral. Keze üres, mellkasa csupasz volt. Haja és bőre sötét, tartása merevebb, mint Luce megszokta. Minden más volt rajta, a mell- és hasizmaitól kezdve addig, ahogy a kezét lógatta, élettelenül a teste mellett. Még így is csodálatosan festett, ő volt a legistenibb lény, akit Luce valaha látott, még ha nyoma sem volt benne a Luce által megismert fiúnak.

Ekkor felpillantott, és a tekintete a megszokott ibolya-színben ragyogott.

– Ó! – mondta halkan Luce mindenre elszántan rángatva a köteleit. Ki akart szabadulni ebből az életből, eltávolodni a koponyáktól, a szárazságtól és az áldozattól, és megtartani Danielt az örökkévalóságig.

Daniel finoman megrázta a fejét. Szemei ragyogva tündököltek. Tekintete megnyugtatta, azt közölte Luce-szal, hogy nem kell aggódnia.

Zotz szabad kezével intett a lányoknak, hogy álljanak fel, serényen biccentett, mire elindultak a templom északi kijárata felé. Először Hanhau, Zotz-cal az oldalán, közvetlenül mögötte Luce, a sort Ghanan zárta. A köztük lévő kötél olyan rövid volt, hogy a lányoknak mindkét csuklójukat az oldaluknál összekötve kellett tartaniuk. Daniel hozzálépett, hogy őt kísérje, míg a másik győztes Ghanan mellett sétált.

Egy rövid pillanatra Daniel ujjai súrolták megkötözött csuklóját. Ix Cuat megbizsergett az érintésre.

A négy dobos közvetlenül az ajtó előtti párkányon várt rájuk. Felsorakoztak a körmenet mögött, és míg a csapat nekiindult a meredek piramislépcsőkön lefelé, ugyanazt az ideges ütemet játszották, melyet Luce akkor hallott először, amikor ebbe az életbe megérkezett. A lépéseire koncentrált, bár úgy érezte, hullámok sodorják magukkal, és nem ő teszi egyik lábát a másik elé, sem a piramisról lefelé menet, sem a lépcső aljánál kezdődő széles, poros úton, mely a halálba vezet.

Nem hallott mást, csak a dobokat, mikor Daniel közelebb hajolva ezt suttogetta: – Megmentelek!

Ix Cuat lelkében valami megmozdult. Életében ez volt az első alkalom, hogy Daniel beszélt hozzá.

– Hogyan? – suttogetta ő is arra vágyva, hogy kiszabadítsa innen, és messzire, nagyon messzire repítse.

– Ne aggódj! – Daniel ujjbegye megint rálelt az övére, és szelíden megsimogatta. – Megígérem, hogy vigyázok rád!

Könnyek mardosták a szemét. Talpát még mindig perzselte a föld, és bár továbbra is arra a helyre tartott, ahol Ix Cuatnak meg kell halnia, ebben az életében most először érezte azt, hogy nem fél.

Az út egy fason át vezetett a dzsungelbe. A dobosok szünetet tartottak. Kántálással lett tele a füle, dalolt a tömeg a dzsungel mélyén, a *cenote* mellett. Azt a dalt, melyet Ix Cuat is gyermekkorától énekelt: az esőimát. A két másik lány remegő hangon dúdolta velük.

Luce Ix Cuat idomulás közben kiejtett szavaira gondolt: *Repíts el innen!*, visszhangzott a fejében. *Repíts el innen!*

Váratlanul megtorpantak.

Egy út tárult eléjük a kiszáradt, szomjazó dzsungel mélyén. Óriási, mészkőbe vájt, vízzel teli kráter tátongott úgy harminc méterrel Luce előtt. Körülötte maják, mohón csillogó szemmel. Több százan. Abbahagyták a kántálást. Elérkezett a perc, amire vártak.

A *cenote* egy mohával benőtt mély mészkőgödör, melyet élénkzöld víz tölt meg. Ix Cuat járt már itt ezelőtt, tizenkét ehhez hasonló emberáldozat tanúja volt. A mozdulatlan vízfelszín alatt testek százainak oszladozó maradványa rejlik, több száz léleké, akik állítólag egyenesen a Mennybe mentek, csak hogy ebben a pillanatban Luce is tudja, hogy Ix Cuat sem biztos benne, elhiggye-e.

Ix Cuat családja a *cenote* pereméhez közel gyülekezett. Anyja, apja, két húga, mindketten egy-egy kisbabával a karjukon. Ők hisznek. Hisznek a szertartásban, abban az áldozatban, mely megfosztja őket a lányuktól és összetöri a szívüket. Szeretik, de ők is elhiszik, hogy szerencsétlen. És azt gondolják, megváltásának ez a legjobb módja.

Egy lógó arany fülbevalós, foghíjas férfi Ix Cuatot és a másik két lányt Zotz elé terelte, aki a mészkőmedence pereméhez közeli kimagasló helyet foglalta el. Letekintett a mély vízre, aztán becsukott szemmel újabb kántálásba kezdett. A nép és a dobosok csatlakoztak hozzá.

A foghíjas férfi most Luce és Ghanan közé állt, és bárdjával lesújtott az őket összetartó kötélre. Luce megtántorodott, mikor a kötél kettészakadt. Csuklói még mindig össze voltak kötve, de már csak a jobbján, Hanhauval. Ghanan magára maradt, és egyenesen Zotz elé indult.

Maga elé dúdolgatva előre-hátra hintázott. Tarkóján egy csepp izzadság csurrant végig.

Amikor Zotz belekezdett az esőistenhez szóló fohászba, Daniel Luce felé hajolt. – Ne nézz oda!

Így aztán Luce Danielre szegezte a tekintetét, ő pedig rá. A *cenote* körüli tömeg visszafojtott lélegzettel várt. Daniel csapattársa felnyögött, és teljes erőből lecsapott a bárddal a lány nyakára. Luce hallotta, ahogy a bárd éle simán átszeli a nyakat, majd a tompa puffanást is, ahogy Ghanan feje a porba hull.

A tömeg újra ordítani kezdett: köszönetet mondtak Ghanannak, imádkoztak a Mennybe jutott lelkéért, és kifejezték nyomatékos vágyukat az eső után.

Elképesztő, hogyan hihetik el az emberek, hogy egy ártatlan lány megölése megoldja a problémáikat? Bill általában ennél a résznél jelent meg, de Luce most nem látta semerre. A szokásos eltűnése Daniel megjelenésekor.

Luce nem akarta látni, mi történik Ghanan fejével. Ekkor a mélyből visszaverődő csobbanást hallott, és tudta, hogy a lány teste végső nyughelyére került.

A foghíjas férfi Luce felé tartott. Ezúttal Ix Cuat kötelékét vágta át, mely Hanhauhoz fűzte. Luce remegett, miközben a törzsfőnök elé vezették. Az éles kövek vágták a talpát. Merőn nézett a mészköperemen át a cenote-ba. Gondolta, hányingere lesz, de megjelent mellette Daniel, amitől sokkal jobban érezte magát. A fiú bólintott, hogy nézzen Zotzra.

A törzsfőnök sugárzó arccal nézett vissza rá, kimutatta az elülső fogaiba ékelt topázokat. Imára zendített, kérte Chacot, fogadja el őt, és hozzon a közösségnek többhavi tápláló esőt.

Nem, gondolta Luce. *Nem jó ez az egész! Repíts el innen!* Kialtott némán Daniel felé, aki hozzá fordult, mintha meghallotta volna.

A foghíjas férfi egy darab állatbőrrel letörölte Ghanan véré a bárdról. A pengét ünnepélyesen átadta Danielnek, aki szembefordult Luce-szal. Olyan kimerültnak tűnt, a bárd súlya is mintha csak lehúzta volna. Ajkát fehéredésig összeszorította, ibolyaszín tekintetét egy pillanatra sem vette le Luce-ról.

A tömeg elcsendesedett, visszafojtott lélegzettel figyelt. Forró szél rezgettette a fákat, a bárd megcsillant a nap fényében. Luce érezte, hogy közeledik a vég. De miért? Miért hozta ide a lelke? Vajon miféle betekintést nyerhet a múltjába, az átokba azzal, ha levágják a fejét?

Ekkor Daniel a földre engedte a bárdot.

– Mit csinálsz? – kérdezte Luce.

Daniel nem felelt. Hátragördítette a vállát, és arcát az égnek emelve széttárta a karját. Zotz előrelépett, hogy közbeavatkozzon, de

amint hozzáért Daniel vállához, sikoltozva hőkölt vissza, mint akit megégettek.

És akkor...

Daniel fehér szárnyai kibomlottak. Szétterültek, s hatalmasan, félelmetesen ragyogtak a kiszáradt, sivár tájban, láttukra vagy húsza majja ütközött hátrálva egymásnak.

Kiáltások harsantak fel a cenote körül.

– Mi ez?

– A fiúnak szárnya van!

– Egy isten! Chac küldte hozzánk!

Luce rángatta a csuklóját és bokáját összefogó köteleket.

Danielhez kellene rohannia. Megpróbált felé indulni, de... Nem tudott többé megmoccanni.

Daniel szárnyai szinte elviselhetetlenül vakítottak. És már nem csak a szárnyai ragyogtak. Az... az *egész*... ember. Az egész teste sugárzott, mintha lenyelte volna a napot.

A levegőt zeneszó töltötte be. Nem, nem is zene, hanem egyetlen, egybehangzó akkord. Fűlsiketítő, véget nem érő, dicsőséges és rémisztő egyszerre.

Luce hallott már ilyet... valahol. A Sword & Cross temetőjében, ott-tartózkodása utolsó éjjelén, amikor Daniel megküzdött Cammel, Luce pedig nem nézhette. Azon az éjjelen, amikor Miss Sophia elhurcolta, amikor Pennt elveszítette, és amióta már semmi sem a régi. Ugyanezzel az akkorddal kezdődött, amely most Danielből csendült fel. Olyan fényesen világít, hogy a teste valósággal szikrázik.

Luce megingott, de képtelen volt elszakítani róla a tekintetét. Bőrén hullámokban érezte a forróságot.

Valaki felkiáltott mögötte. A kiáltást újabb követte, majd még egy, aztán már egy egész kórus kiáltozott.

Valami lángolt. Maró, fojtogató szag terjengett, Luce gyomra felkavarodott tőle. A szeme sarkából látta, ahogy a lángok onnan törnek fel, ahol Zotz egy perccel ezelőtt állt. Robbanás taszította hátra, elfordult Daniel kápráztató ragyogásától, a fekete hamutól, és az átható füsttől köhögni kezdett.

Hanhau eltűnt, a föld megperzselődött, ahol az imént állt. A foghíjas férfi eltakarta az arcát, igyekezett nem nézni Daniel tündöklését. Pedig ellenállhatatlan volt. Luce látta, ahogy a férfi kiles az ujjain át, és azonnal tűzoszloppá válik.

A cenote körül minden maja Danielt bámulta. Fényétől egyik a másik után vált a lángok martalékává. Nemsokára ragyogó tűzkarika lángolt a dzsungelben, Luce-on kívül mindenkit elemészte.

– Ix Cuat! – nyúlt ki érte Daniel.

Izzásától Luce felkiáltott fájdalmában, és bár azt érezte, majdnem megfullad, sikerült kimondania: – *Felséges* vagy!

– Ne nézz rám! – könyörgött Daniel. – Ha halandó meglátja egy angyal igazi valóját, akkor... láthatod, mi történt a többiekkel! Nem engedhetem, hogy ilyen hamar elhagyj! Örökösen olyan hamar...

– Még itt vagyok! – bizonygatta Luce.

– Még itt... – Daniel sírt. – Látsz engem? Az igazi valómat?

– Látlak!

És a másodperc tötrészéig valóban látta. Látása kitisztult. Ragyogása ugyan még erős volt, de nem olyan vakító. Látta a *lelkét*. Fehéren izzó, makulátlan és – egyszerűen nem volt rá más szó – olyan danielés. Mintha hazatérne. Kivételes boldogság áradt szét benne. Tudata mélyén valahol ott motoszkált a felismerés: látta már őt így ezelőtt.

Vagy mégsem?

Erőltette a memóriáját, hogy segítségül hívja a még elérhetetlen múltat, de Daniel fénye kezdte legyűrni.

– Ne! – kiáltotta, érezve, ahogy a tűz elégeti a szívét, és a teste megszabadul valamitől.

– Hadd halljam! – Bill érdes hangja bántotta a fülét.

Hideg kőtáblán feküdt. Visszakerült a Derengő egyik barlangjába, csapdába esett azon rideg köztes helyek egyikén, ahol nehéz a külvilágba kapaszkodni. Elkecseregetett igyekezett feleleveníteni azt, ahogy Daniel odakinn festett, leplezetlen lelkének teljes pompáját, de képtelen volt. Már elillant előle. Megtörtént mindez egyáltalán?

Behunyta a szemét, hogy felelevenítse, pontosan hogyan festett. Nem volt rá szó. Csak a valószínűtlenül boldog gondolat maradt.

– Láttam!

– Kit, Danielt? Ja, láttam én is! Ő volt az a fickó, aki eldobta a dárdát, mikor rajta volt a sor, hogy vagdalkozzon! Nagy hiba! Óriási!

– Nem, én *igazán* láttam! Az igazi énjét! – Megremegett a hangja.
– Gyönyörű volt!

– Tessék, még ez is! – rázta a fejét Bill bosszúsan.

– *Felismertem! Azt* hiszem, láttam már valahol.

– Azt kétkem! – köhintett Bill. – Ez volt az első és *utolsó* alkalom, hogy így láthattad! Láttad, és aztán meghaltál. Ez történik, ha halandó megpillantja egy angyal szabadjára engedett dicsfényét. Azonnali halál. Elégsz az angyal szépségétől.

– Nem, ez nem olyan volt!

– Láttad, mi történt a többiekkel! *Puff*. Kész! – Bill lehuppant mellé, és megpaskolta a térdét. – Szerinted miért kezdték el a maják ezután a tűzáldozatok bemutatását? Egy szomszédos törzs rábukkant az elüszkösödött maradványokra, és valahogy meg kellett magyarázni!

– Igen, azonnal tűz emésztette el őket. De én tovább bírtam...

– Pár másodperccel? Mert elfordultál? Gratulálok!

– Nincs igazad! És tudom, hogy láttam már ezt ezelőtt!

– Talán láttad a *szárnyait*. De hogy Daniel levetkezi emberi alakját és felfedi előtted igazi angyali valóját? Minden esetben belehalnál!

– Nem – rázta a fejét Luce. – Azt mondod, soha nem mutathatja meg nekem, ki is valójában?

Bill vállat vont. – Anélkül nem, hogy elporlasszon téged és mindenkit körülötted! Szerinted miért csókol meg minden alkalommal olyan elővigyázatosan? A dicsfénye iszonyatosan felerősödik ám, ha ti ketten jól belemelegedtek!

Luce úgy érezte, alig bírja tartani magát. – Ezért halok bele néha, amikor megcsókol?

– Emberek! Tapsot a lánynak! – mondta Bill gunyorosan.

– De mi van akkor, amikor még a csók *előtt* meghalok, mielőtt...

– Mielőtt még van rá esélyed, hogy lásd, milyen mérgezővé válhat a kapcsolatotok?

– Fogd be!

– Őszintén, hányszor kell még látnod ugyanazt a történetet, mire rájössz, hogy *semmi* sem változik meg soha?

– Valami megváltozott! – közölte vele Luce. – Ezért vagyok ezen az úton, ezért vagyok még életben! Ha csak még egyszer láthatnám, mindenestől, tudom, hogy képes lennék boldogulni vele!

– Te nem érted! – emelte fel a hangját Bill. – Erről az egész dologról totálisan halandóként gondolkodsz! – Egyre izgatottabb lett, már nyál fröcsögött a szájából. – Itt van előtted a nagy lehetőség, és látszik, hogy *képtelen* vagy felfogni!

– Miért lettél egyszeriben ilyen dühös?

– Miért, miért? – A fogát csikorgatva fel s alá járkált a párkányon. – Figyelj rám! Daniel most az egyszer baklövést követett el, de többé nem teszi! Soha! Tanul belőle. És egyet te is megtanultál: halandó lény nem bámulhat egy angyal valós alakjára anélkül, hogy bele ne halna!

Luce elfordult tőle, és egyre mérgesebb lett magára. Talán Daniel tényleg megváltozott ezután a Chitzén Itzá-i élet után, és a jövőben sokkal óvatosabb lett. És ami a múltat illeti?

Közelebb ment a Derengőben lévő párkány széléhez, és lenézett a hatalmas, tátongó feketeségbe, mely az ő sötét és ismeretlen világa felé vezetett.

Bill fölötte szálldosott, a feje körül körözött, mintha csak bele akarna látni. – Tudom, mit gondolsz, de a végén csak csalódott leszel, semmi más! – A füléhez közeledve ezt suttogta: – Vagy még rosszabb!

De mondhatott bármit, nem tudta megállítani. Ha volt ennél korábbi Daniel, aki levetette az álarcát, akkor Luce meg fogja találni!

TIZENHATODIK FEJEZET

A TANÚ

IZRAEL, JERUZSÁLEM 2760. NISZÁN HAVA 27.
(KÖRÜLBELÜL I. E. 1000. ÁPRILIS 1.)

DANIEL NEM VOLT EGÉSZEN ÖNMAGA. Még mindig összetapadt a testtel, melyhez Grönland sötét fjordjai közt idomult. Igyekezett lassítani, ahogy a Derengőt elhagyta, de túl nagy volt a lendülete. Egyensúlyát veszítve fordult ki a sötétségből, végiggurult a kavicsos talajon, míg feje valami keménybe ütközött. Ekkor nyugton maradt. A múltbeli énjéhez idomulás óriási hibának bizonyult. Két egymásba fonódó lélek szétválasztásának legegyszerűbb módja a test megölése. A test rabságából kiszabadult lélek aztán rendbe hozza magát. Saját maga megölésére azonban nem volt lehetősége. Hacsak... A csillagnyíl!

Grönlandon kaparintotta meg, az angyalok tábortüze mellett feküdt beágyazva a hóban. Gabbe hozta magával jelképes védelemként, de arra nem számíthatott, hogy Daniel idomulás közben megszerzi tőle.

Tényleg elhitte, hogy csak rányomja az ezüst nyíl tompa hegyét a mellkasára, és máris szétválasztja a két lelkét, és visszafordíthatja múltbéli énjét az időben?

Badarság!

Nem. Elég valószínű, hogy hibát követ el, kudarcot vall, és lelke lehasítása helyett véletlenül elpusztítja. Lélektelenül pedig Daniel földi alakja, ez a nehézkes test, örökösen a földön bolyongana a lelke után kutatva, de beérné a második legjobbal is: aki Luce. Luce-t a halála napjáig háborgatná, talán még azután is.

De Danielnek ehhez segítség kell. Másképp lehetetlen. Felnyögött, a hátára fordult, és a vakító napba hunyorgott a feje felett.

– Látod? – szólalt meg egy női hang fölötte. – Mondtam, hogy jó helyen járunk!

– Nem értem, hogy ő – másik hang, ezúttal egy fiúé – miért bizonyítja, hogy bármit is jól csinálunk!

– Ó, Miles, ugyan már! Ne hagyd, hogy a Daniellel való összezőrdülésed akadályozzon bennünket Luce megtalálásában! Ő legalább tutira tudja, merre van!

A hangok közeledtek. Daniel hunyorítva felnyitotta a szemét, és látta, hogy egy kar nyúlik felé eltakarva a napot.

– Na, szia! Segítsek?

Shelby. Luce Nefilim barátja a Shoreline-ból. Meg Miles. A fiú, akit megcsókolt.

– Mit csináltok ti itt? – ült föl hirtelen Daniel, visszautasítva a Shelby által felajánlott kezet. Megdörzsölte a homlokát, és a háta mögé nézett, de egy olajfa szürke törzse akadályozta a kilátást.

– Na, mit *gondolsz*, mit csinálunk? Hát Luce-t keressük! – szájtátva nézett Danielre, és felhúzta az orrát. – Neked meg mi *bajod*?

– *Semmi!* – Daniel megpróbált felállni, de úgy szédelgett, hogy gyorsan újra visszafeküdt. Az idomulás, főképp régi testének áthurcolása egy másik életbe, felkavarta a gyomrát. Belül óriási harc tombolt benne, két énje küzdött egymással, a csontjait ropogtatták, a bőrét feszegették, és megsebeztek a lelkét. A Nefilim kölykök megéreztek, hogy valami hihetetlen történt vele. – Menjetek haza,

birtokháborítók! Kinek a Derengőjével jutottatok ide? Tisztában vagytok vele, mekkora bajba kerülhettek?

Hirtelen valami ezüstösen megcsillant az orra előtt.

– Vezess minket Luce-hoz! – célzott Miles egy csillagnyíllal Daniel nyakára. Baseballsapkájának napellenzője eltakarta a szemét, de ajka ideges grimaszba torzult.

Daniel megnémult a döbbenettől. – Neked... csillagnyílad van!

– Miles! – suttogta Shelby indulatosan. – *Mit akarsz azzal az ízével?*

A nyíl tompa vége megremegett. Miles láthatóan ideges volt. – Otthagytatok az udvaron, miután a Kítaszítottak elmentek! – mondta Danielnek. – Cam felkapott egyet, de a felfordulásban senki nem vette észre, mikor én meg felmartam ezt. Te Luce után indultál. Mi pedig utánad! – Shelbyhez fordult: – Gondoltam, szükségünk lehet rá. Önvédelemből!

– Ne merészd megölni! – parancsolta Shelby Milesnak. – Ostobaság lenne!

– Nem – vágott közbe Daniel lassan felülve. – Minden rendben.

Lüktetett az agya. Mik az esélyei? Még csak egyszer látta ezelőtt. Daniel nem volt az idomulás szakértője, és a múltja ott tombolt benne. Nem maradhat így! Csak egy megoldás van: az pedig Miles kezében!

Hogyan vehetné rá a fiút, hogy megtámadja, anélkül, hogy mindent megmagyarázna? Bízhat vajon egy Nefilimben?

Daniel addig hátrált, míg háta a fatörzshöz ért. Kezeit szélesre tárva felcsúszott rajta, mutatva Milesnak, hogy nincs mitől félnie.

– Vívni tanultál?

– Micsoda? – Miles zavarodottnak tűnt.

– A Shoreline-ban. Jártál vívásórára, nem?

– Mindenki járt! Amúgy semmi értelme nem volt, és nem voltam benne jó, de...

Danielnek csak ennyi kellett. – *En garde!* – ordította, kardként előhúzva a zsebébe sülyesztett csillagnyílat.

Miles szeme kikerekedett. Egy pillanat alatt ő is felemelte a nyílat.

– Ó, a francba! – szólt Shelby elhátrálva az útjukból. – Fiúk, de komolyan! Hagyjátok már abba!

A csillagnyilak rövidebbek voltak a vívótörnél, de pár centivel hosszabbak egy rendes nyílnál. Pehelykönnyűek, de a gyémánt keménységével. Ha Daniel és Miles nagyon, de tényleg nagyon vigyáz, esetleg túlélhetik. Miles segítségével Daniel talán megszabadulhat a múltjától.

Végigvágott a levegőben a csillagnyíllal, pár lépésre megközelítve a Nefilim fiút.

Miles visszavágott, kivédte Daniel csapását, nyila szikrákat szórt jobb felé. A csillagnyilak összeütődése nem járt olyan fémes csengéssel, mint a vívótöröké. Mély, zengő hangot hallattak, mely visszaverődött a hegyekről és megrengette a talajt a lábuk alatt.

– Egyáltalán nem volt hiábavaló az a vívólecke! – biztatta

Daniel, mikor nyilaik keresztezték egymást a levegőben. – Felkészített az ehhez hasonló pillanatokra!

– Pillanatokra! – nyögött Miles, és előretört, felfelé suhintott a csillagnyíllal, míg az meg nem csúszott Danielén. – Mihez hasonló... ?

Karjaik megfeszültek. A csillagnyilak mozdulatlan X-et alkottak a levegőben.

– Segítened kell megszabadulnom egy korábbi testi valómtól, mellyel a mostani lelkem idomult – mondta Daniel egyszerűen.

– Mi a... ? – mormolta Shelby az oldalvonatról. Megdöbbenés látszott Miles arcán is, tétovázott. „Pengéje” elmozdult, a csillagnyíl egy csattanással a földre esett. Miles levegőért kapkodott, ügyetlenül matatott érte, és rémülten nézett hátra Danielre.

– Nem támadlak meg! – közölte vele. – Neked kell engem! – Megeresztett egy sportszerű vigyort. – Gyerünk! Tudod te, hogy ezt akarod! Már régóta ezt akartad!

Miles betámadott, de a csillagnyilat inkább nyílként, mint kardként tartva. Daniel felkészült rá, időben oldalra bukott, majd körbefordulva csillagnyilat Mileséhez ütötte.

Nem engedtek egymás szorításán: Daniel csillagnyila Miles válla fölé mutatott, erővel tartotta vissza a Nefilim fiút, míg Miles nyila centiméterekre volt Daniel szívéből.

– Na, segítesz nekem? – követelte Daniel.

– Miért is lesz az jó nekünk? – kérdezett vissza Miles. Danielnek ezen egy kicsit gondolkodni kellett. – Luce boldogsága miatt – mondta végül. Miles nem mondott igent. De nem mondott nemet sem.

– Na, most – csuklott el Daniel hangja, ahogy kiadta az utasításokat –, nagyon óvatosan, egyenes vonalban húzd végig a pengét a mellkasom közepéig! Ne sértsd fel a bőrt, különben megölsz!

Milesről csörgött a víz. Elsápadt. Shelbyre pillantott.

– Miles, csináld, ahogy mondja! – suttogetta.

A csillagnyíl megremegett. Minden Miles kezében volt. A csillagnyíl tompa hegye Daniel bőréhez ért, és haladt lefelé.

– Atyaég! – torzult el Shelby arca a szörnyülködéstől. – *Olvad!* Daniel azt érezte, hogy csontjairól leválik egy bőrréteg.

Múltbéli énjének a teste lassan elkülönült a sajátjától. A szétválasztáskor keletkezett méreg benne keringett, mélyen beszivárgott a szárnya rostjaiba. Egészen mélyről jövő, émelygést keltő, nyers fájdalom volt, s hullámokban tört rá. Látása elhomályosult, a füle zúgni kezdett. A kezében tartott csillagnyíl a földre bucskázott. Egyszer csak hatalmas lökés rázta meg, és metsző, jeges fuvallat legyintette meg. Elnyújtott nyögés, két tompa puffanás, aztán...

A látása kitisztult. A fülcsörgés megszűnt. Könnyedséget, nyugalmat érzett.

Szabadságot.

Miles hullámozó mellkassal feküdt a földön alatta. Daniel csillagnyila eltűnt. Daniel megpördült, és múltbéli énjének látomását találta maga mögött, szürke bőrű, kísértetszerű testtel, szénfekete szemekkel és fogakkal, kezében a csillagnyílat szorongatva. Arcéle úgy szikrázott a forró szélben, akár a zárlatos tévéképernyő.

– Sajnálom! – kezdte Daniel, és előrenyúlva megragadta régi énjét a szárnya tövénél. Felemelte árnyékát a földről, de alig érezte a testét, szinte súlytalan volt. Ujjjaival megkereste annak a Derengőnek a kapuját, melyben utaztak ketten együtt, gyorsan, mielőtt az szétesne. – Eljön még a te napod! – mondta neki.

És behajította múltbéli énjét a Derengőbe.

Figyelte, amíg az megsemmisülve elszíntelenedik a forró napon. A test leeresztett füttyülő hangot hallatott, ahogy visszabukfencezett az időbe, mintha egy szikláról zuhanna. A Derengő parányi darabokra hullott, aztán vége lett.

– Mi a franc történt az imént? – kérdezte Shelby, talpra segítve Milest.

A Nefilim fiú kísértetiesen elfehéredett, hitetlenkedve nézte a kezét, forgatta, vizsgálgatta, mintha még sose látta volna ezelőtt.

Daniel Mileshez fordult. – Köszönöm!

A Nefilim fiú tekintete türelmetlenséget és rémületet tükrözött egyszerre, mintha ki akarna taposni Danielből minden részletet az imént történekekről, de nem akarná elárulni az idegességét. Shelby szótlansága önmagában hallatlan eseménynek számított.

Daniel eddig semmibe sem vette Milest. Shelby pedig bosszantotta, hiszen gyakorlatilag ő vezette a Kitaszítottakat Luce nyomára. De ebben a pillanatban, az olajfa alatt, megértette, miért barátkozott össze velük Luce. És hálás volt érte.

Kürt sírt fel a távolban. Miles és Shelby összerendezte.

Egy *sófár*, megszentelt kosszarv, mely elnyújtott nazális hangot ad. Gyakran használják istentiszteletek és vallási ünnepek bejelentésére. Mindeddig Danielnek nem volt elég ideje körülnézni hogy rájöjjön, hol vannak.

Mindhárman egy alacsony domb tetején lévő olajfa foltos árnyékában álltak. A domb előttük széles, sík völgybe futott, amely barnás színű volt a magasra nőtt, őshonos fűféléktől, melyet ember még sosem kaszált. A völgy közepén szűk zöld sáv látszódott, a keskeny folyó mentén vadvirágok nőttek.

A folyóágytól nem messze, kelet felé, sátrak kis csoportja nézett egy nagyobb, fehér kőből készült, szögletes építmény felé, melynek fatetőjét aládúcolták. A sófár abból a templomból szólhat.

Színes, bokáig érő palástot viselő nők sora járt ki és be a templomból. Agyagkorsókat, bronz tálcákon ételt cipeltek, valószínűleg ünnepekre készülődtek.

– Ó! – nyögte Daniel hangosan, és érezte, hogy mélységes szomorúság keríti hatalmába.

– Miért mondod, hogy „ó”? – érdeklődött Shelby.

Daniel megragadta Shelby terepszínű pulóverjének kapucniját.

– Ha Luce-t keressetek, itt nem fogjátok megtalálni! Meghalt! Egy hónappal ezelőtt.

Miles majdnem megfulladt.

– Az ebből az életből való Luce-ra gondolsz – tapogatózott Shelby nem a mi Luce-unkra, ugye?

– A mi Luce-unk, az én Luce-om sincs itt. Soha nem tudott ennek a helynek a létezéséről, így a Derengői nem hozhatják ide. És a tieitek sem!

Shelby összenézett Milesszal. – Azt mondtad, te is Luce-t keresed. – jegyezte meg Shelby – Ha tudod, hogy nincs itt, miért lebzsz még itt?

Daniel átnézett rajtuk, le a völgybe. – Egy befejezetlen ügy miatt.

– Az meg ott *ki*? – kérdezte Miles egy hosszú, fehér ruhás nőre mutatva. Magas, sudár termetű volt, vörös haja csillogott a napfényben. Mély kivágású ruhája felfedte aranyszínű bőrét. Kedves, incselkedő dalt énekelt lágyan, de alig hallották.

– Lilith – válaszolta lassan Daniel. – Elvileg ma kellene férjhez mennie.

Miles tett pár lépést az olajfától a völgy felé vezető úton, amin úgy harminc méterrel alattuk a templom állt, mert jobban szemügyre akarta venni.

– Miles, várj! – mászott utána Shelby. – Ez nem olyan, mint mikor Vegasban voltunk! Ez valami tök más... más korszak vagy mi! Nem úgy megy, Hogy kinézel egy dögös lányt, és besétálsz, mintha tiéd lenne a világ! – Danielhez fordult segítségért.

– Bukjatok le! – irányította őket Daniel. – Hogy eltakarjon a fű! És megállni, ha megálljt mondok!

Óvatosan indultak meg lefelé a kanyargós ösvényen, és végül a folyóparton állapodtak meg, a folyás irányából közelítették meg a templomot. A kis közösségben minden sátrat narancsszínű és lila virágfüzerek díszítettek. Lilith és a többi lány, akik az esküvői előkészületekben segédkeztek, hallótávolságon belül voltak. A lányok nevetgéltek, beszálltak Lilith énekébe, mialatt koszorúba fonták hosszú, vörös haját.

Shelby Mileshez fordult. – Nem úgy néz ki, mint Lilith a Shoreline-beli osztályunkból?

– *Nem* – mondta azonnal Miles. Egy pillanatig tanulmányozta a menyasszonyt. – Oké, talán egy kicsit. Elég fura!

– Luce valószínűleg soha nem említette – magyarázta Shelby Danielnek. – A Pokol elvetemült fűriája!

– Érthető! – felelte Daniel. – A ti Lilithetek talán ugyanazoknak a gonosz nőknek a sorából származik. Ők mind az őszanya, Lilith leszármazottai, Ádám első feleségéé.

– Ádámnak nem csak egy felesége volt? – tátotta el a száját Shelby.

– És mi van Évával?

– Éva előtt.

– *Éva előtt?* Na, ne!

Daniel bólintott. – Nem voltak régóta házасok, mikor Lilith elhagyta. Összetörte a szívét. Ádám még hosszú ideig visszavárta, de végül találkozott Évával. És Lilith sosem bocsátotta meg neki, hogy elfelejtette. Élete hátralévő részében a földet járta, és átkozta Ádám és Éva közös családját. Nos, a leszármazottai is ilyenek, néha rendes embernek indulnak, de a végén, mit mondjak, az alma sohasem esik igazán messze a fájától!

– Ez jól össze lett zavarva! – mondta Miles annak ellenére, hogy Lilith szépsége láthatóan hipnotizálta.

– Azt állítod, hogy Lilith Clout, az a fúria, aki felgyújtotta a hajam kilencedikben, *szó szerint* a Pokol ivadéka? És az összes voodoo varázslatom jogos volt vele kapcsolatban?

– Ezek szerint – vont a vállát Daniel.

– Ennyire még sosem éreztem, hogy igazam van! – nevetett Shelby. – Miért nem volt ez benne egyik angyalógia könyvünkben sem a Shoreline-ban?

– Pszt! – mutatott Miles a templom irányába. Lilith a leányzókra bízta az esküvő helyszínének feldíszítését, akik sárga és fehér pipacsokkal vonták be a templom bejáratát, szalagokat és apró ezüstcsengettyűket kötözték a tölgyfák alsó ágaira, ő pedig a folyó felé sétált, arra, ahol Daniel, Shelby és Miles rejtőzött.

Egy csokor fehér liliom volt a kezében. Elérte a folyópartot, letépett néhány szirmot, és a vízbe szórta, továbbra is halkán dúdolgatva maga elé. Ezután megfordult, hogy a folyópart mentén észak felé sétáljon, egy hatalmas öreg szentjános-kenyérfa felé, melynek ágai belelógtak a vízbe.

Egy fiú ült alatta, és a sodrásba bámult. Nyurga lábait egészen a mellkasáig húzta, és egyik karjával átkarolta. A másik kezével kavicsokat dobált a vízbe. Zöld szeme kiragyogott lebarnult bőréből. Koromfekete haja kissé borzas és nedves volt, mert az imént mártózott meg.

– Ó, istenem, ez... – Shelby felkiáltását Daniel szájára tapasztott keze vágta félbe.

Ettől a pillanattól félt. – Igen, Cam, de nem az a Cam, akit ti ismertek! Sokkal korábbi. Évezredekkel mentünk vissza a múltban!

Milesnek összeszűkült a szeme. – De attól még gonosz!

– Nem – ellenkezett Daniel. – Nem az.

– Hogyhogy? – érdeklődött Shelby.

– Volt idő, mikor mi mind egy családhoz tartoztunk. Cam a bátyám volt. És nem gonosz, akkor még nem. Talán még most sem az!

Külsőleg az egyetlen különbség az volt az itteni Cam és aközött, akit Miles és Shelby ismert, hogy a nyakán még nyoma sem volt annak a napsugaras tetoválásnak, amit a Sátántól kapott, mikor az bedobta az övéit a Pokolba. Ettől eltekintve Cam pontosan ugyanúgy festett.

Kivéve, hogy ennek a Camnek borús volt az arca az aggodalomtól. Olyan arckifejezés volt ez, melyet Daniel már nem látott az ezredforduló Camjén. Talán ekkor láthatta utoljára.

Lilith megállt Cam mögött, átkarolta a nyakát, kezét a szívére nyugtatta. Cam szó nélkül hátranyúlt érte, és átkulcsolta a kezét. Mindketten boldogan hunyták be a szemüket.

– Ez eléggé bizalmas jelenetnek tűnik – jegyezte meg Shelby. – Nem kellene... úgy értem, zavarban vagytok.

– Akkor menj el! – mondta lassan Daniel. – De ne kelts feltűnést!

– Daniel elhallgatott. Még valaki közeledett Cam és Lilith felé.

A magas, napbarnított fiatalember, hosszú fehér lepelt viselt, és vastag pergamentekercset cipelt. Szőke fejét lehajtotta.

Minden kétséget kizáróan Daniel volt.

– Én nem megyek sehova! – Miles szeme Daniel korábbi énjére tapadt.

– Várj, azt hittem, most küldtük vissza azt a fickót a Derengőbe – mondta Shelby összezavarodva.

– Az egy későbbi múltbeli változatom! – magyarázta Daniel.

– Azt mondja, *későbbi múltbeli változatom!* – horkantott Shelby.

– Pontosan *hány* Daniel volt a világon?

– Az a Daniel kétezer évvel ezutáni jövőből jött a mostani pillanathoz képest, ami még szintén ezer évvel van korábban a valódi múltban! Annak a Danielnek nem szabadott volna itt lennie.

– Háromezer évre vagyunk a múltban? – kérdezte Miles.

– Igen, és nektek aztán valóban nem kellene! – nézett le Daniel Milesra. – De az a múltbeli változatom – mutatott a Cam és Lilith mellett megálló fiúra – ide tartozik.

A folyón túl Lilith elmosolyodott. – Hogy vagy, Dani?

Nézték, ahogy Dani letérdel a pár mellé, és kitekeri a pergamentekercset. Daniel jól emlékezett: a házassági. Ő jegyezte le arámi nyelven az egészet. Neki kellett levezetnie a szertartást. Cam hónapokkal ezelőtt kérte fel rá.

Lilith és Cam az irat olvasásába mélyedt. Daniel emlékezett, milyen jól illettek egymáshoz. Lilith dalokat írt Camnek, és órákig gyűjtögette a vadvirágokat, melyeket aztán Cam ruháiba font. Cam is teljesen átadta magát a lánynak. Meghallgatta az álmait, és megnevetette, ha szomorú volt. Mindkettejüknek volt indulatos oldala, és ha veszekedtek, arról az egész törzs tudott, de egyikük sem volt még olyan rossz és gonosz, amilyenné a szakításuk után válnak.

– Ez a rész itt – mondta Lilith a szövegben egy sorra mutatva. – Ez azt állítja, hogy a folyó mellett házasodunk össze. De

Cam, tudod, hogy én a templomban akarok megesküdni!

Cam váltott egy pillantást Daniellel. Cam Lilith keze után nyúlt.

– Szerelmem! Már mondtam neked, hogy nem tehetem. Lilith kitörni készült. – Megtagadod, hogy Isten színe előtt házasodjunk

össze? Az egyetlen helyen, ahol a családom jóváhagyhatja az egybekelésünket? De miért?

– Vaú! – sutyorogta Shelby a víz túloldalán. – Értem, mi történik! Cam nem házasodhat templomban... nem is léphet be a templomba, mert...

Miles is pusmogni kezdett: – Ha egy bukott angyal belép Isten szentélyébe...

– Az egész cucc lángra gyullad! – fejezte be Shelby. Természetesen a Nefilim gyerekeknek igazuk volt, de Daniel saját csalódottságával volt elfoglalva. Cam szerette Lilithet, Lilith pedig Camet. Volt esélyük rá, hogy működjön a szerelmük, és akkor Daniel szerint Pokolba minden mással! Miért ragaszkodik Lilith annyira a templomi esküvőhöz? Miért nem ad Cam kielégítő magyarázatot az elutasítására?

– Én oda be nem lépek!

Lilith majdnem elsírta magát. – Akkor nem szeretsz!

– Jobban szeretlek, mint valaha is gondoltam volna, hogy lehetséges, de ez sem változtat semmin!

Lilith vékony kis teste majd felrobbant a dühtől. Érezte vajon, hogy Cam visszautasítása mögött több van, mint pusztán annyi, hogy nem teljesíti az egyik kívánságát? Daniel nem igazán hitte. Lilith összeszorította az öklét, és velőtrázóan, hosszan felsikoltott.

Úgy tűnt, a föld is beleremeg. Lilith megragadta Cam csuklóit, és a fához szegezte a fiút. Cam nem is ellenkezett.

– A nagyanyám sosem szeretett téged! – Lilith karja remegett, ahogy Camet lefogta. – Mindig a legszörnyűségesebb dolgokat mondta rólad, de én állandóan megvédtelek! De most már látom! – Látom a szemedben és a lelkedben! – Lilith mélyen a szemébe nézett. – Mondd ki!

– Mit mondjak ki? – kérdezte Cam elborzadva.

– Hogy rossz ember vagy! Az vagy... tudom, mi vagy! Világos volt, hogy Lilithnek fogalma sincs. Abba a szóbeszédbe kapaszkodott, ami a közösségben terjedt, hogy Cam gonosz, hogy varázsló, titkos tanok híve. Nem akart mást, csak tőle hallani az igazat.

Daniel tisztában volt azzal, hogy bár Cam elmondhatná Lilithnek, mi az igazság, nem fogja. Mert fél.

– Lilith, semmi sem igaz abból a sok rosszból, amiket összehordanak! – mondta Cam.

Ez igaz volt, Daniel is tudta, mégis hazugságnak hangzott! Cam élete legeslegehezebb döntése előtt állt. Ez volt az a pillanat, mely annyira összetörte a szívét, hogy az felőrölte, és a sötét oldalra állította.

– Lilith! – kérlelte Dani elhúzza a lány kezét Cam torkáról. – Ő nem...

– Dani – figyelmeztette Cam. – Bármit mondasz, nem segít rajtunk!

– Igazad van. Minden tönkrement. – Lilith elengedte, Cam pedig hátraesett a porba. Aztán a lány felkapta a házassági szerződést, és a folyóba hajította. Lassan forgatta az áramlat, míg el nem süllyedt.

– Remélem, hogy ezer évig élek, és ezer lányt nemzek, hogy mindig legyen a földön olyan nő, aki megátkozza a neved! – Az arcába köpött, sarkon fordult, és visszarohant a templomba, fehér ruhája vitorlaként lobogott mögötte.

Cam arca olyan fehér lett, mint Lilith menyasszonyi ruhája.

Dani keze után nyúlt, hogy felállhasson. – Van csillagnyilad, Dani?

– Nincs. – Dani hangja megremegett. – Ne beszélj így! Visszaszerzed, vagy mást...

– Naivság volt azt hinnem, hogy megúszhatom egy halandó nő szerelmét!

– Bárcsak elmondtad volna neki! – sóhajtott Dani.

– *Elmondani?* Hogy mi történt velem... mindannyiunkkal? A Bukást, meg mindent azóta? – Cam közelebb hajolt Danihez. – Talán igaza van velem kapcsolatban. Hallottad! Az egész falu azt hiszi, démon vagyok! Csak nem ezt a szót használják.

– Ugyan, nem tudnak semmit!

Cam elfordult tőle. – Egész idő alatt igyekeztem megcáfolni, Dani, de hiába, számunkra a szerelem lehetetlen!

– Nem az!

– *De!* A magunkfajtának az. Majd meglátod! Lehet, hogy tovább kitartasz, mint én, de meg fogod látni! A végén választás elé kerülünk.

– *Nem!*

– Olyan gyorsan rávágod az ellenkezőjét, testvérem! – Cam megszorította Dani vállát. – Eltűnődöm néha rajtad. Soha nem jutott eszedbe átállni?

Dani a vállát vonogatta. – Én csak rá gondolok, senki másra. Számolom a másodperceket, míg újra velem lehet. Őt választom, ő meg engem!

– Olyan magányos ez így!

– Nem magányos! – fortyant fel Dani. – Ez szerelem! Olyan szerelem, amelyet magadnak is kívánnál...

– Úgy értettem, *én* vagyok magányos! És sokkal kevésbé vagyok csodálatra méltó nálad. Akárhonnan is nézzük. Attól félek, változás jön.

– Ne! – Most Dani közeledett Camhez. – Nem teheted!

Cam hátrálva kiköpött maga elé. – Nem mindegyikünk olyan szerencsés, hogy átok köti a szerelméhez!

Daniel emlékezett erre az üres vagdalkozásra. Dühbe gurult tőle. Mégsem kellett volna azt mondania ami következett:

– Akkor menj! Nem fogsz hiányozni! Azonnal megbánta persze, de már túl késő volt.

Cam hátragörbítette a vállait, és széttárta a kezét. Szárnyai kinyíltak az oldalán, és forró fuvallatot kavartak a mezőn, ahol Daniel, Shelby és Miles rejtőzött. Mindhárman meredten nézték. Szárnyai súlyosak, izzók, és...

– Várjatok csak! – suttogta Shelby. – Nem is aranyszínűek! Miles pislogott. – Hogy lehet, hogy nem aranyos?

Természetes, hogy a Nefilim gyerekek összezavarodtak! A szárnyak színének felosztása világos volt, mint az egyszeregy: a démonoké arany, a többieké ezüst és fehér. És az általuk ismert Cam démon. Danielnek nem volt kedve elmagyarázni Shelbynek, miért fénylenek tisztán, fehérén Cam szárnyai, miért olyan sugárzóak, akár a gyémánt, sziporkáznak, akár a napsütötte hó.

Cam ekkor még nem állt át. Csupán a meredély szélén táncolt.

Aznap Lilith elvesztette Camet, mint szerelmét, Daniel elvesztette őt, mint testvérét. Ettől a naptól ellenségekké váltak. Vajon megállíthatta volna Daniel? Mi van, ha nem fordul el tőle, és nem tárja ki saját szárnyait, mintegy pajzsként a másik ellen, ahogy épp most Dani teszi?

Ezt kellett volna tennie! Égett a vágytól, hogy előugorjon a bokorból, és megállítsa Camet. Mennyire más lenne minden!

Csam és Dani szárnyait ekkor még nem a mágneses ellenállás taszította el egymástól. Ebben a pillanatban csak makacs véleménykülönbségük, a filozofikus testvéri versengés választotta szét őket.

Mindkét angyal egyszerre emelkedett fel a földről, de más irányba indultak. Mivel Dani kelet felé hasította át az eget, Cam nyugatnak suhant, és csak a fű között rejtőző három kortévesztő láthatta, ahogy egy aransugár belemar Cam szárnyába. Akár egy szikrázó villámcsapás.

TIZENHETEDIK FEJEZET

CSONTBA VÉSVE

KÍNA, YIN QUING MING

(KÖRÜLBELÜL I. E. 1046. ÁPRILIS 4.)

ADERENGŐ ALAGÚTJÁNAK TÚLSÓ VÉGE FÉNYESSÉGBE VESZETT. Úgy simogatta a bőrét, mint nyári reggel a szülei házában, Georgiában. Luce belevetette magát.

A szabadjára engedett dicsfény. Így hívta Bill Daniel igaz lelkének lángoló izzását. Pusztán az, hogy meglátták Daniel tiszta angyali valóját, az egész, áldozati szertartásnál jelen lévő maja közösséget lángra lobbantotta, beleértve Ix Cuatot, Luce korábbi énjét.

De közben *volt* egy pillanat.

Az igazi csoda pillanata a halála előtt, melyben Luce közelebb érezte magát Danielhez, mint bármikor azelőtt. Nem érdekelte, mit mond Bill: *meglátta* Daniel lelkének izzását! Újra látnia *kellett*! Talán van rá mód, hogy túlélje! Meg kell próbálnia.

Kirobbant a Derengőből, és egy roppant méretes hálószoa kongó csendjébe érkezett.

A terem legalább tízszer nagyobb volt, mint bármelyik, általa eddig látott szoba, és minden fényűzésről árulkodott benne. A padlót a legsimább márványból rakták, egész állatbőrökből készített óriási szőnyegek borították, egyiken sértetlen tigrisfej díszelgett. Négy fagerenda támasztotta alá a szép zsúpfedeles, csúcsos mennyezetet. A falak bambusz-fonatból készültek. A nyitott ablak mellett irdatlan nagy baldachinos ágy, zöld-arany színű selyem ágyneművel.

Az ablakpárkányon apró teleszkóp pihent. Luce széthúzta az arany selyemfüggönyt, hogy kilessen. Szeméhez emelte a nehéz, hűvös teleszkópot.

Egy nagy, fallal körülvett város közepére érkezett, és a ház második szintjéről kémlelt körül. Kőutak útvesztője kapcsolta össze a zsúfoltan elhelyezkedő, ódon, sárral tapasztott építményeket. A meleg levegőben bódító cseresznyevirág-illat érződött. Felette két sárgarigó szelte át a kék eget.

Luce Bilihez fordult. – Hol vagyunk? – Ez a hely is legalább olyan idegennek tűnt és éppoly távolinak az időben, mint a majaké.

Bill vállat vont, épp szólni készült, amikor...

– Pszt! – suttogta Luce.

Szipogás.

Halk, fojtott sírást hallott. Luce a nesz felé fordult. A szoba túloldalán lévő boltíves átjáró felől hallatszódott.

Luce elindult a hang irányába, mezítláb csoszogott át a kőpadlón. A zokogás megismétlődött. A keskeny átjáró egy másik hatalmas terembe vezetett. Ez azonban ablaktalan volt, alacsony mennyezetű, és csak homályosan világította meg tucatnyi kis bronzlámpás fénye.

Egy nagy kőmosdót és egy lakkozott asztalkát látott, mely fekete kerámiafiolákban aromaolajakkal volt telerakva, és ez az egész szobának barátságos, fűszeres illatot kölcsönzött. A szoba sarkában gigászi, jádekőből faragott öltözőszekrény állt. Az ajtajába metszett zöld sárkányok mindentudóan bámulták Luce-t.

A terem közepén, a padlóra kiterítve, halott férfi test feküdt.

Még mielőtt Luce bármi mást észrevehetett volna, gyorsan közeledő, éles fény vakította el. Ugyanaz a ragyogás, amit a Derengő túloldaláról érzékelt.

– Mi ez a fény? – kérdezte Bilit.

– A... ööö... te is látod? – Bill meglepettnek tűnt. – Az a lelked! Amikor külsőleg megváltozott alakban jelenik meg, ilyen formán ismered fel! – Szünetet tartott. – Ilyet eddig nem tapasztaltál?

– Azt hiszem, ez az első.

– Hú! – felelte Bill. – Az jó jel! Ezek szerint jól haladsz! Luce egyszerre csak elnehezedett. Kimerült. – Azt hittem,

Daniel lesz!

Bill megköszöri a torkát, talán mondani akart valamit, de aztán mégsem tette. A ragyogás még egy szívdobbanásnyi ideig tovább világított, majd olyan hirtelen hunyt ki, hogy míg Luce szeme hozzá nem szokott a sötéthez, semmit sem látott.

– Mit csinálsz itt? – faggatta egy durva hang.

A szoba közepén, a fény helyén, helyes, tizenhét év körüli, vékony kínai lány állt. Túl fiatal és túl előkelő ahhoz, hogy egy halott férfi teste felett virrasszon.

Sötét haja a derekáig ért, nagyon elütött földig érő, fehér selyemköntösétől. Bármilyen kecses volt, olyan lánynak tűnt, aki nem ijed meg az árnyékától.

– Nos, ez vagy te! – hallotta Bill hangját a fülében. – A neved Lu Xin, és a főváros, Yin környékén élsz. A Sang-dinasztia hanyatlásánál járunk, valahol ezer évvel időszámításunk előtt, ha esetleg le akarnád firkantani a jegyzetfüzetedbe!

Luce valószínűleg hibbantnak tűnik Lu Xin szemében, hiszen megperzselődött állatbőröket és csont nyakláncot viselve állított be, haja pedig rakoncátlanul kócos és kusza. Milyen régóta is nem nézett a tükörbe? És mikor fürdött utoljára? Ráadásul, egy láthatatlan vízköpővel cseveg!

Mondjuk, Lu Xin meg egy halott férfi felett virraszt, és olyan „na, ne szórakozz velem” tekintettel néz Luce-ra, hogy kicsit azért ő is zavarodott lehet.

Ó, *jaj!* Luce eddig észre sem vette a türkizberakásos jádekést, meg a kis vértócsát a márványpadló közepén!

– Mit csinál... ? – akarta kérdezni Bilit.

– Te! – Lu Xin hangja meglepően határozottan csengett. Segíts a testét elrejtteni!

A halott férfi, őszülő halántékkal, úgy hatvanévesnek látszott, szikár és izmos testű lehetett a sok szépen kidolgozott díszruha és hímzett palást alatt.

– Én... hm, azt azért nem hinném...

– Amint megtudják, hogy meghalt a király, te is, én is meghalunk!

– Mi van? – kérdezett vissza Luce. – Én is?

– Te, én és a legtöbb ember a falakon belül! Hol máshol találnának ezer testet, amit áldozatul szokás az uralkodóval eltemetni? – A lány vékony, jádegyűrűs ujjával szárazra törölte az arcát. – Segítesz nekem vagy sem?

A lány kérésére Luce odament, hogy segítsen felemelni a király lábát. Lu Xin arra készült, hogy a hóna alatt fogja meg. – A királyt – kezdte Luce, úgy ontva az ősi sang szavakat, mintha mindig ezt a nyelvet beszélte volna – ki... ?

– A látszat csal! – nyögött Lu Xin a test súlya alatt. A király nehezebb volt, mint hitték. – Nem én öltem meg! Legalábbis nem... szünetet tartott – ... a két kezemmel. Már halott volt, mikor a szobába léptem. – Szípgött. – Szíven szúrta magát. Folyton azt mondtam, nincs neki, hát, most bebizonyította, hogy tévedek.

Luce a férfi arcába nézett. Az egyik szeme nyitva maradt. A szája eltorzult. Úgy látszik, szenvedések közepette hagyta itt az árnyékvilágot. – Az apád?

Ekkorra már elérték a hatalmas jáde szekrényt. Lu Xin csípőjével kitámasztotta az ajtaját, egy lépést hátrált, és a test ráeső részét leengedte a szekrény belsejébe.

– A leendő férjem volt – mondta Lu Xin ridegen. – És mint olyan, rettenetes! Az ősök ugyan helyeselték a frigyünket, de én aztán nem! Gazdag, hatalmas öregemberekért nem jár hála, mikor inkább a szerelmet választanád! – Luce-t tanulmányozta, aki lassan engedte le a király lábát a szekrény aljára. – Miféle vidékről származol, hogy nem jutott el hozzád a király eljegyzésének híre? – Lu Xin most látta meg Luce maja öltözetét. Felcsippentette a barna szoknya szegélyét. – Felbéreltek, hogy az esküvőn szerepelj? Táncos vagy? Vagy neveltető?

– Nem éppen. – Luce érezte, hogy elpirul, míg a szoknyát lejjebb rángatta a csípőjén. – Figyelj, nem hagyhatjuk itt a testét csak úgy!

Valaki úgyis rá fog jönni! Mégiscsak ő a király, nem igaz? Ráadásul csupa vér minden!

Lu Xin benyúlt a sárkányos szekrénybe, és egy vörös selyemköntöst húzott elő. Térdre ereszkedett, majd széles sávot szakított belőle. Gyönyörű, puha selyemöltözet volt, hímzett, apró fekete virágokkal a nyaka körül. Lu Xinnek azonban meg sem fordult a fejében, hogy miért ne használná a vér feltörlésére. Lepakott egy másik, kék köntöst is, és Luce-nak dobta, hogy ő is segítsen.

– Na, jó! – mondta Luce. – De ott van még a kés is – mutatott a világító bronztőrre, melyre markolatig rászáradt a király vére.

Lu Xin egy pillanat alatt eltüntette a kést a köpenye zsebében. Luce-ra nézett, mintha azt gondolná, *még valami?*

– Az meg mi? – Egy kisebb teknőspáncélnak látszó, kagylószerű dologra mutatott. Láta, mikor cipelés közben kiesett a király kezéből.

Lu Xin már térdelt. Ledobta a vértől csöpögő rongyot, és tenyerébe vette a kis tárgyat. – Az orákulum-csont! – mondta halkan. – Fontosabb minden királynál!

– Az mi?

– Ez tartalmazza a Világ Urának válaszait.

Luce hozzálépett, és letérdelt, hogy közelebből megnézze azt a tárgyat, ami ekkora hatással van a lányra. Az orákulum-csont nem volt több apró, szépen megmunkált, ősrégi teknőspáncélnál. Közelebb hajolva látta, hogy finom, fekete vonásokkal rajzoltak valamit a páncél sima aljú részére:

Hű-e hozzám Lu Xin, vagy mást szeret?

Újra könnyek gyűltek Lu Xin szemébe, töredezni kezdett a hideg páncél, melyet Luce-nak mutatott. – Az ősoket kérdezte – suttogta becsukott szemmel. – Azok biztosan beszéltek neki az árulásomról. N-nem tehetek róla!

Daniel! Nyilvánvalóan Danielről beszél! A titkos szerelemről, melyet rejtegetnie kellett a király előtt. De képtelen volt eltitkolni.

Luce Lu Xinnel érzett. Lelke minden rezdülésével tudta, hogy pontosan mit érez a lány. Olyan szerelmen osztoztak, melyet még egy király sem vehet el tőlük, és senki sem képes kioltani. A természet erejénél is hatalmasabb szerelmen.

Szorosan átölelte Lu Xint.

És érezte, hogy eltűnik alóluk a padlózat!

De hisz nem is ezt akarta! A gyomra azonban máris felkavarodott, a látása elhomályosult, és kívülről látta magát, idegennek, ápolatlannak, minden erejével a múltjába kapaszkodva. Aztán a szoba nem forgott tovább vele, s Luce magára maradt, kezében az orákulumesontot szorongatva. Elvégeztetett. Lu Xinné vált.

– Három percre tűnök el, és máris a 3D-vel próbálkozol? – szidta le dühösen a felbukkanó Bill. – Egy vízköpő nem élvezheti a kellemes csésze jázminteaíját sem anélkül, hogy a felügyeletére bízott személy megássa a saját sírját? Gondoltál arra egyáltalán, mi lesz, ha az örök bekopognak azon az ajtón?

Szinte abban a minutumban határozott kopogás hangzott fel a fő hálóterem öles bambuszajtaján. Luce felpattant.

Bill összefonta a karját. – Ééés, tessék! Mit mondtam?! – mondta, majd vékony hangon, kényeskedve ezt sipította: – Ó, Bill! Segíts! Bill, most mit csináljak? Elfelejtettelek megkérdezni, *mielőtt ebbe, a nagyon hülye helyzetbe* hozom magam!

Luce-nak azonban nem kellett Bilit faggatnia. Rátalált a tudásra Lu Xin elméjében. Megtudta, hogy ezt a napot nemcsak a rettenetes király öngyilkossága miatt jegyzik majd, hanem ennél még fontosabb, sötétebb és gonoszabb ügy, a hadseregek közti óriási véres összecsapás miatt. Hogy mi az a kopogás az ajtón? A király tanácsadó testülete várakozik kint, hogy az uralkodót a háborúba kísérje. Neki kell vezetnie a csapatokat az ütközetben.

Csakhogy a király halott, ott fekszik a szekrénybe tuszkolva.

Luce pedig Lu Xin testében bujdokol a király magánlakosztályában. Ha itt találják egyedül...

– Sang király! – visszhangzott az erős kopogás a szobán át. – Várjuk a parancsát!

Luce meg se moccanva fagyoskodott Lu Xin selyemköntösében. Sang király nem él. Öngyilkossága miatt a dinasztia király nélkül, a templomok főpap, a hadsereg hadvezér nélkül maradt, és pont a dinasztia fennmaradásáért vívott ütközet előtt.

– Na, mondj nekem ennél rosszabbul időzített királygyilkosságot! – jegyezte meg Bill.

– Mit csináljak? – Luce visszafordult a sárkányos szekrény felé, fintorgott egyet, ahogy benézett a királyra. Nyaka természetellenes szögben kitekerve, mellkasán a vér már rozsdabarnára száradt. Lu Xin gyűlölte a királyt életében. És Luce számára világos volt, hogy nem a szomorúság könnyei csorognak az arcán, hanem szerelmét, Det félti, a jövőbeli sorsa miatt.

Három héttel ezelőttig Lu Xin békésen éldögélt a családja kölesföldjén, a Huan folyó partján. Egy délután a király fényes hintójában épp a folyóvölgyön haladt át, és megpillantotta a termést őrző Lu Xint. Úgy döntött, meglehetősen tetszik neki. A következő nap két milicista érkezett hozzájuk. El kellett hagynia a családját és az otthonát. El kellett válnia Detől, a szomszéd falubeli jóvágású fiatal halászlegénytől.

A király elé idézés előtt De azt tanítgatta éppen Lu Xinnek, hogyan halásson a két kedvenc kormoránjával, hogyan kössön lazán madzagdarabot a nyakuk köré, hogy a csőrükkel még több halat foghassanak, de le ne nyeljék őket. Elnézve, ahogy De gyengéden becézgetve szedegeti ki a halakat a furcsa madarak torkából, Lu Xin azon nyomban beleszerelmesedett. Másnap reggel pedig búcsút kellett intenie neki. Örökre.

Legalábbis, akkor ezt hitte.

Tizenkilencszer ment le a nap, mióta Lu Xin Det látta, tizenhét naplemente, mióta tekercset kapott otthonról, sajnos, elég rossz hírekkel. De és néhány másik fiú megszökött a szomszédos földekről, és a felkelő sereghez csatlakozott, ezért mihelyt eljött onnan, a király emberei a szökevények után kutatva kifosztották a falut.

A király halálával Sang emberei nem fognak könyörölni Lu Xinen, ő pedig soha nem találja meg Det, soha nem egyesülhet Daniellel!

Hacsak, a király tanácsadó testülete nem is jön rá, hogy meghalt a király!

A szekrény zsúfolásig tele volt színpompás, egzotikus ruhadarabokkal. Az egyikben, egy nagyméretű, ívelt sisakon megakadt a szeme. Súlyos, főleg szoros öltésekkel egymáshoz illesztett vastag bőrcsíkokból készült. Az elején lévő sima

bronzlemezre gazdagon díszített, tűzokádó sárkányt metszettek. A sárkány a király születési évének állatövi jegye volt.

Bill Luce mellé repült. – Mit akarsz te a király sisakjával?

Luce a fejébe húzta a sisakot, fekete haját is alátúrte. Majd kapkodva kinyitotta a szekrény másik oldalát, teljesen felizgatta, amit ott talált.

– Ugyanazt, amit a király páncéljával! – felelte a karja közé gyűjtve a nehéz holmikat. Széles bőrnadrágot öltött magára, vastag bőrtunikát, egy pár páncélkesztyűt, bőrcipőt, amely ugyan egyértelműen nagy volt rá, de szükséges, és egy cserépszerűen egymásra boruló fémlemezekből álló bronz mellvértet. A tunika elejére ugyanazt a fekete tűzokádó sárkányt hímeztek. Nehéz volt elhinni, hogy bárki képes ilyen ruhák súlya alatt harcolni, de Lu Xin tisztában volt vele, hogy a király valójában nem vesz részt a küzdelemben, csak irányítja az ütközetet a harci hintója kényelméből.

– Ez nem a legalkalmasabb időpont jelmezesdit játszani! – dőött felé Bill a karmával. – Nem jelenhetsz meg így előttük!

– Miért ne? Jó rám! Legalábbis majdnem. – Lehajtogatta a nadrág derekát, hogy még szorosabbra foghassa az övvel.

A mosdótál mellett egy bambuszeretes, kifényesített bádogból készült kezdetleges tükröt talált. Tükörképén Lu Xin arcát eltakarta a sisak vastag bronzlemeze. A bőrfegyverzet alatt erősnek és testesnek látszott.

Luce elindult az öltözőből a hálószoza felé.

– Várj! – kiáltott utána Bill. – Mit mondasz a királyról?

Luce Bill felé fordult, és felemelte a súlyos bőrsisakot, hogy a szemébe nézzen. – Most *én* vagyok a király!

Bill csak pislogott, de ez egyszer meg sem kísérelt visszavágni.

Luce nagy erőt érzett magában. A hadsereg fejének álcázni magát pontosan olyasmi, amit Lu Xin tenne, gondolta. Közkatonaként De természetesen az első sorban lesz az ütközetben. És Luce ott megtalálja!

Megint dörömböltek az ajtón. – Sang király, a Zhou sereg előrenyomult! Ragaszkodnunk kell szíves megjelenéséhez!

– *Sang király*, úgy vélem, valaki szólítja! – Bill tónusa megváltozott. Mély, reszelős lett, olyan durván zengett a teremben, hogy Luce összerándult, de nem fordult meg, hogy ránézzen. Kireteszelte a nehéz bronzkallantyút, és szélesre tárta a vastag bambuszajtót.

A három, hivalkodó vörös-sárga harci köpönyegbe öltözött férfi izgatottan üdvözölte. Luce azonnal felismerte a király három legközelebbi tanácsadóját. Hu volt az egyik, apró fogakkal, résnyire szűkült, sárgás szemekkel. A másik, a legmagasabb közülük, Cui, széles vállakkal és távol ülő szemekkel. Végül Huang, a tanács legfiatalabb és legkedvesebb tagja.

– A király már felöltötte a harci ruhát! – állapította meg Huang, fürkészőn kémlelve Luce mögött az üres termet. – A király másként... fest.

Luce ereiben megfagyott a vér. Most mit mondjon? Soha életében nem hallotta a halott király hangját, ráadásul rettenetesen rosszul színészkedik.

– Igen – értett egyet Hu Huanggal. – Jól kipihente magát!

Egy mély, megkönnyebbült sóhaj után Luce kimerően biccentett, vigyázva, hogy a sisak le ne guruljon a fejről.

A három férfi jelezte a királynak, azaz Luce-nak, hogy elindulhatnak a márványfolyosó felé. Huang és Hu oldalról támogatta, miközben halkán tájékoztatták a katonák között uralkodó lelembozódott harci szellemről. Luce-t nyugtalanította, hogy Cui közvetlenül mögötte sétál.

A palotának sosem akart vége lenni, magas, csúcsos mennyezetek jöttek egymás után, ragyogó fehér mindegyik, ugyanazok a jáde- és ónixszobrok álltak minden egyes fordulóban, és a falakon mindenhol egyforma bambuszkeretes tükrök lógtak. Végre elhagyták az utolsó küszöböt is, és kiléptek a szürke reggelbe. Amikor a távolban észrevette a vörös fahintót, Luce térdei összekoccantak a félelemtől.

Igaz, hogy meg kell találnia Danielt ebben az életben is, de a csatába menetel őszintén megrémítette.

A királyi tanács hintónál lévő tagjai meghajoltak, és megcsókolták a páncélkesztyűjét. Hálás volt a páncélkesztyű takarásáért, de azért gyorsan visszarántotta, attól való félelmében, hogy kézfogása

elárulja. Huang egy hosszú, fanyelű dárdát nyújtott felé, melyből a hegye alatt pár centivel görbe fémlemez állt ki. – Az alabárdja, Felség!

Luce majdnem elejtette, annyira nehéz volt!

– Elvezetik oda, Felség, ahonnan szemmel tarthatja a harcvonalat! – mondta. – Mi is követjük, ott találkozunk a lovassággal!

Luce a hintóhoz fordult. Alapjában véve nem volt más, mint a két nagy fakereket összekötő tengely tetejére eszkábált faemelvény, melyet két hatalmas fekete paripa húzott. A hintó fényesre lakkozott vörösfenyőből készült, és többé-kevésbé elég helyet biztosított három ülő vagy álló embernek. A bőr védőtetőt és a függönyöket csata közben levehették, de szerencsére még ott lógtak, az utasnak némi magányt biztosítva.

Luce felmászott a függönyökön át, és helyet foglalt. Az ülés tigrisbőrrel volt kipárnázva. A keskeny bajszerű kocsis felvette a kantárszárát, majd egy másik, félig csukott szemű katona is felmászott mellé a csatabárdjával együtt. A lovak egy ostorsuhintásra megindultak, Luce érezte, ahogy a kerekek lassan elfordulnak alatta.

Mialatt elgördültek a palota eget verő, dísztelen kapui mellett, a nap áttört a ködfoltokon, és bearanyozta a zöldellő, óriási rizsföldeket nyugaton. Gyönyörű vidék volt, de Luce túlságosan is idegeskedett ahhoz, hogy értékelje.

– Bill! – suttozta. – Segíts! Semmi válasz.

– *Bill?*

Kilesett a függöny mögül, de ezzel csak a félig lehunytt szemű katona figyelmét keltette fel, akinek az úton a király testőre szerepnek kellett megfelelnie. – Felség, kérem, a saját biztonsága érdekében, ragaszkodnom kell... – intett Luce-nak, hogy húzódjon vissza.

Luce felsóhajtott, és hátradőlt a kibélelt hintóülésen. A város kikövezett útjainak vége szakadhatott, mert az utazás hihetetlenül döcögössé vált. Luce-t a székének taszította, úgy érezte magát, minthanfából épített hullámvasúton utazna. Ujjaival a tigrisbőr puha szőrébe kapaszkodott.

Bill nem értett egyet azzal, hogy ezt tegye. Vajon azzal leckézteti meg, hogy most hagyja magára, mikor a legnagyobb szüksége lenne rá?

Térdei az úton lévő minden egyes zökkenőnél össze-verődtek. Halvány fogalma sem volt, hogyan találja majd meg Det. Ha a királyi testőrök még a függönyön sem engedik kinézni, hogy kerül majd a harc vonal közelébe?

Ugyanakkor ezt gondolta:

Valamikor, úgy ezer évvel ezelőtt, múltbéli énje ült egyedül ebben a hintóban, az elhunyt királynak öltözve. Luce biztosan érezte, hogy ebben a pillanatban Lu Xin akkor is itt lenne, ha ő nem költözik bele régebbi énje testébe.

Holmi furi és csökönyös vízköpők segítségével nélkül is! És legfőképp, a küldetése során eddig felhalmozott tudása hiányában! Chitzén Itzában Luce látta Daniel korlátlan dicsfényét. Rádöbbsent átkának súlyára Londonban. Látta őt önpusztító hangulatban Tibetben, és ahogy megmenti őt egy nyomorúságos élettől Versailles-ban. Nézte, hogy úgy alussza át a Luce halála felett érzett fájdalmát Poroszországban, mintha varázslat alatt állna. Helstonban látta, hogy akkor is beleszeret, ha harapós a kedve, és éretlen. Milánóban megérintette a forradást a szárnya helyén, és rájött arra, mennyi mindenről lemondott a Mennyben, kizárólag miatta. Látta a kínszenvedést a tekintetében, mikor Moszkvában elvesztette, látta, ahogy ugyanaz a sorscsapás sújtja, újra meg újra.

Luce tartozik neki annyival, hogy utat talál az átok megtörésére!

Amikor a hintó hirtelen megzökkent és elakadt, Luce majdnem lerepült az ülésről. Kintről lópaták viharos dobogása hallatszott, ami különös volt, lévén a király hintója egy helyben állt.

Valakik feltartóztatták.

Luce fémek csattanását hallotta, majd hosszú, fájdalmas nyögést. A hintó durván megbillent. Súlyos tárgy huppant a földre.

Még több csattanás, még több nyögés, egy éles kiáltás és még egy puffanás. Luce reszkető kézzel húzta szét a bőrfüggönyt egy leheletnyire, és elborzadva látta, hogy a leeresztett szemhéjú katona egy vértócsa közepén fekszik alatta a porban.

Rajtaütöttek a király hintóján!

Az egyik lázadó feltépte a függönyt. Az idegen harcos lecsapni készült a kardjával.

Luce nem tudott uralkodni magán, felsikított.

A kard szinte azonnal megállt a levegőben, Luce-t pedig elöntötte a melegség, szétáradt az ereiben, megnyugtatta az idegeit és lelassította szíve lüktetését.

A hintón lévő harcos De volt!

Bőrsisakja eltakarta fekete, vállig érő haját, de az arcát tökéletesen fedetlenül hagyta. Ibolyaszín szeme kiragyogott sima, olívaszínű bőréből. Egyszerre tűnt csalódottnak és reménytelennek. Kardját ugyan kirántotta, de úgy tartotta, mintha érezné, hogy nem szabadna lecsapnia. Luce gyorsan leemelte a sisakot a fejről, és az ülésre dobta.

Hosszú, sötét haja leomlott, tincsei egészen bronz mellvédje alsó széléig tekergőztek. Látása elhomályosult, de csak mert a szeme megtelt könnyel.

– Lu Xin? – ölelte magához De szorosan. Orruk egymást súrolta, arca az arcán pihent, melegséget érzett, biztonságban volt. Úgy tűnt, De képtelen abbahagyni a mosolygást. Luce megemelte a fejét, és csókot lehelt gyönyörűen ívelt ajkára. A fiú mohón felelt a csókra, és Luce kiélvezett minden csodálatos percet, amíg De testének súlyát a sajátján érezte, és azt kívánta, bár ne lenne köztük annyi nehéz páncél!

– Te vagy a legutolsó, akire számítottam! – vallotta be halkan De.

– Én is mondhatnám ezt veled kapcsolatban! – felelte Luce. – Mit keresel itt?

– Megfogadtam, amikor a Zhou felkelőkhöz csatlakoztam, hogy megölöm a királyt, és visszaszerezlek!

– A király... ó, ez már mind nem számít! – susogta Luce az arcát és a szemhéját csókolgatva, és szorosan a nyakába kapaszkodva.

– Semmi sem számít! – mondta De is. – Azon kívül, hogy veled lehetek!

Luce visszaemlékezett földöntúli ragyogására Chitzén Itzában. Az, hogy ezekben az otthonától oly távoli életekben, helyeken és korszakokban látja Danielt, egyre jobban megerősítette abban, mennyire szereti. Elszakíthatatlan kötelék tartja őket össze. Látszik

abból, ahogy egymásra néznek, ahogy képesek egymás gondolatában olvasni, ahogy kiegészítik és teljessé teszik a másikat.

De nem feledkezhet el Luce az átokról, ami miatt egy örökkévalóság óta szenvednek! Meg a küldetéséről, hogy megtörje! Túl messzire jött már ahhoz, hogy mindezt elfelejtse, ráadásul még mindig vannak akadályok annak útjában, hogy valóban Danielé lehessen.

Mostanáig minden életben megtudott valamit. Bizonyára ez az élet is rejt bizonyos fogódzót a számára! Bár tudná, mit keressen!

– Hírt kaptunk arról, hogy a király idejön a lenti csapatokat igazgatni – mondta De. – Úgyhogy a felkelők kitervelték, hogy rajtaütnek a lovasságán.

– Ők is erre tartanak – jutott eszébe Luce-nak, felidézve magában Huang parancsait. – Bármelyik pillanatban itt lehetnek!

Daniel bólintott. – Mikor ideérnek, a felkelők azt várják majd, hogy harcoljak.

Luce arca megrezzent. Már kétszer találkozott úgy Daniellel, hogy harcba készült, és az mindkétszer olyan dolgokhoz vezetett, amelyet soha többé nem akar látni. – Mit csináljak, amíg te... ?

– Nem fogok harcolni, Lu Xin!

– Tessék?

– Ez nem a mi háborúnk. Soha nem is volt az. Maradhatunk, de akkor mások ütközetét vívjuk, vagy tehetjük, amit öröktől fogva tettünk, és egymást választjuk, mindenekfelett! Tudod, ugye, miről beszélek?

– Igen – suttogta Luce. Lu Xin nem fogta fel De szavainak mélyebb értelmét, Luce viszont majdnem biztos volt benne, hogy ő igen. Azt, hogy Daniel szereti őt, ő pedig Danielt, és azt választják, hogy együtt legyenek.

– Nem fogják csak úgy hagyni, hogy elmenjünk. A felkelők megölnék az árulásomért! – Visszatette a sisakot a fejére. – Neked is harcolnod kell velem, hogy kijussunk!

– Tessék? – tétovázott Luce. – Hogy tudnék én harcolni! Alig bírom ezt is felemelni! – intett az alabárdra. – Nem tudok...

– Dehogynem! – mondta, és a szó mintha több értelmet nyert volna: – Tudsz!

A hintót fény ragyogta be. Egy pillanatig Luce azt gondolta, érkezett a perc, mikor a világa lángra lobban, Lu Xin meghal, az ő lelke pedig az árnyékok közé lökődik.

Nem ez történt. A ragyogás De mellkasából indult. Daniel lelkének izzása volt. Nem volt olyan erősen sugárzó, mint a maja áldozatnál, de éppolyan lélegzetelállító. A saját lelke fényét juttatta eszébe, amit a Lu Xinnel való találkozása előtt látott. Talán megtanulja lassan teljességében *lát*ni a világot. Talán elillannak végre a képzelgések!

– Rendben! – mondta visszagyömöszölve hosszú haját a sisakja alá. – Mehetünk!

Széthúzták a függönyt, és a hintó emelvényére álltak. Előttük, a domb tövében, a lázadó erők húszt lovasa várakozott, úgy tíz méterrel előrébb annál a helynél, ahol a király hintóját elfogták. Hétköznapi parasztruhákat viseltek, barna nadrágot és egyszerű, piszkos inget. Pajzsukon a patkány jele, a Zhou sereg szimbóluma virított. Mindannyian őt lesték, a parancsára vártak.

A lenti völgyből több száz ló patáinak moraja hallatszott. Luce úgy tudta, az egész vérszomjas Sang sereg odalenn táborozik. Hallotta, amint azt a régi háborús dalt éneklék, melyet azóta ismer, hogy beszélni tud.

Luce tudta, hogy valahol mögöttük Huang és a király többi katonája útban van a magaslaton megbeszélt találkozóhelyre. Vérfürdő vár rájuk, rajtaütés, Luce-nak és Danielnek el kell tűnnie, mielőtt ideérnek!

– Gyere utánam! – mormogta neki De. – A nyugati hegyek felé vesszük az irányt, és olyan messze vágatunk ettől az ütközetől, amennyire a lovaink bírják!

Eloldozta a hintó előtti egyik lovat, és Luce-hoz vezette. Csodálatos, szénfekete paripa volt, szügyén fehér, gyémánt alakú folttal. Nyeregbe segítette Luce-t, és egyik kezébe az alabárdot, a másikba egy számszeríjat adott. Luce még soha nem lőtt, nem is ért íjpuskához életében, és Lu Xin is csak egyszer használta, hogy elijesszen egy hiúzt a kishúga bölcsőjétől. A fegyvert azonban könnyűnek érezte a kezében, és tudta, ha arra kerül sor, elsüti.

De elmosolyodott, és füttyentett a lovának. Csodaszép, tarka kanca ügetett elő. De a hátára pattant.

– Mit csinálsz, De? – kiáltott egy aggódó hang a lovak közül. – Végezned kellett volna a királlyal! Nem lóra segíteni!

– Úgy van! Öld meg! – hangzott a feldühödött hangok kórusa.

– A király meghalt! – kiabálta Luce elnémítva ezzel a katonákat. A sisak mögül jövő női hangtól megfagyott bennük a vér. Döbbenet álltak, nem tudták, használják-e a fegyverüket.

De közelebb kormányozta a lovát Luce-hoz. Megfogta a lány kezét. Luce számára De keze melegebb, erősebb és megnyugtatóbb volt bárminél.

– Akármilyen történet, szeretlek! A szerelmünk többet ér számomra mindennél!

– Nekem is – suttogta neki Luce.

De csatakiáltást hallatott, mire lovaik gyilkos iramú száguldásba fogtak. Az íjpuska majdnem kicsúszott Luce szorításából, míg előrehajolt, hogy megragadja a kantárszárat.

A felkelő katonák magukhoz tértek, és kiáltozni kezdtek: – Árulók!

– Lu Xin! – De hangja túlharsogta a legélesebb kiáltást, a legerősebb lópatadobogást. – Indulj! – Karját magasra emelve a hegyek felé mutatott.

Luce lova olyan gyorsan vágatott, hogy alig látott valamit. A világ iszonyatos sebességgel suhant el mellette. A lázadó katonák összeverődött csoportja a nyomukba szegődött, lovaik patáinak dobogása vég nélküli földrengéshez hasonlított.

Míg az egyik felkelő rá nem támadt Danielre a bárdjával, Luce el is feledkezett a kezében lévő íjpuskáról. Könnyedén felemelte, s bár még bizonytalankodott, hogyan is használja, azt tudta, hogy mindenkit lemészárol, aki Danielnek ártani próbál.

Most.

Kilötte a nyilat. Megdöbbenésére agyonlőtte a lázadót, aki lezuhant a lováról. Estében óriási porfelhőt kavart. Elszörnyedve nézett vissza a földön fekvő halott férfira, és a mellkasát átfúró nyílvezzőre.

– Gyerünk, tovább! – kiáltott oda neki De.

Nagy nehezen nyelt egyet, rábízta magát a lova irányítására. Valami történt vele. Egyre könnyebbnek érezte magát a nyeregben, mintha a nehézségi erőnek nem volna többé hatalma felette, mintha pusztán De belé vetett hite hajtana árkon-bokron át. Meg tudja csinálni! Megmenekülhetnek! Nyílvesszőket helyezett az íjpuskába, lőtt, aztán megint lőtt. Nem célzott senkire, csak magát védte volna, de annyi katona támadt rá, hogy nemsokára alig maradt nyíl a puskájában. Mindössze kettő.

– De! – ordította.

A fiú szinte állt a nyeregben, úgy csapott le a szekercéjével egy Sang katonára. De nem nyitotta szét a szárnyait, bár ennyi erővel meg is tehetné volna, pihekönnyűnek tűnt, és pokolian ügyes volt. Olyan precízen végzett az ellenséggel, hogy azok a lehető legkevesebb fájdalom közepette rögtön szörnyethaltak.

– De! – ordította Luce még hangosabban.

Hangjára De felkapta a fejét. Luce a nyerge fölé hajolva mutatta neki a majdnem kiürült tegezt. De áthajított neki egy görbe kardot.

A markolatnál fogva kapta el. Furcsállotta, milyen természetesen simult a kezébe. Hát persze! A vívőlecke a

Shoreline-ban! Ahol a legelső asszóban lemosta fontoskodó, szívtelen osztálytársát, Lilithet, aki pedig egész életében vívott! Ezt biztos meg tudja újra csinálni!

Pont ekkor ugrott át egy harcos a lovára. Hirtelen súlyától Luce lova megbotlott, mire Luce felsikoltott, aztán egy pillanattal később az ellenség átvágott torokkal zuhant a földre, és Luce kardján friss vér piroslott.

Jóleső érzés áradt szét benne. Egész teste bizsergett. Előrerontott, lovát teljes erővel vágta sarkallta, egyre gyorsabban és gyorsabban, míg...

Az egész világ kifehéredett.

Majd egyszeriben fekete lett.

Legvégül pedig pompás színekavalkáddá hasadozott.

Felemelte a kezét, hogy leárnýékolja magát, de nem találta a fény forrását. A lova még mindig ott vágta az alatta. Markában ott szorongatta a tört, és jobbra-balra vagdalkozott vele, hol nyakra, hol mellkasra. Az ellenség folyamatosan hullott körülötte.

Csakhoggy Luce már nem volt egészen jelen. Elméjét forrongó látomások rohanták meg, amelyek részben Lu Xin látomásai lehettek, de voltak olyanok is, melyek biztosan nem hozzá tartoztak.

Daniel egyszerű parasztruhában lebegett felette... majd egy pillanattal később már csupasz mellkassal, hosszú szőke hajjal állt ugyanott... utána meg egyszerűben lovagi sisakot viselt, a rostélyát éppen felemelte, hogy megcsókolja őt... ám még mielőtt megtenné, felvette jelenlegi alakját, azét a Danielét, akit Thunderboltban a szülei hátsó kertjében hagyott, időutazása megkezdése előtt.

Ráébredt, hogy végig ezt a Danielt kereste. Feléje nyúlt, a nevéen szólította, de ő újra átalakult. Aztán megint. Egyre több Danielt látott, többet, mint azt valaha is lehetségesnek hitt, és a soron következő új egy kicsit mindig gyönyörűbb volt az előzőnél. Úgy olvadtak egymásba, mint hatalmas bambuszlegyező tollai, minden alak megdőlt, majd módosult az égbolt kékjének hátterében. Az orra vágása, járomcsontjának vonala, bőrszínének tónusa, ajkainak formája folytonosan átalakulva kavargott, először élesedett, majd elhomályosult. Mindene változott, csak a szeme nem.

Ibolyaszín szeme változatlan maradt. A tekintete nem hagyta nyugodni, mintha valami szörnyűséget titkolna előle, amit Luce nem ért. És amit talán nem is *akar* megérteni.

Félelem lenne?

A látomások Daniel tekintetében rettegést mutattak, olyan erősen átélt rettegést, hogy Luce legszívesebben elfordította volna a fejét. Elérzékenyült. Mitől félhet valaki, aki olyan erős, mint Daniel?

Mástól nem, mint Luce halálától.

Képenként villant fel a halála, egyik a másik után, újra meg újra. Ez volt látható Daniel tekintetében addig a percig visszaforgatva, míg Luce lánggra nem lobban. Ismerte már ezt a félelmet. Gyűlölte, hiszen mindig az együttlétük végét jelentette. És most Daniel minden felvillanó arcából ugyanez a tekintet köszönt vissza. Különböző időkből és helyekről villant be az a félelem, és Luce egyszerűben rájött, hogy miről van szó.

Daniel nem *őt* félti, nem attól fél, hogy Luce-t újra elemészti a tűz. Nem attól fél, hogy az fájdalmat okoz neki!

Daniel tőle fél!

– Lu Xin! – hallotta kiáltását a csatamezőről. Láttá őt a látomások ködfátyolán át. Ő volt az egyetlen élesen látható alak, minden más vakító fehér fényben derengett Luce körül. Belül is ezt érezte. Felégeti a Daniel iránt érzett szerelem?

Vagy nem is a fiú iránti lángolás, hanem saját szenvedélye pusztítja el? – Ne! – Daniel a keze után nyúlt, de túl későn.

Fájt a feje, és nem akarta a szemét kinyitni.

Bill visszatért, a padló jólesően hűs volt, és Luce-t ezúttal megnyugtató sötétség vette körül. A háttérben vízesés zubogott, permete jólesett felforrósodott arcának.

– Összességében nem rossz, amit csináltál! – jegyezte meg Bill.

– Nehogy azt mondd, hogy csalódást okoztam – mondta Luce. – Megmagyaráznád, hova tűntél?

– Nem lehet. – Bill húsos ajkait összeszorította, mintha pecsét védené.

– Miért nem?

– Magánügy!

– Daniel miatt? – faggatta Luce. – Ő is látna téged, nem igaz? És nyilván megvan az oka, hogy miért nem szeretnéd, ha tudna arról, hogy segítesz nekem!

Bill felhorkant. – Nem minden *rólad* szól, Luce! Mással is foglalkozom! Emellett elég önállónak tűnsz mostanában! Lehet, itt az ideje, hogy véget vessünk a megállapodásunknak, és elvegyük a mankóidat. A pokolba is, szükséged van még rám egyáltalán?

Luce túlságosan kimerült volt az udvariaskodáshoz. Kimondhatatlanul megdöbbsent a látottaktól. – Reménytelen ez az egész!

Bilit majd szétvetette a méreg. – Hogy érted ezt?

– Nem is azért halok meg, mert Daniel *tesz* valamit! Bennem történik valami. Lehet, hogy a szerelme hozza elő belőlem, de az én művem! Ez biztosan része az átoknak, csak hogy fogalmam sincs, hogyan. Valahányszor meghalok, az utolsó, amit látok, az a tekintete, és a tekintetében folyton-folyvást ugyanaz a félelem! Lehorgasztotta a fejét. – Legalábbis eddig!

– Úgy látszik, inkább szerencsétlenné teszem őt, semmint boldoggá! – folytatta Luce. – Ha eddig nem mondott le rólam, muszáj megtennie. Nem tehetem ezt tovább vele!

Fejét a tenyerébe ejtette.

– Luce? – ült le Bill a térdére. Olyan különös gyöngédséget mutatott, mint első találkozásukkor. – Véget akarsz vetni ennek az örökös fogócskának? Daniel kedvéért?

Luce felnézett, és megtörölte a szemét. – Hogy ne kelljen soha többé átélnie ezt. Tehetek ezért valamit?

– Valahányszor idomulsz valamelyik múltbéli énedhez, van egy pillanat, épp a halálad előtt, amikor a lelked elválik a múltbéli és a jelenlegi testedtől is. Csak a pillanat törtrészére, de megtörténik.

Luce hunyorgott. – Szerintem, azt érzem! Ez az a pillanat, amikor ráébredek, hogy meghalok, még mielőtt valóban bekövetkezne?

– Pontosan! Ahhoz van köze, ahogy az életeid egymáshoz idomulnak. A pillanat törtrészéig lehetőség nyílik arra, hogy leválassz az elátkozott lelket a mostani testedből. Mintha kihasítanád. És ez, véglegesen megszüntetné azt a bosszantó reinkarnálódási tényezőt a téged sújtó átokban!

– De, én azt hittem, már a végén járok az újjászületési ciklusomnak, és nem jövök vissza többé! A keresztelős dolog miatt. Merthogy engem soha nem...

– Az nem számít! A ciklust akkor is kötelességed végigkövetni. Amint visszatérsz a jelenbe, továbbra is bármelyik percben meghalhatsz, mert...

– A Daniel iránti szerelmem miatt.

– Ja, valami ilyesmi – helyeselt Bill. – Hm! Mármint, hacsak el nem szakítod a múltadhoz láncoló köteléket.

– Szóval, ha elszakadnék a múltamtól, az énjeim továbbra is meghalnának...

– ...és ugyanúgy kivetnének magukból, mint eddig, csakhogy ezúttal a lelkedet is hátrahagynád! Az a test pedig, amelybe visszatérnél – bökte meg a vállát –, ez itt, végre megszabadulna az idők hajnala óta téged sújtó átoktól.

– Nem lenne több meghalás?

– Nem, amíg le nem ugrasz egy épület tetejéről, vagy be nem szállsz egy gyilkos autójába, vagy be nem veszel egy csomó altatót, vagy...

– Értem! – vágott közbe Luce. – De, nem az történne – erőlködött, hogy a hangja ne remegjen hogy... hogy Daniel megcsókol, én meg... vagy...

– Nem, Daniel már nem *csinálna* semmit! – nézett rá Bill jelentőségteljesen. – A vonzódás véget érne! Az életed nélküle zajlana! Valószínűleg hozzámennél valamelyik unalmas udvarlódhoz, és lenne tizenkét gyereketek!

– Ne!

– Te is, Daniel is megszabadulna ettől a gyilkos átoktól. *Szabadság!* Kapiskálsz már? Ő is tovább lépne, és boldog lenne. Nem akarod Danielt boldognak látni?

– De hát, Daniel és én...

– A „Daniel és te” nem létezne többé! Oké, elhiszem, hogy ez most kicsit kegyetlenül hangzik. De gondold csak bele! Nem okoznál neki több fájdalmat! Vedd már észre, Luce! Van élet a kamaszkori szenvedélyen túl!

Luce szóra nyitotta a száját, de tartott tőle, hogy a hangja megbicsaklik. Az élet Daniel nélkül elképzelhetetlen. Mint ahogy az is, hogy a jelenlegi életébe úgy térjen vissza, hogy lelkéből kiölje Danielt.

Rettenetesen igyekezett, hogy meg tudja törni az átkot, de a megoldás folyton kisiklott a markából. Talán így kell lennie. Most szörnyen hangzik, de ha visszatér a jelenbe, ahol nem ismeri Danielt, nem is hiányzik majd neki. És ő sem a fiúnak. Talán ez lenne a legjobb mindkettejüknek!

Nem, nem lehet! Hiszen lelki társak! Ezenkívül Daniel sokkal többet adott neki a szerelménél. Arrianét, Rolandot és Gabbét. Még Camet is. Ők mindnyájan hozzájárultak ahhoz, hogy többet megtudjon önmagáról. Arról, hogy mit akar és mit nem, és hogyan álljon ki magáért. Mostanra felnőtt, és jobb ember lett belőle. Daniel nélkül soha nem jutott volna el a Shoreline-ba, soha nem találkozott volna Shelbyvel és Milesszal, akik igaz barátai lettek. Járt volna

egyáltalán a Sword & Crossba? Hol a csudában lenne? Mi lett volna belőle?

Egy nap boldog lesz majd nélküle? Beleszeret valaki másba? Nem bírta elviselni a gondolatot. Daniel nélkül az élet unalmasnak, gyászosnak tűnt, attól az egyetlen örömteli résztől eltekintve, melyhez újra és újra visszatért:

Mi lenne, ha nem okozna többé fájdalmat neki?

– Tegyük fel, fontolóra veszem! – Luce épphogy csak suttogni volt képes. – De, végig kell gondolnom. És hogyan is történne ez?

Bill hátranyúlt, és a hátára szíjazott kis fekete tokból előhúzott valami hosszú, ezüstös tárgyat. Luce eddig nem látta nála. Bill felemelte a tompa, lapos hegyű ezüstnyilat, melyet Luce azonnal felismert.

Bill ekkor elmosolyodott. – Láttál már csillagnyilat?

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

ROSSZ IRÁNYBAN

IZRAEL, JERUZSÁLEM
2760. NISZÁN HAVA 27.

EZEK SZERINT NEM IS VAGY ANNYIRA ROSSZFIÚ? – kérdezte Shelby Danieltől.

A régi Jeruzsálem folyómedrének buján zöldellő partján ültek, és a távoli horizontot bámulták, ahol a két angyal nemrégiben elvált egymástól. Az égen, Cam eltűnésének helyén, leheletnyi aranyszínű fény játszott, míg a levegőben egyre erősödő rothadásszag érződött.

– Hát persze hogy nem! – Daniel bemártotta kezét a hús vízbe. Nemcsak a szárnya, a lelke is felhevült attól, hogy tanúja volt Cam döntésének. Milyen egyszerűnek látszott! Könnyűnek, hirtelennek.

És mindez egy összetört szív miatt.

– Csak mert Luce-t rettentően elkésérítette, mikor tudomást szerzett a közterek létrejött fegyverszünetéről! Egyikünk sem értette – Shelby Milesra nézett megerősítésért. – Ugye?

– Azt gondoltuk, rejtegetsz előle valamit. – Miles levette a baseballsapkáját, és megvakarta a fejét. – Camról úgy tudtuk, hogy maga az elvetemült gonoszság!

Shelby karmoló mozdulatot tett az ujjaival. – *Sssz meg grrr meg minden!*

– Csak néhány lélekről mondható el, hogy csupán egyféle anyagból gyúrták! – jegyezte meg Daniel. – Legyen akár a Mennyben, a Pokolban, vagy a Földön. – Elfordult, és felnézett a keleti égboltra, azt a csillámló ezüstport keresve, melyet Dani szárnyai hagytak maga mögött, mikor messze szállt. Nem volt ott semmi.

– Ne haragudj – szólalt meg Shelby–, de elég nehéz elhinni, hogy ti testvérek vagytok!

– Régen mind egy család voltunk.

– Ja, persze, egy *örökkévalósággal* ezelőtt!

– Azt hiszed, csak azért, mert valami pár ezer évig egyféleképpen történik, az az idők végezetéig úgy is marad? – Daniel megrázta a fejét. – Minden szakadatlanul változik. Cammel voltam az Idők Hajnalán, és végigkísérem az Idők Végezetéig.

Shelby hitetlenkedve rántotta fel a szemöldökét. – Szerinted Cam visszaáll a te oldaladra? Meglátja majd újra a fényt?

Daniel feltápáskodott. – Semmi sem marad örökké ugyanolyan.

– És ami a Luce-szal való szerelmedet illeti? – kérdezte Miles. Ez lehűtötte Danielt. – Az is változik. Luce is más lesz ezek után. De remélem... – Lenézett a még mindig a parton üldögélő Milesra, és ráébredt, hogy már nem is gyűlöli. A maguk meggondolatlan és ostoba módján a Nefilim gyerekek csak segíteni próbálnak.

Daniel azonban most először őszintén úgy érezte, hogy nincs szüksége több segítségre, valamennyi múltbéli énjétől megkapta a szükséges támaszt az útja során. Most végre készen áll rá, hogy utolérje Luce-t. Miért ácsorog mégis még mindig itt?

– Itt az ideje, hogy ti ketten hazamenjete! – közölte, miközben felsegítette Shelbyt és Milest.

– Nem! – vágta rá Shelby Miles után nyúlva, aki megszorította a kezét. – Megállapodást kötöttünk! Nem megyünk vissza addig, míg meg nem tudjuk, hogy Luce...

– Már nem sok van hátra – mondta Daniel. – Azt hiszem, tudom, hol találom, és ti oda nem jöhettek!

– Gyerünk, Shel! – Miles már a folyópart közelében álló olajfa árnyékának lefejtésével foglalatostkodott. Összesodorta és forgatta a kezében. Egy darabig elég idomtalannak látszott, mint a fazekaskorongon formálódó agyag, de aztán Miles felülkerekedett rajta, és lenyűgöző, nagy kaput formált belőle. A Derengőt könnyedén felnyitotta, intve Shelbynek, hogy menjen csak előre.

– Egyre ügyesebben csinálod! – Daniel felhajtogatott egy másik Derengőt, melyet a saját árnyékából hívott életre. Ott remegett előtte.

Mivel a Nefilim gyerekek nem a saját múltbéli tapasztalataik révén jutottak ide, Derengőből Derengőbe ugrálva kell majd a jelenbe visszajutniuk. Nem lesz egyszerű, és Daniel egyáltalán nem irigyelte őket ezért az utazásért, azért viszont igen, hogy hazafelé tartanak.

– Daniel! – dugta ki a fejét Shelby a Derengőből. Teste torznak, elmosódottnak látszott az árnyékon át. – Sok szerencsét!

Integetett, Miles is intett, aztán mindketten átléptek. Az árnyék bezárult mögöttük, és kis ponttá esett össze, mielőtt végleg eltűnt.

De Daniel ezt már nem látta. Rég messze járt.

Hideg szél mart belé.

Gyorsított, sebesebben repült, mint valaha, egyenesen vissza arra a helyre és időbe, ahová nem hitte, hogy még egyszer visszatér.

– Hé! – kiáltott rá valaki. Rekedtes, tompa hang hallatszott közvetlenül a közeléből. – Lassíts már le, jó?

Daniel összerándult. – Ki vagy te? – kiáltotta bele az áthatolhatatlan, sötét éjszakába. – Mutasd magad!

Mivel senki nem jelent meg előtte, Daniel kiterjesztette fodrozódó, fehér szárnyait. Meg akarta lepni a betolakodót, hiszen elvégre is ez az ő Derengője, és le is akart lassítani. Szárnyainak fénye bevilágította a Derengőt, Daniel érezte, hogy kicsit enyhül benne a feszültség.

Széttárt szárnyai átérték az alagutat. Érzékenyebb, elvékonyodó szárnyvégei súrolták a Derengő vizenyős falát, amitől Danielnek egyszerre hányingere és klausztrofóbiája lett.

Az előtte lévő sötétségben lassan kivehetővé vált egy alak.

Először a szárnyai, méreten aluli, fátyolvékony szárnyak. Aztán a teste sötétedett be és rajzolódott ki lassan, míg Daniel végül

megláthatta a sápadt kis angyalt, akivel a Derengőjén osztozott. Daniel nem ismerte. Az angyal lágy vonásai egy csecsemő ártatlanságát sugallták. A kényelmetlenül szoros alagútban a Daniel szárnyai által csapott fuvallat meglengette finom szőke haját szürke szemei előtt. Nagyon fiatalnak látszott, de persze éppolyan öreg volt, mint mindannyian.

– Ki vagy te? – kérdezte újra Daniel. – És hogy jutottál ide? A Rendtől jöttél?

– Igen. – Ártatlan gyermek külseje ellenére az angyal hangja megdöbrentően mély volt. Egy pillanatra hátranyúlt, Daniel már azt hitte, rejteget valamit, talán egyet a fajtájára jellemző csapdák közül, de az angyal egyszerűen csak megfordult, hogy felfedje a tarkóján lévő forradást: a Rend hétcsúcsos, arany jelét. – A Rendhez tartozom! – Durva, jelentőségteljesen mély hangja volt. – Szeretnék pár szót váltani veled.

Daniel a fogát csikorgatta. A Rendnek tudnia kell, hogy se nem tiszteli őket, se nem becsüli túl nagyra a buzgalmukat. De persze, nem számított, mennyire gyűlöli fellengzős modorukat, ahogy folyton azzal foglalkoznak, hogy a bukottakat egy oldalra állítsák, a kéréseiket mindenképp tiszteletben kellett tartania. Volt benne valami különös, de ki más találhatott volna el az ő Derengőjébe, ha nem a Rend egyik tagja?

– Sürgős dologom van!

Az angyal bólintott, mintha már tudná. – Lucindát keresed?

– Igen – bökte ki Daniel. – És n-nem kell segítség!

– Szerintem meg kell! – biccentett az angyal ismét. – Túlmentél a kijáratodon! – lefelé mutatott abba a függőleges alagútba, ahonnan Daniel előbukkant. – Még az előbb, ott lenn.

– Jaj, ne!

– De, de! – mosolygott az angyal, kivillantva apró, egyenetlen fogsorát. – Várunk és figyelünk. Látjuk, ki utazik a Derengőben és merre tart.

– Nem is tudtam, hogy a Derengők rendjének fenntartása is a Rend hatáskörébe tartozik!

– Sok mindent nem tudsz! Luce-t is láttuk, ahogy áthaladt itt. Már jó messze járhat. Utána kell menned!

Daniel ereiben megfagyott a vér. Egyedül a Rend angyalainak engedélyezett a Derengők közti átlátás. Lehetséges lenne, hogy a Rend egyik tagja látta Luce utazását?

– Miért segítenél nekem megtalálni őt?

– Ó, Daniel! – ráncolta össze a homlokát az angyal. – Lucinda a sorsod része! Mi is azt akarjuk, hogy megtaláld! Azt akarjuk, hogy légy hű önmagadhoz...

– És aztán álljak a Menny oldalára! – mormogta Daniel.

– Mindent a maga idejében! – Azzal az angyal behúzta szárnyait, és belevetette magát az alagútba. – Ha netán utol akarod érni – zengett mély hangja –, hát, azért vagyok itt, hogy mutassam az utat! Tudom, merre vannak az átszállási pontok, és hogy lehet kapukra lelni az elmúlt idő szövedékében. – Alig hallhatóan tette hozzá: – És mindezt teljesen ingyen!

Daniel elveszettnek érezte magát. A Rend az Égi Háború óta nyűg a nyakán, de legalább az indítékaik világosak. Azt akarják, hogy a Menny oldalára álljon. Ennyi. Úgy vélte, megilleti őket annyi, hogy ők vezessék Luce-hoz, ha egyszer tudják, merre jár.

Talán az angyalnak igaza van. Lépésről lépésre. Őt most nem érdekli más, csak Luce.

Az angyalhoz hasonlóan ő is behúzta a szárnyait, és utánavetette magát a sötétségbe. Megtorpant, mikor utolérte.

Az angyal előre mutatott. – Lucinda itt lépett át.

Szűk, nagyon meredek, árnyékos átjáró ágazott el a Daniel által használt útról. Nem tűnt sem jobbnak, sem rosszabbnak annál, amerre Daniel korábban menni akart.

– Ha ez működik – jegyezte meg –, tartozom neked! Ha nem, halálodig üldözni foglak!

Az angyal nem szólt.

Így aztán Daniel levetette magát anélkül, hogy előrenézett volna. Érezte, ahogy a szél nedvesen nyaldossa a szárnyait, az áramlat újra felélénkül, és ő is felgyorsul, miközben valahol a messze távolból elhaló, de fel-feltörő kacagást hallott.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

FÖLDI NYOMORÚSÁG

EGYIPTOM, MEMPHISZ PERET – „A VETÉS ÉVSZAKA”
(KÖRÜLBELÜL I. E. 3100 ŐSZE)

HÁT ITT VAGY! – HARSOGTA EGY HANG, ahogy Luce átlépte a Derengő küszöbét. – A boromat követelem! Mégpedig tálcán! És hozd be a kutyáimat! Ne is, hozd inkább az oroszlánokat! Mégse! Hozd mindkettőt!

Hatalmas alabástromfalú, fehér terembe lépett át, a magas mennyezetet vastag oszlopok tartották. A levegőben sült húsról emlékeztető illat terjengett.

A terem kongott az ürességtől, a végében lévő magas, antilopbőrrel bevont emelvény kivételével. Tetején roppant nagy, márványból faragott trónus állt, smaragdzöld plüsspárnákkal körberakva, támláján pedig ízlésesen egymásba illesztett elefántcsont agyarakkal díszített címerrel. A trónon ülő férfi beszélt Luce-hoz. Szénfekete festékekkel kihúzott szeme, mezítelen mellkasa, aranykoronás fogsora, felékszerezett ujjai és a fején tornyosuló ébenfekete haj uralkodót sejtetett. Elfordult a vékony szájú, kék

palástos írnoctól, aki papirusznád iratot tartott maga előtt, s most mindkét férfi Luce-ra bámult. Luce megköszöri a torkát.

– *Igenis, fáraó!* – sziszegte a fülébe Bill. – Csak mondd, hogy *Igenis, fáraó!*

– Igenis, fáraó! – kiáltotta Luce a végtelen termen át.

– Jól van – helyeselt Bill. – Most hordd el magad! Hajlongva kihátrált a beárnyékolt ajtón, és a belső udvaron találta magát, közepén mesterséges tavacskaival. Hűvös volt a levegő, bár a nap erősen süttött, csak úgy perzselve a járdát szegélyező cserepes lótuszvirágok sorát. Óriási udvar volt, ám kísérteties a csend, Luce-on és Billen kívül sehol egy teremtet lélek.

– Van valami furcsa ebben a helyben, nem? – Luce közel maradt a falhoz. – A fáraó meg sem ijedt attól, hogy látta, a semmiből léptem elő!

– Túl fontos ahhoz, hogy észrevegye az embereket! Nem törődik ilyesmivel. Mozgást érzékelt a látóterében, és arra a következtetésre jutott, hogy van ott valaki, akinek parancsolhat. Ennyi az egész. Ez azt is megmagyarázza, miért nem nyugtalanította az a tény sem, hogy kínai harci öltözetet viselsz, kétezer évre innen a jövőből! – mondta Bill összecsettintve kőujjait. Az udvar sarkában egy árnyas falmélyedésre mutatott. – Húzódj meg ott, én meg hozok neked valamivel divatosabb öltözetet!

Bill szinte azonnal vissza is tért egy egyszerű fehér egyiptomi ingruhával, még mielőtt Luce le tudta volna venni Sang király ormótlan fegyverzetét. Bill segített róla lecibálni a bőroltözetet, és átbújtatta fején az új ruhát. Egyik vállán redőzött, a derekán elszorított fazon volt, mely aztán szűk, pár centivel a boka fölé érő szoknyában végződött.

– Nem feledkeztél meg valamiről? – kérdezte Bill jelentőségteljes hangsúllyal.

– Ó! – Luce benyúlt a Sang öltözet mélyére a belerejtett tompa végű csillagnyílért. Mikor előhúzza, sokkal nehezebbnek érezte, mint korábban.

– Ne érij a hegyéhez! – dörrent rá Bill, és betekerte a nyilat egy rongydarabba, majd átkötözte. – Még ne!

– Azt hittem, csak az angyaloknak árthat! – Biccentett a fejével, emlékezett a Kitaszítottak elleni ütközetre, ahogy a nyíl sérülés nélkül pattant le Callie karjáról, de eszébe jutott az is, hogy Daniel arra figyelmeztette, maradjon jó távol a nyíl lőtávától.

– Bárki mondta, nem közölte veled a teljes igazságot! – mondta Bill. – Egészen pontosan csak a *halhatatlanoknak* árthat. Viszont egy részed neked is halhatatlan, az elátkozott rész, a lelked. Azt fogod itt megölni, nem emlékszel? Hogy a halandó éned, Lucinda Price továbbléphessen, és normális életet éljen.

– Ha elpusztítom a lelkem... – hangsúlyozta nyomatékosan Luce, biztonságba helyezve a csillagnyilat az új ruhája alatt. Még a durva szövet alatt is meleg volt a tapintása. – Még nem döntöttem el...

– Azt hittem, megegyeztünk! – nyelt egyet Bill. – A csillagnyíl nagy érték! Nem adtam volna neked, ha...

– Találjuk meg először Laylát!

Nemcsak a palota kísérteties csendje volt nyugtalanító, váratlan feszültség támadt Luce és Bill között is. Mióta nekiadta a csillagnyilat, ingerlékenyek lettek egymás társaságában.

Bill mélyen, zihálva lélegzett. – Oké. Ókori Egyiptom. Az I. dinasztia uralkodási periódusa a fővárosban, Memphiszben. Most már eléggé visszamentünk az időben, úgy ötezer évvel azelőtt járunk, hogy Luce Price kitünteti a világot nemes megjelenésével.

Luce a szemét forgatta. – Hol a múltbéli énem?

– Miért is pazarolom az időt történelemleckékre? – mondta Bill a képzeletbeli közönségnek. – Soha nem akar mást tudni, mint a múltbéli énje hollétét! Annyira önző, hogy az már visszataszító!

Luce keresztbe tette a karját. – Ha a lelked akarnád megsemmisíteni, azt hiszem, te is túl akarnál esni rajta, mielőtt lenne esélyed meggondolni magad!

– Szóval mégis döntöttél? – Bill kicsit izgatottnak tűnt. – Ó, ugyan már, Luce! Ez az utolsó közös fellépésünk! Úgy véltem, tudni szeretnéd a részleteket a régi szép idők emlékére! Az itteni életed volt az összes közül az egyik legromantikusabb! – Lekuporodott Luce vállára, és mesélésbe fogott. – Egy Layla nevű rabszolga vagy. Nyugodt életet élsz, magányosan, és soha nem lépted még át a palota

falait. Aztán egyszer csak, egyik nap megjelenik a hadsereg új, jóképű parancsnoka. Találd ki, ki az?

Bill mellette repkedett, Luce meg betette a halomba rakott fegyverzetet a falmélyedésbe, és lassan továbbsétált a medence mentén.

– Te és a fess Donkor, hívjuk egyszerűen csak Donnak, szerelembe estek, és a kilátásaitok rózsásak, egyetlen keserves tény kivételével: Don eljegyezte a fáraó rosszindulatú lányát, Auset-et. Na, elég drámai?

Luce felsóhajtott. Mindig volt valami bonyodalom. Még egy ok arra, hogy véget vessen ennek az egésznek. Nem szabad, hogy egy földi test béklyózza meg Danielt, aki felőrlődik a haszontalan halandók közti állandó drámákban csak azért, hogy Luce-szal lehessen. Nem tisztességes vele szemben! Daniel már túl sokáig szenvedett. Luce talán tényleg *befejezi*. Megkeresi Laylát, és egyesül a testével.

Bill aztán elárulja, hogyan szabaduljon meg ettől az elátkozott lelkétől, és ezzel visszaadja Daniel szabadságát.

Fel és alá járkált a nyolcszög alakú udvaron, borongós gondolataiba merülve. Mikor a tavacskához legközelebbi járdarészen sarkon fordult, ujjak fonódtak a csuklójára.

– Megvagy! – Szikár, izmos lány kapta el Luce-t, kihívó, karakteres vonásokkal a több réteg smink alatt. Fülében legalább tíz aranykarika lógott, a nyakában pedig nehéz aranymedál, majd félkilónyi drágakővel ékesítve.

A fáraó lánya.

– É-én – kezdett beszélni Luce.

– Nehogy megszólalj! – dörrent rá Auset. – A szájalmas kis hangod szinte hasogatja a dobhártyámat! Örök!

Irdatlan nagy férfi jelent meg. Hosszú, fekete copfja volt, alkarja pedig vastagabb Luce lábánál. Éles, rézpengében végződő hosszú fadárdát cipelt.

– Tartóztasd le! – parancsolta Auset.

– Igenis, felség! – dörmögte az őr. – És milyen alapon, felség? A kérdés csak felpaprikázta a fáraó lányát. – Lopás. A személyes tulajdonomé.

– Börtönbe zárom, míg a tanács dönt az ügyében.
– Ezt már megtettük ezelőtt – mondta Auset –, és mégis itt van, mint egy mérges kígyó, kicsusszan minden bilincsből! Olyan helyre kell zárunk, ahonnan soha nem menekülhet!
– Folytonos őrizetet rendelek mellé...
– Nem, az sem elég jó! – Gonosz gondolat suhant át Auset agyán.
– Soha többé nem akarom látni ezt a lányt! Vesd a nagyapám sírboltjába!

– De felség, a főpapon kívül senki más nem mehet...
– Pontosan, Kafele! – mondta Auset gonosz mosollyal. – Dobd le a bejárati lépcsősoron, és lakatold be mögötte az ajtót! Ma este végzi a főpap a sír lepecsételésének szertartását, felfedezi ezt a sírrablót, és ő majd úgy bünteti meg, ahogy neki tetszik. – Gúnyolódva közelebb hajolt Luce-hoz: – Most megtudod, mi történik azokkal, akik lopni merészelnek az uralkodó családjától!

Don! Arra gondol, hogy Layla megpróbálta Dont megszerezni.

Luce nem törődött azzal, hogy bezárják, és eldobják a kulcsot, ha előtte van esélye Laylához idomulni. Másképp hogyan szabadíthatná meg Danielt? Bill, karmaival kőajkán dobolva, repdesett fel és alá. Vajon miben mesterkedik?

Az ő bilincset húzott elő az övére kötött táskából, és a vasláncot Luce csuklójára erősítette.

– Magam gondoskodom róla! – mondta Kafele, és hosszú láncánál fogva maga után rángatta Luce-t.

– Bill! – suttogetta Luce. – Segítened kell!

– Kitalálunk valamit! – sutyorogta Bill, miközben Luce-t átvonszolták az udvaron. A sarkon sötét előcsarnokba fordultak, ahol Auset életnagyságnál is nagyobb, borzongatóan szép kőszobra állt.

Kafele Luce-ra hunyorogva megfordult, mivel a lány magában beszélt. Az ő hosszú fekete haja az arcába lógott, ami ötletet adott Luce-nak.

Az ő nem számított rá. Luce nagy nehezen felemelte megkötözött kezeit, belekapaszkodott az ő hajába, és körmeit a fejébe mélyesztette. Az felordított és hátraesett, a fejbőrén ejtett egyik hosszú karmolásnyom vérezni kezdett. Ekkor Luce könnyökkel erősen gyomorszájon vágta.

Az őr felnyögött és kétrét hajolt. A dárda kicsúszott a kezéből.

– Le tudod rólam venni a bilincset? – sziszegte Luce Bilinek. A vízköpő a szemöldökét vonogatta. Rövid, fekete villámot

lőtt a bilincsre, ami azon nyomban megsemmisült. Luce bőre felforrósodott a bilincs helyén, de megszabadult tőle.

– Huh! – mondta csupasz csuklójára pillantva. Felkapta a dárdát a földről. Megfordult, hogy a hegyét Kafele nyakának szegezze.

– Egy lépéssel előtted járok! – kiáltotta Bill. Luce ekkor látta, hogy Kafele már a hátán fekszik, csuklójánál az Auset képmás kőbokájához lett láncolva.

Bill leporolta a kezét. – Csapatmunka! – Lepillantott a sápadt őrre. – Jobb lesz sietni! Ez elég hamar rá fog találni a hangszálaira! Gyere velem!

Bill sietősen végigvezette Luce-t egy homályos csarnokon, fel a rövid homokkőből faragott lépcsősoron, egy újabb terem-be, melyet kis bádoglámpások világítottak meg, és egy sor sólymot és vízilovat ábrázoló agyagszobor szegélyezett. Két őr lépett be, de még mielőtt megláthatták volna, Bill belökte Luce-t egy nádfüggöny mögé.

Egy hálósobában találta magát. Papiruszkötegeket utánzó kőoszlopok emelkedtek az alacsony mennyezetig. Fából készült, ébenfa berakásos hordszék állt a nyitott ablak mellett, szemben a keskeny ágygal, melyet szintén fából faragtak, és csillogott a ráfestett aranszínű levélkéktől.

– És most mi lesz? – simult a falhoz Luce, attól tartva, hogy valaki arra haladtában bekémlel. – Hol vagyunk?

– A parancsnok szobájában.

Mielőtt Luce összerakta volna, hogy Bill Danielre gondol, egy nő választotta ketté a nádfüggönyt és lépett a szobába. Luce megborzongott.

Layla hozzá hasonlóan szűkre szabott fehér ruhát viselt. Csillogó, dús haját kibontva, egyenesen hordta. Egyik füle mögé fehér bazsarózsát tűzött.

Luce elszomorodva nézte, ahogy Layla odasuhan a fa öltözőasztalhoz, és a fekete lakkozott tálcán behozott bádogdobozból olajjal tölti fel a lámpást. Ez az utolsó élet, melyet meglátogat, az a

test, melyben Luce elbúcsúzik a lelkétől, hogy kálváriája befejeződhessen.

Layla akkor vette észre Luce-t, amikor az ágy melletti lámpásokat is fel akarta tölteni.

– Üdvözöllek! – szólt szelíd, fátyolos hangon. – Keresel valakit? – A szeme körüli fekete festék sokkal természetesebben festett rajta, mint Auset sminkje.

– Igen. – Luce nem pazarolta az időt. Amint azonban a lány csuklója után nyúlt, Layla az ajtó felé kapta a fejét, és arca megdermedt az ijedtségtől. – Ki lehet az?

Luce hátranézett, de csak Bilit látta. Kikerekedett a szeme.

– Te... – mondta szájátátva Laylának – ...te látod?

– Nem, nem! – hadarta ki Bill. – A folyosóról behallatszó rohanó léptekre gondol. Jobb lesz igyekezni, Luce!

Luce visszafordult, és megfogta múltbéli énje meleg kezét. Az olajos bádogdoboz a földre borult. Layla levegőért kapkodott, próbálta kitépni magát, de elkezdődött.

Szinte már ismerős volt az érzés, olyan, mintha egy dugót kihúzva leeresztenék a gyomrát. A szoba örvénylett, csak az előtte álló lány látszott élesen. Tintafekete haj, aranyba játszó szemek, arcán a szerelem pírja. Luce szelíden pislogott egyet, Layla is, aztán a pillantás mögött...

A világ helyrerázódott. Luce a kezére nézett. Layla kezére. Minden porcikája remegett.

Bill eltűnt. Igaza volt, a folyosón tényleg léptek közeledtek.

Luce leguggolt, hogy felvegye a bádogdobozt, elfordult az ajtótól, és kezdte olajjal feltölteni a lámpásokat. Jobb, ha az elhaladók azt látják, hogy a munkáját végzi!

A léptek mögötte állapodtak meg. Meleg ujjak simították végig a karját, miközben egy erős mellkas feszült a hátának. Daniel! Felforrósodott, anélkül, hogy megfordult volna. Behunyta a szemét. A fiú átkarolta a derekát, puha ajka végigsiklott a nyakán, egészen a fülcimpáig.

– Megtaláltalak! – suttogta Luce-nak.

Luce lassan fordult felé. A fiú látásától elakadt a lélegzete. Persze, még mindig az ő Danielje, de bőrének színe a sűrű forró csokoládét

idézi, hullámos fekete haját pedig rövidre nyírta. Csak egy rövid vászon ágyékkötőt, bórszandált és a nyakában ezüstláncot viselt. Mélyen ülő, ibolyakék szeme boldogan fürkészte őt.

Tökéletesen egymásba bolondultak.

Luce arcát a fiú mellkasán pihentetve számolta a szív-verését. Ez lenne az utolsó alkalom, hogy megteheti, az utolsó, hogy a fiú a szívére szorítja? Felkészült a Daniel *érdekeit* szolgáló helyes lépésre. Mégis fájt neki, ha rágondolt. Szereti! Ha mást nem is tanított neki ez a vándorlás, azt igen, hogy valóban szereti Daniel Grigorit. Nem tűnik igazságosnak, hogy ilyen döntést kell hoznia!

Mégis ez előtt állt.

Az ókori Egyiptomban.

Daniellel. Utoljára. Nemsokára szabadon engedi. Szemét elhomályosították a könnyek, ahogy a fiú megcsókolta a feje búbját.

– Nem voltam benne biztos, hogy lesz alkalmunk elbúcsúzni – mondta Daniel. – Ma délután indulok a núbiai háborúba.

Luce felemelte a fejét, és Daniel a két keze közé fogta nedves arcát. – Layla, visszatérek aratás előtt! Kérlek, ne sírj! Nemsokára újra beosonhatsz az éj leple alatt a hálószobámba, és hozhatsz gránátalmát, ahogy szoktál! Megígérem!

Luce reszketve mély lélegzetet vett. – Viszlát!

– Viszlát, *nemsokára!* – Daniel arca elkomorodott. – Mondd te is! *Viszlát, nemsokára!*

Luce megrázta a fejét. – Viszlát, szerelmem! Viszlát!

A nádfüggöny szétnyílt. Layla és Don szétrebbentek, amint örök csapata nyomult be a szobába kivont dárdákkal. Kafele vezette őket, arca sötétlett a dühtől. – Fogjátok el a lányt! – parancsolta Luce-ra mutatva.

– Mi folyik itt? – kiabálta Daniel, miközben az örök közre-fog-ták Luce-t, és újra megbilincseltek. – Parancsolom, hogy hagyjátok abba! Engedjétek szabadon!

– Bocsánat, parancsnok! – felelte Kafele. – A fáraó parancsa. Tudhatnád, ha a fáraó lánya nem boldog, a fáraó sem az!

Daniel kiáltozása közepette kimasíroztak. – Érted jövök, Layla! Megtalállak!

Luce tudta, hogy meg is teszi. Nem így végződik folyton? Találkoznak, ő bajba kerül, aztán Daniel megjelenik, és megmenti. Így megy ez évről évre, egy örökkévalóságon át. Az utolsó pillanatban beviharzik az angyala, és a segítségére siet.

Ezúttal azonban, mire odaér, Luce-nál már ott lesz a csillagnyíl. Már a gondolatra éles fájdalom hasított belé. A sírás újra kitörni készült belőle, de sikerült elfojtania. Legalább el tudott köszönni tőle!

Az örök végtelen számú termen vezették át, ki a perzselő napra. Egyenetlen kőlapokkal kirakott utcákon kísérték át, egy hatalmas, ívelt kapu alatt, aprócska, homokkőből épült házak és iszaptól csillogó földek mellett, jó messzire a várostól. Óriási, aranyló domb felé vonszolták.

Luce csak később vette észre, hogy ember alkotta építmény. A nekropolisz, a holtak városa, jött rá egy időben azzal, hogy Laylában eluralkodott a félelem. Minden egyiptomi tudta, hogy ez az előző fáraó, Meni síremléke. A néhány legszentebb papon – és a halottakon – kívül senki nem merészkedik ide, ahová az uralkodó testét eltemették. Varázsigékkel és ráolvasásokkal pecsételték le, melyek közül némelyik a halottat kíséri a következő életbe, némelyik pedig elhárít minden élőlényt, aki közeledni merészel. Ahogy közelítettek még az őt idecipelő örök is egyre idegesebbnek tűntek.

Hamarosan beléptek a szárított vályogból épített, piramis alakú sírhelyre. Kafele belökdöste Luce-t az elsötétített bejáraton, majd le az annál is sötétebb lépcsősoron. A másik ör, szorosan a nyomukban, égő fáklyát cipelt az út megvilágítására.

A fáklya fénye reszketett a kőfalakon. Hieroglifákkal voltak telerajzolva, Layla el-elkapott egy részletet a szövés istennőjéhez, Taithoz szóló imádságokból, melyek azért fohászkodtak, hogy a fáraó lelke sértetlenül átérhessen a túlvilágba.

Titkos ajtók, mély beugrók mellett haladtak el. Luce rájött, hogy ezek valamikor a királyi család tagjainak végső nyughelyére vezető bejáratok lehetettek. Most kövel és kavicssal voltak lezárva, hogy megakadályozzák a halandók belépését.

Útjuk egyre hűvösebb, egyre sötétebb lett. A fojtogató levegőben a halál dohos szaga érződött. Elérték a folyosó végén az egyetlen

nyitott ajtót, ahonnan a fáklyavivő már nem akart továbbmenni. – Nem fogom az istenek haragját magamra vonni ennek a lánynak az arcátlansága miatt! – közölte, így aztán Kafelének kellett kinyitnia.

Kínlódva tolta félre az ajtót lezáró köreteszt, a kiáradó csípős, ecetes bűz szinte megmértelyezte a levegőt.

– Mit gondolsz, most is van reményed a menekülésre? – kérdezte, és miután megszabadította Luce-t a csuklóit szorító bilincsektől, belökte a sírboltba.

– Igen – suttogta maga elé Luce, miközben a nehéz ajtó bezárult mögötte, és a retesz visszakattant a helyére. – De csak egyetlenegy!

Egyedül volt a teljes sötétségben, rázta a hideg.

Ekkor egy pattanást hallott – kő a kőhöz, azonnal felismerte –, és aprócska aranyfény gyúlt a helyiség közepén. Bill kőkezeiben vibrált.

– Hahó, hahó! – lebegett át a terem másik oldalára, és átöntötte a tenyerében égő tűzlabdát egy gazdagon festett lilazöld kőlámpásba.

– Csak nem megint találkozunk!

Ahogy a szeme kezdett hozzászokni a félhomályhoz, először a falakon lévő írást vette észre. Hasonlított a folyosói hieroglifákhoz, de az imák ezúttal a fáraóhoz szóltak. *Ne sorvadj el! Ne porladj el! Vonulj be a halhatatlan csillagok közé! Aztán* ládákat látott, melyeket be sem lehetett csukni, annyira tömve voltak aranyérmékkel és borostyánszínű, csillogó drágakövekkel. Hatalmas obeliszkgyűjtemény terült el előtte. Legalább tíz bebalzsamozott kutyával és macskával nézett farkasszemet.

A terem óriási volt. Körbejárta a hálósobabútorokat, melyeket egy kozmetikumokkal megrakott öltözőasztalka egészített ki. Volt ott egy fogadalmi paletta az előlapjába metszett kétfejű kígyóval. Összefonódó testük mélyedést alkotott a fekete kőben, abban tárolták az élénkkék színű szemfestéket.

Bill figyelte, ahogy Luce a kezébe veszi. – Az embernek jól kell kinéznie a túlvilágon!

Bill az előző fáraó megdöbbenően életszerű szobrának a fején foglalt helyet. Layla gondolatai elárulták Luce-nak, hogy a szobor a fáraó sírboltot őrző lelkét, a ka-t szimbolizálja, s mögötte nyugszik a mumifikált fáraó. A homokkő szarkofág belsejében egymásba

helyezett fakoporsókat találna, a legkisebbikben magát a bebalzsamozott fáraót.

– Vigyázz! – figyelmeztette Bill. Luce észre sem vette, hogy kezét egy kisebb faládán pihenteti. – Abban vannak a fáraó belső szervei!

Luce arrébb ugrott, és a ruhájából előhúzta a csillagnyilat. Mikor a kezébe vette, a vessző átmelegítette az ujjait. – Ez tényleg működni fog?

– Ha rám figyelsz, és azt csinálod, amit mondok! – felelte Bill.

– Na, most, a lélek ugye, a lényed közvetlen közepén van. Ahhoz, hogy elérd, a nyíl hegyét pontosan a mellkas közepén kell végighúzni abban a kritikus pillanatban, amikor Daniel megcsókol, és kezded érezni magadban a melegséget. Ezután te, Lucinda Price kivetődsz a múltbéli énedből, ahogy eddig is, elátkozott lelked viszont Layla testében ragad, ahol elég, megsemmisül.

– F-f-félek!

– Nem kell! Olyan, mint a vakbélműtét! Jobb lesz nélküle! –

Bill a csupasz, szürke csuklójára nézett. – Az órák szerint Don bármelyik percben itt lehet!

Luce úgy tartotta az ezüstnyilat, hogy annak hegye a mellére mutasson. A belemetszett örvényszerű minta csiklandozta az ujját. Keze reszketett az idegességtől.

– Maradj nyugton! – figyelmeztette Bill nyomatékosan a távolból.

Luce igyekezett, de a szíve a torkában dobogott. Meg *kell* tennie!

Muszáj! Danielért. Hogy megszabadítsa attól a büntetéstől, melyet kizárólag Luce miatt vállalt magára.

Élesben ennél sokkal gyorsabban kell végrehajtanod, különben Daniel biztosan megakadályozza! Egy gyors metszés a lelken. Érezni fogod, hogy valami felenged, aztán leheletnyi hűvöset, és *bumm!*

– Layla! – jelent meg Don a látóterében, pedig a Luce mögötti ajtó el volt reteszelve. Honnan jött?

A csillagnyíl kibucskázott a kezéből, és csörömpölve ért földet. Felkapta, és visszacsúsztatta a ruhájába. Bill elpárolgott. Viszont Don, azaz Daniel ott volt, ahol lennie kellett. Mellette.

– Mit keresel itt? – Luce hangja elcsuklott az erőfeszítéstől, hogy a meglepettet játssza.

Úgy tűnt, Don meg se hallja. Felé sietett, és átkarolta. – Megmentem az életed!

– Hogy jutottál be ide?

– Ne is törődj velem! Sem halandók, sem kőablak nem állhatnak a miénkhez hasonló, igaz szerelem útjába! Bárhol megtalálalak!

Luce ösztöne azt súgta, hogy csupasz, bronzbarna karjai közt vigaszra lelhet. De nem talált nyugalmat. A szívét hidegnek és elnyűtnak érezte. A gondtalan boldogság, a teljes bizalom érzése, a Daniel által valamennyi életében felmutatott gyöngéd érzelmek most gyötrelmet okoztak neki.

– Egyet se félj! – suttogta a fiú. – Hadd mondjam el, szerelmem, mi következik! Ezután az élet után is visszatérsz, újra feltámadsz! Az újjászületésed gyönyörű és valóságos lesz. Visszatérsz hozzám, újra meg újra...

A lámpás fénye megrebbent, ibolyaszín szeme szikrát vetett. Luce-hoz feszülő teste hihetetlen melegséget árasztott.

– De meg is halok mindig, újra meg újra!

– Tessék? – billentette félre a fejét. Még ha a teste idegen világból valónak látszott is Luce számára, az arckifejezését oly jól ismerte! Például ezt a zavart csodálkozást, amikor Luce olyasmit mond, amit Daniel szerint nem tudhat. – Honnan...? Mindegy! Nem számít! Az a fontos, hogy nemsokára újra együtt leszünk! Bármilyen is lesz, mindig egymásra találunk, örökké szeretni fogjuk egymást! Soha nem hagylak el!

Luce térdre esett a kőlépcsőn. Arcát a kezébe temette. – Nem értem, hogy bírod elviselni ugyanazt a szomorúságot, ki tudja hányszor. ...

Don felemelte a fejét. – Ugyanazt az elragadtatást...

– Ugyanazt a mindent elpusztító tüzet...

– Ugyanazt a szenvedélyt, mely újra lángra lobbantja. Te nem értheted! Nem emlékezhetsz, milyen csodálatos...

– Láttam! Tudom!

Na, erre felkapta a fejét. Elbizonytalanodott ugyan, hogy higgyen-e neki, de legalább rá figyelt.

– Mi van, ha nincs rá remény, hogy valaha is megváltozzon bármi? – kérdezte Luce.

– *Csak* a remény van! Egy nap majd túléled! Őszintén szólva, ez az egyetlen, ami folytatásra sarkall. Soha nem mondom le rólad! Még ha örökké tart is! – Hüvelykujjával letörölte Luce könnyeit. – Teljes szívemből szeretlek, minden egyes életben, mindegyik halálon át! Nem érdekel semmi más, csak az irántad érzett szerelmem!

– Ez rettenetesen nehéz így! Neked nem nehéz? Soha nem gondoltad, mi lenne... ?

– A szerelmünk egy nap majd legyőzi ezt a sötét körforgást, és ez számomra mindennél többet ér!

Luce felnézett rá, és látta szerelemtől izzó tekintetét. Hitt neki. Daniel nem törődik az ismételt szenvedéssel, azzal, hogy számtalanszor elveszíti őt. Minden erejét megfeszítve halad előre, bár csak az a remény tartja felszínen, hogy egy nap talán másképp végződik a történetük. Tudja, hogy a sorsuk meg van pecsételve, de akkor is nekivág újra meg újra, és így tenne örökké.

Luce és a sorsuk iránti elkötelezettsége lelkében olyan húrokat pengetett, amelyekről már réges-régen letett.

Mégis vitatkozni akart vele. Ez a Daniel mit sem tud a rengeteg kihívásról, az idők folyamán rájuk váró könnyekről. Fogalma sincs, hogy Luce látta már őt a végső kétségbeesés pillanatában. Látta többször, mit tesz vele a Luce elmúlása felett érzett fájdalom.

Igen ám, de...

Luce tudja. És ez a világon mindent megváltoztat.

Daniel legelkeseredettebb percei halálra rémítették, de megváltoztak a dolgok. Érzí a szerelmük kötelékét, és már tudja, hogyan védje meg. Mostanra oly sokféle nézőpontból látta a vonzódásukat. Soha nem gondolta volna, hogy ennyire megérti! Ha Daniel valaha is elbizonytalanodna, Luce tudná, hogyan ébressze fel a reményt benne.

A legjobbtól tanulta meg, hogyan segítsen: magától Danieltől. Már felkészült a lelke elpusztítására, majdnem véglegesen megsemmisítette szerelmüket, de a vele töltött öt perc visszahozta az életbe!

Hiszen van, aki egész életében ilyen szerelmet keres.

Luce-nak pedig mindvégig megadatott.

Számára a jövő nem csillagnyilat tartogat! Hanem Danielt. Az ő Danieljét, akit Thunderboltban, a szülei hátsó kertjében hagyott. Mennie kellett.

– Csókolj meg! – suttogta.

Daniel a lépcsőn ült, épp annyira széttett lábbal, hogy Luce közéje férközhetett. Térdre ereszkedett vele szemben. A homlokuk egymáshoz ért. Az orruk is.

Daniel megfogta a kezét. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de nehezen találja a szavakat.

– Kérlek – könyörgött neki Luce, ajkával az övét keresve. – Csókolj és szabadíts meg!

Daniel lehajolt érte, felkapta, és oldalvást a térdére ültette, hogy úgy ölelhesse. Ajkuk egymásra talált. Édes volt, mint a méz. Luce sóhajtozott, ahogy a mélyről jövő gyönyör szétáramlott teste minden porcikájában. Már közel volt Layla halála, ezt tudta, de soha nem érezte magát elevenebbnek és nagyobb biztonságban, mint itt, Daniel karjában.

Kezével átkulcsolta a fiú tarkóját, érezte vállának erős izmait, a szárnyait védő, kitüremkedő apró forradásokat. Daniel keze a hátán, hosszú, sűrű haján vándorolt. Minden érintése olyan mámorító, minden csókja oly tiszta és csodálatos volt, hogy beleszédült.

– Maradj velem! – kérlelte. Arcizmai megfeszültek, csókjai egyre mohóbbá és elkeseredettebbé váltak.

Érzékelnie kellett Luce testhőmérsékletének emelkedését. Felforrósodott a bensője, áterjedt a mellkasára, az arca is kipirult tőle. A szeme megtelt könnyel. Luce még erősebben csókolta. Oly sokszor átélte már ezelőtt, de valami oknál fogva most másnak érezte.

Hangos *huss* hallatszott. Daniel széttárta a szárnyait, aztán gyakorlott mozdulatokkal szorosan beburkolta velük Luce-t. A puha, fehér takaró szilárdan tartotta mindkettejüket.

– Te tényleg hiszel benne? – motyogta. – Hiszed, hogy egy nap túlélem majd ezt?

– Teljes szívemből! A lelkem legmélyéről! – felelte Daniel, és tenyere közé fogta Luce arcát, szárnyait pedig még szorosabbra fonta

körülöttük. – Addig várok rád, amíg csak szükséges! Minden pillanatban szeretni foglak, az idők végezetéig!

Ekkorra Luce teste már izzott. Felkiáltott fájdalomában, vergődött Daniel karjai közt, ahogy elborította a forróság. Megégette Daniel bőrét is, de az nem engedte el.

Elérkezett a perc. A csillagnyi a ruhájában rejtőzött, és itt az idő, amikor használnia kéne. De soha nem fog lemondani róla! Nem adja fel! Nem teheti, hisz tudja, bármennyire nehéz is lesz, Daniel sem mond le róla soha.

A bőre felhólyagzott. A hőség olyan kegyetlenné vált, hogy csak úgy remegett.

Aztán már csak sikítani volt képes.

A lángok felcsaptak, Layla egész testét beborították. Luce érezte, ahogy teste és lelke kiszakad belőle menekülést keresve a könyörtelen tűzből. A tűzoszlop egyre magasabbra csapott, szétterjedt, mígnem betöltötte a termet, a világot, és már csak tűz volt, semmi más, Layla elenyészett.

Luce sötétségre számított, de világosság fogadta. Hol a Derengő? Még mindig Laylában lenne?

A tűz tovább lobogott. Nem aludt ki, egyre terjedt. A lángok szakadatlanul lobogtak, és egyre többet faltak fel a sötétségből, az egekig értek, mintha maga a hatalmas éjszaka égne. Egy idő után Luce nem látott mást, csak a lobogás izzó aranyvörösét.

Luce eddig múltbéli énje halálával egyidejűleg szabadult meg a lángokból és került a Derengőbe. Most valami másképp történt, valami miatt olyan dolgokat lát, melyek nem lehetnek valóságosak.

Lángoló szárnyak.

– Daniel! – sikoltott fel. Az, ami Daniel szárnyának látszott, átszelte a lángnyelveket, felgyulladt, de mégsem füstölt, mintha maga is *lángokból állna*. Csak a fehér szárnyat és az ibolyaszín szemet tudta kivenni. – Daniel?

A tűz úgy vonult végig a sötétségen, mint szökőár az óceánon. Majd megtört egy láthatatlan parton, fékevesztetten nyaldosta Luce-t, a teste körül száguldozott.

Aztán, mintha valaki megnyálazott ujjával gyertyát oltana el, hangos szisszenés hallatszott, és minden elsötétedett.

Hűvös szél kúszott mögé. Mindene libabőrös lett. Összehúzta magát, felhúzta a térdét is, és elképedve látta, hogy nincs talaj a lába alatt. Repülni nem repült, csak céltalanul lebegett. Ez nem a Derengő sötétje! Bár nem használta a csillagnyilat, valami módon mégis... meghalt volna?

Félt. Nem tudta, hol van, csak azt, hogy egyedül.

Nem is! Van itt még valaki! Sercegést hallott. Tompa szürke fényt látott.

– Bill! – kiáltotta Luce, amikor meglátta, és úgy megkönnyebbült, hogy nevetni kezdett. – Ó, hála istennek! Azt hittem, elvesztem, azt hittem... Mindegy, ne is törődj vele! – Mély lélegzetet vett. – Nem tudtam megtenni! Nem tudtam elpusztítani a lelkem! Találok majd más módot az átok megtörésére! Nem mondunk le egymásról Daniellel!

Bill még messze volt, de hurkokat rajzolva úszott felé a levegőben. Minél közelebb ért, annál nagyobbnak tűnt, addig nőtt, míg kétszer, majd háromszor, aztán tízszer nagyobb lett a kis kőszérű vízköpőnél, akivel eddig utazott. És ekkor kezdődött csak el az igazi átalakulása:

Vállaiból két vastag, telt, koromfekete szárny tört elő, mely az ismerős kis kőszárnyakat apró darabokra törte. Homlokán a ráncok elmélyültek és az egész testére áttérjedtek, míg szörnyűségesen töpörödött és öreg nem lett. A végtagjain lévő karmok megnyúltak, élesebbé váltak, besárgultak.

Borotvaélük megvillant a sötétben. Mellkasa megdagadt, sűrű, göndör szőr nőtt ki belőle, s közben Bill még nagyobb lett, mint az elején.

Luce összeszedte minden erejét, hogy visszafojtsa a nyöszörgését. Sikertült is egészen addig, míg Bill kőszürke szemének írisze egyszer csak tűzvörösén fel nem izzott a többretegnyi hályog mögött.

Ekkor felsikoltott.

– Mindig is rosszul döntöttél! – Bill fröcsögő, fülsértő hangja irtózatosan mély lett, és nemcsak Luce fülének, de a lelkének sem esett jól. Megcsapta a lehelete: a halál szaga.

– Te vagy a... – Luce nem tudta befejezni a mondatot. Csak egy szó van az előtte megtestesült pokoli teremtményre, de már a gondolat is, hogy hangosan kimondja, megrémisztette.

– ...rossz fiú? – hetvenkedett Bill. – Meglepetéééés! – Olyan sokáig tartotta ki az *é* hangot, hogy Luce biztos volt benne, mindjárt kétrét görnyed és köhögni fog, de nem tette.

– De hisz... olyan sok mindenre megtanítottál! Segítettél rájönnöm... Miért tennéd... hogyan... *végig?*

– Becsaptalak! Erről vagyok híres, Lucinda!

Tényleg kedvelte Bilit, akármekkora szélhámós és akármilyen undorító volt. Megbízott benne, hallgatott rá, sőt, majdnem a lelkét is elpusztította a tanácsára! Ezt a gondolatot nem bírta elviselni. Bill miatt majdnem elvesztette Danielt! És lehet, hogy ennek még mindig fennáll a veszélye, szintén Bill miatt. Csakhogy ez az alak nem Bill...

Nem pusztán egy démon, nem olyan, mint Steven vagy Cam a legszörnyűségesebb formájukban.

Ő maga a megtestesült Gonosz!

És egész idő alatt ő volt Luce-szal, ő lihegett a nyakába!

Luce nem tudott sehová elfordulni tőle, a belőle áradó sötétség körbevette. Úgy látszott, mintha az éjszakai égen lebegne, de az összes csillag elképzelhetetlenül távol volt tőle, s a Földnek nyoma sincs. A közelében még sötétebb fekete foltok örvénylettek, feneketlen fekete lyukak. Néha-néha megjelent egy fénynyaláb, egy-egy felvillanó reménysugár, aztán szertefoszlott.

– Hol vagyunk? – érdeklődött Luce.

A Sátán gúnyosan mosolygott a badar kérdésen. – Senki földjén – felelte. Hangja már nem emlékeztetett egykori úti társának ismerős tónusára. – A mindenség közepén lévő semmi sötét magjában. Nem a Mennyben, nem a Földön, s nem a Pokolban. A legtitkosabb átjáróban. Nem olyan hely, melyet a jelenlegi elmeállapotodban felfoghatsz, így valószínűleg – düllesztette ki vörös szemét – elég *rémisztőnek* látod!

– És mi a helyzet azokkal a fényvillanásokkal? – kérdezte Luce, s igyekezett leplezni, mennyire félelmetesnek látja a helyet. Már legalább négy villanást látott, melyek a semmiből gyúltak lángra, majd hirtelen eltűntek az ég legsötétebb régióiban.

– Ó, azok? – Bill követte az egyik lángcsóvát, amíg az meg nem semmisült Luce mögött. – Utaznak az angyalok. Meg a démonok. Forgalmas éjszaka, nem igaz? Úgy látszik, mindenki megy valamerre!

– Igen... – Luce megvárta a következő fellángolást az égen. Mikor megérkezett és árnyékot vetett rá, tíz körömmel kapott utána, mert mindenképp ki akart belőle rántani egy Derengőt, még mielőtt a fény kihuny. – Velem együtt.

A Derengő gyorsan nőtt a kezében, hirtelen olyan nagy és ruganyos lett, hogy egy percre elhitte, sikerülhet.

De helyette durva szorítást érzett az oldalában. Bill mocskos karmai közé kapta a testét. – Még nem készültem fel, hogy búcsút mondjak neked! – sutyorogta olyan hangon, amitől Luce-t kirázta a hideg. – Tudod, végül egészen megkedveltelek! Nem is, nem így mondom! *Mindig* is kedveltelek!

Luce kénytelen-kelletlen hagyta, hogy az árnyék elillanjon az ujjai közül.

– Minthogy szívemnek kedves teremtés vagy, szükségem van a jelenlétedre, legfőképp persze azért, nehogy véletlenül belepiszkíts a terveimbe! Újra, ugyebár!

– Most legalább megmutattad a célomat! – szólt vissza Luce, miközben próbált szabadulni a szorításából. De hiába. Még szorosabban fogta, már szinte a csontjait ropogtatta.

– Mindig is volt benned belső tűz! Ezt szeretem benned! – mosolygott rémisztően. – Bárcsak mindig *benned* is maradt volna ez a szikra, nem igaz? Hiába, egyeseknek egyszerűen nincs szerencséjük a szerelemben!

– Ne beszélj nekem szerelemről! – vágott vissza Luce. – Nem hiszem el, hogy hallgattam egy szavadra is! Mit tudsz te a szerelemről?

– Na, *ezt* már hallottam! És éppenséggel tudok valami fontosat a szerelemről: azt hiszed, hogy a tiéd a legnagyobb szerelem, fontosabb a Mennynél, a Pokolnál és a közük eső mindenség sorsánál. De tévedsz! A Daniel Grigori iránt érzett szerelmed még a jelentéktelennél is jelentéktelenebb! Egy nagy *nulla*!

Kiáltása szélvészkként fújta hátra Luce haját, aki nehezen lélegzett, levegő után kapkodott. – Mondhatsz, amit akarsz! Szeretem Danielt! Örökké szeretni fogom! És ehhez neked semmi közöd!

A Sátán mutatójja legélesebb karmával felcsippentette Luce-t, s egészen a vörös szeme elé emelte. – Tudom, hogy szereted! *Megőrülsz érte!* Csak azt mondd meg nekem, miért?

– Miért?

– Igen. Miért? Mért pont *érte?* Fogalmazd meg! Próbáld *érzékeltetni!* Meg akarok hatódni!

– Millió okból! Egyszerűen szeretem!

A Sátán széles vigyora megmutatta a foghíjait. Ezernyi morgó kutyához hasonlatos hang hagyta el a torkát. – Ez egy teszt volt. És kudarcot vallottál, ami nem a te hibád. Nem igazán. Ez a téged sújtó átok sajnálatos mellékhatása. Sajna, nincs több választásod!

– Nem igaz! Ha elfelejtetted volna, épp most döntöttem el, hogy *nem* pusztítom el a lelkem!

Ezzel felbosszantotta. Látszott abból, ahogy az orrlyukai kitágultak, ahogy magasra nyújtva öklöbe szorította a karmait, amiktől az égbolt egy részén úgy hunytak ki a csillagok, mintha lekapcsolták volna őket. Hosszú ideig nem szólt semmit, csak bámult bele az éjszakába.

Luce-nak szörnyű gondolata támadt. – Egyáltalán, igazat mondtál? Mi történt volna, ha valóban használom a csillagnyilat? – Émelyegve rázkódott meg arra a gondolatra, hogy milyen közel állt hozzá. – Mit nyersz te ebből az egészből? Azért akarsz félreállítani vagy mi, hogy közelebb juss Danielhez? Ezért nem mutatkozol előtte soha? Utánad ment volna, és...

A Sátán kajánul felnevetett. Hahotázása elhalványította a csillagokat. – Azt hiszed, *félek* Daniel Grigoritól? Te aztán *tényleg* nagyra becsüled! Mondd már meg nekem, miféle óriási hazugságokkal tömte tele a fejed az ő fényes, Mennyben elfoglalt helyével kapcsolatban?

– Te vagy a hazug! – vitatkozott Luce. – Nem csináltál mást, mint hazudtál attól a perctől kezdve, hogy találkoztunk! Nem csoda, hogy az egész világegyetem megvet!

– Nem *megvet*, hanem *retteg* tőlem! Óriási különbség! A rettegésben van bizonyos irigység. Akár hiszed, akár nem, de sokan vannak, akik szeretnének akkora hatalommal bírni, mint én! Akik... csodálnak!

– Igazad van! Nem hiszek neked!

– Mert nem tudsz eleget. Semmit sem tudsz! Körbe-vezettelek a múltadon, rávilágítottam a létezésed hiába-valóságára, azt remélve, hogy ráébredsz az igazságra, de nem kapok mást tőled, mint hogy: „Daniel! Danielt akarom!”

Eltaszította, és Luce belezuhant a sötétségbe. Csak akkor állt meg, mikor a Sátán mereven ránézett, mintha azzal rögzítette volna a térben. Szorosan követte, hátratett kézzel, hátrafeszített szárnyakkal, fejét az ég felé fordítva. – Amit itt láatsz, abban benne van minden, amit látni érdemes. Messziről látjuk, az igaz, de itt van minden: valamennyi élet és az egész világ, sőt még annál is több, ami messze meghaladja a halandók gyatra képzelőerejét. Nézd csak meg!

Úgy tett, és valóban másnak látta, mint azelőtt. Nézte a végtelen csillagtakarót. A koromfekete éjben annyi ragyogó pont kavargott, hogy inkább világos volt, mint sötét. – Ez gyönyörű!

– Nemsokára tabula rasa lesz. Tiszta lap. – Ajkai vigyorba torzultak. – Rettenetesen ráuntam erre a játékra!

– Neked ez csak játék?

– Nekem? *Neki!* – Óriási kezét végighúzta az égen, nyomában sötét pásztát hagyva. – És nem vagyok hajlandó átengedni annak a *másiknak*, mégpedig a kozmikus egyensúly miatt! Táboraink most egyenlően állnak!

– Egyenlően? A veled szövetező bukott angyalokra gondolsz, meg azokra, akik lepaktáltak...

– Ki ne mondd! De igen, azzal a *másikkal*. Jelenleg egyensúly van, de...

– ...egy angyal még nem választott – egészítette ki Luce, felidézve Arriane hosszú beszédét Las Vegasban, a vacsoránál.

– Hm-hm! Csakhogy ezúttal nem bízom a véletlenre! Az a csillagnyi dolog rövidtávon megoldás lett volna, de hamar észrevettem a hibát a módszerben. Szervezkedtem, tervezgettem. Gyakran olyankor, mikor te meg Grigori valamelyik múltbéli

reprodukciója éppen belefeledkeztetek a bulvárlapokba illő szenvedélyes ölelkezéseitekbe! Azért tettem, hogy senki ne legyen képes megakadályozni a következő lépésemet!

– Tiszta lappal kezdek! Mindent előlről. Átugrom az ezredévet, amely hozzád és a kibúvókkal teli életedhez vezetett, *Lucinda Price!* – horkantott. – Újrakezdem. És ezúttal bölcsebben játszom! Ez alkalommal győzni fogok!

– Mit jelent az, hogy „tisza lappal”?

– Az idő egésze olyan, mint egy hatalmas papírlap, Lucinda. Nincs az a megírt dolog, amit ne lehetne kitörölni, ha elég ügyesen próbálkozol! Igaz, drasztikus lépés, több ezer évet ki kell dobni az ablakon. Fájdalmasan fogja érinteni a szereplőket! De, ugyan mit számít néhány kurta évezred az örökkévalósághoz képest?

– És hogy viszed mindezt végbe? – kérdezte Luce, tudva, hogy a Sátán érzi a reszketését a szorításában. – Mit jelent ez pontosan?

– Azt jelenti, hogy visszamegyek egészen a kezdetekig. A Bukáshoz. Amikor mindazokat kivetették a Mennyből, akik meg merték kockáztatni a szabad akarat gyakorlását. Az első hatalmas igazságtalanságról beszélek.

– Újraéled a legnagyobb sikereidet? – puhatolózott Luce, de a Sátán nem rá figyelt, belemerült a tervezgetés részleteibe.

– És te meg az a fárasztó Daniel Grigori csatlakoztok hozzám az úton! A helyzet egyébként az, hogy a lelki társad éppen oda tart!

– Miért menne Daniel...

– Természetesen megmutattam neki az utat! Most már csak időben oda kell érnem, hogy jelen legyek, amikor a kiűzött angyalok a föld felé kezdenek zuhanni! Csodálatos pillanat lesz!

– *Kezdenek* zuhanni? Hát, meddig tart a zuhanás?

– Bizonyos számítás szerint úgy kilenc napig – mormolta –, de számunkra, kivetettek számára ez egy örökkévalóságnak tűnik! Soha nem kérdezted erről a barátaidat? Camet? Rolan-dot? Arrianét? A drágalátos Danieledet? Mind ott voltunk!

– Szóval látjuk majd, amint újra megtörténik. Na és akkor!

– Nos, valami váratlan történik. És tudod, mi lesz az? – Felvihogott, vörös szeme felvillant.

– Nem tudom – felelte Luce halkan. – Megölnöd Danielt?

– Dehogy ölöm meg. Elkapom! Mindannyiukat nyakon csípem! Kinyitok egy Derengőt, akár egy nagy hálót, amely az idők kezdetéhez vezet vissza. Idomulok régi önmagammal, és átszállítom azt a temérdek sok angyalt a jelenbe! A szépeket és a csúfakat is!

– És aztán?!

– *Aztán?! Mindent kezdünk előlről! És a Bukás lesz a kezdet. Nem lesz része az addigi történelemnek, lévén ott és akkor kezdődik majd a történelem. Ami pedig azelőtt volt? Nos, mintha soha meg sem történt volna!*

– Soha meg sem történt... úgy érted, mint például az egyiptomi életem?

– Soha!

– Kína? Versailles? Las Vegas?

– Soha, soha, soha! De többről van szó, mint rólad és a barátodról, te önző gyermek! Mert meg nem történtté válik a római birodalom, de még a Fiú is, aki azt a Másikat Atyának hívja! És a föld ősi sötétjéből kiemelkedő emberiség hosszú, szánalmas elkorcsosulása is, ami a világot fertővé változtatta. Minden valaha megtörtént eseményt eltüntet az a kis időugrás, akárha kő kacszna a vízen.

– De, nem törölheted ki csak úgy... a múltat!

– Dehogynem! Mintha bevinném egy szoknya derekát! Kivágom a felesleges anyagot, összeillesztem a két megmaradt részt, olyan lesz, mintha a középső soha nem létezett volna! Tiszta lappal kezdjük! Az egész körforgás megismétlődik, és lesz még egy lehetőségem a fontosabb lelkek elcsábítására! Olyan lelkekre...

– Danielt soha nem szerzed meg! Soha nem áll a te oldalad-ra! Daniel egyszer sem csábult el az alatt az ötezer év alatt, amelynek Luce a tanúja volt. Hiába ölték meg Luce-t újra és újra, hiába tagadták meg Danieltől az egyetlen igaz szerelmét, nem adta fel, nem választott táborot. És, ha valamiért el is vesztené az elszántságát, Luce ott lenne, hogy támogassa. Mostanra tudta, hogy elég erős ahhoz, hogy továbblendítse

Danielt, ha kétségei támadnának. Pontosan, ahogy Daniel tette vele.

– Nem számít, hányszor kezdesz tiszta lappal – közölte nem változtat meg semmit!

– Ó! – Úgy vihogott, mintha Luce helyett szégyenkezne, harsány, ijesztő röhögéssel. – Dehogynem! *Mindent* megváltoztat! Soroljam a lehetőségeket? – Kinyújtotta egyik szűrős, elsárgult karmát. – Például Daniel és Cam megint testvérek lesznek, ahogy közvetlenül a Bukás után még azok voltak. Ez nem volna kedvedre való? Történhet rosszabb is: nem lenne Nefilim! Nem telne el elég idő ahhoz, hogy az angyalok leszálljanak a földre, és halandókkal párosodjanak, szóval búcsút mondhatsz a kis barátaidnak!

– Nem!

Összeütötte a karmait. – Ó, és valamit elfelejtettem! A történeted Daniellel, sajna, az is kitörlődik! Így mindenre, amit a kis küldetésed során felfedeztél, azokra a dolgokra, melyekre a múltbéli kiruccanásaink alatt rájöttél, mint azt olyan őszintén bevallottad, nos... fátylat boríthatsz rájuk!

– Nem! Ezt nem teheted!

Még egyszer fagyos szorításába kapta Luce-t. – Ó, kedvesem, ez gyakorlatilag már bevégeztetett! – kacagott, s nevetése a lavina robajával szólt, miközben az idő és tér bezárult körülöttük. Luce iszonyodva húzta össze magát, és küszködött, hogy lazítson a szorításán, de a Sátán túl erősen, túl keményen tartotta aljas szárnya alatt. Nem látott semmit, csak érezte, ahogy a légroham és a forróság hulláma beléjük hasít, majd el nem múló borzongás telepszik a lelkére.

HUSZADIK FEJEZET

AZ ÚT VÉGE

A MENNY KAPUJA A BUKÁS

PERSZE, HOGY EGYETLEN HELYEN TALÁLHATTA MEG A LÁNYT.

A legelsőn. A kezdeteknél.

Daniel az első élet felé botladozott, készen arra, hogy kivárja, amíg Luce is odaér, tartson bármeddig. Karjába venné, és a fülébe súgná: *Végre! Megtaláltalak! Soha többé nem engedlek el magamtól!*

Kilépett az árnyékból, és megdermesztette a vakító fényesség. *Ne!* Ez nem a kitűzött végállomás!

Ez a mennyei illat és a több színben játszó égbolt! Ez a töretlenül áradó kozmikus fény! Összeszorult a szíve a fekete Derengőt simogató habfehér felhőpamacsok látványára. A távolból pedig hallotta a végtelenített, félreismerhetetlen három hangból álló lágy zsongást. Az Ég Urának Trónusa muzsikált, pusztán a fénysugarakon.

Ne! Ne! Ne!

Nem szabadna itt lennie! Úgy tervezte, hogy az első földi megjelenésénél találkozik Lucindával! Miért pont *ide* került, az összes hely közül?

Szárnyai ösztönösen szétnyíltak. Itt más volt, mint a Földön, nem az a nagyszabású, végre elengedem magam érzés, hanem olyan mindennapos eset, mint a halandóknak a légzés. Tudta, hogy ragyog, de azt sem úgy, ahogy a halandók holdfénye alatt tündöklött. Dicsfényét itt nem kellett rejtegetnie, de mutogatnia sem. Egyszerűen csak létezett.

Daniel oly régóta nem volt itthon!

Csábította a hely. Úgy vonzotta valamennyiüket, ahogy a gyermekkori otthon illata – a fenyőfák vagy házi sütemények, az édes tavaszi eső vagy apa szivarfüstje – teszi bármelyik halandóval. Elképesztő ereje volt. Ez az oka, hogy Daniel nem tért vissza már vagy hatezer éve.

Most viszont itt van, és nem a saját akaratából!

Az az angyalka!

A sápadt, sovány angyal a Derengőjében, az csapta be!

Daniel szárnytollai felborzolódtak. Valami nem egészen stimmelt azzal az angyallal! Túl frissnek látszott rajta a Rend ráégetett bélyege. Még kipúposodott, és piros volt a motívum, mintha csak frissen metszették volna...

Daniel csapdába került. Mennie kell innen, bármi áron!

A magasba! Itt fenn ugyan mindig a magasban van, folyton a legtisztább levegőt szeli. Kitérte hát a szárnyait, érezte, ahogy a fehér ködfátyol fodrozódik felette. Felrepült, át a gyöngyházfényű erdőkön, el a Tudás Kertje felett, körbesuhanta az Élet Erdejét. A szatén fehérségű tavakat és az ezüstösen csillogó Égszínkék Hegyek alacsony dombjait is maga mögött hagyta.

Mennyi boldog időszakot töltött el itt!

Nem!

Ezek az érzések jobb, ha rejtve maradnak a lélek zugaiban! Nincs idő a nosztalgiára! Lassított, és megközelítette a Trónus előtti Rétet. Olyan volt, ahogy az emlékezetében élt: pompás, egyenletes fehér felhőtakaró vezetett a mindenség közepéhez. Maga a káprázatosán vakító Trónus a tiszta jóság melegét sugározta, még egy angyal számára is lehetetlen volt a fényébe közvetlenül belenézni. Nem lehetett annyira közel kerülni, hogy *megpillantsa* a Teremtőt, aki

fényességbe burkolózva ült Trónusán, így a szokásos szinekdoché – Trónusnak hívni az egész létezőt – megállta a helyét.

Daniel tekintete a Trónust körülvevő fodrozódó ezüst párkányok felé fordult. Mindegyiket valamelyik Arkangyal rangjával jelölték. Valaha ez volt a főhadiszállásuk, az a hely, ahonnan imádták, figyelték, felkeresték a Trónust, és üzeneteket közvetítettek felé.

Ott volt az ő helye is, annál a fénylő oltárnál, közel a Trónus jobb felső széléhez. Azóta ott volt, mióta maga a Trónus létezett.

Most azonban csak hét oltárt látott. Egykoron nyolc volt belőle. Várjunk csak...

Daniel összeresztette. Azt már tudta, hogy átlépte a Mennybolt Kapuját, de nem gondolt arra, hogy pontosan *mikor!* Pedig ez fontos! A Trónus csak nagyon rövid időre billent ki az egyensúlyból, abban az időpillanatban, mikor Lucifer bejelentette az elfordulásra irányuló szándékát, de a többiek még nem szólították fel a két oldal közti választásra.

Tehát közvetlenül Lucifer árulása után, ám még a Bukás előtt érkezett.

Közeledett a nagy pártszakadás, melynek során egyesek a Menny, mások a Pokol oldalára állnak, amikor Lucifer a szemük láttára válik Sátánná, és a Trónus Mindenható Karja lesöpri légióikat a Mennybolt felszínéről, ők pedig zuhanni kezdenek.

Közelebb húzódott a Réthez. A harmonikus összhang egyre erősödött, összeolvadt az angyalok kórusának zsongásával. A Rét, a legfényesebb lelkek találkozóhelye, ragyogott. A múltbéli énje is ott lesz köztük, mind ott vannak. Daniel nem látott tisztán, akkora volt a fényesség, de emlékezete megsúgta, hogy Lucifer engedélyt kapott, hogy felszólaljon a Rét túloldalára áthelyezett ezüst oltárárról, amely pontosan átellenben helyezkedik el a Trónussal, bár közel sem olyan magasan. A többi angyal a Trónus előtt gyülekezett, a Rét közepén.

Ez a névsorolvasás volt az egység utolsó pillanata, mielőtt a Menny elveszti a lélekszámának felét. Akkoriban Daniel eltűnődött azon, miért engedélyezte egyáltalán a Trónus, hogy ez megtörténjen? Az, akinek mindenek felett hatalma van, miképpen hihette, hogy Lucifer angyalokhoz intézett folyamodványa nyilvánvaló megaláztatásban végződik? Hogy tévedhetett a Trónus ekkorát?

Gabbe azóta is megdöbbenő világossággal beszélt a névsorolvasásról. Daniel nem igazán emlékezett. Másra nem, csak egyetlen felé nyúló szárny összetartást sugalló simítására. A simításra, mely azt közli vele: *nincs egyedül*.

Rá merne-e nézni most arra a szárnyra?

Talán másképp zajlana a névsorolvasás, olyan formán, ami után a rákövetkező átok nem sújtana akkorát! A lelke legmélyét is átjáró remegés közben Daniel rájött, hogy megfordíthatja ezt a helyzetet, lehetőséggé változtathatja.

Hát persze! Valaki átdolgozta az átkot, hogy maradjon kiút Lucinda számára! Daniel Luce üldözésének egész ideje alatt azt feltételezte, hogy Lucinda tette. Hogy valamelyik meggondolatlan repülése vissza az időben felfedhetett egy menekülési lehetőséget. De lehet... lehet, hogy mindvégig Danielen múlt?

Most ő itt van. És meg tudja csinálni! Bizonyos szempontból már meg is kellett csinálnia, hiszen nyilvánvalóan ennek a következményeit üldözte évezredekken át, míg ide jutott. Amit most tesz, itt a legelején, az gyűrűzik majd előre Luce minden egyes életébe. Kezdek végre értelmet nyerni a dolgok.

Ő lesz az, aki enyhít az átkon, amely így megengedi majd, hogy Lucinda visszamehessen a múltjába, és élhessen. Itt kellett kezdődnie! Mi több, Danielnek kellett elkezdenie!

Leereszkedett az egyenletes felhőtakaróra, és annak izzó pereme mentén haladt. Több száz angyalt látott, ezrek töltötték be fénylő nyugtalansággal az eget. Bámulatba ejtő fény fogadta, miközben elvegyült a tömegben. Senki nem érzékelte, hogy Anakronizmus, akkora volt a feszültség és a félelem az angyalok között.

– Lucifer, elérkezett az idő! – szólalt meg a Trónus. Ez a hang adta Daniel halhatatlanságát, és mindent, ami vele jár. – Valóban ez a kívánságod?

– Nemcsak a mi, de angyaltársaink számára is! – mondta Lucifer. – Mindenkinek jár a szabad akarat, nem csak azoknak a halandó férfiaknak és asszonyoknak, akiket fentről figyelünk! – Lucifer most az angyalokhoz fordult, fényesebben lángolt még az esthajnalcsillagnál is. – Ott a választóvonal a Rét felhőtakarójában. Most mindegyikötök szabadon választhat!

A Trónus tövében vibráló ragyogásban álló első mennyei őrök citálni kezdte a neveket. A legalacsonyabb rangú angyallal kezdte, a Menny hétezer-nyolcszáztizenkettedik fiával.

– Geliel – szólította az utolsó a hold palotáiban uralkodó huszonnyolc angyal közül!

Elkezdődött.

Az őrök folyamatosan pipálgatta a több színben játszó égbolton, ahogy Chabril, az éjszaka második órájának angyala

Lucifert választja, Tiel, az északi szél angyala a Mennyet, Padiellel, a gyermekágyak egyik őrizőjével és Gadallal, a betegeknek szóló mágikus szertartásokkal foglalkozó angyallal egyetemben. Némelyik angyal hosszan beszélt, mások alig szóltak, Daniel nem igazán követte. Azon volt, hogy saját magát megtalálja. Amellett meg tudta a végeredményt.

Átvergődött az angyalokkal teli mezőn, hálás volt az időért, amit ez az egész igénybe vett, mert végiggondolhatta a lehetőségeit. Fel kell ismernie saját magát, mielőtt előlép a tömegből, és olyan őszintén beszél, hogy azóta is fizet érte.

Nyugtalanság tört ki a Réten, sutyorgás, felvillanó fények, a közeli ézengés moraja. Daniel nem hallotta a kiszólitott nevét, nem is látta az odarepülő angyalt, aki a választásáról kívánt nyilatkozni. Átfurakodott az előtte lévő lelkeken, hogy jobban lásson.

Roland hajolt meg a Trónus előtt. – Minden tiszteletem a tiéd, de nem készültem fel a választásra. – A Trónusra tekintve Lucifer felé mutatott. – Ma elveszted az egyik fiad, és mi mind elveszítjük a testvérünket. Úgy tűnik, sokan követik majd. Kérlek, ne hozz elhamarkodottan ilyen szomorú döntést! Ne forgácsold szét erőszakkal a családunkat!

Daniel szeme megtelt könnyel Roland lelkének fohásza láttán. A költészet és a zene angyala, Daniel bátyja és *barátja* így könyörgött a habfehér felhők közt.

– Nincs igazad, Roland! – dübörgött a Trónus. – És velem dacolva *meg is hoztad* a döntésedet! Üdvözzél őt az oldaladon, Lucifer!

– Ne! – sikította Arriane kirepülve a fényesség közepéről, hogy Roland mellett lebegjen. – Kérlek, csak adj időt neki, hogy megértse döntése jelentőségét!

– Eldöntetett! – A Trónus nem felelt rá mást. – A szavai ellenére látom, mi van a lelkében: már választott!

Egy lélek simult Danielhez. Forró, pompázatos, azonnal felismerhető.

Cam.

– Mi vagy te? – suttogta Cam. Ösztönösen megérezte, hogy Daniel megváltozott, de azt, hogy ki is valójában, lehetetlen egy olyan angynak elmagyarázni, aki még soha nem hagyta el a Mennyt, és fogalma sincs arról, mi következik.

– Bátyám, ne izgulj! – kérte Daniel. – Én vagyok!

Cam megragadta a karját. – Azt érzem, de látom azt is, hogy nem vagy teljesen önmagad! – Gyászosan megrázta a fejét. – Hiszem, hogy oka van az ittlétednek. Kérlek, meg tudod akadályozni, hogy ez történjen?

– Daniel! – Az írnok az ő nevét szólította. – A némán figyelők anyaga, Grigori!

Ne! Még ne! Még nem találta ki, mit mondjon, mit tegyen! Daniel átszáguldott a körülötte lévő lelkek vakító fényén, de elkésett. Korábbi énje lassan felemelkedett, nem nézett sem a Trónusra, sem Luciferre.

Helyette a bizonytalan távolba meredt. Daniel emlékezett, a lányt látta maga előtt.

– Tisztellek, de én nem csinálom ezt! Nem választom Lucifer oldalát, és nem választom a Mennyt sem!

Ordítás harsant fel az angyalok táborából, Luciferből és a Trónus felől is.

– Én a szerelmet választom! Amiről ti mind elfeledkeztek! A szerelem mellett döntök, és rátok hagyom a háborúsdit! Hibáztál, hogy ezt hoztad ránk! – mondta kimérten Lucifernek. Aztán megfordult, és a Trónushoz szólt: – A Mennyben és a Földön is minden jó a szeretetben gyökerezik. Ez nem egy igazságos háború! Ez a háború nem jó senkinek! A szerelem az egyetlen, amiért érdemes küzdeni!

– Gyermezem! – zengett a Trónus öblös, ellentmondást nem tűrő hangja. – Félreértetted! Én szeretetből ragaszkodom az elhatározásomhoz, az összes teremtményem iránti szeretetből!

– Nem – felelte Daniel halkán. – Ez a harc a büszkeségről szól. Űzzetek ki, ha arra van szükség! Ha ez a végzetem, meghajlok előtte, de előttem nem!

A Sátán visszataszítóan böfögve röhögött. – Isteni a bátorságod, de az elméd csak egy halandó kamaszé! A büntetésed is egy kamaszé lesz! – Lucifer tagadólag intett a kezével. – A Pokolnak nem kellesz!

– Azt már világosan kimondta, hogy elhagyja a Mennyet! – jött a csalódott hang a Trónus felől. – Mint minden gyermekemnél, nálad is látom, mi lakozik a lelkedben. De most nem tudom, Daniel, mi lesz veled és a szerelmeddel.

– Nem lesz az övé a *szerelme*! – ordította Lucifer.

– Van más javaslatod, Lucifer? – érdeklődött a Trónus.

– Példát kell statuálni! – háborgott Lucifer. – Hát nem látod, hogy az általa emlegetett szerelem milyen romboló hatású? – Lucifer vigyorgott, miközben leggonoszabb tettének magja kezdett kicsírázni. – Hagyjuk, hogy elpusztítsa a szerelmeseket, de csak őket, másokat ne! Haljon meg a lány!

Az angyalok csak hüledeztek. Képtelenség, erre nem számított senki.

– Haljon meg mindig, és ez így legyen örökké! – folytatta Lucifer méreggel átítatott hangon. – Soha ne kerüljön ki a kamaszkorból! Haljon meg újra és újra és újra, pontosan ugyanabban a pillanatban, amelyben eszébe jut a *választásod*! Így aztán soha nem lehettek igazán egymáséi. Ez lesz az ő büntetése. Ami pedig téged illet, Daniel...

– Ez elegendő! – vágott közbe a Trónus. – Ha Daniel úgy dönt, hogy kitart az elhatározása mellett, Lucifer, az indítványod épp elég büntetés lesz számára. – Hosszú, feszült csend követte. – Értsétek meg, egyik gyermekemnek sem kívánom ezt, de Lucifernek igaza van, példát kell statuálni!

Ez volt az a perc, melyben tehet valamit Daniel, esélye van arra, hogy valamilyen menekülési útvonalat nyisson az átok elől. Vakmerően felrepült a Rétről, és korábbi énje mellé lebbent. Itt az idő a dolgok megváltoztatására, a múlt átalakítására.

– Mi ez az ikerképződés? – fortyant fel Lucifer. Újonnan bevörösödött szeme összeszűkült a két Daniel láttán.

Daniel látványa az angyalok seregét is megzavarta. Korábbi énje csodálkozva nézett. – Miért vagy itt? – suttogta.

Daniel nem várta meg a további kérdéseket, még azt sem, hogy Lucifer leüljön, vagy a Trónus magához térjen a meglepetéstől.

– A jövőnből érkeztem, a büntetések után több ezredévvvel...

Az angyalok váratlan megrökönyödése érzékelhető volt a lelkük által kibocsátott forróságból. Hiszen mindez több, mint amit bármelyikük felfoghat. Daniel nem láthatta a Trónust elég tisztán ahhoz, hogy megmondhassa, visszatértének milyen hatása van *Rá*, de Lucifer lelke tűzvörösen izzott a dühtől. Daniel erőt vett magán, és folytatta:

– Azért jöttem, hogy irgalomért könyörögjek. Ha bűnhődnünk kell, és Mesterem, én nem kérdőjelezem meg ezt a döntésedet, kérlek, legalább ne feledd, hogy hatalmad egyik legnagyobb tulajdonsága a könyörület, melynek felfog-hatatlansága, nagylelkűsége mindannyiunkat megszégyenít.

– Könyörület? – kiáltotta Lucifer. – A te minősíthetetlen árulásod után? És megbánja-e jövőbeli éned a választását?

Daniel megrázta a fejét. – A lelkem vén, de a szívem fiatal! – válaszolta korábbi önmagára tekintve, aki döbrentnek tűnt. Aztán szerelmének gyönyörű, fényesen lángoló lelkére meredt. – Nem tagadhatom meg magam, a döntéseim határozzák meg az életem! Kitartok mellette!

– Eldöntetett! – harsogta egy szólamban a két Daniel.

– Mi pedig kitartunk a kirótt büntetés mellett! – zengett a Trónus.

A hatalmas fényesség megrázkódott, és a beállt hosszú, tökéletes csendben Daniel azon tűnődött, helyes volt-e előállnia egyáltalán?

Ekkor, hosszú szünet után megszólalt a Trónus: – De teljesítjük a könyörület iránti kérésedet!

– Ne! – ordította Lucifer. – Hisz most nem csak a Menny a szenvedő fél!

– *Csend!* – A Trónus hangja felerősödött. A hang fáradtnak tűnt, szomorúnak, és Daniel alig akarta elhinni, de bizonytalannak is. – Ha egy napon a lelke olyan szentségtől mentes testbe költözik, mely nem jelöli ki egyik oldalt sem a számára, hadd fejlődjön, és válasszon ő is szabadon, ennek a pillanatnak az emlékére! Meneküljön meg az

elrendelt büntetés alól! És ezáltal, hogy végső próba elé állítsuk ezt a szerelmet, melyről azt állítod, kiszorítja a Menny és a család jogát, a *lány* választása legyen a te megváltásod, avagy a záró pecsét a büntetéseden. Mindössze ennyit tehetek.

Daniel meghajolt, múltbéli énje is ezt tette mellette.

– Ezt nem hiszem el! – bödült el Lucifer. – Nekik soha! *Soha...*

– Így lesz! – villámlott a Hang, mintha elért volna könyörületessége határára. – Nem fogom eltérni azokat, akik vitába szállnak velem akár ebben, akár másban! Takarodjanak el mindazok, akik rosszul vagy egyáltalán nem választottak! A Menny kapui bezárulnak!

Valami villant. Majd a mindennél ragyogóbb fényesség hirtelen *kihuny*t.

A Menny elsötétedett, és a levegő szörnyen lehült.

Az angyalok levegő után kapkodtak, reszkettek, közelebb bújtak egymáshoz.

Ezután csend lett.

Senki nem mozdult, senki sem szólt.

Még Daniel számára is felfoghatatlan volt, ami eztán történt, holott korábban látta már az egészet.

Az ég megremegett alattuk, a fehérlő tó túláradt, tüzes, fehérén gőzölgő hullámverés árasztott el mindent. A Tudás Kertje és az Élet Erdeje összeomlott, s az egész Menny belerengett, miközben iszonytató halálukat lelték.

A Trónusból ezüstszerű villám csapott ki, és a Rét nyugati végét találta el. A felhőtakaró forrongott, elfeketedett, aztán Lucifer alatt megnyílt a legsötétebb kétségbeesés verme, akár egy akna, és elnyelte őt az összes tehetetlen dühével és a hozzá legközelebbi angyalokkal egyetemben.

Ami a még választás előtt álló angyalokat illeti, ők is elvesztették az egyensúlyukat a Mennyek mezején, és a feneketlen mélységbe hullottak. Az egyikük Gabbe volt, aztán Arriane és Cam, majd a többiek, a szívének legkedvesebbek, mindannyian Daniel választása miatt bűnhődő vétlen áldozatok. Múltbéli énje is elkerekedett szemmel sodródott a Mennyben tátongó fekete lyuk felé, majd eltűnt benne.

Daniel ezúttal sem tudta megakadályozni, hogy mindez megtörténjen.

Tudta, hogy mielőtt Földet érnek, kilencnapos, lefelé tartó bucskázás vár a bukottakra. Nem engedheti meg, hogy kilenc napig ne találja meg a lányt! A mélybe vetette magát.

Daniel lenézett, és a semmi szélén, távolabb az elképzelhető legmesszebb eső dolognál, apró világosságot látott. Nem angyal volt, hanem az éjszakánál is sötétebb, hatalmas fekete szárnyú szörnyeteg. Hogy lehetséges, hogy felé repül, *felfelé*?

Daniel nemrég még fenn látta Lucifert az ítélkezésnél. Ő zuhant le *először*, már messze lent kéne járnia! Mégis, nem lehet más! Daniel megélesítette a látását, és szárnya a tövétől a hegyéig izzani kezdett, mikor észrevette, hogy a szörnyeteg valakit cipel a szárnya alatt.

– Lucinda! – kiáltotta, de addigra a szörnyeteg már leejtette a lányt.

Daniel nem látta, merre ment aztán Lucifer, mert lefelé süvített az égen át, Luce után. Látta a lány lelkének ismerős, fénylő izzását. Felgyorsított, szárnyait szorosan behúzta, hogy minden elképzelhetőnél gyorsabban repüljön, olyan sebesen, hogy a világ elhomályosult körülötte. Előrenyúlt, és...

Karjai közé kapta a lányt.

Szárnyait azonnal mintegy védőpajzsként előrerántotta. Luce először döbbszerűen tűnt, mintha épp valami rémálomból ébredt volna. Mélyen Daniel szemébe nézett, és hatalmas sóhajjal kiengedte a tüdejébe szorult levegőt. Megérintette Daniel arcát, ujjait végigfuttatta szárnyának csiklandós gerincén.

– Végre! – Az ajkai után kutatva beszívta a lány illatát.

– Megtaláltál! – suttozta Luce.

– Örökké!

Alattuk a bukott angyalok serege ezernyi fénylő csillagként világította be az égboltot. Úgy tűnt, valamilyen láthatatlan erő tartja őket össze, és egymásba kapaszkodnak a Mennyből való hosszú zuhanás folyamán. Megrázó, de lenyűgöző látványt nyújtott. Egy ideig mindegyikük gyönyörűnek tűnt, zsongásuk és fényük maga volt a tökély. Ahogy Luce-szal figyelte őket, fekete villámcsapás vágott

keresztül az égen, mely látszólag elkerítette a bukottak fényes seregét.

Rögtön utána, Luce-on és Danielen kívül minden tökéletes sötétségbe borult, mintha az összes angyal egyszerre bucskázott volna át az égen keletkezett nyíláson.

EPILÓGUS

CSAK ENNYIT, NE TÖBBET!

E SAVANNAH, GEORGIA
2009. NOVEMBER 27.

Z VOLT AZ UTOLSÓ DERENGŐ. Luce nagyon sokáig nem akar átlépni többé. Amikor Daniel szétfeszítette a különös, sehol sincs égbolton megmagyarázhatatlanul előbukkanó temérdek csillag által vetett árnyékot, Luce vissza se nézett. szorosan fogta a fiú kezét, megkönnyebbülést érzett. végre Daniellel van! Bármerre is tartanak, az lesz az otthona. – Várj! – szólt neki Daniel, mielőtt beugrott volna az árnyékba. – Mi az?

A fiú ajkai végigkövették a kulcscsontját. Luce hátradőlt, megragadta Daniel tarkóját, és maga felé húzta. Foguk összekoccant, aztán a fiú nyelve az övére talált. Ameddig így maradhatott, Luce-nak levegőre sem volt szüksége.

Az oly régóta vágyott, szenvedélyes csókkal pecsételték le a távoli múltat. Luce beleszédült. olyan csók volt, melyről legtöbbször egész életében csak álmodik. Luce azóta ezt a lelkét kereste, mióta otthagya a szülei hátsó kertjében. Még akkor is egymáshoz tapadtak,

mikor Daniel kirepült a Derengőből egy békésen sodródó ezüst felhőre.

– Még! – pihegte Luce, miután Daniel kicsit eltávolodott tőle. olyan magasan voltak, hogy Luce alig látta alattuk a földet. Talán csak egy maroknyit a holdsütötte óceánból. Apró fehér hullámok csapkodtak az elsötétült partot.

Daniel nevetett, és megint közelebb húzódott. Nem bírta a mosolygást abbahagyni. Annyira jó érzés volt a lány testéhez tapadni! Bőre hihetetlen látványt nyújtott a csillagok fényében. Minél tovább csókolták egymást, Luce annál biztosabb lett, hogy sosem lesz elege ebből. Nem volt nagy eltérés – de az a világon a legfontosabb – a többi életében felkeresett Danielek és e között, akire most az ajkát tapasztja: végre úgy tudta viszonzni a csókját, hogy nem kellett kételkednie magában, a szerelmükben. Mérhetetlen boldogságot érzett. Főleg, ha arra gondolt, hogy majdnem lemondott róla!

Kezdték eszébe jutni a tények. Kudarcot vallott a küldetésében, hogy megtörje az őt és Danielt sújtó átkot. Becsapták, megtevesztették. .. és mindez a sátán műve!

Bár gyűlölte abbahagyni a csókolózást még egy kis időre is, de Luce most kezébe vette Daniel felmelegedett arcát. Ibolyaszín szemeibe nézett, azokból próbált erőt meríteni.

– Sajnálom! – kezdte. – Hogy így szöktem el, ahogy.

– Nem kell! – felelte a fiú lassan, teljesen őszintén. – Mennem kellett. Eleve elrendeltetett, meg kellett történnie. – Újra elmosolyodott. – Azt tettük, amit tennünk kellett, Lucinda!

Megszédült, ahogy a forróság végigsugárzott rajta. – Kezdtem azt gondolni, soha nem látlak többé!

– Hányszor mondtam már neked, hogy mindig megtalállak? – Daniel ekkor megfordította, Luce háta a mellkasának feszült. Megcsókolta a tarkóját, átkarolta mindkét kézzel – ez volt a testtartásuk repüléskor –, és már fel is szálltak.

Luce soha nem fáradt bele a repülésbe Daniellel. Fehér szárnyai szétterültek a levegőben, el nem mondható eleganciával szállt az éjszakai égbolt a háttérében. Luce homlokán és orrán a felhők párája gyöngyözött, s már jó ideje nem érezte magát annál

magabiztosabbnak és nagyobb biztonságban, mint most, amikor Daniel erős karjával szorosan tartotta.

– Nézd! – mutatott előre kissé megnyúlt nyakkal Daniel. – A hold!

A hold korongja oly közelinek és hatalmasnak tűnt, hogy szinte megérinthette.

Zajtalanul szelték a levegőt. Luce mély lélegzetet vett, és a szeme elkerekedett a meglepetéstől. Hisz ő ismeri ezt! A Georgia tengerpartjára jellemző sajátosan sós szellőt! otthon... otthon van! Könnyek égették a szemét, ahogy anyjára, apjára és Andrew-ra, a kutyájukra gondolt. Milyen régóta hagyta el őket? Milyen lesz vajon visszatérni?

– Hozzánk megyünk? – kérdezte.

– Először alszunk! – felelte Daniel. – Ami a szüleidet illeti, csak néhány órája jöttél el tőlük. Náluk már majdnem éjfél. Reggel első dolgunk lesz, hogy beugrunk hozzájuk, miután jól kipihented magad!

Danielnek igaza van: most pihennie kell, majd reggel hazamegy. De ha most nem a házukba viszi, hova mennek?

Közeledtek a fák vonalához. A vékony fenyőfacsúcsok hajladoztak a szélben, a kihalt parton csillámlott a homok, mikor elszálltak felette. A parttól nem messzire lévő kis sziget felé vették az irányt. Tybee. Tucatnyi alkalommal volt ott gyerekkorában...

És aztán még egyszer, nem is olyan rég... egy kis, nyeregtes faházikó, füstölgő kéménnyel. A vörös ajtó a sófoltos üvegbetéttel. A kis padlástérbe nyíló ablak. Ismerősnek tűnt, de Luce olyan kimerült volt, annyi helyet járt be mostanában, hogy míg a lábuk földet nem ért a puha, iszapos talajon, fel sem ismerte a kunyhót, melyben a Sword & Cross elhagyása utáni éjszakát töltötte.

Miután Daniel először mesélt neki eddigi közös életeikről, azután a szörnyű temetőbeli ütközet után, mikor Miss Sophia gonosszá lett és megölte Pennt, miután az angyalok mind azt mondták Luce-nak, hogy az élete váratlanul veszélybe került, akkor aludt itt egyedül három lázas képzelgésben töltött napig.

– Itt megpihenhetünk – közölte Daniel. – Biztos menedéket nyújt a bukottaknak. Van pár tucat ilyen helyünk szétszórva a világban.

Örülnie kellett volna az éjszakai pihenés lehetőségének – Daniel mellett! –, de valami nem hagyta nyugodni.

– El kell neked mondanom valamit. – Szembefordult az ösvényen Daniellel. Egy bagoly huhogott a fenyőfán, a víz a partot nyaldosta, de máskülönben csend honolt a sötét szigeten.

– Tudom.

– Tudod?

– Láttam. – Daniel tekintete viharos szürke lett. – Rászedett, igaz?

– Igen! – kiáltotta Luce, a szégyentől elpirulva.

– Milyen sokáig volt veled? – Daniel téblábolt, mintha a féltékenységet akarná visszafojtani.

– Sokáig – Luce arca kínosan megvonaglott. – De van ennél rosszabb is: valami szörnyűséget tervez!

– Mindig valami szörnyűséget tervez! – morogta Daniel.

– Nem, ez rettenetes lesz! – közelebb lépett Danielhez, és tenyerét a mellkasához tette. – Elmondta nekem, azt mondta, ki akar törölni mindent!

Daniel szorítása erősödött a derekán. – *Mit* mondott?

– Nem értettem igazán. De valami olyat, hogy visszatér a Bukáshoz, hogy megnyisson egy Derengőt, ahonnan az összes angyalt egyenesen a jelenbe repíti. Azt is mondta, ki fogja...

– Kitérli a köztes időt! Kitérli a létezésünket! – fejezte be Daniel rekedten.

– Igen!

– *Ne!* – Daniel megragadta a kezét, és a házikó felé húzta. – Kémkedhetnek utánunk! Sophia. A Kitaszítottak. Bárki. Menjünk be, ott biztonságban leszünk! El kell mondanod mindent, amit mondott, Luce, mindent!

Daniel gyakorlatilag feltépte a házikó vörösre festett ajtaját, és bereteszelte mögöttük. Egy pillanattal később, mielőtt bármit tehettek volna, Luce és Daniel szinte elveszett két kar szoros ölelésében.

– Hát biztonságban vagytok! – csuklott el a megkönnyebbült hang.

Cam! Luce megfordult, és látta, hogy a démon a Sword & Crossbeli „egyenruhájukhoz” hasonló fekete ruhában van. Óriási arany szárnyait a válla mögé húzta. Szikrázó fénye visszaverődött a

falakról. Bőre sápadt volt, komoran nézett, de szemei smaragdként ragyogtak.

– Visszajöttünk! – mondta Daniel, óvatosan vállon veregetve Camet. – De azt nem mondanám, hogy biztonságban vagyunk!

Cam tekintete figyelmesen pásztázta Luce-t. Mit keres itt? Miért örül annak Daniel, hogy látja?

Daniel a pattogó kandalló melletti kopottas fűz hintaszékhez vezette Luce-t, és intett neki, hogy üljön le. Lerogyott a székbe, Daniel, kezét Luce hátán nyugtatva, a karfára ült.

A kunyhó éppolyan volt, amire emlékezett: meleg, száraz, fahéj illatú. A sarokban keskeny vászonágy állt szépen bevetve, ott aludt annak idején. Keskeny falétra vezetett a nagyszobára néző kis padlástérbe. A zöld lámpa még mindig ott lógott a gerendán.

– Honnan tudad, hogy ide kell jönnöd? – kérdezte Daniel Camet.

– Ma reggel Roland látott valamit a Derengőkben. Azt gondolta, talán visszajössz. És hogy valami készül. – Cam Danielt fürkészte. – Valami, ami mindnyájunkat érint!

– Ha igaz, amit Luce állít, nem olyan lesz, amivel bármelyikünk egyedül szembeszállhat!

Cam Luce felé billentette a fejét. – Tudom. A többiek is úton vannak! Bátorkodtam mindenkinek szólni róla.

Mintegy végszóra a padlástérben betört az ablak. Daniel és Cam felpattant.

– Csak mi vagyunk! – dalolta fentről Arriane. – Nefilim is van a kíséretünkben, úgyhogy olyan bájosak vagyunk, mint egy főiskolai hoki csapat!

A fentről jövő hatalmas, aranyban és ezüstben játszó fényvillanás megrengette a házikó falát. Luce időben talpra ugrott, hogy lássa Arrianét, Rolandot, Gabbet, Mollyt és Annabelle-t – a lányt, akiről Helstonban Luce kitalálta, hogy angyal – kiterjesztett szárnyakkal, lassan leereszkedni a gerendák közül. Számtalan színben pompáztak: feketében, aranyban, fehérben és ezüstben. A színek ellentétes táborokat jelentettek, de mind itt voltak. Együtt.

Egy perccel később Shelby és Miles viharzott le a falétrán.

Még mindig a hálaadási vacsorán viselt ruha volt rajtuk – Shelbyn a zöld pulóver, Miles on farmer és baseballsapka –, pedig úgy tűnt, az egy örökkévalósággal ezelőtt történt.

Luce úgy érezte, álmodik. Csodálatos volt látni az ismerős arcokat, őszintén kételkedett benne, találkozik-e még velük valaha. Persze a szülei is hiányoztak, no meg Callie, de hamarosan láthatja őket is.

Arriane vezetésével az angyalok és a Nefilim gyerekek Danielék köré gyűltek egy nagy ölelésre. Még Annabelle is, akit Luce alig ismert. Sőt Molly is.

Mindegyikük igyekezett túlkibálni a másikat...

Annabelle, csillogó rózsaszín szemhéjait rebegetve: – Mikor jöttetek vissza? *Olyan* sok mesélnivalónk van! – Gabbe arcon csókolta Luce-t: – Remélem, óvatos voltál... és remélhetőleg láttad, amit látnod kellett! – Arriane meg: – Hoztál nekünk valami szépet? – Aztán Shelby, kifulladásra: – Sokáig kerestünk, bizony, mindenfelé! Nem igaz, Miles? – És Roland: – Frankó, hogy egy darabban hazaértél, kölyök! – Végül Daniel, akinek komor hangszíne mindenkit elhallgattatott: – Ki hozta ide a Nefilim gyerekeket?

– Én! – mondta Molly, miközben Shelby és Miles vállára tette a kezét. – Valami problémád van vele?

Daniel végigmérte Luce Shoreline-beli barátait. Mielőtt Lucenak lehetősége lett volna kiállni mellettük, Daniel ajka széles mosolyra húzódott, és ezt mondta: – Jól van! Minden segítségre szükségünk lesz! Üljetek le!

– Lucifer nem gondolhatja komolyan! – kezdte Cam hitetlenkedve, a fejét rázva. – Ez csak az elkeseredése, az utolsó mentsvára! Nem tenné... Valószínűleg csak el akarta vinni Luce-t a...

– Dehogynem! – vágott közbe Roland.

Körben ültek a tűz mellett, a hintaszéken ülő Luce és Daniel felé fordulva. Gabbe talált virslit és mályvacukrot, meg több zacskó kakaóport a konyhaszekrényben, és egy kis tálalóasztalt eszkábált a tűz elé.

– Inkább újrakezdi, mintsem csorba essen a büszkeségén! – tette hozzá Molly. – Mellesleg, nincs mit vesztenie a múlt kitörlésével!

Miles elejtette a virslit, a tányér csörömpölve esett a keményfa padlóra. – Az nem azt jelentené, hogy Shelby és én... nem léteznénk többé? És mi a helyzet Luce-szal, vele mi lenne?

Egyikük sem felelt. Luce kínosan tisztában volt nem anyagi státuszával. Ekkor forróság bizsergését érezte a vállán.

– Hogy lehetünk még itt, ha az időt újraírják? – kérdezte Shelby.

– Mert még nem fejezték be a zuhanást! – válaszolta Daniel. – Mikor leérnek, akkor történik meg végérvényesen.

– Tehát... – számolgotott Arriane magában – ...kilenc napunk van.

– Daniel? – nézett fel rá Gabbe. – Mondd, mit tehetünk!

– Csak egy dolgot – kezdte Daniel. A házikóban lévő ragyogó szárnyak várakozva hajoltak felé. – Mindenkit oda kell hívnunk, ahova az angyalok esnek!

– Az hol is van? – érdeklődött Miles. Hosszú percekig senki sem szólt.

– Nehéz megmondani – felelte végül Daniel. – Nagyon rég történt, és mindnyájan újak voltunk még a Földön. De – pillantott Camre – vannak rá eszközeink, hogy megtaláljuk!

Cam halkan füttyörészett. Vajon fél?

– Kilenc nap arra sem túl sok idő, hogy beazonosítsuk a Bukás helyszínét – mondta Gabbe nemhogy kitaláljuk, hogyan állítsuk meg Lucifert, amikor... ha egyáltalán odaérünk!

– Meg kell próbálnunk! – vágta rá Luce gondolkodás nélkül, olyan határozottan, hogy saját magát is meglepte.

Daniel az angyalok gyülekezetén járatta a tekintetét, meg az úgynevezett démonokon, és a Nefilimeken. Tekintetével átölelte mindnyájukat, az egész családját. – Akkor együtt belevágunk? Mindenki benne van? – Szemei végül Luce-on állapodtak meg.

Bár még a holnapot sem tudta elképzelni, Luce Daniel kitárt karjai közé lépett, és ezt mondta: – Örökké!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Soha el nem múló hálával tartozom Wendy Loggiának, hogy megálmodta ezt az örült könyvet, és józansága összetartja a sorozatot. Köszönet Beverly Horowitz bölcsességéért és kifinomult ízléséért. Michael Stearnsnek és Ted Malawernek köszönhetően minden életre kelt. Noreen Herits és Roshan Nozari iránti hálám könyvről könyvre egyre nő. Külön köszönet illeti Krista Vitolát, Barbara Perrist, Angela Carlinót, Judith Haut-ot (találkozunk Little Rockban a sajtófondü fesztiválon!); és persze Chip Gibsont, akinek mélyreható 'chipológija' példázza, miért is olyan rettenetesen beleváló mindenki a Random House-nál!

Köszönöm a barátoknak, a világ minden tájáról: Becky Stradwicknek és Lauren Bennettnak (névrokonomnak) az Egyesült Királyságban, Rino Balatbatnak és a Nemzeti Könyvesbolt munkatársainak a Fülöp-szigeteken, a Random House lelkes csapatának Ausztráliában, és a bloggereknek is, mindenfelé! Megtisztelő, hogy együtt dolgozhattunk.

Köszönöm szerető családom minden egyes tagjának, külön rokoni rajongással Jordán, Hailey és Dávid Franklinnek. Anna Careynek a hosszú túrákat és megannyi mást. Az OBLC-nek (a hadsereg tisztí alapképzője ápolónőknek) üzenem, csak így tovább! És Jasonnak, műzsámnak, mindenemnek, az életünk egyre fantasztikusabb!

